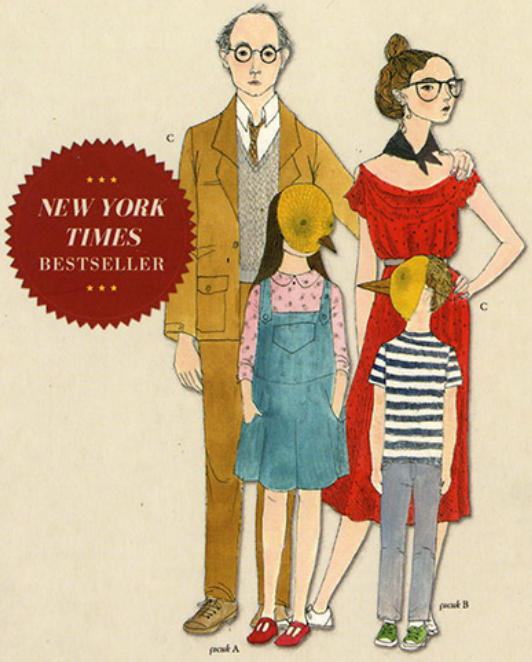
"YILIN EN İYİ KİTABI" SEÇKİSİNDE

TIME • ESQUIRE • *AMAZON* • PEOPLE • *GUARDIAN*

4. BASKI

FANG AİLESİ

KEVİN WİLSON

ÇEVİRİ: EMRE ÜLGEN DAL

domingo

fang ailesi

domingo

FANG AİLESİ
KEVIN WILSON

Özgün ismi: The Family Fang
© 2011, Kevin Wilson

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2012 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Sertifika No: 12746
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Çeviri: Emre Ülgen Dal
Kapak Uyarlama: Ayşe Nur Ataysoy
Sayfa Uyarlama: Ayhan Şensoy

ISBN: 978-605-4729-00-5

I. Baskı: Kasım 2012
IV. Baskı: Nisan 2016
Elma Basım Yayın ve İletişim Hizm. San. Tic. A.Ş.
Halkalı Cad. No:164 B-4 Blok 34395 Sefaköy K.Çekmece İstanbul
Tel: (0212) 697 30 30 Sertifika No: 12058

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt. No: 4/10 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

fang ailesi

kevin wilson

çeviri: emre ülgen dal

domingo

Leigh Anne için...

Ne fenadır aslında, bizi sevmekten
vazgeçmezler, biz de onları

O küstahlıkları inanılır gibi değildir,
bizi yaptılar diye. Nasıl yaptılarsa.

Ya hayatları: Elbette biz
daha iyisini yaparız.

–WILLIAM MEREDITH, "PARENTS" (EBEVEYN)

"Gerçek değildi; kurulmuş, abartılı bir sahneydi."

–DOROTHY B. HUGHES, *IN A LONELY PLACE (ISSIZ BİR YERDE)*

giriş

[suç ve ceza, 1985
sanatçılar: caleb ve camille fang]

Bay ve Bayan Fang yaptıkları şeye sanat diyorlardı. Çocukları ise bunun bir tür şeytanlık olduğu görüşündeydi. "Ortalığı birbirine katıyor, sonra da çekip gidiyorsunuz" dedi Annie. Bayan Fang kızına dönüp, "O kadar basit değil, tatlım" dedi, bir yandan da tüm aile fertlerine yapacakları gösterinin adım adım detaylı çizimlerini dağıtıyordu. Bay Fang söze girdi; "Ama basit bir tarafı da var yaptığımız işin" dedi. Bayan Fang kocasına hak verdi; "Doğru doğru, öyle." Annie ile küçük erkek kardeşi Buster ise sessiz kaldı. Ailecek onları tanıyan birilerine rastlamak istemediklerinden, arabayla iki saatlik mesafedeki Huntsville'e gidiyorlardı. Performanslarının kilit noktası tanınmamalarıydı; etrafta kargaşa çıkaracaklarını bilen olmayınca, gösterileri için gereken sahneyi rahatsız edilmeden kurabiliyorlardı.

Otobanda tam gaz giderlerken Bay Fang gözlerini dikiz aynasından altı yaşındaki oğluna dikti. "Oğlum," dedi, "Bugünkü görevlerinin üzerinden geçmek ister misin? Böylece her şeyi anladığından

emin olalım." Buster, annesinin kurşunkalemle bir kâğıt parçası üzerine karaladığı çizimlere baktı: "Koca bir avuç şeker yiyeceğim ve yükses sesle kahkahalar atacağım." Bay Fang tatmin olmuştu, başını sallayıp gülümsedi. "Aynen öyle" dedi. Bayan Fang Buster'ın rolüne dair bir öneride bulundu; Buster şekerlerin hepsini yemek yerine bir kısmını havaya savurabilirdi. Minibüsteki herkes böylesinin daha iyi olacağında hemfikirdi. "Annie," diye söze devam etti Bay Fang, "senin sorumluluğun nedir?" Annie pencereden dışarıyı seyrediyor, yolda gördüğü ölü hayvanları sayıyordu –şimdiden beş olmuştu. "Ben içerideki adamım" dedi babasına. "Dükkândaki elemanı ben uyaracağım." Bay Fang yine gülümsedi. "Peki sonra ne olacak?" diye sordu. Annie esnedi. "Sonra arkama bakmadan oradan fıyacağım." Sonunda alışveriş merkezine vardıklarında bir sonraki adım için hazırdılar; bir anlığına o kadar korkunç bir acayiplik yaratacaklardı ki, insanlar rüya gördüklerini sanacaktı.

Kalabalık alışveriş merkezine girince Fangler ayrı yönlere dağıldılar. Birbirlerini tanımıyormuş gibi yapıyorlardı. Bay Fang yiyecek katına oturup kamerasının odağını kontrol etti. Söz konusu kamera, her taktığında Bay Fang'in göz çevresinde kızarıklıklar oluşturan kocaman bir gözlüğün ardında gizliydi. Bayan Fang'se, bir amacı varmışcasına alışveriş merkezini bir baştan bir başa yürüdü; insanlar hafiften deli olduğunu düşünsün diye ellerini kollarını anormal şekilde sallıyordu. Buster çeşmenin dibindeki havuzdan bozuk para toplamakla meşguldü; sırılsıklam olan cepleri iyice şişmişti. Annie kendine ıvır zıvır satan bir dükkândan geçici dövme almıştı; tuvalete gidip, ağzında gül tutan kurukafa desenini pazısının üzerine yapıştırdı. Sonra da tişörtünün kolunu dövmeyi kapatacak şekilde indirip tuvaletlerden birinin içinde beklemeye başladı. Çok geçmeden kolundaki saatin alarmı çaldı. Zamanı gelmişti; dört Fang de yavaş adımlarla şekerci dükkânına doğru yürümeye başladı. Bundan sonra yaşanacakların planlar doğrultusunda gelişmesi, dördünün de gerekeni eksiksiz yapmasına bağlıydı.

Beş dakika boyunca raflar arasında boş boş dolandıktan sonra An-

nie, kasanın ardında duran genç çocuğun kolunu dürttü. "Bir şey mi almak istiyorsun küçük kız?" diye sordu kasiyer çocuk. "Senin için bir yere mi uzanmamı istiyorsun? Söyle, hemen halledeyim." Çocuk o kadar nazikti ki, Annie birazdan yapacakları için utandı. "Ben ispiyoncu değilim" dedi. Genç, Annie'nin ne demek istediğini anlayamadı, biraz daha eğilip, "Ne dedin sen canım?" diye sordu. "İspiyonculuk yapmak istemiyorum, ama şuradaki kadın şeker çalıyor." Annie'nin işaret ettiği kişi annesiydi. Bayan Fang, elinde kocaman bir kürek ve ağzına kadar dolu torbayla şekerlerin yanında duruyordu. "O kadın mı?" diye sordu genç kasiyer. Annie evet manasında başını salladı. Kasiyer, "Aferin, iyi bir şey yaptın bugün küçük kız" deyip, Annie'ye bir tane düdüklü şeker uzattı, sonra da müdürünü bulmaya gitti. Annie hemen kâğıdını sıyırıp şekere yumuldu. Tezgâha dayanıp bekledi. Şeker sertti, yanağının içini kesiyordu. Bir tane daha alıp sonrası için cebine attı. Müdürle kasiyer arka odadan çıkınca, o da dükkândan ayrıldı. Arkasına bakmadı; bir sonraki sahnenin nasıl gelişeceğini biliyordu.

Beşinci torbasını dolduran Bayan Fang etrafını dikkatlice kolaçan ettikten sonra ağzını kapamadan torbayı ceketinin altına, diğerlerinin yanına sıkıştırdı. Küreği geri yerine takıp, ıslık çala çala dolanmaya devam etti; arada diğer tür şekerlere ilgi gösterirmiş gibi yapıyordu. Sonunda dükkânın kapısına yöneldi. Tam dışarı adımını atmıştı ki omzunda bir el hissetti ve ardından bir adamın ona şöyle dediğini duydu: "Bir saniye hanımefendi, sanırım ufak bir sorunumuz var." Sonradan bunu yaptığına üzüldü Bayan Fang; ama yüzüne yayılan gülümseyişe engel olamamıştı.

Bay Fang uzaktan Bayan Fang'i izlemeye koyuldu. Müdür, kıyafetinin altındaki artık komik derecede bariz şişkinlikleri işaret ederken –çaldıklarını hiç saklayamamıştı; böylece olacaklar şahane bir şekilde daha da garipleşmişti– Bayan Fang, yüzünde tüm bu olanlara inanamaz bir ifade ile, hayır, hayır der gibi başını sağa sola sallıyordu. Sonra da bağırmaya başladı; "Ben şeker hastasıyım yahu, şeker falan yiyemem ki!" Bu noktada dükkândaki pek çok müşteri ne olup

bittiğine bakmak için onlara dönmüştü. Bay Fang olay mahaline mümkün olduğunca yaklaşırken Bayan Fang çığlık çığlığa bağırmaya başladı; "Bu yaptığınız anayasaya aykırı! Babam valinin golf arkadaşı. Hemen..." İşte tam bu sırada, bedenini hafifçe çevirmesiyle birlikte, bütün şeker torbaları yere düştü.

Buster babasının yanından koşarak geçip olan biteni izlemeye koyuldu. Yüzlerce şeker dolu yağar gibi yere dökülmüştü. Buster annesinin ayaklarının dibine çöktü, "Bedava şeker!" diye bağırdı. Annesinden dökülmeye devam eden şekerlerden iki avuç kadarını ağzına tıktı. Buster'ın yanına hemen iki çocuk daha ilişip kendi paylarını kapmaya giriştiler. O sırada Buster'ın kahkahaları duyuldu. Sesi çatlıyor, sanki altı yaşında bir çocuk değil de, yaşlı bir adam gülüyordu. Bu arada yaklaşık yirmi kişilik bir kalabalık da etraflarını sarmıştı. Annesi ağlamaya başladı. "Hapishaneye geri dönemem" diye bağırdı. Buster, artık pisliğe dönen şeker yığının içinden kalkıp koşarak kaçtı. Şekerleri havaya fırlatmayı unuttuğunu fark etti; ailecek yeniden bir araya gelip gösterinin başarısını konuşurlarken bu meselenin üzerinde mutlaka durulacağını biliyordu.

Çocuklar yarım saat sonra çeşmenin önünde buluştular ve annelerinin bu saçma sapan davranışlarının sonuçlarından kendisini sıyırmasını beklediler. Anneleri tahminen alışveriş merkezinin özel güvenliği tarafından tutuluyordu; babaları da annelerini ufak bir uyarıyla bırakmaları için güvenliği ikna etmeye uğraşıyordu. Babaları kesin özgeçmişlerini çıkarmış, *New York Times* ve *ArtForum*'dan kestiği kupürleri göstermişti. *Halka açık performans gösterisi*, *koreografisel spontanlık*, *gerçek hayattan enstantaneler* gibi laflar etmişti. Şekerin parası neyse ödemiş, ve büyük ihtimalle bu alışveriş merkezine girişi yasaklanmıştı. O akşam evlerine gidecek, yemeklerini yiyecek ve insanların o öğleden sonra alışveriş merkezinde olanlar hakkında neler konuştuklarını hayal edeceklerdi; ne garip, ne şahane bir sahneydi o...

"Ya gerçekten hapse girerlerse?" diye sordu Buster ablasına. Annie düşündü biraz, sonra da omuzlarını silkti. "Otostop yapıp eve döneriz, sonra da kaçıp gelmelerini bekleriz." Buster da en mantık-

lısının bu olacağı görüşündeydi. "Ya da," diyerek alternatif bir öneri getirdi, "burada, alışveriş merkezinde yaşarız. Babamla annem de bizi nerede bulacaklarını bilemezler." Annie, olmaz gibisinden başını salladı. "Bize ihtiyaçları var" dedi. "Sen ve ben olmazsak bunların hiçbirini yapamazlar."

Buster cebindeki bozuklukları boşaltıp iki eşit sıra halinde üst üste dizdi. O ve ablası sırayla bozuk paraları çeşmeye geri attılar. İkisi de dilek tuttu; içten içe dileklerinin gerçekleşebilecek kadar basit olduğunu umarak...

birinci bölüm

Annie daha sete gelir gelmez biri ona üstünü çıkarması gerektiğini söyledi.

"Efendim?" dedi Annie.

"Evet, öyle," dedi kadın, "bu sahneyi üzerinde bir şey olmadan çekeceğiz."

"Sen kimsin?" diye sordu Annie.

"Janey'im ben" dedi kadın.

"Hayır, onu sormuyorum" dedi Annie. Yanlış sete girdim hissine kapılmıştı. "Bu filmdeki görevin nedir?"

Janey kaşlarını çattı. "Senaryo sorumlusuyum. Birkaç kez konuşmuştuk. Hatırlasana; geçen gün sana amcamın beni nasıl öpmeye çalıştığını anlatmıştım."

Annie aralarında böyle bir konuşma geçtiğini hiç hatırlamıyordu. "Yani senaryodan sen mi sorumlusun şimdi?"

Janey başını sallayıp gülümsedi.

"Bendeki kopya bu sahnede çıplaklık olduğundan bahsetmiyor."

"Eh," dedi Janey, "orası biraz muallak. Her yöne çekilebilir. Yoruma bakar."

"Bu sahneyi prova ederken de kimse bir şey söylemedi" dedi Annie.

Janey omuzlarını silkti.

"Freeman da mı üstümü çıkarmam gerektiğini söylüyor?" diye sordu Annie.

"Tabii tabii" dedi Janey. "Bu sabah ilk iş yanıma geldi ve 'Annie'ye söyle; bir sonraki çekimde üstsüz olması gerekecek' dedi."

"Nerede o şimdi?"

Janey etrafına bakındı. "Valla söylediğine göre ona çok özel bir sandviç hazırlayacak birini bulmaya gitti."

Annie boş bulduğu bir tuvalete girip menajerini aradı. "Soyunmamı istiyorlar" dedi. "Hayatta olmaz" dedi Tommy. "Sen Hollywood'un en üst sınıf oyuncularından biri olmak üzeresin; çırılçıplak soyunamazsın." Annie tamamen çıplak olmayacağını söyledi; sadece üstünü çıkaracaktı. Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. "Ha, o kadar kötü değilmiş" dedi Tommy.

"Senaryoda yoktu bu ama."

"Senaryoda olmayan pek çok şey filmlerde yer alıyor. Bir keresinde duymuştum; filmin birinde, herifin teki arka planda, siki dışarıda duruyormuş."

"Evet de," dedi Annie, "filmin zararına oluyor işte."

"Bu örnek için öyle, haklısın."

"O zaman yapmayacağımı söylüyorum."

Menajeri yine durakladı. Annie Tommy'nin arka planda video oyunu oynadığını duyar gibi oldu.

"Bu iyi bir fikir olmayabilir. Bu rolle Oscar kazanabilirsin; ortalığı karıştırmak mı istiyorsun?"

"Sence bu Oscarlık bir rol mü?"

"Önümüzdeki sene diğer adayların ne kadar güçlü olduğuna bakar" diye yanıtladı Tommy. "Kadın rolleri açısından zayıf bir yıl olacağa benziyor; o yüzden evet, olabilir. Bana bakma sen gerçi. *Son Tarih* ile aday olacağın aklıma bile gelmemişti, ama bak neler oldu."

"Peki" dedi Annie.

"İçimden geçen, üstünü çıkartmak; kim bilir, belki sadece filmin 'yönetmen kurgusu' versiyonunda yer alır" dedi menajeri.

"Benim içimden geçen o değil ama" diye yanıtladı Annie.

"Tamam haklısın, ama kimse zorluk çıkaran oyuncuyu sevmez."

"Gitmem lazım" dedi Annie.

Tommy tam, "Hem senin vücudun harika" diyordu ki, Annie telefonu yüzüne kapattı.

Annie, Oscar'a aday gösterildiği *Son Tarih*'teki yönetmeni Lucy Wayne'i aramaya çalıştı. Filmde dazlak kafalı serserilerle takılmaya başlayan ve bunun trajik sonuçlarıyla yüzleşen utangaç, uyuşturucu bağımlısı bir kütüphaneciyi canlandırmıştı. Konusunu anlatmanın zor olduğu filmlerdendi *Son Tarih*, ama kariyerini daha ilk adımda uçurmuştu. Annie Lucy'e güveniyordu; filmin çekimi boyunca becerikli ellerde olduğunu hissetmişti –ondan üstünü çıkarmasını isteyen Lucy olsaydı, neden diye sorgulamazdı.

Tabii ki Lucy telefonunu açmadı; Annie de Lucy'nin telefonuna bu konuda mesaj bırakmanın uygun kaçmayacağını düşündü. Onu sakinleştirmeyi başarabilecek tek güvenilir kişiye ulaşamıyordu; bu durumda elindeki seçeneklerle yetinmek zorundaydı.

Annesiyle babasına göre mükemmel bir fikirdi bu. Annesi, "Bence tamamen soyunmalısın," dedi, "Neden sadece üstünle yetiniyorsun ki?" Babası arkadan bağırıyordu: "Söyle onlara erkek oyuncu da pantolonunu çıkarsın; ancak o zaman soyunursun."

"Baban haklı" dedi annesi. "Kadın çıplaklığının tartışılır bir yanı kalmadı artık. Yönetmenine söyle; eğer seyircilerden bir tepki almak istiyorsa, o zaman penis göstermeli bize."

"Hımm, anladım. Ama sorunun tam olarak ne olduğunu anlayamadığınız hissine kapılmak üzereyim" dedi Annie.

Annesi sordu: "Sorun nedir tatlım?"

"Ben üstümü falan çıkarmak istemiyorum. Pantolonumu da çıkarmak istemiyorum. Ethan'ın pantolonunu çıkarmasını, hiç ama hiç istemiyorum. Sahnenin prova ettiğimiz şekilde çekilmesini istiyorum."

"Bence öylesi fazla sıkıcı olur" dedi annesi.

"Bu cevap beni neden şaşırtmadı" dedi Annie ve sonra telefonu kapadı. Etrafını böyle –nasıl söylese– geri zekâlılarla doldurmayı nasıl başarmıştı.

Yandaki tuvaletten bir ses geldi. "Ben senin yerinde olsam memelerimi göstermek için ekstradan yüz bin dolar isterdim."

"Süpermiş" dedi Annie. "Sağ ol bu tavsiye için."

Kardeşini aradığında, Buster ona tuvaletin penceresinden kaçması gerektiğini söyledi –Buster'ın hayatta karşılaştığı çoğu soruna çözümü buydu. "Seni yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya ikna etmelerine izin verme, hemen kaç git oradan."

"Yani; ben manyaklaşmadım, değil mi?" diye sordu Annie. "Saçmalık bu?"

"Büyük saçmalık!" diyerek ablasının şüphelerini giderdi Buster.

"Kimse çıplaklık olacağına dair tek kelime laf etmiyor, sonra çekim günü gelince, hop, üstümü mü çıkarmam gerekiyor?"

"Saçmalık canım" dedi Buster yine. "Ha, şaşılacak şey mi, değil; ama saçmalık."

"Şaşırtıcı değil mi?" diye sordu Annie.

"Freeman Sanders'ın ilk filminde de kafasına göre senaryoda olmayan bir sahne çektiğini duymuştum –kadın oyunculardan birine köpek tecavüz ediyormuş– ama sonradan filmden çıkartılmış."

"Ben hiç böyle bir şey duymadım" dedi Annie.

"Eh, Freeman filminde oynaman için seninle görüşürken gündeme getirecek değildi herhalde" diye yanıtladı Buster.

"Ne yapmalıyım sence?" diye sordu Annie.

Buster bağırarak, "Kaç, arkana bakmadan kaç" dedi.

"Öyle kafama estiği gibi çıkıp gidemem Buster. Kontratımda elimi kolumu bağlayan maddeler var. Bence iyi bir film bu. En azından benim rolüm öyle. En iyisi gidip bu sahneyi çekmeyeceğimi söyleyeyim onlara."

Tuvaletin dışından bir ses geldi: "Sahneyi çekmeyecek misin?" Freeman'dı bu.

"O kim be?" diye sordu Buster.

"Gitmem lazım" dedi Annie.

Annie tuvaletin kapısını açtığında Freeman'ı lavaboya dayanmış, üst üste konmuş üç sandviç gibi bir şeyi yerken buldu. Standart üniforması üzerindeydi: siyah takım elbise, kravat, kırış kırış beyaz bir gömlek, güneş gözlüğü, çorapsız pejmürde spor ayakkabı. "Sorun nedir?" diye sordu Freeman.

"Ne zamandır buradasın sen?" diye sordu Annie.

"Çok olmadı" dedi Freeman. "Set görevlisi kız tuvalette olduğunu söyledi. Herkes meraklandı tabii; üstünü çıkaracağın için mi tırstın, yoksa kokain mi çekiyorsun? En iyisi neler olduğuna bizzat bakayım dedim."

"Eh, kokain çekmediğim kesin."

"Hayal kırıklığına uğramadım desem, yalan olur."

"Üstümü çıkarmayacağım Freeman" dedi Annie.

Freeman sandviçini koyabileceği uygun bir yer bakındı; sonunda umumi tuvalette olduğunu fark etmiş olacak ki, bırakmamayı tercih etti. "Peki, tamam" dedi. "Ben sadece bu filmin yönetmeniyle yazarıyım. Ne bok biliyorum ki?"

"Hiçbir anlamı yok bunun" diye bağırdı Annie. "Daha önce hayatımda görmediğim, tanımadığım bir adam evime geliyor ve ben memelerim ortada, karşısında mı duruyorum?"

"Sana sahnenin girişik yapısını açıklamaya vaktim yok" dedi Freeman. "Ama temelinde; mesele kontrol. Gina, kontrolün kendisinde olmasını isteyecek biri. Bunu da böyle yaparak sağlıyor."

"Üstümü çıkarmayacağım Freeman."

"Gerçek bir oyuncu olmak istemiyorsan süper kahraman, aşk filmleri falan çekmeye devam etmelisin."

"Siktir git" dedi Annie. Sonra da Freeman'ı ittirip tuvaletten dışarı çıktı.

Annie, rol arkadaşı Ethan'ı volta atarken buldu; abartılı hareketlerle repliklerini tekrarlıyordu. "Duydun mu olanları?" diye sordu Annie. Ethan evet anlamında başını salladı. "Ne diyorsun?" diye sordu An-

nie. "Sana şunu tavsiye edeceğim," dedi Ethan, "Ben olsam, üstümü çıkarmamı istiyorlar diye düşünmezdim. Üstünü çıkarması istenen bir oyuncuyu oynuyorum, diye düşünürdüm."

"Oldu" dedi Annie. Ethan'ın suratına bir tane çakmamak için kendini zor tuttu.

"Bak şimdi," diye devam etti Ethan, "sahneye ekstradan gerçek dışı bir boyut ekleniyor. Bence bu sayede çok daha komplike ve enteresan bir performans ortaya çıkacak."

Annie Ethan'a yanıt verme fırsatını bulamadan yardımcı yönetmen elinde çekim programı ile yanlarında belirdi. "Bir sonraki sahneyi üstsüz oynaman konusunda durumumuz nedir?" diye sordu Annie'ye.

"Gerçekleşmeyecek."

"Hımm, üzücü tabii" dedi yardımcı yönetmen.

"Ben karavanımda olacağım" dedi Annie.

Annie setten çıkarken yardımcı yönetmen ardından bağırdı; "Oyuncu için beklemedeyiz."

Annie'nin oynadığı en kötü film –ilk rollerinden biri– *Tatlı Ölüm*'dü. Filmde bir özel dedektif, pasta yeme yarışması sırasında yaşanan bir cinayeti çözmeye çalışıyordu. Senaryoyu okuduğunda Annie filmin komedi filmi olacağını düşünmüştü. "Bir eli yağda, bir eli pastada" ya da "Görünüşe bakılırsa asıl pastayı ben yedim" gibi repliklere rağmen, gayet ciddi bir cinayet filmi olduğunu öğrenmek onu şok etmişti. Senaryo yazarı toplu okuma sırasında, "Tıpkı *Doğu Ekspresi'nde Cinayet*" demişti Annie'ye. "Ama burada tren yerine pasta var."

Çekimlerin ilk günü başroldeki oyunculardan biri pastadan zehirlenince filmden ayrıldı. Çok sayıda kamera, ağılından kaçan bir domuz tarafından parçalandı. Filmin hayli zor bir sahnesi toplam on beş kez çekildi, ve sonra kameraya film takılmadığı ortaya çıktı. Tüm bunlar Annie'ye çok garip gelmişti, gerçek ötesi bir deneyimdi; sanki dokunduğunuz an her şey mahvoluyordu. Filmin yarısının çekimleri tamamlandıktan sonra yönetmen –mavi gözlü– Annie'ye yeşil lens takması gerektiğini söyledi. Açıklama olarak da, "Bu filmin yeşil patlamalara

ihtiyacı var; seyircilerin gözüne takılacak bir şeyler olsun..." dedi. Annie, "Ama filmin yarısı çekildi" dediğinde, "Aynen," yanıtını verdi, "Allah'tan daha yarısını çektik."

Annie'nin rol arkadaşlarından biri, klasikleşmiş birkaç kara filmde canlandırdığı *femme fatale* rolleri ile tanınan Raven Kelly idi. Yetmiş yaşındaki Raven senaryoya asla geri dönüp bakmaz, provalar sırasında bulmaca çözer ve sonra da oynadığı her sahnede diğer aktörleri gölgede bırakırdı. Bir keresinde Annie birlikte makyajlarını yaptırırken ona bu filmde oynamaya nasıl tahammül edebildiğini sordu. "İş bu sonuçta" dedi Raven. "Paramı alacağım her işi yaparım, ne olursa olsun. Sen elinden gelenin en iyisini yaparsın, ama bazen film kötüyse kötüdür. Paranı alıyorsan, sonuçta senin kaybettiğin bir şey yok. O sanatçı bozuntularını hiç anlamam; yok zanaatımız, yok metot oyunculuğu, yok bilmem ne... Hiçbiri umrumda olmadı. Sana nerede durman gerektiğini söylüyorlarsa orada dursun, repliklerini söyler, sonra da evine gidersin. Atla deve değil, oyunculuk işte." Makyözler Annie'yi olduğundan genç, Raven'ı ise daha yaşlı gösterecek şekilde makyaj yapmaya devam ettiler. "Evet ama, yaptığın işi seviyor musun?" diye sordu Annie. Raven Annie'nin aynadaki yansımasına gözlerini dikti. "Nefret etmiyorum," dedi, "herhangi bir şeyle bu kadar çok zaman geçirdikten sonra daha fazlasını bekleyemezsin."

Karavanına dönen Annie panjurları indirdi, kanepeye oturup gözlerini kapadı. Her bir ölçülü, derin nefesle birlikte vücudunun çeşitli noktalarının yavaş yavaş hissizleştiğini hayal etti; hissizlik parmak uçlarından başlayıp ellerine yayıldı, sonra bileklerine, dirseklerine, omuzlarına –Annie kendini olabildiğince ölü hissedene dek sürdü. Fang ailesinin korkunç bir şey yapacakları performanslar öncesi uyguladığı eski bir teknikti bu. Ölüymüş gibi yapıyordun; böylece ne kadar korkunç olursa olsun hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Annie dördünün minibüsün içinde nasıl sessizce oturup öldüklerini, sonra da bir anda yaşama döndüklerini anımsadı; kısa bir anın ardından minibüsün kapılarını büyük bir güçle iterek açar, dışarıdaki insanların hayatlarına bomba gibi düşerlerdi.

Yarım saat geçmişti. Annie bedenine dönüp ayağa kalktı. Önce tişörtünü, sonra sütyenini çıkardı –yere düşen sütyenini eğilip almadı. Aynanın karşısına geçip replikleri tekrarladı. "Kız kardeşimin bekçisi değilim ben" dedi; kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmamak için kendini zor tutarak... Son repliğini söyledikten sonra –"Korkarım umrumda bile değil Dr. Nesbitt"– karavanının kapısını açıp, göğüsler ortada bir vaziyette, kırk beş metre kadar ilerideki sete yürüdü; yanlarından geçerken ona bakan kim varsa –set amirleri, çekim ekibi– görmezden geldi. Freeman'ı yönetmen koltuğunda buldu; hâlâ sandviçini yiyordu. "Hadi," dedi Annie, "Şu siktiğimin sahnesini çekelim de bitsin." Freeman sırıttı. "İşte, budur" dedi. "Bu öfkeyi sahnede de kullan."

Annie orada öylece, belinden yukarısı çıplak halde dururken, figüranlardan çekim ekibine, başrol arkadaşına, filmde ne kadar adam varsa ona bakıyorken, kendi kendine tüm bunların amacının kontrol olduğunu söyledi. Durumu Annie kontrol ediyordu. Tamamıyla, şüphe götürmeksizin, kontrol ondaydı.

[ses ve öfke, mart 1985
sanatçılar: caleb ve camille fang]

Buster bagetleri ters tutuyordu –gerçi Bay ve Bayan Fang'e sorarsanız böylesi daha iyi olmuştu. Oğlan spastik hareketlerle bas davulun pedalına basıp duruyor, ve çıkan sesten her seferinde ürküyordu. Konsere başlayalı beş dakika olmamıştı, ama gitarını tıngırdatmakta olan Annie'nin elleri şimdiden ağrımaya başlamıştı. İki kardeş, enstrümanlarını çalmayı bilmeyen birilerinden bekleneceğinden bile çok daha kötü bir performans sergilemeyi başarmıştı. Bay Fang'in onlar için yazdığı şarkıyı detone bir şekilde haykırıyor, sözlerini aynı anda söylemeyi bile beceremiyorlardı. Gerçi şarkıyı daha yeni, bir-iki saat önce öğrenmek zorunda kalmışlardı, ama nakaratı hatırlaması kolaydı. İzleyenlerin dehşet dolu bakışları eşliğinde bağıra bağıra söylediler: "Acımasız bir dünya bu. Hata yapmaya gelmez. Yaşamaya devam mı, tüm anne babaları öldürmek gerek."

Önlerinde açık duran gitar çantasının içinde biraz bozuklukla, bir dolar kâğıt para duruyordu. Çantanın içine elyazısı bir not yapıştırıl-

mıştı: *Köpeğimizin Ameliyat Olması Gerekiyor. Lütfen Bize Yardım Edin, Onu Kurtaralım.*

Babasının kelime kelime dikte ettiği bu notu bir gece önce Buster, dikkatlice yazmıştı. "*Ameliyat* kelimesini yanlış yaz" demişti Bay Fang. Buster tamam deyip, *ammelyat* yazdı. Ancak Bayan Fang başını sallayarak itiraz etti. "Yeteneksiz olacaklar dedik, okuma yazmaları yok demedik. Buster, *ameliyat* sözcüğünün nasıl yazıldığını biliyor musun?" "Biliyorum" dedi Buster. "Madem öyle, biz de doğru yazılışı ile devam ederiz o zaman" dedi babası, ve oğluna yeni bir karton uzattı. Yazması bittiğinde anne babası kontrol etsin diye notu havaya kaldırmıştı Buster. "Amanın" dedi Bay Fang. "Bu sefer fazla mı abarttık ne?" Bayan Fang de gülüp, "Neredeyse" demişti. "Neyi abarttınız?" diye sormuştu Buster, ancak kahkahalara boğulan anne babası onu duymamıştı.

Annie –nasıl olduysa artmış olan– seyirci topluluğuna dönüp, "Bu çok yeni bir şarkı, daha şimdi yazdık" dedi. Zaten altı şarkı söylemişlerdi; hepsi de birbirinden iç karartıcı, birbirinden mutsuz şarkılardı, ve öylesine amatörce çalınmışlardı ki, birer şarkıdan çok ortalığı velveleye veren çocuk seslerini andırıyorlardı. "Küçük köpeğimiz Bay Cornelius için ayıracağınız her kuruşa minnetarız. Tanrı sizi korusun." Annie lafını bitirir bitirmez Buster zillere vurmaya başladı, tışş-tışş-tışş-tışş, ve Annie de parmak ucuyla gitarın teline asıldı –gitardan acıyla inler gibi bir ses çıktı– sonra da parmağını gitarın sapı boyunca bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Kuş gibi şakımaya başladı Annie; "O kemiği yeme." Sonra Buster; "O kemiği yeme." Annie kalabalık arasında anne babasına bakındı ama göremedi; tek gördüğü ardı ardına kıvranan yüzlerdi –hepsi de bu melek gibi çocuklara arkalarını dönüp gidemeyecek kadar iyi insanlardı. "Seni hasta eder" diyerek şarkıyı söylemeye devam etti Annie, Buster yine aynı sözleri tekrar etti. Bir kez daha "Seni hasta eder" dedi Annie, ama bu sefer Buster'dan önce başka bir ses duyuldu; "Çok kötü söylüyorsunuz!" Babalarının sesiydi bu. Kalabalıktan –biri bayılmışcasına– sert bir hayret nidası yükseldi. Annie'yle Buster çalmaya devam ettiler. "Faturayı ödeyecek paramız yok" diyordu Annie şarkısında, sesi yalandan çatlayarak.

"Ne yani, haksız mıyım millet?" dedi babaları. "Felaket değiller mi?" Önlerde duran bir kadın arkaya dönüp kedi gibi tısladı: "Susun! Sessiz olun." Bu kez başka bir yönden annelerinin sesi duyuldu: "Adam haklı. Bu çocuklar korkunç. Yuuuuh! Enstrümanlarınızı çalmayı öğrenin bir kere. Yuuuh!" Annie ağlamaya başladı, Buster yüzünü buruşturdu –bu buruşturma işini o kadar abartmıştı ki, yüzü acıdı. İki kardeş anne babalarının bunu yapacaklarını biliyorlardı –performansın amacı bu değil miydi?– ama yine de kalpleri kırılmış ya da utanmış gibi davranmakta zorluk çekmediler. "Allah'ın cezası çenenizi kapar mısınız?" diye bağırdı biri; gerçi bunu çocuklara mı, yoksa huzuru kaçıranlara mı söylediği tam olarak belli değildi. Bir başkası, "Siz çalmaya devam edin çocuklar" dedi. "Ünlü olacağız diye sakın gündüz işinizden ayrılmaya kalkışmayın" dedi biri. Bu ses ne babalarına, ne de annelerine aitti. Kalabalıktan destek sesleri iyice yükseldi. Annie'yle Buster şarkılarını tamamladıklarında, seyirciler neredeyse tam ortadan ikiye bölünmüştü; Bay Cornelius'u kurtarmak isteyenlerle orospu çocukları. Bay ve Bayan Fang bunun olacağına dair çocukları uyarmışlardı. "Dünya kötüsü insanlar bile birkaç dakika kibar davranabilir," demişti babaları, "ama o kadar; biraz uzatın, hayvani mizaçları kendini gösterecektir."

Kalabalık arasında tartışma sürüyordu. Çalacak başka şarkı da kalmadığından Annie'yle Buster çığlık çığlığa bağırmaya başladılar. Öyle bir şiddetle enstrümanlarına saldırdılar ki, Annie'nin gitarının iki teli koptu, Buster zili yere devirdi ve yerde tekmelemeye devam etti. Sahneye para yağmuru başladı; gerçi iyi insanlardan mı geliyordu, yoksa onlardan nefret edenlerden mi, orası belli değildi. Sonunda babaları bağırmaya başladı; "İnşallah köpeğiniz ölür." Bunu duyan Annie gitarını sapından tuttuğu gibi yere çarptı; parçalanıp kopan tahtalar şarapnel gibi kalabalığın üzerine uçuyordu. Doğaçlamaya geçildiğini fark eden Buster da trampetini havaya kaldırıp arka arkaya büyük davula vurmaya başladı. İki kardeş daha sonra etraflarındaki kargaşayı geride bırakıp parka doğru zikzaklar çizerek koşmaya başladılar –böylece arkalarına takılan olursa atlatabileceklerdi. İstiridye kabuğu şeklinde bir heykele vardıklarında içine tırmanıp anne babalarını beklemeye koyuldular.

"Paranın hepsi bizde kalmalıydı" dedi Buster. "Evet, biz kazandık o parayı" diye yanıtladı kardeşini Annie. Annie'nin saçına gitardan kopmuş bir parça takılmıştı; Buster uzanıp onu aldı. Anne babaları gelene dek sessizce oturdular. Bay ve Bayan Fang sonunda geldi; babalarının bir gözü morarmıştı. Aynı zamanda kamera da olan gözlüğü kırılmış, yüzünden sarkıyordu. "İnanılır gibi değil, süperdi" dedi anneleri. "Kamera kırıldı," dedi, tek gözü neredeyse kapanmak üzere olan Bay Fang, "çekimlerin hepsi gitti yani." Bayan Fang o kadar mutluydu ki, kimin umrunda dercesine elini salladı, "Bu seferki sadece dördümüz için oldu" dedi. Annie'yle Buster ağır hareketlerde istiridyenin içinden çıkıp aşağı indiler, arabalarına doğru yürüyen anne babalarının peşine takıldılar. "Siz ikiniz" dedi Bayan Fang çocuklarına, "bu kadar mı şahane kötü olabilirdiniz." Durdu, eğilip her ikisini de alınlarından öptü. Bay Fang de onay verircesine başını salladı, elini şefkatle çocukların başlarına koyup, "Gerçekten felakettiniz" dedi. Çocuklar istemeseler de gülümsemelerine engel olamadılar. Bu performansın hiçbir kaydı olmayacaktı –onların ve ağızları açık kalan birkaç seyircinin anıları dışında. Annie ile Buster'a göre böylesi en güzeliydi. Gün batımına doğru el ele yürürken maaile şarkı söylemeye başladılar. Neredeyse uyum içinde söylüyorlardı: "Yaşamaya devam mı, tüm anne babaları öldürmek gerek."

ikinci bölüm

Buster Nebraska'da, bir arazinin ortasında duruyordu. Hava o kadar soğuktu ki, açtığı biralar daha iki yudum alamadan donuyordu. Buster burada eski askerlerle birlikteydi; Irak'tan bir yıl kadar önce dönen bu gençler, şaşırtıcı derecede neşeliydiler. Yenilmez olduklarını düşünüyorlardı; eh, Ortadoğu'da pek çok çatışmadan sağ çıktıklarına göre, bu durum bilimsel açıdan ispatlanmış sayılırdı. Yerde –plastik örtü üzerine yerleştirilmiş– yuh dedirtecek büyüklükte, savaş toplarını andıran silahlar vardı; görünüşlerinden neler yapabileceklerini tahmin edebiliyordunuz. Buster gençlerden Kenny'yi izliyordu; Kenny, herkesin *Nuke-U-Ler* diye hitap ettiği silahın namlusundan aşağı mermi sokuşturmakla meşguldü. "Tamam" dedi sonunda Kenny, hafiften dili dolaşarak –ayaklarının dibi boş bira kutularıyla doluydu. "Şimdi propan tankının vanasını açıyorum ve basınç regülatörünü altmış PSI'ya ayarlıyorum." Buster tüm bunları defterine zar zor not alabildi; parmaklarının uçları donmuştu. "PSI neyin kısaltması?" diye sordu. Kenny Buster'a bakıp kaşlarını çattı. "En ufak bir fikrim yok" dedi. Buster başını salladı; bu konuyu daha sonra araştırmak üzere not aldı.

"Vanayı açıyorsun," diye devam etti Kenny, "regülatörün devreye

girmesi için birkaç saniye bekliyorsun, sonra vanayı kapatıp buradaki ikinci vanayı açıyorsun. Bu vana propanı yanma odasına gönderiyor." Joseph birasından yudum alıp kıkırdadı. Sol elinin iki parmağı eksikti. Yuvarlak suratı bebeklerinki gibi pespembeydi. "En iyi yeri şimdi geliyor" dedi Buster'a. Kenny vanaları kapatıp aleti havaya doğrulttu. "Ateş düğmesine bas ve..." Daha sözünü bitiremeden etraflarındaki hava titreşti ve sonra Buster'ın daha önce hayatında hiç duymadığı bir ses duyuldu; yoğun, aralıklı bir patlama sesi. Bir patates, arkasında alevden bir kuyrukla havaya uçtu, sonra da gözden yitti, arazi boyunca yüzlerce metre uçtu, hatta belki bir kilometre bile gitmiş olabilirdi. Buster'ın resmen kalbi tekledi; yanıtı umrunda bile değildi, ama merak ediyordu –bu kadar salak, bu kadar gereksiz, bu kadar saçma bir şey, neden onu bu kadar mutlu etmişti? Joseph kolunu Buster'ın omzuna atıp kendine doğru çekti. "Süper, değil mi?" Buster her an gözyaşlarına boğulabilirdi, "Evet," dedi, "öyle böyle değil."

Buster, *Potent** isimli erkek dergisi için Nebraska'daydı; yüksek teknoloji ürünü patates bazukası üretip test eden bu dört eski asker üzerine bir makale yazacaktı. Derginin –Buster'dan neredeyse yedi yaş küçük– editörü, "Acayip maço bir şey bu," demişti, "dergide mutlaka yer vermeliyiz."

Bu iş için editör onu aradığında Buster Florida'da, tek odalı bir apartman dairesinde yaşıyordu. İnternetten yaptığı kız arkadaşı e-postalarına yanıt vermiyordu. Parası neredeyse suyunu çekmek üzereydi, ve çoktan gecikmiş üçüncü romanı üzerinde de çalışmıyordu. Durumu gayet korkunçtu kısacası, ama o yine de bu işi almaya gönülsüzdü.

Aslında son iki yılını skydiving, domuz pastırması festivalleri, sanal oyun grupları gibi konular üzerine makaleler yazarak geçiren Buster'ın işini hepten bırakmasına ramak kalmıştı. Bu "pek özel" etkinlikler asla beklentilerini karşılayamıyordu; üstelik Buster yazılarında onları sadece eğlenceli değil, aynı zamanda "hayat değiştiren" etkinliklermiş gibi göstermek zorunda da kalıyordu. Örneğin; çöl aracı kullanmak. Buster, içinde böyle bir istek barındırdığının far-

* Potent (*İng.*): Erkeğe dair güç, iktidar. (Ç.N.)

kında bile değildi –ta ki fırsat önüne gelene kadar. Ama direksiyona geçer geçmez, bunun sıradan bir eğlence olamayacak kadar teknik ve karmaşık olduğunu görmüştü. Aracı sürmek için debelenirken –eğitmen sabırla aracı nasıl hızlandıracağını, nasıl belli bir yöne süreceğini gösteriyordu– içinden keşke şimdi evde olsaydım diye geçiriyordu; bununla uğraşacağına evinde oturup, çöl aracı üzerinde cinayetler çözen bir dedektifin öyküsünü okumayı tercih ederdi. Sonunda aracı yoldan çıkarıp devirmeyi başardı, oteline dönüp bir saatten az bir sürede makalesini yazdı. Sonra da bayılana dek ot içti.

Patates bazukası hikâyesinde de benzer bir durum yaşanacağını varsaymıştı; önce silahların nasıl yapıldığına, mekanizmanın hangi temellerle işlediğine dair birkaç saatlik sıkıcı açıklama gelecekti, ardından da Buster'ın görmesi için birkaç kere patates uçuracaklardı. Eve dönen bir sonraki uçağa kadar bu cehennemin dibi yerde çakılıp kalacaktı Buster. Bunun bir hata olduğunu biliyordu; elinde köfteli sandviçi ve okumayacağını bile bile alelacele satın aldığı *World Music Monthly* dergisi ile uçağa binerken bile biliyordu.

Uçağı Nebraska'ya indiğinde makalesinin dört kahramanını bagaj bölümünde kendisini beklerken buldu –bu pek alışıldık bir durum değildi. Tıpatıp aynı giyinmişlerdi; Nebraska Cornhuskers beyzbol takımının şapkası, siyah yün palto, sert kumaştan pantolon ve botlar. Hepsi de uzun boylu, yakışıklıydı, koç gibi delikanlıydılar. Garipti ama, Buster'ın bavulu aralarından birinin elindeydi. Buster, silahsız olduğunu göstermek istercesine elleri havada dörtlüye doğru yaklaşırken, bavulu tutan genç, "Bu seninki mi?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladı Buster, "ama beni burada karşılamanıza gerek yoktu. Bir araba kiralayıp gelecektim ben, geçen hafta editörüme yolu tarif etmişsiniz." Genç arkasını dönüp çıkışa doğru yürümeye başladı. "Misafirperverlik edelim dedik" dedi, omzunun üzerinden.

Buster arabada kaçırıldığı duygusuna kapıldı; önünde, sağında, solunda birer eski asker oturuyordu. Buraların soğuk havası için hayli ince sayılacak ceketinin cebine uzanıp defter kalem çıkardı. "O ne için?" diye sordu askerlerden biri. "Not," dedi Buster, "makale için not alacağım.

İsimlerinizi alır, birkaç soru sorarım diye düşünmüştüm." Arabayı kullanan asker, "Bizim isimleri hatırlamak çok kolay," dedi, "bence yazmana bile gerek yok." Buster not defterini cebine geri koydu.

Şoför olanı, "Ben Kenny" dedi, sonra yanındaki koltukta oturanı işaret ederek, "bu David" dedi. Sonra da arka koltukta oturanları gösterir gibi elini başının üzerinden arkaya doğru sallayarak, "yanındakiler de Joseph'la Arden." Joseph elini uzattı, Buster'la tokalaştılar. "Ee," diye sordu Joseph, "silahları seviyorsun demek." Buster başını sallayarak, "Yoo, hayır, pek sayılmaz" dedi. Bu sözleri söyler söylemez arabanın içindeki hava ağırlaşmıştı. "Ne bileyim; hiç ateş etmedim hayatımda. Şiddetten pek hoşlanmam." Arden iç geçirip pencereden dışarı baktı. "Hoşlanan var mı? Ben pek tanımıyorum da" dedi. Joseph, "Ya patates silahı?" diye sordu. "Çocukken hiç yapmadın mı; hani saç spreyi ile doldurup komşunun köpeğini vurursun?" "Üzgünüm, ama hayır" dedi Buster. Makalenin elinden kayıp gitmek üzere olduğunu hissedebiliyordu; internete girip her şeyi uydurduğunu hayal etti. "Peki ya savaş?" diye sordu David. "Destekçilerinden değilim" dedi Buster. Bakışlarını yere çevirdi; siyah deri ayakkabılar giymişti, ayak parmakları şimdiden hafif bir his kaybına uğramıştı. Joseph'ın üzerinden uzanıp arabadan aşağı atlamayı düşündü. Arden, "Daha önce hiç Nebraska'ya gelmiş miydin?" diye sordu. "Üzerinden birkaç sefer uçmuşumdur," dedi Buster,."herhalde". Buster'ın oteline giden yolun geri kalanında arabanın içinde duyulan tek ses beş erkeğin konuşmama sesiydi –bir de bozuk radyodan gelen statikle, hızlanan motor sesi vardı.

Diğer üçü araba çalışır halde beklerken Joseph Buster'ın bavulunu odasına taşımasına yardımcı oldu. "Onları dert etme" dedi. "Biraz tedirginler. İşsiziz, patates bazukaları yapıyoruz. Makalede bir avuç zavallı gibi görünmek istemiyoruz. Onlara söyleyip duruyorum; senin işin bizi havalı göstermek zaten, öyle değil mi?" Buster anahtar kartı kilide ters soktuğunu fark etti, ancak sorunu halletmesine rağmen kapı açılmadı. "Öyle değil mi?" diye sordu Joseph yeniden. "Tabii tabii, elbette" dedi Buster. Diğer üçü gözünün önünde canlandı; aşağıda, hu-

zursuzca bekliyorlardı. Bir yabancıyı içlerine soktuklarına, saçmalıklarına tanık olmasına izin verdiklerine bin pişmandılar ve yakında herkes yaptıklarından haberdar olacaktı.

Buster, kart şeklindeki anahtarı on-on beş kere denedikten sonra sonunda kapıyı açabildi ve doğru minibara yöneldi. Ufak cin şişesini bir yudumda bitirdi. Başka bir şişeyi alıp onu da yuttu. Sonra yan gözle Joseph'ın bavulunu açıp kıyafetlerini yerleştirmeye başladığını gördü; gömleklerini, pantolonlarını, donlarını çıkarmış, ayrı ayrı çekmecelere koyuyordu. "Seni sıcak tutacak giysiler getirmemişsin" dedi Joseph. Sarhoş olmak için ciddi uğraş veren Buster, "Oralarda bir yerde uzun donlardan olacaktı" dedi. "Yuh, Buster," dedi Joseph, "resmen kıçın donacak." Buster'ın dilinin ucuna kadar geldi; şu bazuka gösterisine gitmezse, sorun olur muydu? Oda servisinden bir hamburger söyler, televizyonda erotik film izler, minibarı boşaltırdı. Çok uzatmadan Florida'ya döner, evinden atıldığını öğrenir, sonra da anne babasının yanına taşınmak zorunda kalırdı. Ailesiyle geçecek bir yılın nasıl olacağını hayal etti; anne babası giderek karmaşıklaşan gösterilerini tasarlarken Buster, bu gösterilerin parçası olup olmadığından emin olmaksızın yemek masasında oturur, sanat adına bir şeylerin patlamasını beklerdi. "Peki, ne yapmalıyım bu durumda?" diye sordu Buster, kendince karşısındakini becerikli biri olduğuna inandırmaya çalışarak. "Alışverişe gideriz" dedi Joseph, gülümseyerek.

Kenny, Arden ve David güvenli bir mesafe bırakarak arkalarından yürürken, Joseph mağazada hızlıca raflara göz atıp, soğuk havaya karşı koruyucu giysi ve aksesuarı Buster'ın havada açık bekleyen kollarına attı. "Ee, yazarak mı geçimini sağlıyorsun?" diye sordu; Buster da başını sallayarak, "Öyle," dedi, "genelde makaleler falan, dışarıdan dergilere yazıyorum. İki roman da yazdım ama kimsenin onları okuduğu yok."

"Biliyor musun," dedi Joseph, Buster'a iki çift yün çorap uzatırken, "Ben de yazar olmayı düşünüyorum." Buster'dan, ilgi ve teşvik anlamına geldiğini umduğu bir ses çıktı. Joseph devam etti. "Devlet üniversitesinde salı geceleri yaratıcı yazarlık kursu var, bir süredir ona katılıyorum. O kadar iyi değilim henüz, ama hocam potansiyelim ol-

duğunu söylüyor." Buster yine başını salladı. Diğer üçlünün konuşmaya katılmak üzere yanlarına yaklaştıklarını fark etti. "Süper yazardır" dedi David; Kenny'le Arden da ona katılıyordu belli ki. Joseph, "En sevdiğim kitap hangisi, biliyor musun?" diye sordu Buster'a. Buster hayır der gibi başını sallayınca, yüzünde kocaman bir sırıtışla, "Charles Dickens'ın *David Copperfield*'i" dedi. Buster *David Copperfield*'i hiç okumamıştı, gerçi okuması gerektiğini biliyordu, o yüzden evet, evet dercesine başını sallayıp, "Mükemmel kitap" dedi. Joseph, aylardır bu anı bekliyormuş gibi iki elini gürültüyle çırptı. "İlk cümlenin hastasıyım: *Benim adım David Copperfield*" dedi. "Bilmen gereken her şeyi söylüyor. Ben de öykülerimde hep aynı girişi kullanıyorum: *Adım Harlan Aden*, ya da *Bana Sam Francis derler*, ya da, *Doğduğunda ailesi ona Johnny Rodgers ismini vermişti*."

Buster'ın aklına Moby Dick'in ilk cümlesi gelmişti –*Bana İsmail deyin*– bunu Joseph'a söyledi. Joseph cümleyi tekrar etti: *Bana İsmail deyin*. Olmadı gibisinden başını salladı. "Hayır," dedi, "bunu sevmedim. *Benim adım David Copperfield* kadar iyi değil."

Boş bir alışveriş sepetini iten yaşlıca bir adam çoraplara erişebilmek için gençlerden çekilmelerini istedi, ama kimse kıpırdamadı.

"Düşünsene" diye söze girdi Kenny, "bu İsmail denen herif kendini bir bok zannediyor o zaman. Bize ismini doğrudan söyleyemiyor mu? Ona öyle diyelim diye emir mi veriyor?" Yüzündeki ifade, Kenny'nin sürekli bu tip insanlarla uğraşmak zorunda kaldığı izlenimini uyandırıyordu.

"Üstelik bu gerçek ismi de olmayabilir" diye ekledi Arden. "Bana böyle deyin, diyor." Gençler hemfikirdi; *Moby Dick* okumak isteyecekleri türden bir kitaba benzemiyordu. Joseph, "Kusura bakma Buster," dedi, "*David Copperfield* kazandı. Hâlâ dünya şampiyonu o." David yanlarından uzaklaşıp bir paket el ısıtıcı ile geri döndü. Buster'a uzatırken, "Hava soğuduğunda bunlar çok işe yarar" dedi.

Yeniden arabaya doluştular. Gösteriden önceki son durakları olan içki dükkânına yollandılar. Kendine siyah yün bir palto, kalın kumaş pantolon, bot ve Nebraska Cornhuskers beyzbol takımının şapkasın-

dan satın alan Buster kredi kartı limitini neredeyse doldurmuştu. David'in, "Son makalen ne hakkındaydı?" sorusuna yanıtı, "Dünyanın en büyük grup seksi" oldu.

Kenny dikkatlice sinyal verip arabayı yavaşça kenara çekti. Vitesi parka alıp arkasına döndü. "Nasıl yani?"

"Hester Bangs'i duydunuz mu hiç?" diye sordu Buster. Dörtlü aynı anda, heyecanla, evet evet der gibi baş sallamaya başladı. "Dünyanın en büyük grup seksi rekorunu kırarken ben oradaydım. Bir gün içinde altı yüz elli herifle yattı."

"Ama sen," diye başladı cümlesine Joseph, yüzü utançtan kıpkırmızı halde, "yani, sen onunla seks yapmadın, değil mi?"

"Yok canım, olur mu" diye yanıtladı Buster. Gruba katılmayı reddettiği için editörüyle yaptığı iki saatlik tartışma geldi aklına. "Buna Gonzo Gazetecilik* deniyor," demişti editörü, "şu anda internetten bakıyorum."

"Yaa," dedi Kenny, "demek sen bu kadını altı yüz elli herifi sikerken seyrettin?"

"Öyle" dedi Buster.

"Ve bunun için sana para ödediler?"

"Öyle" dedi Buster, bir kez daha.

"Valla," dedi Arden, "bugüne kadar duyduğum en süper olay bu."

"Aslında o kadar muhteşem değildi" dedi Buster.

"Nasıl yani?" diye sordu Kenny.

"Yani, evet, kabul ediyorum, kulağa süper geliyor –herhalde– ama düşünsenize bir; bu kadını sikeceğim diye sıra bekleyen bir yığın kıllı, göbekli, sikleri dışarda adamla birlikte oturmuş bekliyorum. Bu arada kadın da hayli baymış görünüyordu. Adamlardan bazılarıyla görüştüm; çoğu karılarına golf oynamaya ya da sinemaya gittiğini söylemiş. Heriflerden biri, kız arkadaşım bunu yaparsam beni ayrılmakla tehdit etti diye hava atıyordu. Sonra bir anda yüzü düştü, 'Gerçekten harika bir kızdı' dedi. Ve Hester, her bir adam üzerinden kalktıktan sonra,

* Konuyu temel gazetecilik kriterleri yerine ironik ve sarkastik bir dille şahsi görüşlere ve izlenimlere dayanarak anlatan gazetecilik anlayışı. (Ç.N.)

önünde bir ton izin formu ve hesap makinesiyle masada oturan bir herife bakıyor ve sikeceği daha kaç erkek kaldığını soruyordu."

"Bugüne kadar duyduğum en kötü şey bu" dedi Arden.

"Vee," diye devam etti Buster –bir kez bu konuda konuşmaya başlamıştı ya, artık susması mümkün değildi– "bir de settekiler yesin içsin diye açık büfe kurulmuştu. Çıplak herifler, masanın yanında durup böyle zavallı küçük sandviçler yapıyor, avuç avuç M&M çikolata yiyorlardı."

"Offf" dedi David, başını sallayarak.

"Sonra sen de bunun üzerine makale yazmak zorunda kaldın; eminim miden kalkmıştır" dedi Joseph.

"Öyle" dedi Buster. Joseph'ın ne hissetmiş olduğunu anlayabilmesi hoşuna gitmişti; insanın nefret ettiği konular üzerine yazması zor işti. "Gayet tuhaf bir makale yazdım ben de sonuç olarak. Hester Bangs'in aktris, hatta porno yıldızı bile olmadığını, daha çok profesyonel bir atlet olduğunu anlattım. Maraton koşucuları gibiydi; tanıklık etmesi beni rahatsız etmiş olsa da, bunu yapabiliyor oluşu takdire şayandı."

Kenny başını sallayarak, "İyi bir makale olmuş, belli" dedi.

"Öyle ama," diye devam etti Buster –bu konuya dair son sözüydü– "yazının yayımlanmasından üç hafta sonra başka bir porno yıldızı çıkıp, üzerine iki yüz adam ekleyerek rekoru kırdı."

Arabanın içindeki herkes kahkahaya boğuldu. O kadar yüksek sesle gülüyorlardı ki, neredeyse camı tıklatan polis memurunu duymayacaklardı.

Buster polisi görür görmez üzerindeki kaçak malları hemen saklaması gerektiği duygusuna kapıldı; gerçi –ufak bir detay– üzerinde yasadışı hiçbir şey yoktu. Kenny camı açtı, polis başını arabanın içine kadar soktu. "Yolun kenarına park etmişsiniz çocuklar," dedi, "hiç akıllıca değil bu."

"Tamamdır memur bey," dedi Kenny, "biz de gitmek üzereydik."

Polis arka koltukta oturan Buster'ı incelemeye başladı; civardan tanımadığı birini tespit edince gözleri çakmak çakmak olmuştu.

"Arkadaşınız mı?" diye sordu, Buster'ı işaret ederek.

"Evet" dedi Joseph.

"Ordudan mı?"

"Özel Kuvvetler" dedi Arden, aman aramızda kalsın der gibi parmağını dudaklarının üzerine götürerek.

"Haa," dedi polis, "gerçek kontrgerilla gibi mi?"

Hiç zorlanmadan yalan söyleyerek büyümüş olmasına rağmen Buster'dan yanıt namına cılız bir kafa sallama geldi.

"Anladım, hadi yolunuza bakalım" dedi polis, bileğini kıvırarak ufuk çizgisini işaret etti.

"Özel Kuvvetler" diye fısıldadı Buster kendi kendine; heyecandan kimsenin içi içine sığmıyordu.

Yıllardır ilk kez yeni arkadaşlar edindiği duygusuna kapılan Buster, cüzdanında kalan son parayla askerlerin istediği ne kadar içki varsa aldı. Yeni kıyafetleri içinde sıcacıktı, buralardan biri gibiydi; tüm varlığını içki dükkânındaki kasiyere teslim ederken, hayatının sonuna kadar burada yaşayabileceğini düşünüyordu.

Şimdi sıra Buster'daydı. Bir tripodun üzerine yerleştirilmiş devasa havan topunun üzerine eğildi –askerler ona *Air Force One* adını takmıştı. Bu silahta mühimmat olarak patates yerine iki litrelik pet şişe kullanılıyordu. "İşte bu yüzden patates silahı demeyi sevmiyoruz" diye açıkladı, gece ilerledikçe daha bir ciddileşen David. "Bazıları pinpon topu atar, bazıları pet şişe, bazılarıysa içi bozuk para dolu tenis topu... En doğru tanım, pnömatik ya da ateşli havan topu olacaktır." Joseph, katılmıyorum gibisinden başını salladı ve "Valla siz ne derseniz deyin, ben patates bazukası diyorum" dedi. Arden söze girdi, "Ulan, şuna sadece bazuka diyen bir ben varım." "Ya neyse ne be" dedi David. "Demek istediğim; makale için doğru terminoloji pnömatik ya da yanmalı havan topu olacak."

Kenny Buster'la yapması gerekenlerin üzerinden bir kez daha geçti. Son derece karmaşık olmasına ve doğru şekilde uygulanmazsa ciddi yaralanmalara sebebiyet vereceğini bilmesine rağmen her manevrayı içgüdüsel olarak kavradığı hissine kapıldı Buster. Topun namlusunu doldurdu, hava kompresörünü doğru PSI seviyesine ulaşana dek açtı.

"Tamam," dedi Joseph, "seksten daha iyi olduğunu falan iddia etmeyeceğiz elbette; ama emin ol, bunu yaptıktan sonra çok ama çok mutlu olacaksın."

Buster çok mutlu olmayı istiyordu; bazen, kendisiyle aşırı haşır neşir olduğu umutsuz anlarda, dünyanın onun yoğun duyguları sayesinde döndüğünü düşünürdü. Bu düşüncesinden bir psikiyatriste bahsettiğinde doktor ona, "Ee madem durum bu, o zaman, ne bileyim, daha değerli bir şeyler yapman gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sormuştu.

Buster'ın mekanik tetiğe basmasıyla birlikte önce tok bir *dınnn* duyuldu, sonra da yumuşak bir havada uçuş sesi geldi; *fışşş*. Biri Buster'a hemen dürbün uzattı; Buster şişenin iki yüz elli metre ileride son bulan yolculuğunu izledi. Bazukayı ateşlemesinden çok sonra bile mutluluğunda en ufak azalma olmayışı onu şaşırtmıştı. "Bunu yapmaktan sıkıldığınız oluyor mu hiç?" diye sordu. Dörtlü aynı anda, hiç düşünmeden yanıtladı: "Hayır."

İki çuval patatesi bitirdikten sonra hep birlikte daire şeklinde ayakta durdular; arada bir, "Ya hadi, biri gidip biraz daha bira alsın" deniyordu, ama gitmeye gönüllü yoktu.

Buster, o alkollü kafayla, makalesini kurgulayacağı ana fikri oluşturdu; savaştan dönen askerler, yaşadıklarını hem unutabilmek, hem de hatırlayabilmek için sahte silahlar yapıyor... Şimdi tek yapması gereken şey bu fikri gerçeklerle desteklemekti. "Bunu ne sıklıkta yapıyorsunuz?" diye sordu. Gençler Buster'a yanıtı belli değil mi gibisinden baktı. "Her Allah'ın gecesi yapıyoruz," dedi Kenny, "televizyonda güzel bir şey yoksa, ki genelde yok."

"Hiçbirimizin bir işi yok Buster" dedi Joseph. "Ailelerimizle yaşıyoruz, kız arkadaşımız da yok. Tek yaptığımız içmek ve ne bulursak patlatmak."

"Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun" dedi Arden, Joseph'a.

"Yoo, onu demek istemedim," dedi Joseph, sonra da Buster'a baktı. "Ama yüksek sesle söyleyince o anlam çıkıyor."

"Peki" diye söze başladı Buster; aklındaki soruyu en doğru nasıl

ifade edeceğinden emin değildi. "Tüm bunlar, patates silahıyla ateş etmeler falan, Irak günlerinizi hatırlatıyor mu?" Herkes bir an için zınk diye ayıldı. David, "Oradaki olayları tekrar yaşıyormuş gibi hissedip hissetmediğimizi mi soruyorsun?" diye sordu. "Yani," diye devam etti Buster, "merak ettim sadece; bu silahlarla ateş etmek, acaba ordudaki günlerinizi mi hatırlatıyor..." Joseph hafifçe güldü. "Her şey bana orduyu hatırlatıyor. Uyanıyorum, tuvalete gidiyorum; Irak'ta yoldaki bok yığınları aklıma geliyor. Sonra giyiniyorum; Irak'ta üniformamın son düğmesini daha iliklemeden terlemeye başladığım aklıma geliyor. Sonra kahvaltımı ediyorum; orada yediğim her bir bokun içinde kum olduğu aklıma geliyor. Düşünmemek elde değil."

Patatesleri uçururken çok daha iyi durumda olduğunun farkına varmaya başladı Buster. Kıvırmaya çalıştı; "Hani, şey diye düşündüm; belki bu patates bazukaları orada yaşadığınız heyecanı yeniden duymak içindir..." Pek kuvvetli bir argüman sunamamıştı. Makalenin elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

"Ben Irak'tayken Bağdat'ın hava durumu raporlarını hazırladım" dedi Arden.

"Başta her şey feci sıkıcıydı," dedi Kenny, "ta ki işler değişene kadar, sonra da götümüz attı."

"Ama tabancanız falan vardı, değil mi?" diye sordu Buster.

"Eh, evet, hepimiz silah taşıyorduk. Benim 9 mm Beretta ile bir M4 Karabinam vardı," dedi Joseph, "ama atış talimleri dışında orada silahımı hiç ateşlemedim."

"Irak'ta kimseyi vurmadın mı?"

"Hayır" diye yanıtladı Joseph, "Allah'tan..." Buster diğerlerine baktı, hepsi sırıtarak biz de vurmadık der gibi başlarını sallıyorlardı. "Orada ne yaptınız peki?" diye sordu Buster. Joseph'la Kenny, Taktiksel Operasyon Merkezleri'nin kurulumunda çalışmışlardı. David'se Irak ordusuna lojistik danışmanlık yapmıştı; "Muhasebe işleri daha çok" dedi.

"Peki parmaklarına ne oldu?" diye sordu Buster, Joseph'ın sol elindeki eksik parmaklara işaret ederek. "Yok artık Buster; Irak'ta kaybet-

medim onları" dedi Joseph. "Yeni bir patates silahı için katalizör test ediyordum, elimde patladı."

"Hadi ya" dedi Buster.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin" dedi Kenny.

"Hayır canım, ne alaka" dedi Buster, çabuk çabuk.

"Bizim canımız sıkılıyor, olay bu" dedi Joseph. "En basit yanıt bu. Neredeysen, ne yapıyorsan yap, fark etmiyor, sıkıntıdan gebermemek için kendini gerçekten paralaman gerekiyor."

Kenny son birasını bitirip, diğerlerine göre daha küçük bir silahı eline aldı; gümüşi metal bir kutu bir boru yardımıyla silaha takılıydı, namlunun üzerine de dürbün monte edilmişti. "Mesela bu," dedi Kenny, bakması için silahı Buster'a doğru tutarak. "Şunun namlusundan aşağı bak." Buster duraksadı, diğerlerine baktı. Joseph, "Merak etme" dedi, sakat elini havaya kaldırarak, "son derece güvenli."

Buster namlunun üzerine eğildi, ancak dikkate değer bir şey göremedi. "Neye bakıyorum ben?" diye sordu. "Girintili çıkıntılı," dedi Kenny, "gerçek silah gibi." Buster parmağını namlunun içine sokup PVC'nin içindeki yivleri hissetti. "Neye yarıyor bu?" diye sordu. "Hedefi on ikiden vurmanı sağlıyor" dedi Kenny. "Elli metre öteden hedefini vurabilirsin. Dur, Joseph sana göstersin."

Kenny tabancayı Joseph'a verdi, sonra da yerden boş bir bira kutusu alıp ileriye doğru yürümeye başladı. Belli aralıklarla attığı adımlarını saya saya gitti, gruptan hayli uzaklaştı. Sonra dönüp –elinde tepsi taşıyan garsonlar gibi– bira kutusunu avucunun üzerine koydu, başının hemen yanında duracak şekilde havaya kaldırdı. "Bu çok ama çok kötü bir fikir" dedi Buster. Joseph Buster'ı rahatlatmaya çalıştı; "Eğer yapamayacağım bir şey olsaydı yapmazdım" dedi. Arden, yeni açtığı çuvaldan Joseph'a bir patates uzattı. Joseph da patatesi sivritilmiş namlunun içine doğru yumuşak hareketlerle sokuşturdu; patatesin namluya sığmayan kısmı parçalanıp yere düşüyordu. "Bak," dedi Joseph, "cephanemiz namlunun içinde hazır artık." Gazı açtı, yanma odası istediği miktarda dolana dek bekledi, sonra da dürbünden bakıp nişan aldı. Tetiği çektiğinde Buster'ın tek görebildiği patatesin ardında bıraktığı ateş topu

oldu. Alüminyuma çarpma sesini duyduktan sonra Kenny'i fark etti – eli hâlâ yerindeydi. Kenny parçalanmış bira kutusunu yerden alıp hepsinin görebilmesi için havaya kaldırdı. "Tek kelimeyle muhteşemdi" dedi Buster, Joseph'ın omzunu yumruklayarak. "Fena değil, değil mi?" dedi Joseph. Utanmış gibiydi, ya da heyecanlı –ya da her ikisi birden...

"Sıra bende" dedi Arden ve son kalan dolu bira kutularından birini kapıp Kenny'nin durduğu yere doğru koşmaya başladı. Arden –Giyom Tell tarzı– kutuyu başının üzerine koydu, sonra da Joseph'ın nişan alıp ateş etmesini bekledi. "Bahis çevirsek mi?" diye sordu David; ama olasılıklar o kadar dengesizdi ki, hiç boşuna uğraşmayalım, dediler. Joseph, "Beklemenin ecele faydası yok" deyip patates silahını ateşledi. Ve ıskaladı. "Yuuuh," diye bağırdı Arden, "bir kilometreyle falan kaçırdın." Kenny Buster'a yanaştı; Joseph'ın paramparça ettiği bira kutusu hâlâ elindeydi. Kutu, şanssız bir bedenden çıkarılmış şarapnel parçasına benziyordu; bıçak gibi tırtıklı kenarlarına sıcak patates parçaları takılmıştı. Kenny'nin başparmağıyla işaret parmağı arası kanıyordu, ama umrunda değildi. "Keşke video kameramız olsaydı" dedi Buster'a. "Bunlar sonradan hatırlamak isteyeceğin türden şeyler."

Joseph, silahını doldurup bir kez daha ıskaladı. Sonra bir kez daha. "Suratını vurmaktan korktuğum için biraz fazla yukarıya nişan alıyorum galiba." "Korkunu bastırmalısın" dedi arkadaşına Kenny, bir yandan herkesin görebileceği şekilde işerken. Joseph, bir kez daha namlunun içine patates soktu. Yüzünde artık ciddi bir ifade vardı ve renk kalmamıştı. Hava sıcaklığı son yarım saat içinde beş-altı derece düşmüş gibiydi. Joseph bu kez dürbünden hedefine normalden çok daha uzun bir süre baktı ve sonra ateş etti; Buster'ın duymaktan asla sıkılmayacağını düşündüğü *dınnn* sesi duyuldu. Arden'ın başının üzerinde duran kutu, biradan mantar bulut oluşturarak patladı; kutu Arden'ın en az yirmi metre arkasına uçtu. Arden'sa sırılsıklamdı, üzeri patates parçalarıyla kaplıydı. Diğerlerinin yanına geldi; dişleri takırdıyor, birayla patates kızartması kokuyordu. Buster, içmekte olduğu bira kutusunu ona uzattı, Arden da kalan birayı bir dikişte bitirdi. David başka bir bira alıp, Buster'a uzattı. "Ne dersin," dedi, "şansımızı zorlamaya devam edelim mi?"

Buster, ona uzatılan kutuyu alıp alınamayı düşündü, sonra da Joseph'a baktı. "Yaa, bilemiyorum" dedi. "Makalen için iyi hikâye olur," dedi Kenny, "yapsan da, yapmasan da." Kenny haklıydı elbette, fakat Buster istese de bacaklarını hareket ettiremiyordu. Joseph silahını omzundan sıyırıp Buster'a uzattı. "İstersen sen beni vur," dedi, "o da süper hikâye olur." Buster gülmeye başladı, ama çok geçmeden Joseph'ın gayet ciddi olduğunu fark etti. "Gerçekten" dedi Joseph, "ben yapabileceğinden eminim."

"Bu yivli namlu" dedi Arden, "hedefi pek şaşmaz." Buster hepsinin inanılmaz derecede sarhoş olmalarına rağmen gayet yüksek bir bilinç seviyesinde olduğunu fark etti. Elbette karar verme yetileri doğru işlemiyordu, ama Buster yaptıklarının ardında bir mantık olduğuna kendini inandırmıştı. Durumu tekrar gözden geçirdi. Birine zarar verebilirdi –bu olasılık vardı– ama ona bir şey olmazdı. Bela, istese de ona bulaşamazdı; öyle hissediyordu. "Kimse beni yenemez" dedi, askerler de katılıyoruz dercesine başlarını salladılar. Buster birayı kaptığı gibi diğerlerinin durduğu yere doğru yürümeye başladı. Omzunun üzerinden, "Aman ıskalayım deme," diye bağırdı, Joseph da yanıt olarak, "Iskalamam" dedi.

Buster o kadar titriyordu ki, bira kutusunu başının üzerinde dengede tutmak imkânsızdı. "Bir saniye bekleyin" diye bağırdı. Gözlerini kapadı, derin, uzun nefesler aldı, bedeninin uyuştuğunu hissetti. Doktorların yaşam destek ünitesinin fişini çektiğini hayal etti, yavaş yavaş ölüyordu. Sonunda öldü ve sonra bir nefes daha aldı, ve birden canlandı. Gözlerini açtığında onu bekleyen her ne ise karşılamaya hazırdı.

Karanlık bastırmaya başlamıştı; ama Buster silahını ateşlemek üzere pozisyon alan Joseph'ı gayet net görebiliyordu. Gözlerini kapadı, nefesini tuttu, ve daha silahın ateşlendiğini bile fark edemeden üzerinden geçen sıcaklığı ve rüzgârı, ardından da başının üzerinde duran kutunun parçalandığını hissetti.

Askerler çığlıklar atıyor, havada eller çakışıyordu. Yanlarına döndüğünde Buster'ı sırayla, erkeklere özgü hareketlerle kucakladılar; onu sanki bir mağaradan ya da kuyudan çekip kurtarmışlardı. "Şu andan

daha mutlu olsam" dedi Kenny, "bedenim kaldıramaz, kesin patlarım." Buster askerlerin kollarından kurtulup soğutucuda kalan son açılmamış bira kutusunu kaptı. "Bir daha" deyip, yanıt vermelerini beklemeden, karanlığın içine doğru korkusuzca koşmaya başladı; vücudunun her bir hücresi adeta hayat fışkırıyordu.

Buster bilincine kavuştuğunda zar zor Joseph'ın üzerine eğilmiş yüzünü gördü. "Oh be," diye inledi Joseph, "kesin öldün sandım." Buster başını çeviremiyor, görüş odağı da gidip geliyordu. "Ne oluyor?" diye sordu. "Seni vurdum, Allah beni kahretsin yaa," diye bağırdı Joseph, "seni suratının ortasından vurdum Buster." Kenny'nin sesi geldi, o da bağırıyordu; "Şimdi seni hastaneye götürüyoruz, tamam mı?"

"Ne?" diye sordu Buster. İnsanların bağırdığını hissedebiliyor, ama seslerini hayal meyal duyuyordu. "Bayağı kötü" dedi Joseph. "Yüzüm mü?" diye sordu Buster; kafası hâlâ karışıktı. Elini yüzünün sağ tarafına götürmek istedi –hem hissizdi, hem de yanıyordu–, ama Joseph bileğinden yakalayıp onu durdurdu. "Oraya dokunmamalısın bence" dedi. "Kötü bir şey mi var?" diye sordu Buster. "Olması gerektiği gibi değil, diyelim" dedi Joseph. Buster geri uyumaya karar verdi, ancak Joseph bunu yapmasına izin vermiyordu. "Kesin beynin sarsıldı" dedi, "sesimi dinle sadece ve uyanık kalmaya çalış."

Herkesin kendini huzursuz hissetmesine neden olan bir sessizlik oldu, sonra Joseph, "Geçen hafta, bu devam ettiğim kurs için bir öykü yazdım. Irak'tan yeni dönen bir asker hakkında –ben değilim ama. Tamamıyla bambaşka biri. Bu herif Mississippi'de yaşıyor. Neyse işte, on yıl kadar sonra doğduğu kasabaya geri dönüyor. Barın tekinde içki içiyor, tilt oynuyor. Eski bir lise arkadaşı yanına geliyor, konuşmaya başlıyorlar." Joseph durakladı, Buster'ın elini sıktı. "Hâlâ uyanık mısın?" diye sordu. Buster başını sallamaya çalıştı, ama yapamadı; "Uyanığım. Dinliyorum seni" dedi.

"İyi. Peki..." Sözüne devam etti Joseph; "Neyse, bunlar işte muhabbete dalmışlar, eski günleri yâd ediyorlar, iyice sarhoş da olmuşlar... Bar kapanmak üzere. Ana karakter olanı bu arkadaşı olan herife nasıl

bir iş aradığını, para kazanmak istediğini, anne babasının evinden çıkıp kendine bir yer tutmak istediğini falan anlatıyor. Arkadaş olan ana karaktere, eğer onun için bir işi hallederse beş yüz dolar ödeyeceğini söylüyor. Şimdiye kadarki haliyle, nasıl gidiyor?" Buster, ölüyor muyum acaba, diye düşündü. Acaba Joseph öyküsünü anlatmayı bitirdiğinde ölmüş olur muydu? "Harika" diye yanıtladı Joseph'ı.

"Bu arkadaşın çok sevdiği bir köpeği varmış. Ama köpek şimdi eski karısındaymış ve kadın köpeğini adama vermiyormuş. Ana karakterden köpeği çalmasını istiyor, karşılığında da beş yüz dolar verecek. Neyse, ana karakter konuyu düşünüyor, yapsam mı yapmasam mı diye gidip geliyor, ve en sonunda iki gün sonra öbür herifi arayıp işi yapacağını söylüyor."

"Hah, şimdi sıçtı" dedi Buster.

"Değil mi?" dedi Joseph, "kötü fikir işte... Neyse, bu adamın eski karısının evine gizlice giriyor ve köpeği çalıyor, ama bir şeyler ters gidiyor. Köpek adamın hırsız olduğunu sanıyor –ki öyle– ve adama saldırmaya başlıyor; kolundan koca bir parça koparıyor. Neyse, köpeği dışarı çıkartıp arabaya sokmayı başarıyor bizimki, ama eve vardığında köpeğin öldüğünü fark ediyor; yanlışlıkla boğazını sıkmış falan –orasını daha tam detaylandıramadım. Neyse, köpek ölüyor."

"Neredeyse geldik" diye bağırdı Kenny.

"Bunun üzerine ana karakter köpeği ailesinin evinin arka bahçesine gömüyor. İşi bittikten sonra yürüyerek otogara gidiyor ve bir bilet satın alıp nereye gittiğini bilmediği bir otobüse biniyor. Otobüste kolundan oluk gibi kan akıyor, ama bu kimseye çaktırmamaya çalışıyor... İnşallah gittiğim yer iyi çıkar, diye umuyor. Öykünün sonu bu."

"Ben sevdim" dedi Buster.

Joseph gülümsedi; "Hâlâ çalışıyorum üzerinde."

"Gayet iyi olmuş" dedi Buster.

"Tam çözemediğim; mutlu bir son mu oldu bu, yoksa üzücü mü?" dedi Joseph.

"Hem mutlu, hem de üzücü" dedi Buster, bilinci hafiften kaymaya başlamıştı. "Çoğu son hem mutlu, hem de üzücüdür."

"Merak etme, iyi olacaksın" dedi Joseph.

"Öyle mi diyorsun?" diye sordu Buster.

"Kimse seni yok edemez" dedi Joseph.

"Yenemez" diye düzeltti Buster.

"Acı falan, hikâye sana" diye devam etti Joseph.

"Ölümsüzüm ben" dedi Buster ve sonra bayıldı; gittiği yerin iyi bir yer çıkmasını umarak.

mütevazı bir teklif, temmuz 1988
sanatçılar: caleb ve camille fang

Tatile çıkma vakti gelmişti; o yüzden hepsi için ayrı ayrı sahte kimlik çıktı. Fangler yakın zamanda üç yüz bin doları geçen son derece prestijli bir bağışa layık görülmüşlerdi; bunu kutlamak niyetindeydiler. Kimlikler masanın üzerine yayılmıştı. Bay ve Bayan Fang, Ronnie Payne'le Grace Truman olmuştu. Çocukların kendi isimlerini seçmesine izin vardı –Annie, Clara Bow; Buster'sa Nick Fury oldu. Gerçekten bu kişilermiş gibi davranmanın karşılığında anne babaları çocuklara şu sözü vermişti: sahilde geçecek dört gün boyunca hiçbir sanatsal aktivitede bulunulmayacak, diğer aileler gibi güneşte yatılıp yanılacak, deniz kabuklarından incik boncuk alınacak, bol yağda kızartılmış ya da çikolataya banılmış –ya da ikisi birden– yiyecekler yenilecekti.

Bay ve Bayan Fang havaalanında beklerken ünlülerin yaşamlarının konu edildiği dergilere baktılar –gerçi onlar bu insanları hiç duymamışlardı. Mucize diyetlere, asla gidip görmeyecekleri filmlere dair iç bayıcı bilgiler edindiler; tüm bunlar oynayacakları karakterleri oluş-

turmalarına yardımcı olması içindi. Ronnie üç kez evlenip boşanmış bir adamdı, bir dizi Pizza Hut restoranı vardı. Grace hemşireydi; Ronnie ile rehabilitasyon merkezinde tanışmıştı. Dokuz aydır birlikte yaşıyorlardı. Âşık mıydılar? Herhalde. "Yanıtının ne olacağını bana söylemeyecek misin?" diye sordu Bay Fang karısına. "Sürpriz" dedi Bayan Fang. "Ben ne diyeceğini biliyorum" dedi Bay Fang. Karısı gülümsedi; "Eminim biliyorsundur."

Annie, elinde çiçek buketi gibi tuttuğu boyama kalemleri ve resim defteriyle bekleme salonunda boş bulduğu koltuklardan birine tek başına oturmuş, gözüne çarpan insanların resimlerini çiziyordu. On metre kadar ileride kanca gibi kocaman burunlu, kocaman güneş gözlüklü bir adam vardı; oturduğu koltukta iyice yayıldı. Ceketinin cebinden çıkardığı gümüş renkli mataradan gizli gizli fırt çekip duruyordu. Annie gülümseyerek adamın zaten tuhaf olan hatlarını iyice abarttı; çizimi ne tam anlamıyla karikatür, ne de portre olmuştu. Daha fazla detay için yüzünü incelerken adam aniden Annie'nin tarafına baktı. Annie yüzünün kızardığını hissetti. Çekindi, bakışlarını defterine çevirdi; artık tanınmayacak hale gelene dek çiziminin üzerini şimşekvari çizgilerle karaladı –Annie'nin adamla ilgilendiğine dair ortada hiçbir kanıt kalmamıştı. Defterle kalemlerini çantasına kaldırdı, sonra da soran olursa anlatacağı hikâyenin üzerinden geçti. Neredeyse sıfırı tüketen annesi Clara'yı anneannesine bırakıp iş bulmak üzere Florida'ya gitmişti. Altı ayın ardından Clara sonunda yine annesiyle birlikte yaşayabilecekti. "Bu bizim için yeni bir başlangıç" diyecekti Annie, hostes ya da yan koltukta oturan bir yolcu sorarsa. Eğer rolünü düzgün oynayabilirse –ki hep yapardı– biri eline yirmi dolar sıkıştırır ve kendine iyi bakmasını söylerdi. Florida'ya vardıklarında Annie bu yirmi dolarla kocaman bir Shirley Temple kokteyli alacak ve *jai alai** maçlarına bahis oynayacaktı.

Buster, geçmişine dair inandırıcı bir hikâye kurgulamanın bayağı zaman aldığını fark etti; ayrıca pek çok yerde açık verip yakalanması mümkündü. O da buradan yola çıkarak bariz sallama hikâyeler ya-

* Jai alai: Bask dilinde *neşeli şenlik*, İspanya'da *Pelota Vasca* olarak bilinen ve üç tarafı duvarla çevrili bir alanda sert bir topu kepçe biçimli bir raketle duvara çarptırma ve yakalama oyunu. (Ç.N.)

ratmaya başladı; böylece kendiliğinden bir kurgu ortaya çıkmış oldu: Uzak durulması gereken garip çocuk. Havaalanı barında oturmuş, durmadan limonlu gazoz içip avuç avuç çerez götürürken, olur da biri sorarsa, çocuk olmadığını, dâhi bir bilim adamın tasarlayıp inşa ettiği bir robot olduğunu söylemeye karar verdi. Çocukları olmayan bir çiftin siparişi üzerine yapılmıştı; şimdi çifte teslim edilmek üzere Florida'ya götürülüyordu. Bip-bup-biiip. Buster bu kez sunulacak gösterinin ne olduğunu bile bilmiyordu. Anne babasının ona tek söylediği, gerçek oğulları değilmiş gibi davranması gerektiği, uçakta kendi başına kalacağı ve gösteri başladığında seyircilerin genel havasına uyumlu bir tepki vermesi idi. "Ne kadar az bilirsen o kadar iyi" demişti babası. "Sürpriz olacak işte," demişti annesi, "sen sürprizleri seversin, öyle değil mi?" Buster başını sallamıştı. Hayır; sevmezdi.

Annie'yle Buster ayrı hostesler eşliğinde aynı sıranın koridor koltuklarına oturtuldular; aralarında sadece yarım metrelik bir mesafe vardı, ama birbirlerini tanımıyormuş gibi yapıyorlardı. Çocuklar koridordan el ele gelen anne babalarını izlediler. Buster elinde olmadan gözlerini üstlerine dikti; Bay Fang de geçerken oğluna göz kırptı. Bay ve Bayan Fang uçağın ortasındaki koltuklarına doğru ilerlediler. Buster hostesten fıstık istedi. Hostes üç paket fıstık getirdi, ama Buster bir paket daha getirmesini istedi. Hostes gözlerini devirdi. Annie bunu gördü ve vücudunun gerildiğini hissetti –öfkelenmesine ramak kalmıştı. Hostes Buster'ın fıstıklarını getirdiğinde kadının koluna yapıştı ve gözlerini kısarak beş paket fıstık istedi. Uçakta sonradan yaşanacakları gölgede bırakacak türden bir olay çıkmasını umuyordu Annie. Kadın Annie'nin anlaşılmaz titreyişinden pek etkilenmişe benzemiyordu; hızlı adımlarla daha çok fıstık bulmaya gitti. Annie, dağ gibi fıstığı gelince, hepsini olduğu gibi Buster'ın kucağına bıraktı. "Teşekkür ederim" dedi Buster. "Bir şey değil küçük" dedi Annie.

Herkes yerine yerleşti. Hostes acil iniş durumunda yapılması gerekenleri anlattı. O sırada Annie'yle Buster'ın aklından geçen tek düşünce, anne babalarının oyunu yüzünden kendilerini okyanusun

ortasında yüzerken bulmamaktı. Koltuk yastıklarına tutunmuş halde suda yardım beklerken hayal ettiler kendilerini; yardım gelebilirdi de, gelmeyebilirdi de...

Uçağın kalkmasından bir saat kadar sonra Bay Fang koridor boyunca yürüyüp, hosteslerden birini dirseğinden yakaladı. Çocuklar eğilip babalarının ne söylediğini dinlemeye çalıştılar, ama duyamadılar. Hostese bir şey gösteriyordu Bay Fang; kadının gözleri büyüdü, sonra da eliyle açık kalan ağzını kapadı. Ağlamak üzereydi. Bay Fang uçağın ön tarafını işaret etti, hostes de olur gibisinden başını sallayıp, anons sistemine kadar ona eşlik etti. "Uçağı kaçırmaya kalkarlarsa ne yaparız?" diye düşündü Annie. Hapisten nasıl kurtulurlardı? Buster, tam yanlarından geçerken babasının elini tutup, "Baba?" dememek için kendini zor tuttu; neredeyse her şeyi mahvedecekti. Annie, uçaktan paraşütle atlayan iki insan resmi çizdi –bir kız, bir erkek–; altlarında sayfanın boşluğundan başka hiçbir şey yoktu.

"Sayın yolcularımız," dedi hostes, "şimdi çok önemli bir mesajımız olacak, bizi dikkatle dinlerseniz seviniriz. Bu bayın, Bay Ronnie Payne'in söylemek istediği bir şey var." Önce bir sessizlik oldu, sonra hoparlörden babalarının sesi duyuldu: "Çok vaktinizi almak istemiyorum. 17C'de oturuyorum, hemen yanımdaki koltukta ise benim için özel biri oturuyor. Hadi sevgilim, kalk herkesi selamla." Bütün yolcular dönüp annelerine baktı; Bayan Fang'in eli koltukların üzerine uzanıp herkese el sallarken yüzünde neden el salladığını bilmezmiş gibi bir ifade vardı. "Bu ufak tefek bayan," diye devam etti babaları, "benim adeta her şeyim. Bunu Florida'da yapmayı planlamıştım aslında, ama daha fazla bekleyemeyeceğim. Grace Truman, benimle evlenir misin?" Bay Fang ahizeyi hostese geri uzatıp on yedinci sıraya doğru yürüdü. Annie'yle Buster koşup neler olduğunu görmek istiyorlardı, ama yerlerinden kalkmadılar, boyunlarını vinç gibi uzatıp olanı biteni görmeye çalıştılar. Babaları Bayan Fang'in yanında diz çökmüştü. Çocuklar annelerini göremiyorlardı. Her şey sessizliğe gömüldü, uçağı havada tutan motorlar dışında çıt çıkmıyordu. Annie de Buster da aynı kelimeyi fısıldadılar: "Evet."

Bay Fang bir anda ayağa fırlayıp, "Evet dedi!" diye bağırdı. Tüm uçakta alkış koptu; birçok yolcu koltuklarından kalkıp babalarının elini sıktı. Anneleri de yanındaki yaşlı kadına yüzüğünü gösteriyordu. Kabinde şampanya şişelerinin pat pat açılma sesleri yankılandı; hostesler şampanya bardaklarıyla dolu tepsilerle koridordan aşağı doğru yürümeye başladılar. Pilotun derinden gelen yumuşak sesi duyuldu; "Mutlu çiftin şerefine!" Buster kimseye fark ettirmeden aşırdığı iki kadehten birini Annie'ye uzattı. "Ah, ne tatlısın sen böyle küçük" dedi Annie. Buster da, "Rica ederim" diyerek yanıtladı ablasını. Kadehlerini tokuşturdular, içkilerini tek yudumda bitirdiler –şampanya boğazlarını yakmıştı biraz ama mutluluktan görmezden geldiler.

Sonraki dört günü sersem gibi geçirdiler; hem güneşin altında çok kalmışlardı, hem de hâlâ başarılı geçen evlilik teklifinin sarhoşluğu içindeydiler. Çizgi romanlar okudular, olmadık saatlerde uyudular. Sahilde sırayla birbirlerini kuma gömdüler. Bir sopanın ucuna taktıkları deniz analarıyla birbirlerini kovaladılar. Dalgalar yumuşak yumuşak bacaklarına çarparken okyanusun içinde durdular, pamuk helva yediler–helvanın üzerine yapışan deniz tuzunun tadını çok çok hafif alabiliyorlardı. Böyle bir mutluluğun herkese nasip olmayacağını düşünüyorlardı.

Dönüş yolculuğunda –herkes yine farklı isimlerle ayrı yerlerde oturuyordu– babaları yine hostesi dürttü, yüzüğü gösterdi, anons sistemini kullanmak istedi. Hostes yine bu romantik istek karşısında duygulandı; babalarını uçağın ön tarafına götürdü. Buster sekizinci fıstık paketini açtı, önündeki tepsiye fıstıklarla EVET yazdı.

"Ben 14A'da oturuyorum, yanımdaki koltukta oturan kişi de kız arkadaşım Grace Truman. Grace, tatlım, bir saniye için buraya gelebilir misin lütfen?" Bayan Fang olmaz der gibisinden başını salladı; utanmışa benziyordu. Ancak Bay Fang yerinden kalkana dek onu çağırmayı sürdürünce pes edip ayaklandı, kocasına doğru yürümeye başladı. Karısı yanına varınca Bay Fang bir dizinin üzerine çöktü, elinde tuttuğu küçük kutuyu açıp yüzüğü gösterdi –Bayan Fang'in hâli-

hazırdaki yüzüğüydü bu. Güneş altında geçen dört gün parmağındaki yüzük izini yok etmişti. "Grace Truman," dedi babaları, "beni dünyanın en mutlu insanı yapar mısın? Benimle evlenir misin?" Annie annesinin yanıtını beklerken bir yandan da resim çiziyordu; resimde yolcular uçağın koridorundan gelen evli çiftin ardından havaya avuç avuç fıstık atıyorlardı. "Ah, Ronnie, ah" dedi Bayan Fang. Ağlayacak gibiydi. "Bunu yapmamanı söyledim." Belli ki yerde durmaktan babalarının dizi ağrımıştı, ama henüz ayağa kalkamazdı. "Hadi tatlım, evet de, lütfen." Bayan Fang başını çevirdi ama kocası anons ahizesini suratına tuttu. "Evet de, rüyalarım gerçek olsun." Annie ile Buster'ın ne olup bittiğine dair en ufak fikri yoktu; ancak ikisi de içlerine oturan sıkıntıdan işlerin daha kötüye gideceğini anlamıştı. "Hayır Ronnie," dedi anneleri, "seninle evlenmeyeceğim." Kabindeki bazı yolcuların nefesi kesildi. Anneleri babalarını orada öylece –elinde yüzükle dizinin üstünde– bırakıp koltuğuna geri döndü. Birkaç saniye sonra anons sisteminden Bay Fang'in kekelemeleri duyuldu, "Neyse millet, zamanınızı aldığım için kusura bakmayın. Hayırlısı böyleymiş." Sonra ayağa kalkıp annelerinin yanındaki koltuğuna geri döndü. İkisi de birbirlerinin yüzüne bakmıyordu.

Uçuşun geri kalanında herkes o kadar gergin, o kadar rahatsızdı ki, bu utancı yaşamamak için uçağın düşmesine razıydılar.

Havaalanından eve giderken Fangler arabada tek kelime etmediler. Yaşananların hepsi sahteydi, koreografisini kendileri yapmıştı, ama içlerine oturan o kötü histen kaçamadılar. Maharetlerinin ve sanatçı olarak yeteneklerinin bir nevi göstergesi gibiydi bu. Anın gerçekliğine kendilerini kaptırmış, etkisini bizzat yaşamışlardı.

Annie ile Buster anne babalarının evli olmadığı, ayrıldıkları ve birbirlerine geri dönmedikleri bir dünya hayal ettiler. Bu dünyada –korkuyla fark ettiler ki– onlar da yoktu. Buster başını Annie'nin kucağına koydu, Annie de kardeşinin saçlarını okşadı. En sonunda, koruluğun içindeki evlerinin önüne geldiklerinde, Bay Fang Bayan Fang'i kendine doğru çekip kulağına fısıldadı: "Seni seviyorum Grace Truman." Anneleri de babalarını yanağından öpüp, "Ben de seni seviyorum Ronnie

Payne" dedi. Annie kardeşinin tabak gibi açık yüzüne eğilip alnından yumuşakça öptü. "Seni seviyorum Nick Fury." Buster gülümsedi ve "Ben de seni seviyorum Clara Bow" dedi. Fangler arabayı park etmelerine rağmen kemerleri takılı halde yerlerinde oturmaya devam ettiler; dünya biraz da onların yardımı olmaksızın dönsündü...

üçüncü bölüm

Annie, Los Angeles'ta bir atari salonundaydı. Whac-A-Mole* makinesinin yanında durmuş tırnaklarını yiyor, *Esquire* dergisinden gelecek muhabiri bekliyordu. Adam on beş dakika gecikmişti. Annie belki de hiç gelmez diye umutlanmaya başlamıştı; böylece içini dökmek, ya da enteresan olacağım diye saçmalamak zorunda kalmazdı.

Makineye bozukluk atıp tokmağı eline aldı. Plastik köstebeklerin kafasına kafasına öyle bir şiddetle vurdu ki, köstebekler hiçbir şey olmamış gibi yine başlarını çıkardıklarında durumu kişisel alıp adeta bozuldu, daha da şiddetle vurmaya başladı.

Burada, elektronik bip bip sesleriyle, yanıp sönen ışıklar arasında olma nedeni *Kız Kardeşler, Sevgililer* filminin tanıtım etkinlikleriydi. Film Cannes'da gösterilmiş ve herkes tarafından nefret edilmişti. Görece iyi yorumlardan biri film için, "resmen hafif pornografi" demişti, "sinema maskesi takmış, yalandan entelektüel, kendini bir şey sanan Cinemax saçmalığı." Film resmen elde patlamıştı ve her ne kadar bir çok eleştirmen tarafından Annie'ninki filmdeki tek içten performans

* Bu oyunda oyuncunun, önünde duran panelin içindeki deliklerden baş gösteren köstebeklere kauçuk bir tokmakla vurması gerekir; puan arttıkça köstebekler hızlanır. (Ç.N.)

olarak gösterilse de, filmin sinema gösteriminden önce çok az, hatta hiç promosyon çalışması olmayacaktı. Fakat filmin çekim aşamasında yaşanan bazı olaylar Annie'ye istediğinden de fazla ün getirdi; onunla röportaj yapmak istemelerinin nedeni tahminen buydu.

"Şimdi durum şu" demişti halkla ilişkilercisi Annie'ye, aynı haftanın başında telefonda konuştuklarında. "Her şeyin içine sıçtın."

"Peki" dedi Annie.

"Seni sevdiğimi biliyorsun Annie, ama benim işim senin kariyerini belli bir yere getirmek. Basına senle ilgili bilgi akışı sağlamak –ne yaparsın, nelerden hoşlanırsın... Ve sen gidip öyle bir şey yaptın ki, resmen ağzıma sıçtın benim."

"İsteyerek olmadı" dedi Annie.

"Onu biliyorum. Tatlım, seni sevmemin nedenlerinden biri de bu zaten. Ama ağzıma sıçtın mı; sıçtın. Neler oldu, şöyle bir bakalım istersen."

"Yaa, yapma" dedi Annie.

"Hızlı hızlı geçicem" dedi halkla ilişkilercisi. "Evet, en başta kariyerine kürtaj etkisi yapacak bu filmi yapıyorsun, ve sonra sette –durup dururken– üstünü çıkarıp ortalıkta dolanmaya başlıyorsun."

"Tamam. Ama..."

"Çıkıveriyorsun öylece; memeler ortada... Ki Tom, Dick, veya Harry, ya da hepsi birden cep telefonlarıyla resimlerini çeksinler, sonra ne kadar dedikodu sitesi varsa hepsi yayımlasın..."

"Biliyorum."

"Tamam, olur böyle şeyler, ama ben bunları ancak internete düştükten sonra öğreniyorum. Ne zaman *US Weekly*'den biri arıyor, ben ancak o zaman memelerini internette görüyorum, sette yaptığın dengesizlikleri okuyorum."

"Üzgünüm" dedi Annie.

"Mecburen yangını söndürüyorum."

"Sağ ol."

"Rica ederim. Evet, yangını söndürüyorum. Abartmaya gerek

yok, insanlar her yerde meme görüp duruyor zaten. Abartılacak bir şey değil."

"Haklısın" dedi Annie.

"Ama... Ama sonra lezbiyen olduğunu öğreniyorum."

"Değilim."

"Bunun bir önemi yok. Duyduğum bu ama. Ve en son duyan benim. Üstelik senden değil, kız arkadaşından duyuyorum."

"Kız arkadaşım değil" dedi Annie. "Kadın deli."

"Ve –en iyisi de bu– bu boktan filmdeki rol arkadaşın oluyor kendisi ki, böylece setteki dengesizlikler dedikodusu da kanıtlanmış oluyor."

"Hay Allah'ım yaa."

"Neyse ki şanslısın; ben varım. Ve ben işimde çok, ama çok iyiyim. Ancak mucizeler yaratamam. Böyle şeyleri duyulmadan önce bana söylemelisin ki, bu bilginin kariyerine ne şekilde yön vereceğine önceden karar verebileyim."

"Tamam Sally, söyleyeceğim, söz."

"En iyi arkadaşın olduğumu düşün. En iyi arkadaşına her şeyini anlatmaz mısın? Senin gerçekten iyiliğini kim düşünür?"

"Sally, gerçekten, şu anda en iyi arkadaşım sen olabilirsin" dedi Annie.

"Ooo, tatlım, bak gözlerim doldu şimdi. Neyse, sen neler olup bittiğini bana söyle, ben de seni koruyayım, tamam mı?"

"Tamam."

"Şimdi, *Esquire*'dan biriyle konuşacaksın. Güzel bir yazı yazacak; memelerinle lezbiyenlik meselesini büyütmeyecek, tamam?"

"Tamam."

"Şirin ol."

"Olabilirim" dedi Annie.

"Seksi ol."

"Olabilirim" dedi Annie.

"Ne gerekiyorsa yap, sadece herifle yatma tabii."

"Anladım."

"Ne diyorsam tekrarla şimdi, tamam mı?"

"Tamam."

"Sally, bir daha sana kazık atmayacağım."

"Sally," diye tekrarladı Annie, "bir daha sana kazık atmayacağım."

"Ah, tatlım, bilmem mi, yapmazsın" dedi halkla ilişkilercisi, sonra da hat kesildi.

Annie, en ortadaki delikte rol arkadaşı Minda Laughton'ın olduğunu hayal etti; narin hatlar, deli gözler ve uzun bir boyun –neredeyse hilkat garibesi uzunluğunda. Tokmağı öyle bir şiddetle indirdi ki, makine gıcırdayıp titredi; köstebek mekanik sesler çıkararak deliğine geri döndü. "Sakın kafanı yine uzatayım deme" diye geçirdi Annie içinden.

"Bakıyorum da bir tür profesyonel Whac-A-Mole'cusun" dedi adamın teki; aniden yanında belirmişti.

Annie hızla döndü, tokmağı kendini korurcasına havaya kaldırmıştı. Karşısında kısa boylu, gözlüklü bir adam buldu, üzerinde kot pantolonla ütülü beyaz gömlek vardı. Gülümsüyordu, elinde minik bir kayıt cihazı tutuyordu. Annie'yi burada bulduğuna şaşırmış havalardaydı; hâlbuki bu fikir dergiden gelmişti.

"Ben Eric," dedi adam, "*Esquire*'dan? O köstebeğe patronun kim olduğunu gerçekten gösterdin, değil mi?"

Siktirip gitmesini söylemek Annie'nin dilinin ucuna kadar geldi – herif hem geç gelmiş, hem de çaktırmadan uzaktan Annie'yi izlemişti– ama sonra Sally'nin uyarısını hatırladı. Kendini toparladı, nefesini sakinleştirdi, ve sonra başka birine dönüştü.

"Etkileyici, değil mi?" dedi adama, sırıtarak, tokmağı müstehcen bir aletmiş gibi sallıyordu.

"Gerçekten öyle. Makalemin açılış paragrafı hazır bile" dedi adam. "Duymak ister misin?"

Annie ölmeyi tercih ederdi. "Herkes gibi ben de dergiyi beklerim" dedi.

"Sen bilirsin," dedi adam, "ama hiç fena olmadı."

"Hadi gidip biraz daha bozukluk alalım" dedi Annie. Arkasını dönüp başka bir yöne doğru yürümeye başladı. Eric yere eğilip makineden ödül niyetine çıkan biletleri aldı.

"Bunları unutma" diye seslendi Annie'nin ardından.

"Belki sana oyuncak ayı kazanırım" dedi Annie, biletleri çantasına sokuştururken.

"Bak işte bunu yaparsan, gelmiş geçmiş en iyi makale olur."

Üstün Güçler –Annie'nin Şimşek Kadın'ı oynadığı gişe rekorları kıran çizgi roman adaptasyonu– için verdiği ilk röportajlardan birinde muhabirin biri Annie'ye çocukluğunda çizgi romanlardan hoşlanıp hoşlanmadığını sormuştu. Cevaben, "Hayatımda hiç çizgi roman okumadım" demişti Annie. Muhabir yüzünü buruşturup başını sallamıştı. "Buraya küçük bir kızken çizgi romanlara bayıldığını yazacağım. Çocukluğunda çizgi roman manyağı inek tiplerden biriydin. Olur mu?" Annie şok olmuştu, bir şey diyemedi, başını sallayarak tamam dedi. Röportajın geri kalanı bu havada sürdü; adam sorusunu soruyor, Annie yanıtlıyor, sonra adamın ağzından vermesi gereken yanıtı dinliyordu. Kariyerinin en kötü röportajı olmuştu bu, ama aynı film için aynı soruların sorulduğu elli, altmış, yetmiş röportajdan sonra –kimse ne filmi görmüştü, ne de Annie'nin kim olduğunu biliyordu– o önceki röportajın basitliğini ve rahatlığını arar olmuştu.

Sonraki yirmi dakika boyunca Annie, *Fatal Flying Guillotine III* adlı oyunda *Esquire*'dan gelen herifin ağzını burnunu kırdı. Oyunun ilk iki versiyonunu hiç oynamadığından aslında tek yaptığı önündeki düğmelere gelişigüzel basmaktı. Ancak karakteri –İskoç etekli, yarı ayı-yarı insan dev– aldığı talimatlarla öyle bir saldırıyordu ki, Eric'in yapabileceği hiçbir şey yoktu; Las Vegas kızları gibi giyinmiş minicik Japon kadın karakterinin ölümüne dövülüşünü izlemekten başka... "Bu oyunu muhteşem oynuyorsun" dedi Eric. Annie karşılık olarak, "Bence asıl sen çok kötüsün" dedi; bir yandan da Eric'in karakterini dövmeye devam ediyordu. Gözünü ekrandan bir an bile ayırmamıştı; kafasında tam olarak toparlayamadığı temennilerinin gözünün önünde cam gibi net bir şekilde canlanması keyfini yerine getirmişti. "Hayır" dedi Eric, düğmelere vura vura. Kontrol kolunu öyle sıkıca kavramıştı ki elinde

kaybolmuştu. "Tersine, gayet iyiyimdir bu oyunda." İskoç ayı show kızını havaya kaldırıp üç kere çevirdi, sonra da baş üzeri yere gömdü. Yerde küçük bir oyuk oluştu. Annie, "Neredeyse inanacaktım sana" dedi.

Makineye tekrar bozuk para attılar. Eric bu defa Bruce Leevari bir karakter seçti kendine; belalı bir tipti, etrafına alev saçıp duruyordu. Annie ayı adamla devam etti. İlk tur başlamadan hemen önce Eric, "*Kız Kardeşler, Sevgililer* hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu. Annie dondu; Eric'in karakteri o sırada üç hızlı tekme indirmişti bile, Annie'nin ayısını hafiften alazladı. "Mecburuz, öyle değil mi?" dedi Annie. Birinci turun sonunda ayısı yerde uzanmış, için için yanıyordu.

"Şöyle yapalım mı?" diye sordu Eric, "bu maçı ben kazanırsam, setteki çıplaklık olayını anlatacaksın."

Annie ekrandaki iki savaşçıya baktı; oyun bir sonraki maç için geri sayarken onlar ayak uçlarında zıplıyor, kapışmak için hevesle bekliyorlardı. Eric'in teklifini düşündü. Sally bu konunun kapanıp gitmesini, hiç yaşanmamış gibi davranılmasını tercih ederdi. Ama diğer yandan olayı kendi tarafından anlatabilme şansının karşısına çıkması Annie'yi memnun etmişti. Ve tartışmasız âşık olmuştu; ayı adamı onu hayatta yarı yolda bırakmazdı. "Tamam" dedi.

İki tur sonra Erik'in karakteri sönmüştü. Annie sırıtıyordu; Bruce Lee o kadar kötü dayak yemişti ki, oyundan toptan silseler şaşmazdı. "Eh, o meseleyi kurcalama şansını kaçırmış oldum sanırım" dedi Eric. Omuzlarını silkip gülümsedi; bu sorunun üzeri çizilmişti artık. Annie ise memnundu, günü düşündüğünden daha kolay geçiyordu.

"Zor bir filmdi" dedi Annie, gözlerini Eric'ten kaçırarak. Neden bu adama içini dökme ihtiyacı duyduğundan emin değildi. "Çok zor bir roldü benimkisi. Rolü alırken böyle olacağını biliyordum, ancak gün be gün o karaktere bürünmenin ne kadar yıpratıcı olacağını hafife almışım."

"Şu ana kadarki eleştiriler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Eric. Kayıt cihazı hâlâ cebindeydi.

"O konuyu değerlendirmek bana düşmez" dedi Annie. "Free-

man'ın kendine has bir bakışı olduğunu biliyorum, belki de bazıları için bunu takdir etmek zordur."

"Sen filmden keyif aldın mı?"

"Rol aldığım bir filmi izleme deneyimi için asla o kelimeyi kullanmazdım."

"Peki" dedi Eric. Sessizce birbirlerine baktılar. Ekranda bir reklam belirdi; beyaz saçlı, dev bir şeytan kahkahalarla gülüyor, oyuncuyu oyuna dönmeye davet ediyordu.

"Üzerimi çıkardım, çünkü çıkarıp çıkaramayacağımı bilmiyordum."

"Hımm" dedi Eric, başını sallayarak.

"Daha önce hiç çıplak sahnede oynamamıştım. Bunu yapabileceğimden de emin değildim. Ben de gerçek hayatta yaptım; böylece ekranda da yapabileceğimi anladım. Ama bu arada diğer insanların beni görebileceğini unutmuşum."

"Bu anlaşılır aslında; gerçekle kurgu arasında gidip gelmek zor olmalı, özellikle de böylesine zorlayıcı bir rol söz konusu olduğunda. Bu konuya geri dönebiliriz istersen, ya da bu kadarla bırakalım. Şimdi, biraz Skee Ball* oynamaya ne dersin?"

Annie başıyla tamam dedi. Sonra da, "Annie" dedi kendi kendine, "bir sus. Sus, sus, sus."

Bulanık ve düşük çözünürlüklü, ama bariz Annie'ye ait fotoğraflar internette dolaşmaya başladığında anne ve babasından, "*...ünlü olmak ile kadın bedenine bakış kavramları üzerine bir şeyler yapmanın vakti gelmişti*" diyen bir e-posta aldı. Kardeşi Buster'dansa ne yazılı ne sözlü tek kelime gelmedi; Buster adeta ortadan kayboldu –belki de kardeş kardeşi çıplak gördüğünde olan buydu. Bir ayrılıp bir barıştığı erkek arkadaşı –ki o sırada ayrıydılar– telefonda, "Ne bu böyle, bir tür Fang geleneği falan mı? Garip şeyler yapmadan duramıyor musun, kanında mı var?" diye sordu.

* Bu oyunda amaç topları yüksek rakamlı deliklere sokup puan toplamak. (Ç.N.)

"Daniel," dedi Annie, "aramayacağına söz vermiştin."

"Acil durum olmazsa aramam demiştim; bu olay acil duruma giriyor. Aklını kaçırdın sen."

Daniel Cartwright, romandan çok filme benzeyen iki roman yazmıştı, şimdi de televizyon dizilerine benzeyen film senaryoları yazıyordu. Artık sürekli kovboy şapkası takıyordu. Geçenlerde senaryolarından birini inanılmaz bir rakama, bir milyon dolara satmıştı. Filmin adı Başkan 2.0'dı; iki arkadaş bir robot yapıyorlar, sonra da bu robot ABD başkanlığına aday oluyordu. Annie –kaçığın teki ve yakışıklı oluşu dışında– neden Daniel'la birlikte olduğunu ya da neden ayrılıp ayrılıp sonra yine ona döndüğünü bilmiyordu.

"Aklımı kaçırdığım falan yok" dedi Annie. Acaba interneti havaya uçurmak mümkün müydü?

"Buradan öyle görünmüyor" dedi Daniel.

"Bir filmde oynuyorum," dedi Annie, "bu bir dereceye kadar zaten acayiplik gerektiren bir süreç."

"Şu anda memelerine bakıyorum" dedi Daniel. Annie buna verecek karşılık bulamayınca telefonu kapadı.

Aynı günün akşamı Freeman'ın kiralık malikânesinde baş oyuncuları için verdiği bir yemeğe katıldı. Eve geldiğinde girişin çıplak resimlerinden biriyle donatıldığını gördü. Freeman, Annie'yi karşılamak üzere kayıtsız havalarda –içinden karamel sızan koca bir çikolatayı ısıra ısıra– kapıya gelmişti.

"Bu ne şimdi böyle?" diye sordu Annie, resimlerden birini yırtıp top şeklinde buruştururken.

"Ünlüsün artık," dedi Freeman, "sayemde."

Annie Freeman'ın elinde tuttuğu çikolataya bir tane koydu, sonra da arkasını dönüp gitti.

Freeman arkasından bağırdı; "Zamanı gelince bunlara gülüp geçeceğiz."

Annie çantasından çıkardığı araba anahtarını üç kez yere düşürdü. Tam ağlamaya başladığı sırada Minda'nın ona doğru koştuğunu gördü. Filmin iki yıldızıydılar; ancak beraber neredeyse hiç sahneleri

yoktu. Annie Minda'yı sette de pek görmemişti. Minda'yı böyle yüzü çarpılmış, elleri havada, "bir saniye bekle" diye bağırarak ona doğru koşarken görünce, arkasına bile bakmadan kaçmak istedi, ama hareket edemedi. Birkaç saniye sonra Minda koluna yapışmıştı, nefes nefeseydi, neredeyse ağlayacak gibiydi.

"Ne kötüler, değil mi" diye hırladı Minda.

Annie sadece başını salladı. Araba anahtarı elindeydi, kapıyı açmak istiyordu; ama Minda bir türlü kolunu bırakmıyordu.

"Çok, çok kötü" diye devam etti Minda, sesi normale dönmüştü. "Bunu yapmamasını söyledim, ama nasıl bir herif olduğunu biliyorsun. Kadınlar için şahane roller yazıyor, ama bence hepimizden nefret ediyor."

Annie yine başını salladı. Konuşmak yerine sürekli aynı şekilde hareket ettirdiğinden boynunu yıllar sonra hiç çevirememesi mümkün müydü?

"Başka bir yere gitmek ister misin?" diye sordu Minda.

Annie, içine uzanıp sesine ulaştı ve, "Tabii, olur" dedi.

Kendilerini ufacık bir barda buldular. Müşteriler ya saçmalık derecesinde pahalı tişört giyen güzel kadınlara alışık değildi, ya da kim olduklarına dair en ufak fikirleri yoktu; arka köşede rahatsız edilmeden oturup, viskileriyle zencefilli gazozlarını içtiler.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Minda. Eli hâlâ Annie'nin kolunun üzerindeydi; sanki bıraksa Annie kaçıp gidecekti –gerçi bu doğruydu, kaçardı. Yine de birinin onunla ilgileniyor oluşu, aklını kaçırdığını söylememesi; hoştu.

"Bilmiyorum" dedi Annie. "Sanırım filmi bitirip, sonra da buralardan defolup gideceğim. Oyunculuğa bir süre ara veririm artık."

"Sakın öyle bir şey yapma" dedi Minda. Annie adına gerçekten paniğe kapılmış bir hali vardı.

"Niye?" diye sordu Annie.

"Çünkü çok iyi bir oyuncusun," dedi Minda, "gerçekten inanılmazsın."

"Ben, haa, ben, ben, şimdi..." diye gevelemeye başladı Annie. Minda sözü devralmasaydı, saatlerce böyle devam ederdi.

"Oyunculuğu çok seviyorum, ama henüz iyi bir oyuncu değilim.

Ne yapmam gerektiğine dair boktan bir düşünceyle hareket ediyorum; hâlbuki sen, içgüdüsel olarak ne yapman gerektiğini biliyorsun. Seni izlemek olağanüstü bir deneyim."

"Ama birlikte hiç sahne çekmedik."

"Seni izliyorum" dedi Minda gülümseyerek. "Seni uzaktan izliyorum."

"Haa" dedi Annie.

"Tırsmadın, değil mi?" diye sordu Minda. Annie, hayır manasında başını salladı.

"Sorun değil, pek çok kişi tarafından izleniyorum."

"Ama ben çok yakından izliyorum" dedi Minda. Kolunu öyle bir sıktı ki, Annie'nin parmakları karıncalanmaya başladı.

Annie sonunda uyandı; Minda Laughton resmen ona yazıyordu. Minda Laughton yedi filmde rol almıştı, bunun dördünde kadınlarla öpüşmüştü. Minda Laughton inanılmaz güzeldi; kocaman gözler, zarif bir boyun ve kaymak gibi bir cilt—o kadar pürüzsüz ki, ameliyatla falan değil, ancak büyü ile elde edilebilecek türden...

Minda masanın üzerinden uzanıp Annie'yi öptü. Annie karşı koymadı. Minda tekrar yerine oturdu, sonra dudaklarını ısırıp, "Birkaç hafta önce Freeman'la yiyiştim" dedi.

"Uuu, kötü fikirmiş" dedi Annie.

Minda güldü, sonra devam etti, "Başka birinden duymanı istemediğim için söyledim; sonra filmdeki herkesle yatmaya çalıştığımı falan düşünme."

"Sadece ben ve Freeman."

"Bir de senaryo sorumlusu."

"Gerçekten mi?"

"Bana amcasından söz ediyordu, onu öpmeye mi çalışmış ne? Benim de benzer bir hikâyem vardı, sonra öpüşmeye başladık. Hatırladığından emin değilim ama, bayağı sarhoştu."

"Sen değil miydin?"

"Ben değildim" dedi Minda.

"O zaman sadece ben, Freeman, bir de senaryo sorumlusu?"

"Evet, hepsi bu. Ve eğer istersen, senden sonrası da olmaz."

"Dur bakalım, o kadar uçmayalım daha bence" dedi Annie.

"Neden olmasın?" diye sordu Minda. Ve hafiften kafayı bulmuş olan Annie, Minda'yla beraber olmamaları için tek bir neden bile düşünemedi.

Annie ilk topunu deliklere doğru yuvarladı. Cilalı ahşap topu silah gibi tutuyordu. Topu sektirip elli puanlık deliğe soktu. "Acemi şansı" dedi. Eric gülümsedi, yandaki makinede dokuz topun atışa hazır olmasını bekledi. "Yeni bir bahse var mısın?" diye sordu, "madem ilkinde bu kadar başarılı oldun..." Annie bir top daha yuvarladı; yine elli puan kazandı. "Ama sen yine de sorunu yanıtlamamı sağladın" dedi.

"İşimde iyiyim" dedi Eric.

"Bu seferki soru ne?" diye sordu Annie. Cevabı şimdiden hazırdı.

"Minda Laughton."

"Tamam," diye düşündü Annie, "neden olmasın?"

"Tamam," dedi Annie, "neden olmasın?"

Eric ilk topunu eline aldı, işini bilir edalarda yuvarladı, top hafifçe zıplayıp elli puanlık deliğe girdi. Daha üzerinden saniye geçmeden bir ikincisi elli puanlık deliğe girdi, sonra üçüncüsü, dördüncüsü, beşincisi. Annie –sırıtmamak için kendini zor tutan– Eric'e bakakaldı. Dokuz topun hepsi de elli puanlık deliğe girdi; makine yanıp sönmeye, sirenler çalmaya, Eric'in ayaklarına çarşaf çarşaf bilet tükürmeye başladı.

"Demek Skee Ball üçkâğıtçısısın" dedi Annie; bozulmuştu.

"Ligdeyim" dedi Eric.

"Skee Ball ligindesin?"

"Evet."

"Hâlâ berabere kalma şansımız var farkındaysan" dedi Annie, "o durumda soruna cevap vermek zorunda değilim."

"Doğru, haklısın" dedi Eric. "Yedi kere daha sokarsan, tamamdır."

Annie önce topun ağırlığını elinde hissetti, sonra da kolunu bütün gücüyle arkaya savurdu; ancak kolu ani bir dirençle karşılaştı. İşaret ve orta parmağı feci ezilmişti; elini elektrik çarpmışcasına hızla geri çekti. Sonra bir çocuğun ağladığını duydu. Yere baktı; tahminen altı yaşlarında küçük

bir kız, boylu boyunca yere uzanmış başını tutuyordu. Bu arada top da yuvarlandı yuvarlandı, sonunda başka bir makineye çarpıp durdu.

"Hassiktir" dedi Eric, fısıldayarak.

"Ne?" diye sordu Annie. "Ne oldu?"

"Olan şu" dedi Eric, küçük kıza doğru koşarken, Annie de peşinde. "Elindeki topla bu küçük çocuğun kafasına vurdun. Ya da yumruğunla. Bir ihtimal, her ikisiyle de."

"Hassiktir" dedi Annie.

Çocuk dizleri üzerindeydi şimdi, başını ovuyor, ağlamasının şiddetiyle hıçkırıyordu.

"Bir şeyin yok" dedi Eric çocuğa. "Sakin ol."

Annie, Eric'in Skee Ball makinesine koşup kazandığı bütün biletleri aldı. Aceleyle kızın yanına döndü; kıza her an patlayabilir bomba muamelesi yapıyordu.

"Al bunları" dedi. Kız susmaya başladı.

"Bunları da al." Annie neredeyse ağzına kadar bozukluk dolu bardağını kıza verdi.

"Bir de bunu al." Kıza yirmi dolar uzatmıştı.

Küçük kız, gözler kıpkırmızı, salya sümük gülümsedi, sonra da yürüyüp gitti. Başının arkası şimdiden şişmişti; Annie'nin aklına ailesinin hesap sormaya gelebileceği geldi.

Eric'e, "Hadi gidelim buradan" dedi.

"Yendim seni o el ama" dedi Eric.

"Tamam be, Allah Allah, yürü de gidelim."

"Ne olaydı..."

"Bundan makalende bahsetmeyeceksin herhalde, değil mi?"

"Böyle bir şeyi nasıl yazmam; küçük bir kızı yere devirdin."

İyice sabrı taşan ve birilerinin gelip ondan hesap sormasından ödü kopan Annie, hızlı adımlarla atari salonundan dışarı çıktı; güneş bir an gözlerini kör etti. Eric'in sorularını yanıtlayacak, sonra eve gidecek, eşyalarını toplayıp Meksika'ya taşınacaktı. Meksika dizilerinde oynayacak, baygınlık geçirene kadar içecekti. Her şey düzelmeye başlamadan önce dibe vuracaktı.

Minda'yla barda öpüşeli –sonra da Minda'nın otel odasında takılalı– daha bir hafta bile olmamıştı. Annie sette makyajını yaptırıyordu, *'Raţţi* dergisinin son kapağı gözüne çarptı. Manşette, "Rol Arkadaşları Âşık Oldu" yazıyordu. Annie ile Minda'nın iki ayrı resmini almışlar, omuz omuza duruyorlarmış gibi fotoğraflarla oynamışlardı. Stilisti Annie'nin yüzündeki terör ifadesini fark etti. "Bu sensin" dedi, dergiyi göstererek. "Biliyorum" dedi Annie. "O da Minda" diye devam etti söze stilist. "Evet," dedi Annie, "Biliyorum." On saniyelik bir sessizlik oldu; Annie o arada bu kapağın getireceği sonuçları düşündü. "Çift olduğunuzu yazmışlar" dedi stilist ve Annie dergiyi kaptığı gibi makyaj odasından çıktı.

Minda'yı bulduğunda makaleden birkaç cümle okudu ona. "Çiftin yakın bir arkadaşı gerçekten birbirlerine âşık olduklarını ve çok mutlu olduklarını söyledi." Minda gülümsedi. "Çok şeker" dedi.

"Doğru değil ama" dedi Annie.

"Eh, gibi gibi" diye yanıtladı Minda; halen gülümsüyordu.

"Ne alaka aşk falan" dedi Annie.

"Elmayla armut durumu."

"Ne?"

"Elma. Armut."

"Bizim durumumuzla elmanın armutun..."

"Bence çok şirin bir yazı olmuş."

"Ve bu *yakın arkadaş* kim oluyor çok pardon" dedi Annie. "Benim yakın arkadaşlarım yok."

"Yakın arkadaş benim" dedi Minda. Gülümseyişi, gülümseyişten çok felçli bir ağıza benziyordu.

"Aman Allah'ım."

"Halkla ilişkilercime söyledim, o da birtakım dergilere haber verdi, böylece ilişkimiz resmiyete dökülmüş oldu."

Annie, sanki bir aracın içine sıkışmış, yokuş aşağı yuvarlanıyordu. O an aracın tekerlekleri koptu, yüzünün yanında kıvılcımlar çaktı. Her şeyin duracağı anı beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu; ancak o an geldiğinde çıkıp kaçabilirdi.

Atari salonundan yeterince uzak bir restoran bulup masalarına oturunca Annie elini masanın üzerine avuç aşağı koydu. Orta ve işaret parmağı bayağı şişmişti. Ayrıca parmaklarını kıvırmakta da zorlanıyordu. Eric hamburgerini yerken –hayatında hiç hamburger görmemiş biri gibi yumulmuştu– Annie ona Minda'dan bahsetti; yanlış anlamalardan, yaratıcılıklarını aynı projede buluşturan iki insanın doğal yakınlaşmasından... Tartışmalarını, gizli takipleri, ara sıra pes edip Minda'yla yattığını, bu anlarda onu yastıkla boğup dünyayı bir deli insandan daha kurtarmak istediğini anlatmadı. Minda'nın tersine, Annie bazı şeyleri kendisine saklamayı bilirdi.

"Aslında," dedi Eric, "seninle konuşmak istediğim konu ailen. Bence seni asıl ilginç kılan konu bu." Eric'in tabağında ketçap, hardal, mantar, kızarmış soğan ve hamburgerin içinde tutamadığı birtakım başka şeylerden oluşan bir havuz vardı. "Bu hamburgerinden dökülenlerden bana bir salata çıkar" diye düşündü Annie.

Ailesi... Beynine bir hava kabarcığının ulaştığını hissetti Annie; yakıcı bir acı geldi geçti. Memeleri ya da lezbiyen sevgilisi hakkında konuşmaya devam etseler olmaz mıydı?

"Mesela," dedi Eric, "gerçek soyadını kullanmıyorsun."

"Menajerimin fikriydi bu. Hep aynı tip rollerde oynamak zorunda kalırım diye düşündü; sadece korku filmlerinde. Zaten düşünürsen, uydurulmuş bir isim gibi biraz, öyle değil mi?"*

"Ehh. Öyle mi peki?"

"Sanmıyorum. Doğu Avrupa kökenli; bir noktada kısaltılmış da olabilir. Babamın söylediğine göre Atlantik'i geçip Amerika'ya gelen ilk gerçek kurt adamın soyundan geliyormuşuz. Ya Polonya, ya Belarus, ya da her neresiyse işte, orada o kadar çok insan öldürmüş ki idam edilmemek için Amerika'ya giden gemilerden birine binmek zorunda kalmış. Sonra buraya gelmiş ve her dolunayda bir avuç Amerikalıyı öldürmüş. Babam sonradan bu hikâyenin tahminen büyük büyük dedesi tarafından birilerini işletmek amacıyla uydurulmuş olduğunu söyledi;

* Fang: Vampir dişleri deyince akla gelen, kurtlarda, köpeklerde ve kedilerde görülen uzun sivri ön dişler. (Ç.N.)

üstelik hikâyesi daha inanılır olsun diye ismimizi de değiştirip Fang yapmıştı. Bir çocuk için, tahmin edersin ki, diğer versiyon daha heyecan verici."

"İşte ben bunları konuşmak istiyorum" dedi Eric; yüzü aydınlanmış, sol gözü oynamaya başlamıştı. "Sen anne babanın yarattığı sanat eserlerindeki 'Çocuk A' idin. Esas itibarıyla yıldız sendin."

"Yok canım, asıl yıldız Buster'dı. O benden çok daha kötüsünü gördü."

Buster'ı düşündü Annie. Bir keresinden sokak lambasına bağlamışlardı onu. Ayı kapanına yakalanmış; bir kere de koca bir St. Bernard köpekle boğuşmuştu... Sayısız kez tuhaf tuhaf durumlara sokulmuş ve kendisini savunması gerekmişti.

"Yine de öyle şartlar altındaydın ki, hep bir tür oyunculuk yapıyordun; gerilla modeli, önceden planlanmamış, doğaçlama oyunculuk. Sence Fang ailesinin bir mensubu olmasaydın oyuncu olur muydun?"

"Herhalde olmazdım" diye yanıtladı Annie.

"İşte bana ilginç gelen bu" dedi Eric. "İtiraf etmeliyim, gayet yetenekli bir oyuncu olduğunu düşünüyorum. *Son Tarih*'te Oscar'ı almayı hak etmiştin bence. Hatta iki *Üstün Güçler* filminde Şimşek Kadın karakterinin o çizgi romansal cinselliğine postfeminist bir hava vermeyi bile başarmıştın; Nazilerin üzerine şimşek savurmalar falan..."

"Evet, ama sanırım hemfikirizdir; Nazilerin çarpıldığını izlemeye herkes bayılıyor."

"Neyse işte, bence sen yine de iyi bir oyuncusun. Ama en iyi performansını, duygusal anlamda insanı sarsan oyunculuğu hep o sanat eserlerinde göstermişsin. Üniversite tezimi ailenin kariyeri üzerine yaptım; neredeyse bütün eserlerini gördüm."

"Dokuz yaşındayken?" dedi Annie. Midesi bulanmıştı, kusacak gibi hissetti kendini. Annie'nin en büyük korkusunu dile getiriyordu bu muhabir. Kendini doğru olmadığına inandırdığı şeyi söylüyordu. Bugüne kadarki yegâne başarısının bir Fang olmanın, anne babasının vizyonları için kullandığı bir araç olmanın ötesine geçemediğini söylüyordu.

"Bir içki alacağım" deyip masadan kalktı Annie. Saat öğleden sonra ikiydi; öğleden sonrasıydı yani. Ve öğleden sonradan sonra akşam ge-

lirdi –ve Annie içecekti. Akşamı güzel bir kafayla karşılayacak, sonra da içmeye devam edecekti. Bir cin söyledi kendine; buzsuz, toniksiz, zeytinsiz. Masaya döndü ve içkisinden o her şeyi başlatan ilk "hadi bakalım" yudumu aldı.

"Demek istediğim," diye sözüne devam etti Eric –sanki bütün gün bunu söyleyeceği anı beklemişti– "o performanslarda zengin bir derinlik var. Olayın ilk şokunu atlatıp yeterince dikkatle izlersen, başka bir şey ortaya çıkıyor."

"Neymiş o peki?" diye sordu Annie, ilaç gibi tertemiz içkisinden bir yudum daha alarak. Hafif anestezi altında ameliyat olmak gibiydi şimdi her şey.

"Hiçbir şeyden haberi olmayan insanları zorla bu durumların içine sokmaktan gelen bir acı, bir keder."

Eric o videoları kaç kez izlemişti acaba? Neyin peşindeydi? Annie, mecbur kalmadığı sürece Fang eserlerinin bitmiş hallerini asla izlememişti. Bazı gösterileri düşündüğünde aklına rastgele, birbiriyle bağlantısız, bölük pörçük sahneler geliyordu; annesinin vücudundan dökülen bir renk, teli kopmuş bir gitar... Bu anılar dalga dalga gelip, sonra aylar, hatta yıllar sonra dönmek üzere geri çekilirlerdi.

İçkisinden başını kaldırınca Eric'in gözlerini üzerine diktiğini gördü; sakin, aydınlık bir ifadeyle Annie'ye bakıyordu.

"En iyi Fang hep sendin" dedi, "en azından bence öyle."

"En iyi Fang diye bir şey yok," dedi Annie, "hepimiz aynıyız."

Birkaç hafta önce, çıplak resim fiyaskosunun görece küllendiği sıralar, Annie'ye anne babasından bir telefon gelmişti; mutluluktan havaya uçuyorlardı. Annie telefon çaldığı sırada Minda'dan gelen dört sayfalık notu okumakla meşguldü ki, iki sayfası, *Fang, çiçek, lokomotif, dil, film, biseksüel* kelimelerinin tekrarından oluşan sestina türünde şiirdi. Telefona yanıt verme bahanesiyle notu bir kenara bırakabildiğine sevindi Annie.

"Haberler harika" dedi babası. Arkadan annesinin de sesi duyuluyordu: "Harika, harika."

"Nedir peki?" diye sordu Annie.

"Denver'daki Modern Sanatlar Müzesi'nden bir e-posta aldık. Eserlerimizden birini sergilemek istiyorlar."

"Süpermiş" dedi Annie. "Kutlarım. Yeni bir parça mı?"

"Öyle böyle yeni değil," dedi Bay Fang, "daha şimdi gerçekleşti."

"Vay canına" dedi Annie.

"Değil mi, aynen; bence de vay canına" dedi babası.

"Baba," dedi Annie, "ezberlemem gereken replikler var."

"Ha, tamam. Güzel..." dedi Bay Fang. Sonra Bayan Fang'in sesi duyuldu, ahizeye hayli yakından bağırıyordu: "Hadi, söyle gitsin tatlım."

"Neyi söyleyeceksin?"

"Bu parça son günlerde ortalıkta dolaşan resimlerinle ilgili."

"Çıplak olanlar?"

"Evet, onlar. Şimdi müzeden aradılar ve performansının, hımm, bir Fang gösterisi olup olmadığını sordular."

"Eee."

"Biz de medya kültürü ve ünlü olmanın bedeli üzerine son derece güçlü eleştirel bir yorum ortaya koyduğunu söyledik."

"Haaa" dedi Annie.

"Çocuk A dünyayı dolaşacak boyutlarda bir olaya imza atıyor... Bizim hayal bile edemeyeceğimiz derecede güçlü bir Fang deneyimi. Ve biliyorsun; bayağıdır Çocuk A gösterisi yapmamıştık."

"Çünkü, bildiğiniz üzere, çocuk değilim artık."

"Neyse, ben yine de haber vermek istedim. Heyecanlanırsın diye düşündüm."

"Yoo, heyecanlandım" dedi Annie. Acaba şiiri nasıl bitiyordu?

"Seni seviyoruz Annie" dedi annesiyle babası, bir ağızdan.

"Evet" diye yanıtladı Annie. "Ben de."

Ertesi sabah Annie odasının içinde volta atıyor, dönüp dönüp yatağında kıçında donuyla yatan muhabire bakıyordu. Donun rengi neon mordu; Annie bunu çekici ya da itici bulduğundan değil –sadece dikkat çeken bir detaydı işte. Akşamdan kalma değildi; demek ki gece o kadar

sarhoş olmamıştı, demek ki bu korkunç fikir bir tek ondan çıkmamıştı. "Öyle değildir herhalde?" dedi kendi kendine. Mutfakta kahve oluyordu. Eric başını kaldırdı ve –haliyle– şaşırdı; Annie tepesine dikilmiş, neon moru kıçına bakıyordu. "Kahve yapıyorum" dedi Annie, sonra da odadan aceleyle çıktı.

Annie'nin hiç kullanmadığı yemek masasına karşılıklı oturdular. Annie eliyle ağacın ince damarlı dokusunu hissetti; iyi masaydı bu. Daha çok yemek yemeliydi bu masada.

"Eveet, röportaj yapanla yapılan arasındaki bazı temel kuralları ihlal ettik" dedi Eric. Annie Eric'in sözlerini yarım kulak dinliyordu. Bu ne ağacıydı acaba?

"Ama ortaya daha enteresan bir makale çıkacağı kesin," dedi Eric, "ünlü portrelerine yeni, post modern bir yaklaşım..."

Annie Eric'e baktı. Kahve fincanının altına altlık koymamıştı. Annie bir altlık alıp Eric'e doğru masanın üzerinden kaydırdı, sonra da fincanını işaret etti. Eric Annie'nin ne kastettiğini anlamamış görünüyordu; konuşmaya devam etti.

"Makalende yer verdiğin kişiyle olan ilişkine dair bu kadar önemli bir detayı, makalenin geri kalanını gölgede bırakmayacak şekilde nasıl verirsin? O kişinin rızasıyla anlattığı bilgilerin yanı sıra kişisel konuşmalarınıza da yer verir misin? Bir kez biriyle yattıktan sonra, sınır artık nerededir?"

Annie'nin içinden yumruğuyla masayı ikiye bölmek geçti.

"Makalende bundan söz edecek misin?" diye sordu.

"Nasıl söz etmem ki; seviştik."

"Nasıl söz etmem mi" dedi Annie, –yaralı parmaklarını büküp yumruk yaptığından zonklayan eli şimdi masayı yumrukluyordu– "basbayağı, etmezsin."

"Hiç sanmıyorum."

"Bu hiç iyi olmadı" dedi Annie, yine volta atmaya başladı.

"Son halini teslim etmeden önce sana makaleyi gönderirim" dedi Eric. "Sözlerini doğrular, olayların nasıl geliştiğine dair farklı düşüncelerimiz varsa düzeltirsin."

"Hayır, herkes gibi ben de derginin çıkmasını beklerim."

"Seni daha sonra aramalı mıyım, yoksa..."

"Çık git" dedi Annie, Eric'in sözünü keserek, o *yoksa*nın ne anlama geldiği duymak istemiyordu.

"Bence gerçekten muhteşemsin" dedi Eric, ama Annie çoktan banyoya yollanmış, arkasından kapıyı kitlemişti.

Belki de gerçekten kafayı yiyordu Annie. Delirmiş gibi hissetmese de, aklı başında insanların böyle davranmayacağından emindi. Ön kapının açılıp, sonra kapandığını duydu. Bir el bezini yüzüne bastırdı, kocaman, acımasız, yarı ayı, yarı insan bir yaratık olduğunu hayal etti. Akbabalar tepelerinde dönerken düşmanlarının hepsini yere gömecek, her yeri kana bulayacaktı. Öldürülmesi gereken ne varsa öldürecekti – doğrusu bu olmasa da, en azından sonunda her şey daha az yanlış olacaktı. Ve işi bittiğinde mağarasına sığınacak, aylarca kış uykusuna yatacak, yeni sezonun gelmesini bekleyecek, yenilenmiş biri olarak ilkbaharı karşılayacaktı. Annie ellerine baktı; sağ eli morarmış, şişmişti, belki de kırıktı. Hiçbir şeyi parçalayacak gücü yoktu; önce kendi kırılırdı.

Mutfağa geri döndü, tabakları lavaboya bıraktı. Telefonu alıp Sally'nin ofis numarasını çevirdi; telesekreter çıkınca rahatladı.

"Sally" dedi, hep yaptığı üzere doğrudan güneşe yürüyerek, "sanırım yine sana kazık attım."

[bir kadının portresi, 1988
sanatçılar: caleb ve camille fang]

Hiçbir Fang şu gerçeği yadsıyamazdı: Buster güzeldi. Saçmalık derecesinde işli gece elbisesi içinde, kendinden emin adımlarla, sarı buklelerini hoplata hoplata sahnenin önüne doğru yürürken, ailenin geri kalanı Buster'ın ciddi ciddi kazanabileceğini fark etti. Bay Fang gelişmeleri video kamerasına kaydederken, Bayan Fang, kızının elini sıkıp kulağına fısıldadı; "Bunu başaracak Annie. Kardeşin, Küçük Miss Kırmızı Yonca olacak." Annie Buster'ı seyretti; kardeşinin yüzü mutlu bir gününde felç geçirmiş gibiydi. Annie o an anladı; kardeşi için olay sanat yapmanın ötesine geçmişti artık. Buster o tacı istiyordu.

İki hafta öncesinde hiç düşünmeden reddetmişti. "Elbise giymem" demişti. "Ama bu gece elbisesi," demişti Bayan Fang, "kostüm gibi düşün." Dokuz yaşındaki Buster bu incelikli kelime oyununa kanmadı. "Elbise elbisedir" dedi. Bay Fang, yakın zamanda Beuys Vakfı'ndan gelen paranın önemli bir kısmıyla satın aldığı Panasonic VHS/S-VHS

kamerayı–eskisi kızgın bir hayvanat bahçesi çalışanı tarafından kırılmıştı– oğlunun tiksintiyle gerilmiş yüzüne zumladı ve, "Sanatçılar zorluk çıkarmalarıyla ünlüdür" dedi. Bayan Fang kameraya bakıp kocasına bir zahmet odadan çıkmasını söyledi.

"Annie'ye yaptırın" diye önerdi Buster; anne babasının isteklerinin yarattığı o kaçınılmaz kapana kısılmışlık duygusuna kapılmıştı. "Annie'nin güzellik yarışması kazanması, cinsiyet ayrımı, kadının metalaştırılması ya da erkek bakışının güzellik anlayışına etkileri üzerine eleştirisel yoruma girmez" diye yanıtladı oğlunu Bayan Fang. "Annie'nin güzellik yarışması kazanması önceden belli bir sonuç; statüko." Buster bu konuda annesiyle tartışacak değildi; ablası deliler gibi ağlasa, ağza alınmayacak küfürler bile savursa Kırmızı Yonca tacını alırdı. Güzel olan Fang oydu; gösteriler sırasında kendini olmadık durumlara sokup herkesin dikkatini çeker, böylece diğer Fanglerin fark edilmeden yapmaları gerekenleri yapmalarını sağlardı. Sonuçta Buster güzel olanın Annie olduğunu anlıyordu; kendisi ise –değildi. O neydi? Buster başka bir şeydi. Neydi bilmiyordu, ama elbise giyip güzellik yarışmasına katılan Fang değildi. Lütfen; elbise giyip güzellik yarışmasına katılan Fang Buster olmayabilir miydi?

"Buster" dedi annesi, "sırada başka projeler var. Yapmak istemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak istemiyorum" dedi Buster.

"Tamam. Sorun yok. Tek bir şey söylemek istiyorum. Biz bir aileyiz. Zor şeyler yapıyoruz, çünkü birbirimizi seviyoruz. Motosikletle arabanın üzerinden atladığın zamanı hatırlıyor musun?"

Bir keresinde Fangler Georgia'daki bir kasabanın dört bir yanını halkı tehlike dolu bir gösteriye davet eden el ilanlarıyla doldurmuşlar ve sonra Bayan Fang, kiralık bir motosikletle koca bir rampanın ve hemen arkasına park edilmiş arabanın üzerinden –yüzünde onu doksan yaşında gösteren özel bir makyajla– uçmuştu. Arabayı santimle sıyırdı ve birkaç metre yalpaladıktan sonra yoldaki hendeğe takılıp düştü. Neyse ki bir şey olmamıştı. Yerel gazetede konuyla ilgili bir yazı çıktı, daha sonra ulusal haber ajanslarından biri bu haberi alıp ülke çapında duyurdu. Bayan Fang daha önce bırakın arabanın üzerinden uçmayı,

motosiklet bile kullanmamıştı. "Ölebilirim" demişti çocuklarına –etraftakilere torunlarıymış gibi yapıyorlardı– motosikletin üzerine atlamadan önce. "Ne olursa olsun, siz hayatınıza devam edin."

Buster elbette hatırlıyordu. Eve dönerlerken arabada çocuklar –viski şişesini kafasına dikip duran– annelerinin lateks makyajını soymuşlar, altından bayan Fang'in gülümseyen, şefkatli yüzü çıkmıştı.

"Korkudan ölüyordum. Baban önerdiğinde yapmak istememiştim. Kabul etmedim. Ama sonra düşündüm; eğer bunu yapmazsam, bundan sonra babanızdan ya da ikinizden birinden zor bir şey yapmasını ne hakla isterdim? Böylece yapmaya karar verdim. Ve muhteşemdi. Şunu göreceksin Buster; bu hayatta yapmaktan kaçtığın şeyler, yaptığın zaman sana kendini en muhteşem hissettiren şeyler."

"Yapmak istemiyorum" dedi Buster.

"Tamamdır oğlum, nasıl istersen" dedi Bayan Fang. Mucizevi bir şekilde gülümsüyordu, neşeliydi. Ayağa kalktı, pantolonunu düzeltti, koridordan aşağı çalışma odasına doğru yürüdü. Annie oturma odasına daldı –Buster hâlâ yerde oturuyordu– ve, "Oğlum, annem feci kızmış" dedi.

"Hayır, kızmadı" diye düzeltti Buster.

"Kızmış kızmış" dedi Annie.

"Hayır, kızmadı" dedi Buster, ama bu sefer o kadar kendinden emin değil gibiydi.

"Canııım," dedi Annie, Buster'ın başını köpek yavrusu sever gibi okşayarak, "öyle öyle."

O gece Buster anne babasının kapısını dinledi. Bölük pörçük konuşmalar, fısıldaşmalar duyabiliyordu; *Yaptım*, *Ama belki*, *Yapmaz*, *Allah aşkına yaa*, *Bir sorun çıkmayacak*... Sonra kalkıp Annie'nin odasına gitti. Annie sessiz film izliyordu; kadın kahraman nehrin sonundaki şelaleye doğru hızla ilerleyen bir fıçının içine sıkışmıştı, erkek kahraman ise kilometrelerce uzaktaydı. "En iyi yeri burası" dedi Annie, Buster'a eliyle gel işareti yaparak. Buster başını Annie'nin kucağına koydu. Annie de Buster'ın saçıyla oynamaya başladı; bir tutamı dilek tutuyorcasına iki parmağı arasında döndürüp duruyordu.

Televizyondaysa fıçı suyun üzerinde hoplayıp zıpladı, etraftaki kayalara çarptı, ve bariz sona doğru yollandı. "Ah, şimdi," dedi Annie, "süper sahne geliyor." Tam erkek kahraman şelalenin başına varmıştı ki, fıçı döne döne suyun içinde kayboldu. Tahta parçaları su yüzünde belirdi. "Hassiktir" diye fısıldadı Annie. Tam o sırada suyun altında bir şey belirdi; kadın kahramandı bu. Yüzünde *Allah topunuzun belasını versin, beni kimse öldüremez* gibi bir ifade vardı. Kıyıya yüzüp sahile çıktı, sonra da üzerinde ölüme dair ne kalmışsa silkeledi. Özellikle seçilmiş ağır bir müzik eşliğinde yürümeye başladı; sevgilisinin nerede olduğu, neden yetişemediği umrunda değil gibiydi. Doğrudan kötü adamla yüzleşmeye gidiyordu o; *her şeyi düzeltecekti*. Annie televizyonu kapadı. "Daha fazla izleyemeyeceğim" dedi. "Biraz daha izlersem duvarları tekmelemeye başlayacağım."

"Annemle babamın senden yapmanı isteyeceği, ama senin yapmayacağın bir şey var mı?"

Annie düşündü. "Kimseyi öldürmezdim" dedi. "Bir hayvana kötülük yapmazdım."

"Başka?" diye sordu Buster.

"Bilmiyorum" dedi Annie, belli ki soru̇dan sıkılmıştı. "Vardır belki. Belki de yoktur."

"Kız olmak istemiyorum" dedi Buster.

"Eh, herhalde" dedi Annie.

"Ama yapacağım" dedi Buster. Kararını o an vermişti.

Ablasının kucağından kalktı, koridora çıktı. Omuzlarından büyük yük kalkmıştı. Ancak hafifliği bir saniye kadar sürdü.

Anne babasının yatak odasının kapısını açtı. Annesi, babasının parmaklarına lastik bantlar dolamakla meşguldü; bantların rengi domates kırmızısıydı. Parça parça durduklarından, babasının parmakları uzaktan kesilmiş gibi duruyordu. Buster'ı gördüklerine şaşırmış gibiydiler, ama uğraştıkları şeyi saklamaya da yeltenmediler.

"Yapacağım" dedi Buster. Bay ve Bayan Fang sevinçle el çırptılar. Buster'ı yanlarına çağırdılar; Buster da yatağa atladı, kurt gibi kıvrıla kıvrıla anne babasının arasına yerleşti. "Harika olacak" diye fısıldadı

Bayan Fang Buster'ın kulağına, bir yandan da oğlunun yüzünü öpücüklere boğarak. Bay Fang ise eline sarılı lastik bantları çekip çıkardı, sonra da yumruğunu açıp kapadı; yüzüne keyifli, rahatlamış bir ifade yayıldı. Daha sonra Fangler oğullarını kollarıyla sarmalayıp uykuya daldılar. Bir tek Buster uyanık kalmıştı. Anne babasının ağırlığı onu olduğu yere mıhlamış, uyku olmasa da, kendini güvende hissettiği bir yere götürüyordu.

Buster görülmemiş bir özgüvenle podyumda yürüyordu. Topukları kaygan zeminde *tak-tak-tak* ediyor, elbisesinin kuyruğu ritme uygun şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Sahnenin sonuna gelince yan döndü, elini beline koydu, öndeki omzunu kaldırdı, boynunu hafifçe kırıp seyircilere baktı. Seyircilerden büyük alkış koptu. Buster arkasını dönüp diğer kızların yanına yürürken, seyircilere veda eder gibi bir elini başının hemen yanına kaldırdı; tavırları, *bu daha bir şey değil, bekleyin neler neler göreceksiniz*, diyordu. Diğer iki kız Buster'ı süzüyordu. Kimdi bu kız, tanımıyorlardı, daha önce hiç görmemişlerdi, belli ki niyeti de kötüydü. Buster, kızlar gözlerini kaçırana dek kızlara pis pis baktı, sonra da son üçlüden biri olarak sıradaki yerini aldı.

Buster heyecandan dikkatini toplayamıyordu. Sırıtıp duruyordu; sanki küçük bir hayvanı yiyecekmiş gibi dişleri sürekli ortadaydı. Bu işe resmen bayılmıştı. Elbiselerin görkemi, ayakkabılar, saçlar, tırnaklar... Daha önce kimsenin umrunda değilken şimdi herkesin onunla ilgileniyor oluşu... Kostümün içindeki kişi hâlâ oydu; Buster'dı. Peki bu ne anlama geliyordu? Demek ki Buster'ın içinde bunların olmasını sağlayan bir şey vardı. Sihir gibi bir şey. Buster dikkatli olmalı, bu özelliğini açık etmemesi gerektiğini kendine hatırlatmalıydı. Çünkü bakmasını bilirseniz, aslında o kadar basit, o kadar kolaydı ki –her şeyi sihirsel kılan da buydu zaten.

Hepsi de çok güzel değil mi, vesaire vesaire vesaire, son derece başarılılar, vesaire vesaire vesaire, önemli olan katılmak, vesaire vesaire vesaire, hepsi birer kraliçe, vesaire vesaire vesaire, üçüncü vesaire vesaire vesaire –burada söylenen isim Buster'ınki değildi; ya da daha

doğrusu Buster'ın uydurma ismi Holly Woodlawn değildi– oldu da yeni Miss Kırmızı Yonca görevlerini yerine getiremedi, vesaire vesaire vesaire, ve yeni Miss Kırmızı Yonca, vesaire vesaire vesaire, sonra da seyircilerden kopan bir alkış yağmuru. Siktir; Buster kazananın ismini "vesaire vesaire vesaire" diye duymuştu.

Rakibine döndü, kız ağlıyordu. Kazandığı için mi ağlıyordu, yoksa kaybettiği için mi? Kazanan Buster mıydı, değil miydi? Seyircilere baktı, gözleriyle anne babasını aradı; onca patlayan flaşın arasında yitip gitmişlerdi. Gerçi sahneye tutulan spot ışığında görmesi zaten zordu. Sonra birinin omuzlarına dokunduğunu hissetti. Başına bir şey yerleştirildi; o kadar hafifti ki, neredeyse yok gibiydi. Kırmızı yoncalardan bir buket eline tutuşturuldu. İkinci olan kızın, "Sarıl bana" diye bağırdığını duydu; Buster kızı yanağından öpüp, elini hafifçe beline doladı. Sıra asıl olacaklara gelmişti; Buster'ın tacını bu insanlara oynanan sıradan bir oyun yerine sanata dönüştürecek olaylar başlayacaktı.

Yaşanacakları çeşit çeşit versiyonlarıyla günlerce prova etmişlerdi. Buster daha birinci turda elenirse olacaklar; ilk ona kalamazsa olacaklar; ilk üçe giremeyip sahneye veda ederse olacaklar; ilk üçe kalsa bile tacı başkası giyerse olacaklar... Ve bu an. Diğerleri kadar şevkle yaklaşmamış olsalar da, bu anı da prova etmişlerdi. Işıl ışıl sahnenin sadece Buster'a ait olduğu, salondaki herkesin gözünün sadece Buster'ın üzerinde olduğu bu anı. Buster adeta nefessiz kalmıştı.

Videoda izlediği kadınlar gibi el salladı; gerçekten değil de, bileğini mekanik hareketlerle döndüre döndüre. Gözyaşları yanaklarına döküldü, makyajı aktı; rakuna benzedi. Sahnenin ucuna kadar geldi, dengesiz topukları üzerinde pozisyon aldı, tacını düzeltirmiş gibi yaparken zerafetle öne eğildi ve sonra aniden bedenini düzeltti. Planlandığı gibi peruğu başından fırlayıp arkasına yuvarlandı. Salonda çıt çıkmıyordu. Sonra birden, aynen Fanglerin umduğu gibi, ortalık birbirine girdi; seyirciler çığlık çığlığaydı.

Basit bir duruş değişikliğiyle yeniden oğlan çocuğuna dönüştü Buster, omuzlarını indirdi, kalçasını düzeltti. Hareketleri öylesine doğaldı ki, sanki bir bukalemunun renk değiştirişi gibiydi; yavaş yavaş eski ha-

line döndü. Topuklarının üzerinde sendeleye sendeleye tacına koştu; sahte buklelerin arasından çekip aldı ve olması gerektiği yere, başının üzerine yerleştirdi. Organizatörlerden biri tacı geri almak için Buster'a doğru koşmaya başlamıştı bile, ama Buster eğilip kadından kurtuldu, kadın da dengesini kaybedip sahneden aşağı uçtu. Tüm Fang gösterilerinin bilindik sonuydu bu; bir şeyler değişmişti, artık başın beladaydı ve tek başınaydın.

"Söylesene" diye bağırdı Bayan Fang Buster'a. Buster donup kalmıştı, devam edebileceğe benzemiyordu. Fanglerin dağılıp bir araya gelmelerinden önce gösterinin sahnelenmesi gereken son bir bölümü vardı; varsa bir suçun ufuk çizgisinde kaybolup gittiği sahne... Buster tacı seyircilere doğru fırlatacak ve "Taç, altından gözükse de, aslında dikenden bir çemberdir*" diye bağıracaktı. Fakat Buster bunu yapmak yerine tacı sıkı sıkıya başına bastırıyordu. "Bırak onu," diye bağırdı Bayan Fang, "at gitsin." Buster sahneden yere atladı, salonun ortasındaki koridordan yukarı doğru koştu, Fang ailesinin oturduğu sıraları geçti, kapıdan çıkıp gecenin içinde kayboldu. Bay Fang kafası karışmış seyircileri videoya çekmeyi sürdürdü, sonra da ikinci olan kızın yüzüne zumladı. Kız hıçkırıyor, Buster'ın peruğunu ponpon kızların ponponu gibi sallıyordu. "İyi oldu böyle" dedi Bay Fang. "Daha iyi olabilirdi" dedi Bayan Fang. "Hayır" dedi Annie, hâlâ sevgili kardeşini alkışlıyordu, "daha iyisi olamazdı."

* * *

Fangler Buster'ı minibüslerinin altında saklanırken buldu. Rahatsız asfaltın üzerinden kalkmaya uğraşırken adeta ışıldıyordu. Bay Fang eğilip oğlunun arabanın altından çıkmasına yardım etti. "Milton'ın sözüne ne oldu?" diye sordu Bayan Fang. Buster annesinin sesini duyunca ürktü. "Tacı fırlatıp atman gerekiyordu."

Buster başını kaldırıp annesine baktı. "Benim tacım o" dedi.

"Ama sen bir tacın olsun istemiyorsun ki" dedi Bayan Fang; sabrı taşmıştı artık.

* Ünlü İngiliz şair John Milton'ın *Paradise Regained* adlı şiirinden alıntı. (Ç.N.)

"İstiyorum" diye yanıtladı annesini Buster. "Bunu ben kazandım. Ben Küçük Miss Kırmızı Yonca'yım ve bu da benim tacım."

"Off Buster" dedi annesi, oğlunun başında duran tacı göstererek, "bizim isyan ettiğimiz şey bu, sadece görünüş üzerinden insanlara değer biçilmesi. Bizim aktif olarak karşı durduğumuz yüzeysel bir sembol o."

"Bu. Benim. Tacım" dedi Buster. Öfkeden titremek üzereydi. Bayan Fang çenesini sıkmayı bıraktı, yüzüne yavaş yavaş kocaman bir gülümseme yerleşti. Pes etmişti; üç kez başını salladı ve "Tamam" deyip minibüsün içine atladı. "İstersen taca yeni bir anlam katabilirsin."

dördüncü bölüm

Buster'ın durumu kötüydü. Hastane yatağında hafif hafif inliyor, yüzünü boylu boyunca saran derin bir acının varlığını hissedebiliyordu. Pek kendinde olmasa da –ayrıca vücuduna ciddi miktarda ağrı kesici verilmiş olmasına rağmen– başına kötü bir şeyin geldiğini anlıyordu.

"Uyanıksın" dedi biri.

"Öyle miyim?" diye sordu Buster, zorlanarak. Yüzüne dokunmak için hareketlendi; yüzü feci acıyor, kulakları çınlıyordu.

"Amanaman, hayır," dedi aynı ses –bir kadına aitti. "Sakın öyle yapma. Herkes o Allah'ın cezası elleriyle daha yeni düzelttiğimiz yerlerine dokunmak istiyor." Buster'sa çoktan uykuyu andırır bir şeye dalmak üzereydi.

Bir sonraki uyanışında güzel bir kadın yatağının kenarında oturuyordu. Kadının yüzünde sıcak, dostça bir ifade vardı; Buster'ın tam o an gözlerini açacağını biliyor gibiydi. "Merhaba Buster" dedi. "Selam" diye yanıt verdi Buster, cılız bir sesle. Çişi varmış gibi gelmişti, ama his geldiği gibi gitti.

"Benim ismim Dr. Ollapolly" dedi kadın. "Ben de Buster'ım" dedi

Buster; ama kadın bunu zaten biliyordu. Keşke biraz daha az morfin verselerdi, diye içinden geçirdi Buster. Kadın güzeldi, güçlüydü; Buster'sa mayışık bir haldeydi ve tahminen yüzü gözü dağılmıştı. Kafasındaki tüm sise rağmen, durumum fena diye düşündü.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun Buster?" diye sordu doktor. Buster düşündü. "Patates silahı mı?"

"Evet, kazara yüzünden vurulmuşsun" dedi doktor.

"Ben yenilmezim" dedi Buster.

Kadın güldü. "Bunu duyduğuma sevindim, ama tamamen doğru olduğunu söyleyemeyeceğim. Şanslıymışsın, diyelim."

Doktor Buster'ın durumunun detaylarını açıklamaya girişti. Yüzünde ciddi yaralanmalar söz konusuydu. Öncelikle, ağırlıklı olarak yüzünün sağ tarafında –Buster'ın tahmini doğruydu; patates tam buraya isabet etmişti– ciddi ödem oluşmuştu. Üst dudağı –"yıldız şeklinde" demişti doktor– patlamıştı. Sağ üst köpek dişi kayıptı. Sağ elmacık kemiği çoklu ciddi darbe almış, göz çukuru da etkilenmişti. Gözü şu anda kapalı tutuluyordu, ama iyi haber, görüş kaybı olmayacaktı.

"Oh sevindim" dedi Buster.

"Dudağında iz kalacak ama" dedi doktor.

"Yıldız şeklinde" dedi Buster; umutsuzca kadını memnun etmek istiyordu.

"Evet, yıldız şeklinde."

"Güzel şekilmiş."

"Bir dişin de yok artık" diye ekledi doktor.

"Peki."

"Ayrıca kırıklarını stabilize edebilmemiz için bir operasyon geçireceksin, sonra da yüzünün tamamen iyileşmesi zaman alacak."

"Hayatımı kurtardınız" dedi Buster.

"Yaralarına müdahele ettim" dedi doktor. "Hepsi bu."

"Sizi seviyorum" dedi Buster.

"Oldu, süper Bay Fang" dedi doktor. Odadan çıkmadan önce Buster'a içten bir gülümseyiş yolladı. Hastaları iyileşsin istiyorlarsa, tüm doktorların böyle gülümsemesi gerektiğini düşündü Buster.

Bir sabah odasına dalan telaşlı muhasebe elemanının bildirdiğine göre, Buster'ın tedavi ücreti olarak aşağı yukarı on iki bin dolar ödemesi gerekiyordu. Sigortası var mıydı? Yoktu. Bu bilgiden sonra ortam garip bir hal aldı. Bir ödeme planı çıkartmak ister miydi? İstemezdi. Buster uyuyakalmış gibi yapıp, kadının odadan çıkıp gitmesini bekledi. On iki bin dolar mı? Yarım yüze on iki bin dolar? O kadar paraya röntgen ışınlı görüş, biyonik göz falan isterdi Buster. Yuh artık, bari dişini yapsalardı. Pencereden atlayıp kaçmayı düşündü, ama çok geçmeden gerçekten uyuyakaldı; numara yapmasına da gerek kalmadı.

Hastanedeki üçüncü gününde –yani, çıkış yapmadan bir gün önce– Joseph ziyaretine geldi. Otelden Buster'ın bavulunu da getirmişti. "Merhaba asker" dedi Buster. Joseph kızarıp bozardı, gergin görünüyordu. Sonunda çekinceyle "Merhaba Buster" diyebildi. Joseph'ın, feci haldeki şişik yüzüne bakamadığını düşündü Buster.

"Beni iyi hakladın" dedi, gülümsemeye çalışarak –ancak şimdilik bu ifade yüzüyle yapabileceklerinin ötesindeydi.

Joseph yere baktı, yanıt vermedi.

"Dalga geçiyorum," dedi Buster, "senin bir suçun yok."

"Ölseydim daha iyiydi" dedi Joseph.

Bavulu odanın bir köşesine taşıyıp yavaşça üzerine oturdu; Buster'ın hemen yanında duran sandalyeye oturmayı tercih etmemişti. Dirseklerini dizleri üzerine koyup yüzünü elleri arasına aldı. Patlamaya hazır fırtına gibiydi; sanki her an tükürüklerini saça saça ağlamaya başlayacaktı.

"Yok ama gerçekten, bunu son derece samimi söylüyorum, ölseydim daha iyiydi" dedi yeniden.

"Ama iyiyim ben" dedi Buster. "Abartacak bir şey yok."

"Yüzünü gördün mü Buster?" diye sordu Joseph. Hayır, henüz görmemişti; banyodaki ve odanın içindeki stratejik noktalara yerleştirilmiş aynalara bakmamaya özen göstermişti.

"Yarın hastaneden çıkıyorum" dedi Buster, konuyu değiştirerek.

"İyileştiğim için mi bırakıyorlar, yoksa param olmadığından mı, orasından emin değilim."

Joseph bir şey söylemedi, Buster'ın şişik gözünün içine bakamıyordu.

Buster plastik su bardağına uzandı, dikkatlice birkaç yudum aldı. Suyun çoğu önlüğünden aşağı dökülüp önünü ıslattı. "Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Gelemiyorlar" dedi Joseph. "Aslında benim de gelmemem gerekiyordu, ama sana üzgün olduğumu söylemek için geldim, bir de bavulunu getirmek istedim."

Buster Joseph'ın ne demek istediğini anlayamadı. "Neden gelmemen gerekiyordu?" diye sordu. "Ziyaret saatleri mi bitti?"

"Ailem bir avukatla görüştü. Avukat seninle bir daha görüşmemem gerektiğini söyledi."

"Neden?"

"Bizi mahkemeye verirsen diye" dedi Joseph, artık ciddi ciddi ağlamaya başlamıştı.

"Sizi mahkemeye falan vermeyeceğim" dedi Buster.

"Ben de onlara öyle söyledim" diye yanıtladı Joseph; kesik kesik nefes alıyor, sesi çatlıyordu. "Ama dediklerine göre ilişkimizin artık *karşılıklı taraflar* boyutu varmış. Kanunen bize dava açabileceğin süre boyunca seninle konuşamazmışım."

"Ee, şimdi buradasın ama" dedi Buster.

"Olan biten tüm manyaklıklara rağmen" dedi Joseph, Buster'ın odasına girdiğinden beri ilk kez gülümseyerek, "tanıştığımıza memnunum." Buster da onunla aynı fikirdeydi –on iki bin dolar ekside olan, kemikleri yüzüne ameliyatla geri oturtulmuş olan Buster, Joseph'la tanıştığına memnundu.

* * *

Buster hastaneden tıbbi durumuna dair resmi rapor fotokopileri ve ödemesi gereken faturalarla ayrıldı; bir de plastik su bardağıyla. Taksi beklerken, nereye gideceğinden emin olmadığını fark etti; ya da daha

önemlisi, oraya nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Bu seyahatin ne kadar süreceğini öngöremediğinden dönüş bileti almamıştı. Kredi kartının limiti de dolmuştu. En berbat nasıl seyahat edilir, diye düşündü. Taksisi geldiğinde, ne yapması gerektiğini çoktan çözmüştü. "Otobüs garına" dedi, arka koltuğa yerleşirken.

Nereye baksa, Nebraska'nın soğuktan buz kesmiş dümdüz arazisi göz alabildiğince uzanıyordu. Gidecekleri yere varana dek uyumamak için kendini zor tuttu Buster. Kar altındaki tarlalara baktı, soğuktan elektrik tellerine yapışıp kalmış kuşlara baktı... Ve sonra, şu düşünce belirdi aklında; her nereye dönüyorduysa, gittiği yer, Buster'ı gördüğüne şaşıracaktı.

Otobüs garında sırada beklerken Florida'ya dönmesine yetecek kadar parası olmadığını fark etti. Sıra ona gelince, ne kadar nakit parası varsa hepsini tezgâhın üzerine yayıp –elinin titremesini kontrol edemiyordu–, "Bununla nereye gidebilirim?" diye sordu. Biletçi kız gülümsedi, paraları tek tek, sabırla saydı. "St. Louis'ye gidebilirsiniz, beş dolarınız da artar." Buster, "St. Louis'de hiç tanıdığım yok ama" dedi. "Peki," dedi biletçi kız –Buster'ın o an sinir krizi geçirmemesinin tek nedeni bu kızın iyi yürekliliğiydi– "tanıdığınız olan nereleri var?"

"Hiçbir yer yok aslında" diye yanıt verdi Buster.

"Kansas City'e ne dersiniz? Ya da Des Moines?" diye sordu kız, parmakları klavyenin üzerinde tıkır tıkır ediyordu. Çok sınırlı kaynakla, çok zor bir sorunun yanıtını bulmaya çalışır gibi bir hali vardı kızın.

"St. Louis tamamdır" dedi Buster; bu istifini bozmaz tavrını daha fazla sürdüremeyecekti.

"Chuck Berry'nin memleketi" dedi kız; Buster'ın moralini düzeltmeye çalışıyordu.

"Öyleyse durduğum hata" diye yanıtladı Buster. Biletini ve artan beş dolarını alıp bomboş bir sıranın ortasındaki sandalyeye çöktü. İlacından çıkarıp bir tane yuttu; yüzünü streç film gibi kaplayan acının dağılmasını bekledi. "Benimle St. Louis'de buluş"* dedi kendi kendine.

* *Meet Me in St. Louis* (Benimle St. Louis'de Buluş): Başrolünü Judy Garland'ın üstlendiği 1944 yapımı ünlü müzikal. (Ç.N.)

Kimi düşünerek söylemişti bunu? Bilmiyordu. Joseph'ı mı? Dr. Ollapolly'i mi? Yoksa biletçi kızı mı? Belki üçünü birden davet etmeliydi; böylece en azından birinin teklifini kabul etmesini umabilirdi.

Uyuyakaldı. Uyandığında –herhalde bir saat falan uyumuştu– göğsünün üzerinde paralar buldu; bir ve beş dolarlık kâğıt paralar... Hepsini tek tek toplayıp saydı; on yedi dolar ediyordu. Bir yandan insanların düşünceli davranışı hoşuna gitmişti, duygusallaştı, ama diğer taraftan, "ne haddinize" diye geçirdi içinden. İnsanların iyi niyetlerinden bunu yaptıkları fikrine daha bir sarıldı; böylece kendini daha iyi hissetmeye başladı. Bu miktarı hastane borcunun ön ödemesi diye yatırsa amma komik olurdu. Öyle yapmadı Buster; yolun karşısındaki kafeye gidip kendine buz gibi bir milkshake söyledi. Çenesi ve ağzı sürekli ağrıdığından, tüketebileceği tek tük yiyecek-içecekten biriydi milkshake. Pipeti eskiden dişinin olduğu boşluğa yerleştirdi. Kafedeki az müşteriyi görmezden geldi; hepsi de iştahları kaçmasın diye Buster'a bakmamaya uğraşıyor, ama beceremiyorlardı.

Otogardaki ankesörlü telefondan Annie'yi aradı, ödemeli, ancak belli ki açılmayacaktı, telesekreterin bile cevap vereceği yoktu. Annie telefonu açsaydı elbette Buster'a yardım ederdi; ama Buster'ın istediği bu değildi –kendine bakamadığını, aklını yitirmemeyi başaramadığını itiraf etmekten nefret ediyordu. İnternette istemeden göğüslerini gördüğünden beri ablasıyla konuşmamıştı. Mesele onu çıplak görmesi değildi; gerçi ablasını idolize eden hiçbir duygusal çocuğa bunu tavsiye etmezdi. Resimden hissettiği bir duyguydu Buster'ı rahatsız eden; ablası sanki bir bunalımın, bir felaketin içine sürükleniyordu. Ve ona büyük ihtimalle hiçbir yardımının dokunamayacağını bilmek de Buster'ı sinirlendiriyordu. Ancak şu anda bunların hiçbir önemi yoktu, çünkü Annie telefonunu açmıyordu; Buster da telefonu kapamak zorunda kaldı.

Geriye kalan seçeneklerini değerlendirdi. Onlar vardı elbet; anne babası... Ama onları aramak fikri Buster'ı korkutuyordu. Durumu kafasında evirip çevirip durdu, anne babasından farklı bir çözüme ulaşmaya çalıştı, ama her seferinde yanıt onlar oldu; Caleb ve Camille. Bay ve Bayan Fang.

"Alo?" dedi annesi.

"Anne," dedi Buster, "çocuğun arıyor."

"Aa, çocuğumuz arıyor" dedi annesi, gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Hangisi?" diye sordu babası, arkadan bağırarak. Annesi, "B" dedi; ahizenin ağzını kapatmaya bile yeltenmemişti.

"Anne, iyi değilim ben" dedi Buster.

"Eyvah eyvah" dedi annesi. "Neyin var?"

"Nebraska'dayım."

"Hiyy, çok kötü" diye feryat etti Bayan Fang. "Ne işin var orada?"

"Uzun hikâye" dedi Buster.

"Ödemeli aradın, o yüzden pek uzatmayalım istersen."

"Doğru, neyse, yardımınıza ihtiyacım var. Yüzümden vuruldum ve..."

"Ne?" diye bağırdı annesi. "Yüzünden mi vuruldun?"

Babası telefona geldi. "Yüzünden mi vuruldun?"

"Evet" dedi Buster. "Ama iyiyim. Yani, aslında iyi değilim de, ölmüyorum."

"Kim vurdu seni?" diye sordu annesi.

"Uzun hikâye mi?" diye sordu babası.

"Evet, öyle," dedi Buster, "bayağı uzun hikâye."

"Tamam, gelip seni alıyoruz" dedi annesi. "Hemen yola çıkıyoruz. Şimdi atlası çıkardım, Tennessee'den Nebraska'ya düz bir çizgi çekiyorum. Yuuuh, bayağı uzun yolmuş. Hemen çıksak iyi olacak. Caleb hadi, gidiyoruz."

"Seni almaya geliyoruz oğlum" dedi Bay Fang.

"Durun, ama bir dakika" dedi Buster. "Birkaç saat içinde St. Louis'de olacağım."

"St. Louis mi?" diye sordu annesi. Buster annesini atlasta önceki çizgiyi silip yenisini çizerken görebiliyordu. "Yüzünden vurulu halde seyahat etmen doğru mu peki?"

"Sorun olmaz. Patatesti."

"Ne patatesti?" diye sordu Bay Fang.

"Yüzümden patatesle vuruldum" dedi Buster.

"Buster" dedi annesi. "Şu anda feci kafam karıştı. Gerilla tiyatrosu falan mı bu? Konuştuklarımızı mı kayıt ediyorsun? Kamera bizi mi çekiyor?"

Buster yüzünün altında sismik hareketlenmeler olduğunu hissetti. Başı dönmeye başladı, ayakta zor duruyordu. Sonraki beş dakika boyunca anne babasına bu son birkaç günde başından geçenleri anlattı. Hikâyesini bitirdiğinde herkes hemfikirdi; Buster eve gelecek, ailesinin yanında iyileşecekti. Bay ve Bayan Fang oğullarına bakacaklardı. Buster rahatlayacak, böylece bedeni kendini tedavi etme fırsatını bulacaktı. Ve Fangler, üçü de, annesine göre, acayip eğleneceklerdi.

St. Louis'ye giden otobüste adamın teki koridorda elinde ukulele* ile durup, istek parçaları çalabileceğini belirtti. Yolculardan biri, "Freebird" diye bağırdı. Adam yerine geri oturdu; sinirlendiği belliydi**. Buster ağır adımlarla koridorun aşağısındaki tuvalete doğru yürüdü. Defalarca deneyip başarısız olduktan sonra kapıyı kapatmaya çalışmaktan vazgeçti; neredeyse matlaşan minicik aynada kendine baktı. Yüzü korkunçtu. Çirkin görüneceğine kendini hazırlamıştı aslında, ama olaydan bunca zaman sonra yüzünün bu kadar şiş olmasını beklemiyordu. Neredeyse yarısı mosmordu. Derisi yer yer sıyrılmış, kabuk bağlamıştı. Her şey, olması gerekenin iki katıydı. Dudağındaki iz, yıldızdan çok lades kemiğine, ya da daha doğrusu at nalına benziyordu. Yıldız, at nalı, lades kemiği... Mübarek şans sembolüydü izi. Yaralarının üzerine antibiyotikli krem sürdü. Zahmetli ve zaman alan bir işti bu; üstelik yakında ilacı bitecek, yenisini alması gerekecekti –ve ilaç pahalıydı. İşi bitince aynadaki yansımasına gülümsedi; böyle yapınca daha kötü olduğunu gördü. Koltuğuna döndü. Etrafındaki koltuklar boştu; yolcular, kendileriyle Buster arasında, her yöne, en az üç koltukluk mesafe bırakmıştı. Bu Buster'ın yabancı olduğu türden bir hayat değildi aslında; o istese de istemese de araya mesafeler konmuş, yalnız kaldığından

* Ukulele: Hawaii adasına has, dört telli, minik bir gitarı andıran çalgı aleti. (Ç.N.)

** *Freebird*, güneyli Amerikan rock grubu Lynyrd Skynyrd'ın hit şarkısı. Şarkının sonunda yer alan gitar solosu, müzik tarihinin gelmiş geçmiş en iyi gitar sololarından biri olarak anılıyor. (Ç.N.)

düşünecek bol vakti olmuş ve kendini bildi bileli şehirler arası yolda yeni bir yerlere gitmek zorunda kalmıştı.

St. Louis'ye vardıktan sonra Buster terminalde bir-iki saat dolandı. Sonra yine bir kafeye girip milkshake söyledi kendine, bir ıslak mendil çıkartıp şekli şemali kalmamış yüzünü çok bastırmadan sildi. "Kusuruma bakmazsanız, ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi yan masada oturan kadın, Buster'ın yüzünü işaret ediyordu. Buster tam yanıt verecekti ki, beyninde uzun zamandır uyuyan bir bölge yanıp sönmeye başladı; bayağıdır kullanmadığı birtakım beyin sinapsları ateşlenmişti –beyninin, "daha iyisini yaratmak adına" durup dururken yalan söylemeye programlı sinir hücreleri harekete geçmişti. "Ben cesaret gösterileri yaparım; Kentucky'de bir show yapacaktım" dedi Buster. "Bir fıçının içine girip şelaleden aşağı uçacaktım. Ama biri fıçının altına delikler açmış, daha şelalenin yanına bile yaklaşamadan battı." Kadın, *cık cık cık* diyerek kafasını sağa sola sallarken Buster'ın masasına süzülüverdi; yemeğine dokunmamıştı bile. "Ne hainlik." Buster başıyla kadını onaylayıp sözüne devam etti. "Nefes almak için debelenirken sonunda şelaleden aşağı uçtum, fıçı kayalara çarpıp kırıldı, ben de çalkantılı suda kötü hırpalandım. Nehrin beş yüz metre ilerisinde sudan çıkarılmışım. Herkes öldüm zannetmiş."

"Ben Janie Cooper" dedi kadın, elini uzatarak.

"Lance Reckless"* dedi Buster, gülümsememeye çalışarak. Artık gülümsediğinde yüzünün diğer insanlara nasıl göründüğünü biliyordu.

"Demek biri fıçının altına delikler açmış ha?" diye sordu Janie.

İçeceğinden uzun dramatik bir yudum aldı Buster. Bundan sonra ölene dek sadece milkshake yiyip içerek yaşamaya karar verdi. "İşin içinde bir iş var," dedi, "ondan eminim. Bizim gibi cesaret gerektiren gösteriler yapanların yaşamı tehlikelerle doludur Janie, ve inan bana, hep tahmin ettiğin nedenlerle de değil."

Janie çantasından bir kalem kâğıt çıkartıp telefon numarasını yazdı. "St. Louis'de uzun kalacak mısın?" diye sordu.

* Reckless, "sorumsuzca kendini tehlikeye atan" anlamına geliyor. (Ç.N.)

"Sadece bugünlük buradayım" diye yanıtladı Buster.

"Eh" dedi Janie, kâğıt parçasını Buster'ın eline sıkıştırdı, "oldu da kaldın, bu gece beni ararsın."

Masasına geri döndü. Buster milkşeykinden öyle uzun bir yudum aldı ki, gösterdiği gayretten başı acımaya başladı.

On dakika oldu olmadı, Bay ve Bayan Fang kafeye daldılar. Bayan Fang'ın kolu askıdaydı, başı da yamuk yumuk sargılanmıştı. Bay Fang'in iki gözü mordu, burun deliklerine kanlı tamponlar sıkıştırılmıştı, bedeniyse iki büklümdü. Aynı anda, "Buster" diye haykırdılar. "Etraftakilere yaralı bir çocuk gördünüz mü diye sorduk," dedi babası, "herkes kafeyi işaret etti."

Buster anne babasına sarıldığı sırada Janie'nin onlara dönüp olup biteni izlemeye başladığını gördü. "Oğlum benim, yavrum" diye feryat etti Bayan Fang. "Seni kaybettik sandık" diye ekledi babası. "Ne oluyor Allah aşkına?" dedi Buster. Ne kadar yetenekli olursa olsun, anne babasının karşısında hiç şansı olmadığını biliyordu. Onlardan iki tane vardı. Adil bir dövüş değildi bu.

Janie ayağa kalkıp Bay ve Bayan Fang'e kendini tanıttı. "Lance'in anne babası mısınız siz?" diye sordu.

"Kimin?" diye sordu Fangler.

"Lance benim sahne ismim" dedi Buster Janie'ye.

"Siz de mi fıçının içinde şelaleden uçtunuz?" diye sordu Janie.

Bay ve Bayan Fang, hayatları boyunca bir yabancının kafalarını karıştırmasına izin vermemişlerdi.

"Ayı saldırısına uğradık" dediler, Janie'nin sorusunu hiç duymamış gibi yaparak.

"Michigan dağlarında kamp yapıyorduk," dedi Bayan Fang, "ben, kocam ve oğlumuz Buster. Bir boz ayı gelip kampımıza saldırdı, hayatımızı kurtarmak için ayıyla dövüşmek zorunda kaldık."

"Lance?" dedi Janie. "Annen neden bahsediyor?"

"Bu anlattığı şelale olayından hemen önce oldu" dedi Buster, zayıf bir sesle; ama o sırada Janie zaten yemeğinin parasını ödeyip restorandan dışarı çıkmakla meşguldü.

"Kızı kaybettik" dedi Bay Fang.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Buster. "Neden sargılar içindesiniz?"

"Çünkü, ne bilelim, biz de oyuna katılalım dedik."

"Ölümden dönmüş olmamı oyun olarak mı görüyorsunuz?"

"*Oyun, oyuna katılmak*; yanlış ifade oldu bunlar. Yaşanan duruma kendi yorumumuzu katmak istedik."

"Yemek yiyecek misiniz?" diye sordu garson kız. Bay ve Bayan Fang de birer milkshake söylediler.

"St. Louis," dedi Bay Fang, "daha önce buraya hiç gelmemiştim."

"Aklıma hep o Judy Garland filmi geliyor; *Meet Me in St. Louis*" dedi Bayan Fang.

"Harika filmdir" dedi Bay Fang.

"Filmde küçük bir kız –adı neydi hatırlamıyorum– Cadılar Bayramı'nda herkesi öldürmeye başlıyordu."

"Allah aşkına anne ya" dedi Buster.

"Öyle ama. Birini öldüreceğini söylüyor ve sonra adam kapıya gelen çocuklara şeker vereceğim diye kapıyı açınca, yüzüne bir avuç un fırlatıyor. Manyak bir şey. Bir yıl siz çocuklara aynı şeyi yaptırmayı deliler gibi istedim, ama ziyadesiyle bariz olacaktı."

"Filmin tamamı o kafayı yemiş kız üzerine olmalıydı" dedi Bay Fang.

"Ben çok kötüyüm" diye haykırdı Bay ve Bayan Fang, bir ağızdan. "Ben çok kötüyüm." Belli ki filmden bir repliği söylüyorlardı; ancak hastane kaçağı birbirine âşık iki deliye benziyorlardı.

Garson kız masanın üzerine bam diye hesabı koydu. "Biraz sessizleşmeniz gerekiyor" dedi. "Hesabınızı şu tarafta ödeyebilirsiniz."

"Sana iyi bakacağız Buster" dedi Bayan Fang.

"Bana iyi bakılmasına ihtiyacım var" dedi Buster.

"Bizden daha iyisini mi bulacaksın?" dedi Bay Fang, ve hep birlikte hesaplarını ödemeden kafeden çıktılar.

çekirgenin günü, 1989
sanatçılar: caleb ve camille fang

"Bazen yüreğim midemde atıyor diye düşünüyorum" dedi Annie. Durdu, söylediği sözler üzerine biraz düşündü, sonra tekrar etti. Tekrar, tekrar, tekrar söyledi; cümle yabancı bir dile dönüşene, kelimeler anlamlarını yitirip seslere, cümle cümle olmaktan çıkıp şarkıya dönüşene dek yineledi.

"Bazen yüreğim midemde atıyor diye düşünüyorum" dedi. *Bazen*, *düşünüyorum* ve *mide* kelimelerinin üzerlerine basa basa, başını cümlenin ritmiyle sallayarak söyledi.

"Bazen *yüreğim* midemde atıyor diye düşünüyorum."

"Bazen yüreğim midemde atıyor *diye* düşünüyorum."

"Bazen *yüreğim* midemde atıyor diye *düşünüyorum*."

"Bazen... yüreğim midemde atıyor diye düşünüyorum."

"Bazen yüreğim... midemde atıyor... diye düşünüyorum."

"Baz..." diye tam başlamıştı ki, kulağına plastik bir bardak çarptı. Dönüp baktığında Buster'ı oda kapısının eşiğinde dururken gördü.

"Bu repliği bir kez daha söylersen," dedi Buster, "evi ateşe vereceğim."

"Prova yapıyorum" dedi Annie.

"Papağanlar gibisin" dedi Buster, kaşlarını çatarak.

"Prova yapıyorum" diye bağırdı Annie, sonra da bardağı Buster'a geri fırlattı. Buster köskös odasına gitti, kapıyı ardından çarparak kapadı.

"Bazen yüreğim midemde atıyor diye düşünüyorum" dedi Annie, sessizce; kendi kendine şifreli bir mesaj fısıldar gibi... Göğsündeki yüreği heyecandan deli gibi çarpıyordu.

Annie, *Bıçaklar Çekildi* adlı düşük bütçeli bir filmde Nellie Weaver rolünü oynayacaktı. Film, Donald Ray adlı bir et bıçağı satıcısı hakkındaydı; adam kumar borcundan kurtulmak için bir yıl boyunca ABD'yi boydan boya gezeceği bir satış seyahatine çıkıyordu. Annie, baş karakterin zihinsel özürlü kızını canlandıracaktı. Filmde tek bir cümle repliği vardı.

Nashville'de herkese açık deneme çekimleri yapılacağı duyurulmuştu; Annie, onu denemelere götürmeleri için anne babasına adeta yalvardı. Fangler Annie'nin bu isteğine kuşkuyla yaklaşmışlardı. "Tatlım" demişti Bayan Fang, "aktris mi olmak istiyorsun? Dansçının bir üstü." Bay Fang ekledi; "O da mankenin bir üstü."

"Şansımı denemek istiyorum sadece" dedi Annie.

"Emin değilim" dedi Bay Fang. "Ya bu film başarılı olursa ve herkes seni tanımaya başlarsa, gösterilerimize ne olacak? Bu olayları yaratabilmemiz için kimsenin bizi tanımaması gerekiyor."

Duydukları Annie'nin çok hoşuna gitmişti. "Çocuk yıldız Annie Fang" olacaktı artık o; sanatsal dekor Çocuk A olmaktan çıkacaktı. Bir Fang gösterisinin ortasında insanlar onu tanıyacak, imza isteyeceklerdi. Anne babası ise, dikkat çekmek istemediklerinden, sessizce her türlü el sıkma, birlikte fotoğraf çektirme taleplerinin bitmesini beklemek zorunda kalacaklardı. İstediği an ailesinin bütün yaptıklarını mahvedebilirdi.

"Lütfen?" diye yalvardı Annie.

Birkaç gün sonra Bay ve Bayan Fang pes ettiler. Geceleri araların-

da gizli gizli Annie'nin seçilmesi durumunda filme kendi damgalarını nasıl vurabileceklerini, çekimleri nasıl sabote edebileceklerini konuştular. "Tamam" dediler sonunda Annie'ye. "Oyuncu olmak istiyorsan, olabilirsin."

Annie, oyuncu seçmeleri için en sevdiği film olan *Perde Açılıyor*'dan bir sahne canlandırdı. Lobide bir kadının çantasından çaldığı sigarayı dudaklarına götürüp, "Perde açılır. Film biter" dedi, sonra da yakılmamış sigaranın olmayan dumanını derin derin içine çekti. Yönetmen Annie'yi alkışlamaya başladı, pişmiş kelle gibi sırıtıyor, masada onunla birlikte oturan diğerlerine bakıp duruyordu. "Heyecan vericiydin," dedi Annie'nin elini sıkarken, "gerçekten heyecan vericiydin." Lobiye döndüğünde anne babası Annie'ye denemenin nasıl geçtiğini sordu. "Kemerlerinizi bağlayın" dedi Annie, ağzında sigarayla, "sarsıntılı bir gece olacak." Fangler kızlarının neden bahsettiğini anlamamıştı.

Annie'nin çekimler için Little Rock, Arkansas'a gitmesinden iki hafta kadar önceydi. Fangler, geleneksel Noel aile fotoğraflarını çektirmek üzere geldikleri bir fotoğraf stüdyosunun bekleme salonundaydılar. Annie yaklaşık bir aydır filmdeki karakteri gibi yaşıyordu; yemek yerken mama önlüğü takıyor, ayakkabı bağcıklarını bağlayamıyordu. Suratında hep boş bir gülümseme vardı; normal hayatında da zihinsel özürlü gibi davranmanın performansına gerçeklik katmasını umuyordu. Eline aldığı dergiyi ters tutuyor, burnu akıyordu. Diğer Fanglerse takma sivri dişlerini ağızlarına yerleştirmekle meşguldü. "Gerçekten Annie," dedi annesi –diliyle sivri dişleri yoklayarak– "böyle göze soka soka yapınca hiç olmuyor. Ustalık başka bir şey tabii" Annie neredeyse karakterinden çıkıp annesine cevap verecekti; kurt adamlara benzemek için üzerlerine post giyerken ustalıktan söz etmek, biraz saçma oluyordu. Annesi, sağ eliyle kızının yüzünü kavrayıp, sol eliyle takma dişleri Annie'nin ağzına sokuşturdu. "Sakın kaybetme bunları," dedi, "çok para verdik."

Sözü geçen dişler ucuza iş yapan ve hizmetleri karşılığında ilginç değiş-tokuşlara açık bir dişçiden temin edilmişti. Bay Fang'in İç Savaş dö-

neminden kalma aile yadigârı antika yorganı karşılığında, gerçek dişlerinin üzerine takabilecekleri dört çift protez sivri diş almışlardı. "Herkese mutlu Noeller" dedi Bay Fang, dişlerini göstere göstere sırıtarak.

Fangler yüzlerinde karanlık, pek bir ciddi ifadelerle stüdyoya girdiler, bol makyajlı, patlak gözlü fotoğrafçının talimatlarına göre yerlerine geçtiler. Kadın tedirgin görünüyordu. Beş dakika boyunca eliyle işaret edip, "Orası, orası, orası" deyip durdu. Annie kadının ne söylediğini anlamıyormuş gibi yaptı, boş boş tek başına duran kameraya baktı. "Git annenin yanına otur" dedi fotoğrafçı. "Zihinsel özürlü" dedi Bayan Fang, eliyle ağzını kapatarak. "Haa" dedi kadın önce, sonra da yüksek sesle, tane tane, "Git... Annenin... Yanına... Otur" dedi. Annie oturdu, kameraya baktı; yakın plan çekimi için hazırdı.

"Bir, iki, üç, gülümseyin" dedi kadın, ve Fangler, dişler dışarıda, kocaman gülümsediler. Kadından ince, fare ciyaklaması gibi bir ses çıktı; ama onun dışında sivri dişlerden pek etkilenmişe benzemiyordu. "Tamam, sanırım babamız gözünü kapadı" dedi, sonra bir kez daha kameranın vizöründen bakıp aileyi çerçeve içine aldı.

Takma dişler hafiften çenelerini ağrıtmaya başlamıştı; çekimler arasında dilleri kaplamanın üzerinde gezinip durdu. Fotoğrafçı seansı bitirir bitirmez Buster, "Bunları çıkartabilir miyiz?" diye sordu; o sırada Bay ve Bayan Fang dişleri plastik kaplarına çoktan yerleştirmişti bile. Bay Fang, "Fotoğrafları Noel kartı olarak insanlara bir yollayalım da, kesin daha iyi tepki alırız" dedi –belli ki fotoğrafçının şok olmayışı onu üzmüştü. "İşine dalmıştı" dedi Bayan Fang, kocasının gerginliğini almak için omuzlarını ovarak. "Beyin cerrahına ameliyatın ortasında, 'bak ben ne sihirli işler yapıyorum' demekten farkı yok ki bunun."

Buster, "Sahte kan lazım bize" dedi. Bay Fang, "Olabilir," dedi, "fena fikir değil." Bayan Fang, "Bir de doldurulmuş geyik lazım, yiyor gibi yaparız" dedi. "Ayarlanabilir" dedi Bay Fang. Annie, "Bazen yüreğim midemde atıyor diye düşünüyorum" dedi. Kimse tek kelime etmedi.

Üç gün sonra yönetmen asistanı Annie'yi aradı. "Sana kötü haberlerim var" dedi. Annie bir anda, yıldırım çarpmışcasına zekâ özürlü gibi

davranmayı bıraktı. "Ne oldu?" diye sordu. Film iptal mi olmuştu? Paraları mı bitmişti?

"Senin repliğini çıkartıyoruz" dedi adam.

Sanki doktor, "...bacağını kurtaramayacağız, kesmek zorundayız" demişti. Aslına bakarsanız durum Annie için ondan daha kötüydü. Bacaksız olup bir filmde konuşmalı rolü olmasını, diğer türlüsüne tercih ederdi çünkü.

"Neden?" diye sordu Annie. "Beceremeyeceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Nedeni o değil" dedi adam.

"Bazen yüreğim midemde atıyor diye düşünüyorum" dedi Annie.

"Mükemmel söyledin Annie. Ama Marshall'la düşündük de, ana karakter seyahate çıktığında kızını bir kez görmek yerine hiç görmezse daha çok acı çeker."

"Size katılmıyorum" dedi Annie.

"Marshall senaryo yazarıyla bu konuyu konuştu. Karar verildi."

"Ne istiyorlarmış?" diye sordu Bayan Fang kızına. Annie ahizeyi eliyle örtüp, "Defol git buradan" diye bağırdı. Bayan Fang, neye uğradığını bilemeden oturma odasından çıktı.

"Sonuç olarak filmde olmayacak mıyım?" diye sordu Annie.

"Hayır Annie, filmde varsın," dedi adam, "sadece repliğin olmayacak. Donald Ray'in ailesini aradığı sahnelerde olacaksın. Sonradan sahnelerin de kesilmeyecek."

"Ama figüran olacağım" dedi Annie, ağlamaya başlamıştı.

"Ahh, canım, ağlama lütfen" dedi adam. Onun da sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu. "Annenle ya da babanla konuşabilir miyim?"

"Öldüler" dedi Annie.

"Ne?"

"Meşguller" dedi Annie. "Seninle konuşmak istemiyorlar."

"Annie" dedi adam; sesi sonunda normale dönmüştü. "Çok kızdığını biliyorum. Ama oyuncu olmak istiyorsan, bu tip hayal kırıklıklarıyla baş etmesini öğrenmelisin. Önünde uzun bir kariyer var, sırf bu yüzden vazgeçtiğini görmek istemem."

Umut, hayal kırıklıklarına hiç yabancı olmayan Annie'nin içinde önce sarsıldı, sonra da ardında hiç kalıcı etki bırakmaksızın dağıldı. "Biliyorum" deyip telefonu kapadı Annie.

"Ne istiyorlarmış?" diye sordu Bay Fang, kızı yemek masasına döndüğünde. Annie, çatalını bir parça brokoliye saplayıp yavaş yavaş çiğnedi, sonra da suyundan uzun bir yudum aldı.

"Film laga lugaları" dedi Annie. "Dert edecek bir şey yok."

Bayan Fang, "Bana öyle bağırırken dert edecek bir şey yokmuş gibi değildi" dedi.

"Sorun yok" dedi Annie.

"Annie Fang; Oscar ödüllü oyuncu" dedi Bay Fang.

"Öyle deme" dedi Annie.

Tabağını bitiren Buster sandalyesini geriye itip, "Bazen yüreğim midemde atıyor diye düşünüyorum" dedi.

Annie elindeki bardağı Buster'a fırlattı. Buster'ın başını kıl payıyla sıyıran bardak duvarda patladı. Annie mutfaktan koşarak çıkıp kendini odasına kapadı. O gece, Bette Davis'in rol aldığı *Of Human Bondage*'ın (Hayat Hüzünleri) videosunu izledi. Annie, Davis'in kendisine âşık yumru ayaklı tıp öğrencisini azarladığı sahnede filmi durdurdu, aynaya bakıp çığlık çığlığa bağırmaya başladı; "Seni aşağılık! Seni pis domuz seni! Senden hiç, bir kez bile hoşlanmadım." Monoloğu sürdürdü, yavaş yavaş aynadan uzaklaştı, yansıması küçüldü, aynadan çıktı, sonra bir anda yansımasına koştu ve bağırarak, "Sen beni öptükten sonra hep ağzımı silerdim. AĞZIMI SİLERDİM!" dedi.

Diğer Fangler o sırada oturma odasında punk müzik dinliyorlardı; müziğin sesini açtılar, Annie'yi hiç duymuyormuş gibi yaptılar.

Bıçaklar Çekildi altı ay sonra, çok çok az sayıda sinemada gösterime girdi. Filmle ilgili tek tük yazı çıktı, onlarda da yarım ağız övgü aldı. Annie'nin performansına dair hiç yorum yapılmadı. Ancak yine de, Fangler Atlanta'da filmin gösterildiği bir sinema salonu bulunca, Annie heyecanını saklayamaz oldu. "Benimle gurur duyacaksınız" dedi ailesine.

Bay ve Bayan Fang, izin vermediği için çekimler sırasında kızlarına eşlik edemediler. Karı koca motelde beklediler. Annie'nin göründüğü zaten az sayıda sahnenin de çekimleri çabucak bitti; daha önemli sahnelere fazladan film kalsın diye bu sahneleri tek çekimde halletmişlerdi. Annie, anne babasının sorularını omuz silkerek, ya da evet-hayır diyerek yanıtlamıştı. Fangler, tüm bunlardan Annie'nin oyunculuğa olan ilgisini kaybettiği sonucuna vardı, üzerine gitmediler. Ancak üç yüz kilometrelik menzil içinde filmi gösteren tek sinemaya giderlerken Annie'nin mutluluktan içinin içine sığmaması, Bay ve Bayan Fang'i düşündürttü: Filmin iyi olduğuna inandırmak için kızlarına ne kadar yalan söylemek zorunda kalacaklardı?

Patlamış mısır, şeker, kola alıp, görece boş salonda koltuklarına yerleştiler. Işıklar sönüp film başlayınca filmin müziği duyuldu. Genizden bir ses söylüyordu;

Ben satıyorum, sen almıyorsun
Borcum artıyor, bilmiyorsun
Bıçaklarımı çıkarttım, paslanmaz çelikten
Bir yol bulacağım, anlaşmak için senlen

"Aman Allah'ım" dedi Bay Fang, Bayan Fang kocasının kolunu çok kötü çimdikledi.

Film devam etti. Söyleyecek pek bir şey yoktu; kumar borcunun altında ezilmiş bir adam, bir çanta dolusu et bıçağıyla yollara dökülüyor.

Buster ağzına otuz dokuz adet çikolata kaplı kuru üzüm doldurmayı başarmıştı. Şişik yanaklarına işaret etti, ancak Annie ona bakmıyordu. Perdeden gözünü alamıyor, gülümsüyor, dizleri hopluyordu. Buster omuz silkti; kuru üzümleri tek tek kutusuna geri tükürdü. Donald Ray, sarhoş bir kadına bıçaklarla neler yapabileceğini gösterirken elini kesti, dökülen kanı gören Fangler silkinip uyandı. Filmin bütçesi o kadar düşüktü ki, Donald Ray'i canlandıran oyuncu elini gerçekten kesmiş olabilir mi, diye düşündü Bay Fang. Aktör gözünde bir anda değerlendi.

"İşte şimdi, geliyor" dedi Annie, anne babasına dönerek. "Benim

sahnem başlıyor." Donald Ray, gelişigüzel sarılı eliyle otel odasındaki telefonun ahizesini kaldırıyor ve Little Rock'taki ailesini arıyor. Telefon çalarken –ahizenin ağzından minicik bir arama sesi duyuluyor– sahne Donald Ray'in evine atlıyor; orta sehpa üzerinde duran telefon zır zır çalıyor. Kamera geri çekiliyor, bir kadın telefonu açmak üzere eğiliyor. Birkaç saniye sessizce telefondaki sesi dinliyor, sonra "kabul ediyorum" diyor. "Donald Ray" diyor en sonunda; hem kızgın hem de rahatlamış bir sesle.

"Dikkatlice bakın" dedi Annie. Donald Ray'in karısının arkasında yerde oturuyor, boş boş halıya bakıyordu. "Bu sensin" dedi Buster. "İyi bak şimdi" dedi Annie. "Yıldızlaştığım sahne geldi." Fangler beyaz perdede kızlarını seyrettiler; Annie'nin yüzü ifadesizdi, sanki yanında konuşulanların farkında değildi. Fanglerin sonradan itiraf edeceği üzere, son derece etkileyici bir performanstı. Ama sonra Annie bir an için kameraya baktı ve gülümsedi. O kadar hızlıydı ki, Annie'ye bakmıyorduysanız kesinlikle fark edemezdiniz. Fangler gördüklerine inanamamıştı. Tam olarak ne gördüklerini anlamaları birkaç saniyelerini aldı. Annie kameraya gülümsemişti. Dişlerini göstere göstere gülümsemişti. Vampir dişleri ağzındaydı.

"Annie?" dedi Bay ve Bayan Fang, aynı anda. Yan koltuktaki Annie sırıtıyor, adeta ışıldıyordu. Sahne bitti, canlandırdığı karakter filmde bir daha gözükmedi. Ancak filmin yıldızı –Fanglerin en sonunda anlayabildiği üzere– Annie'ydi.

beşinci bölüm

Annie'nin şehirden uzaklaşması gerekiyordu. O korkunç röportajın üzerinden üç gün geçmişti; sağ işaret ve orta parmağı hâlâ çok kötü görünüyor ve ağrıyordu. Dondurma çubuğundan tahta parçası uydurmuş, bir rulo elektrik bandının yarısıyla da parmaklarını iyice sarmıştı. Yaralı elini havada tutarak aynadaki yansımasına baktı. Parmaklarını saran siyah renkli bant, sağ elinin silah gibi görünmesine neden olmuştu; aynadaki görüntüsüne nişan aldı, sonra da vurdu. Eli daha kötüye giderse –parmaklarının uçları siyaha falan dönerse– üzerini biraz daha bantlardı. Hatta bedeninin tümünü, koza gibi, bantla kapatabilir, her şey sakinleştikten sonra yeni, becerikli, eskisinden daha iyi biri olarak ortaya çıkabilirdi.

Telefon çaldı. Annie cevap vermedi; *Esquire* yazarından bir makine dolusu mesajı vardı hâlihazırda –oraya gelmek, "makale hakkında konuşmak" istiyordu. Annie'ye göre bunun anlamı, "daha çok seks yapalım, ben de hepsini yazayım"dı. Telesekreter hallederdi. Annie telesekreterini canlı bir varlıkmışçasına severdi; o alet Annie'yi kötü kararlar almaktan korurdu (ne kadar kötü kararlar alabileceği ortadaydı). Makinenin robotik sesi arayan kişiye evde kimsenin olmadığını,

dilerlerse mesaj bırakabileceklerini bildirdi. "Ben Daniel" dedi arayan kişi. "Annie, aç şu telefonu." Annie, olmaz gibisinden başını salladı. "Hadi ama, aç artık" diye devam etti Daniel. "Seni görebiliyorum Annie. Evde olduğunu biliyorum. Şu anda sana bakıyorum. Aç şu telefonu." Annie dönüp pencereye baktı ve kimsenin olmadığını gördü. Daniel zaten evin içinde olabilir miydi? Çıktıkları zaman ona verdiği anahtarı iade etmiş miydi? Annie'nin telesekreterine olan inancı neredeyse sarsılmak üzereydi; daha hâlâ telefonu kapamamıştı. "Annie seni seviyorum, sana yardım etmek istiyorum" dedi Daniel. "Lütfen hadi, aç şu telefonu." Annie pes etti, sağlam eliyle telefona uzandı.

"Nerdesin?" diye sordu. "Beni nasıl görebiliyorsun?"

"Göremiyorum" dedi Daniel. "Telefonunu aç diye öyle söyledim."

"Kapatıyorum o zaman" dedi Annie.

"Söyleyeceklerim önemli" dedi Daniel. "Son konuşmamızı hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal."

"Delirdiğini söylemiştim."

"Evet, tamam, orasını hatırlıyorum."

"Yanılmışım galiba."

"Tabii ki yanıldın" dedi Annie.

"Asıl şu anda delirdiğini düşünüyorum."

"Yetişmem gereken bir uçak var" dedi Annie. Telefonu kapattıktan sonra bir bilet alayım, diye not etti kafasına.

"İzin ver oraya geleyim ve seninle beş dakika konuşayım."

"Olmaz Daniel."

"Seni önemsiyorum Annie. Sadece beş dakikalığına konuşmak istiyorum, sonra söz, bir daha yüzümü görmezsin."

Annie viskisinden uzun bir yudum aldı. Düşündü; çoktan dibe vurmuş muydu acaba?

"Tamam" dedi Annie. "Gel bakalım."

"Sağ ol" dedi Daniel. "Kapıdayım."

"Efendim?"

"Ön kapının güvenlik kodunu değiştirmemişsin. On beş dakikadır

buradayım ben."

"Niye kapıyı çalmadın o zaman?"

"Seni korkutmak istemedim" dedi Daniel.

"Çok düşüncelisin" dedi Annie, doldurulmayı bekleyen viskisi elinde, kapıya doğru giderken.

Annie sekiz adet minik tartı tabağa boşaltıp oturma odasında bekleyen Daniel'a götürdü. Daniel'ın başından çıkarmadığı koyboy şapkası gitmiş, yerine cazcıların giydiği türden basık tepeli şapkalardan gelmişti. Daniel minik tart ve maden suyu ile yaşardı; Annie başka bir şey tükettiğini görmemişti. Kör ve sağır olsaydı, mide bulandıran tatlı koku deyince aklına Daniel gelirdi –yapay çilekle yanık hamur... Kanepede oturan Daniel, hemen yanındaki yastığa hafif hafif vurdu, ama Annie gülümseyip tam karşısındaki sallanır koltuğa geçti. Aralarındaki orta sehpa, konuşmaları boyunca gereken bariyeri oluşturacaktı. Annie koltuğunda sallandı da sallandı; her hareketine sinir bozucu bir gıcırtı eşlik ediyordu. Kucağında bir de ufacık köpek oturuyor olsaydı, tam olacaktı.

"Benimle konuşmak istediğini söyledin" dedi Annie.

"Evet, istiyorum" dedi Daniel; ayaklarının dibi çoktan kırıntı olmuştu.

"Hangi konuda?"

"Kariyerin, ona ne yaptığın, kendine ne yaptığın... Lezbiyen olmadığını biliyorum" dedi Daniel.

"Söylemek istediğin bu muydu?"

"Eline ne oldu?" diye sordu Daniel.

"Halkla ilişkilercimi yüzünün ortasından yumrukladım" dedi Annie, sakatlanmış elini havada tutarak. Eli hiç titremiyordu. Sinirlerine bu kadar hakim olabilişinden etkilenmişti.

"Ah, evet duydum, seni bırakmış."

"Birbirimizi bıraktık. Aynı anda karar verdik. Bunu konuşmaya mı geldin sen?"

"Paramount üçüncü *Üstün Güçler* filmini yazmamı teklif etti."

"Hadi ya... Kutlarım."

"Sağ ol."

"Üçüncüsünü çekmeye karar verdiklerini bilmiyordum" dedi Annie; aslında ne kadar şaşırdığını belli etmemeye uğraşarak.

"İşte, ben de seninle bu yüzden konuşmak istedim." Daniel şapkasını çıkartıp elinde döndürmeye başladı. "Bu, Buster Keaton'ın şapkası" dedi.

"Sessiz filmlerden nefret edersin sen."

"Evet, ederim," dedi Daniel, "ama artık o kadar çok param var ki, ne alacağımı bilemiyorum."

"Daniel..."

"Tamam, tamam. *Üstün Güçler*'in üçüncü filmini yazmayı kabul ettiğimde benden tek bir şey istediler."

"O da..."

"Senin karakterini öldürmemi istediler. Senin bu serinin bir parçası olmanı istemiyorlar artık."

En dip sandığı yerde durmuş yukarı, suyun üzerine, o ulaşılmaz dünyaya bakarken, bastığı yerin bir kez daha boşaldığını hissetti Annie.

"Beni filmde istemiyorlar mı?"

"İstemiyorlar."

"Bir neden söylediler mi?"

"Evet."

"İnternetteki çıplak resimlerim ve sözde akli dengesizliğimle mi ilgili?"

"Evet."

"Offf, sıçtım."

"Üzgünüm Annie. Bilmen gerekir diye düşündüm."

İçindeki ses çığlık çığlığa bunu yapmamasını söylese de, Annie'nin gözleri dolmaya başladı. Bunun için ağladığına, bir kez daha salak süper kahraman kostümüyle yeşil ekranın önüne geçip, "Demek ki yıldırım aynı yere *düşermiş*" gibi laflar edemeyeceği için gözyaşı döktüğüne inanamıyordu. Çok saçma geliyordu bunların hepsi ona, ama yine de, eski erkek arkadaşının önünde hıçkıra hıçkıra ağlamasını durduramadı.

"Bok gibi bir durum, biliyorum" dedi Daniel.

"Bok gibi mi?" dedi Annie. "Biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum."

Annie ayağa kalkıp mutfağa gitti, elinde bir şişe viskiyle geri döndü. Şişeyi başına dikti. Kemiklerine kadar rahatladığını hissetti; kara filmlerde duygularını belli etmeyen güçlü karakterler gibiydi şimdi. Anladı ki bu sorunu çözecek olan alkoldü. İleride daha büyük sorunlar yaratacaktı elbet, ama şimdilik önündeki meseleyi halletmesine yardımcı olacaktı. *Bu boklarla* başa çıkabilirdi Annie.

"Üçlü serilerin son filmleri asla iş yapmamıştır," dedi, "*Jedi'in Dönüşü*, *Baba Üç*, *The Bad News Bears Go to Japan*."

"Evet de," dedi Daniel, "bunu ben yazacağım, demek ki iyi olacak, bence. Aslında seninle konuşmak istediğim konu da bu."

Daniel'ı dinlemeye çalışsa da, gözünün önünde canlanan bir görüntüye takılmıştı Annie'nin aklı; kendisi, acayip seksi Şimşek Kadın kostümü içinde, orta çaplı bir çizgi roman fuarında tek başına masada oturmuş diyet kola içiyor, çalmayan cep telefonuna bakıyor...

"Annie?" diye seslendi Daniel. "Seninle film hakkında konuşmak istiyorum."

Bu kez de Japonya'da hayal etti kendini; kafeinli tapyoka incilerini övüyor, dolap genişliğinde bir apartmanda yaşıyor, emekli bir sumo güreşçisiyle çıkıyor...

"Annie?"

Ahırdan bozma bir sahnede "yemekli tiyatro" yaptığını düşündü. *A Bad Year for Tomatoes*'un Myra Marlowe'unu oynardı. Aralarda açık büfeden doldurduğu tabak tabak fırında makarnayla iyice şişmanlardı.

"Sana yardım etmek istiyorum Annie" diye söze devam etti Daniel; Annie'nin geleceğini analiz ederken yüzünde beliren boş ifadeyi fark etmemişti bile. "Ve sanırım bunu yapabilirim."

Annie, kot pantolonundaki kırışıklığı –psikopat bir köpeği seviyormuşcasına– eliyle düzeltti. "Bana hangi konuda yardımcı olmak istiyorsun Daniel?"

"Kariyerine çeki düzen vermene yardım etmek istiyorum. Sürekli her şey üzerine geliyormuş gibi hissetmemen için yardım etmek istiyorum."

"Lütfen akıl hastanesine yatmam gerektiğini falan söyleme."

"Hayır. Daha iyi bir fikrim var" dedi Daniel.

"İnşallah öyledir" dedi Annie.

Daniel kanepeden kalkıp, elindeki yarısı yenmiş mini tartı tabağa geri bıraktı, sonra da Annie'nin yanına geldi –Daniel'ın kendisine doğru yaklaştığını gören Annie koltuğunda büzülmeye başladı. Daniel yere, dizleri üzerine çöktü. Annie panik oldu; evlilik teklifi mi geliyordu yoksa? "Hayır, hayır" der gibi başını şiddetle sağa sola sallamaya başladı. Sonra Daniel –elinde yüzük falan yoktu– dizleri üzerinden çömelir pozisyona geçti; yüzü artık Annie'ninkinin dibindeydi.

"Stüdyo senaryonun taslağını bir ay içinde bekliyor. Wyoming'de bir kulübe kiraladım; kocaman, bomboş bir arazi ve kurtlar, başka hiçbir şey yok. Benimle gelmeni istiyorum."

"Peki ben ne yapacağım orada? Senin karakterimi öldürmeni izleyip antilop eti mi yiyeceğim?"

"Hayır. Rahatlayacaksın. Yürüyüşlere çıkarsın, tüm bu saçmalıklardan uzaklaşırsın, biraz sakinleşirsin. Ve sonra, belki, her şey yolunda giderse, ilişkimize yeni bir şans veririz."

"Seninle Wyoming'e gelip seks yapmamı istiyorsun?"

"Aynen öyle" dedi Daniel, sırıtarak.

"Ve bu benim kariyerime nasıl bir faydada bulunacak?"

"Seninle konuşmak istediğim diğer konu bu. Düşündüm de, eğer senaryo üzerinde birlikte çalışırsak, Şimşek Kadın'ı filmde tutmanın bir yolunu bulabiliriz. O kadar iyi bir fikir buluruz ki, stüdyo kabul etmek zorunda kalır."

"Başka birine verirler rolü" dedi Annie eğilerek; alınları neredeyse birbirine dokunmak üzereydi.

"Belki de vermezler. Sen benimle gel, kafanı bir boşalt, hakkındaki tüm boktan haberleri göğüsle –sonra bir ihtimal; senin para kazandıran, yetenekli bir oyuncu olduğunu hatırlayacaklardır."

"Wyoming'e gelip seninle yatarsam bunların hepsi olacak, öyle mi?"

"Aynen öyle" dedi Daniel.

"*Esquire*'dan gelen muhabirle yattım" dedi Annie.

"Peki" dedi Daniel. Gerçekten de hiç şaşırmışa benzemiyordu.

"Üç gün önce. Yeni sayıda okursun."

"Umrumda değil" dedi Daniel. "Buralardan bir süreliğine uzaklaşman gerektiğini gösteren bir kanıt daha sana işte."

Annie'nin hayalinde Wyoming, soğuk ve kasvetli bir yerden ibaretti. Orada saklanabilirdi. Başına gelecek en kötü şey, Daniel'la yatması ya da kurtlar tarafından yenmekti. Eh, bu kadarını kaldırabilirdi.

Daniel'ın teklifini kabul ettikten sonra birlikte Annie'nin oturma odasında yerde oturdular (Daniel, "aferin" der gibi şapkasını Annie'nin başına geçirmişti); Annie bir kadeh viski daha içti, Daniel da bir mini tart daha yedi. Annie kendinden memnun gibiydi; olgun insanlar böyle davranmıyor muydu işte? Daniel son yaptırdığı dövmesini gösterdi; etrafı dolar işaretleriyle dolu bir daktilo. Annie Daniel'a gömleğinin kolunu geri indirmesini söyledi, o dövmeyi hiç görmemiş gibi yaptı. Daniel sonunda ayaklandığında, ertesi sabah Wyoming'e gitmek üzere buluşma kararı aldılar. Annie hiç olmayacak kadar ayık, hatta mutlu hissediyordu kendini; olanlar gösteriyordu ki, her dokunduğu şeyin içine sıçacak diye bir şey yoktu.

* * *

Los Angeles'ı terk etme kararı gayet mantıklıydı; böyle aklı başında kararlar alabilmesi Annie'yi duygulandırmıştı. Aynı gece, daha geç saatlerde, kendine koca bir dilim salam kızarttı ve sonra George Plimpton'ın sesinden John Cheever öykülerinin sesli kitabını dinledi. Bu kitabı çok önceleri –Cheever'ın hayatını anlatan filmde karısı rolünü oynama şansını yitirmeden önce– almış ama hiç dinlememişti –zaten film de çekilmedi. Plimpton'ın hafif İngiliz aksanlı, yatıştırıcı sesinden dinlediği –normalde yüzlerinin ortasına bir tane çakmak isteyeceği türden insanlara dair– öyküler mutfağını doldururken Annie sakinleşti; akıllıydı o, becerikliydi, deli falan değildi.

Üzerine bolca mayonez sürdüğü iki dilim beyaz ekmeğin arasına artık iyice yanmış olan salam dilimini koyarak sandviçini tamamladı. Bir bardağı ağzına kadar buz ve viskiyle doldurdu –kokteyl içip duran

Cheever karakterlerinden gaza gelmişti– üzerine biraz da şeker attı. Parmağıyla karıştırdı –aynı eski günlerdeki gibi– sonra da akşam yemeğini keyifle yemek üzere yemek masasına geçti. Plimpton'ın lafını cümlenin ortasında durdurdu –"...pastırmadan kahveye, şekere..." *Şeker* kelimesini Annie *şiir* diye duymuştu.

Sandviçinden daha üç ısırık alamadan telefon çaldı. Artık telesekreterinin korumasına ihtiyaç duymadığından kendisi açtı. Ağzı doluydu; damağına ekmek yapışmış, mayonez ağzının içini sıva gibi kaplamıştı. "Ovvlov" dedi. "Annie?" dedi karşıdaki ses.

Annie ağzındaki lokmayı yuttu, dili artık ağzının içinde serbestçe hareket edebiliyordu. "Evet, ben Annie'yim" dedi.

"Sesin geri zekâlı taklidi yapıyormuşsun gibi geldi" dedi karşıdaki ses.

"Daniel, sen misin?" diye sordu Annie.

"Buster" dedi kardeşi.

Kardeşinin sesini duymak Annie'ye hep tuhaf gelirdi. Gerçek biri değil de, kafasının içinde konuşan bir ses gibiydi Buster. Sanki Annie'nin göğüs kafesinin içinde yaşar, sadece arada sırada başını uzatıp varlığını hatırlatırdı. Ondan aylardır haber almamıştı; en son konuştuklarında Buster Annie'ye hiçbir şartta soyunmamasını söylemişti. Ama Annie elbette ki tişörtünü çıkarmıştı. Buster'dan bunca zaman ses çıkmamasını hak etmişti.

"Neler oluyor?" diye sordu Annie. Kardeşiyle ilgili son haberleri gerçekten merak ediyordu. "Birini mi öldürdün? Paraya mı ihtiyacın var?"

"Neredeyse ölüyordum ve on iki bin dolara ihtiyacım var, ama seni bunun için aramıyorum" dedi Buster.

"Dur ya; ne oldu?"

"Uzun hikâye, duyunca üzüleceksin, o yüzden mümkün olduğunca geç anlatmak niyetindeyim. Asıl haber şu ki, tekrar eve dönmek mümkünmüş."

"Buster" dedi Annie, sesi sabırsız ve sertti. "Bütün gün içtim, o yüzden neden bahsettiğini anlamakta zorluk çekiyorum."

"Eve döndüm" dedi Buster.

"Florida'ya mı?"

"Tennessee."

"Sen ne zaman Tennessee'ye taşındın?"

"Bizimkilerle yaşıyorum."

"Ne!" dedi Annie, "Buster, hayır."

"O kadar kötü değil" dedi Buster.

"Kulağa çok kötü geliyor" diye söze başladı Annie, ama Buster Annie'nin cümlesini bitirmesini bekleyemedi; "Kötü kötü, çok kötü" dedi. Sonra bütün hikâyeyi yavaş yavaş baştan anlattı; kendisi de anlattıklarına inanamıyormuş gibiydi: patates silahı, yeniden şekil verilen yüzü, yeni ev durumları...

"Bana birkaç kez Çocuk B diye seslendiler. Hem söylüyorlar, sonra yapmayın deyince de hiç söylememiş gibi davranıyorlar. Belki söylememişlerdir. Emin değilim. Ağrı kesicileri bol kepçeden alıyorum."

"Hemen çık oradan Buster" dedi Annie. Neredeyse bağıracaktı.

"Yapamam" dedi Buster. "Şimdilik buraya takıldım kaldım."

"Orada kalamazsın" dedi Annie; hayır cevabını kabul etmeyecekti. "Kaçman lazım."

"Ben düşündüm de... Aslında, belki sen buraya gelirsin" dedi Buster. "Bana arkadaşlık edersin. Bizimkileri yaşlılık günlerinde görürsün."

Annie'nin zihninde çocukluğunun geçtiği oda canlandı –aynı bıraktığı gibiydi. Duvarlar hâlâ film posterleriyle kaplıydı, tuvalet masasının üzerinde yarısı kullanılmış özel makyaj malzemeleri duruyordu (yara izi, çıban falan yapmak için), giysi dolabının dibinde bir torba ot saklıydı. Yirmi üç yaşından beri evine gitmemişti Annie, ailesini hep tarafsız bölgelerde görmüş, her iki taraf da olay çıkmayacağı konusunda anlaşmışlardı. Tatillerde, doğum günlerinde, hiçbirinin daha önce görmediği kentlerde, sıradan otellerde buluşurlardı. Oldu da Annie kendini bıraktı, ciddi ciddi eve dönmeyi düşündü; onu nelerin beklediğini, hayatının ne şekillerde mahvolacağını hayal bile edemezdi.

"Gelemem Buster" dedi sonunda. "Wyoming'e gidiyorum ben."

"Beni burada tek başıma bırakma Annie" dedi Buster.

"Şu anda ruhen garip bir yerdeyim" dedi Annie. "Neler olup bittiğini çözmem lazım."

"Sen mi garip yerdesin?" diye sordu Buster, sesini yükselterek. "Şu an, şu dakika, çocukluk yatağımın üzerinde oturmuş portakallı soda içiyorum; pipet, bir patates tarafından parçalanmadan önce dişimin olduğu yerdeki boşlukta duruyor. Annemle babam içerde, oturma odasında, müzik setinin sesini sonuna dek açmış, La Monte Young'ın *Black Record*'ını dinliyorlar. Suratlarında Lone Ranger (Yalnız Kovboy) maskesi var; anlaşılan bu maskeyi takmayı çok seviyorlar ve sık sık da takıyorlar. Geçtiğimiz yarım saat boyunca *Guitar World* dergisinin 1995 senesinden kalma bir sayısını okudum, çünkü internete girersem ablamın memelerini görmekten korkuyorum."

"Gelemem Buster" dedi Annie.

"Gel beni al o zaman."

"Yapamam."

"Seni özlüyorum Annie."

"Üzgünüm Buster" dedi Annie ve sonra telefonu kapadı.

* * *

Annie ilk *Üstün Güçler* filmini çekerken Buster'la her gün konuşurlardı. Bazı günler saatlerce konuştukları olurdu; sonunda biri Annie'yi sete götürmek için karavanına gelirdi de, telefonu öyle kaparlardı. Büyük bütçeli bir aksiyon filminin çekimlerinde yaşanan ne kadar acayip şey varsa hepsini Buster'a anlatırdı Annie –bazıları o kadar saçma, o kadar abartıydı ki, Fanglere bile yuh dedirtirdi. "Burada bir herif var," diye anlatmıştı bir seferinde, "herifin bütün işi, Adam Bomb'ın doğru yürüdüğünden emin olmak."

"Unvanı ne?" diye sormuştu Buster.

"Yürüyüş danışmanı."

Annie, daha telefonu kapar kapamaz bir sonraki konuşmalarını iple çekerdi. Uzun çekimlerin ardından, geceleri geç saatte yatağına uzanır (kuaförler sürekli saçıyla oynadığından saçları kaskatı kesilir, başı ağrırdı), Buster'ın ikinci romanından pasajlar okumasını dinlerdi. Kitap, Üçüncü Dünya Savaşı'nda nükleer bombadan etkilenmeyen küçük bir

çocuk hakkındaydı; bir tek ona bir şey olmamıştı. Annie, bir yandan uykuya dalıp çıkarken, bir yandan da Buster'ın daha birkaç saat önce yazdığı sayfaları titrek, ciddi sesiyle okuyuşunu dinlerdi: "Çocuğun tekmelediği konserve kutusu harap olmuş asfaltın üzerinde yuvarlanmaya başladı. Ne zaman ki durdu, içinden koca bir hamamböceği ailesi döküldü; böcekler dört bir yana koşuşturuyorlar, yaşanan rahatsızlığın nedenini merak ediyorlardı. Çocuk böceklerin üzerine basıp hepsini öldürmemek için kendini zor tuttu, sonra da yoluna devam etti." Annie ahizeyi düzeltip doğruldu; Buster'ın yazdığı hiçbir kelimeyi kaçırmak istemiyordu. Acıklı bir öyküydü bu; umut, alevi sönmeye yüz tutmuş kibrit çöpü gibi, her an yok olabilirdi. Ama Annie çocuğun dünyanın kötülüklerinden kurtulacağına inanıyordu, mutlu son yakındı. Ona göre kitaptaki çocuk, Buster'dı. "Bizi güzel şeyler bekliyor Buster" derdi kardeşine. "Öyle büyük şeyler olacak ki, bittikten sonra kendimizi tanımayacağız."

Ve sonra Annie'nin filmi yıllardır görülmemiş çapta bir gişe başarısı elde etti. Buster'ın kitabı ise eleştirmenler tarafından geçiştirildi, kitapçılarda doğrudan arka raflara atıldı. İki kardeşin sonraki konuşmaları hep, birinin okyanusu geçip bilinmeyen topraklara ayak bastığı, diğerinin ise denizde kaybolduğu gerçeği ile gölgelendi.

Buster, bir dergi için gittiği şehirdeki otel odasından gecenin kömründe Annie'yi sarhoş kafa arar, Annie de kardeşini yarım kulak dinler, Buster duymasın diye sesini kıstığı filmi izlemeye devam ederdi. "Sen artık bir film yıldızısın" demişti Buster bir keresinde, "bense, film yıldızının kardeşiyim."

"Ben de Buster Fang'in ablasıyım" demişti Annie.

"Kim?" diye sormuştu Buster. "Hiç duymadım."

"Buster" dedi Annie. "Yapma Allah aşkına."

"Ben," demişti fısıltıyla Buster –sözcükleri yutarak konuştuğundan Annie ne dediğini ancak Buster telefonu yüzüne kapattıktan sonra anlayabilmişti– "Fangler'in en değersiziyim."

Ertesi sabah Annie, havaalanına gitmek üzere Daniel'ın onu almasını bekliyor, yeni bir içki koymamak için kendini zor tutuyordu. Gece pek

uyumamıştı; rüyasında Daniel'ı görmüştü. Daniel'ın üzerinde püsküllü, güderi bir ceket vardı ve bir kulübenin kapısında duruyordu. Bir kolunu ayı koparmıştı. Annie Daniel'ın kolunu sarmaya çalışır, ama beceremezken, Daniel, "Kocaman, muhteşem Wyoming" diyordu.

Daniel sonunda geldi ve Annie'nin çantalarını elinden kaptığı gibi spor arabasının daracık bagajına sokuşturdu. Kovboy şapkası geri dönmüştü, ağzında yakılmamış bir sigara sallanıyordu ve ayağında ancak astronotların ya da balıkçıların giyeceği türden su geçirmez botlar vardı. Annie Daniel'ın peşinden arabaya gidemedi; evinin ön merdivenlerine kazık atmış gibi duruyor, düşünüyordu. Eh, artık ayılmıştı; bu herifle ne yapıyordu? "Bir daha anlatsana; ben şimdi neden seninle Wyoming'e geliyorum?" diye sordu.

"İlham perim olmak için" dedi Daniel.

"Biraz geç oldu sormak için ama, televizyon var mı orada?"

"Hayır" dedi Daniel. "Sadece sen ve ben."

"Yanıma oyun kartı alıcam" dedi Annie, ve koşarak evine geri daldı.

Check-in yaptıktan ve güvenlikten geçtikten sonra uçağın kalkmasını beklerlerken, Annie Daniel'ın üçüncü *Üstün Güçler* filmi için kafasındaki ön fikirleri dinledi. "Artık Nazi mazi yok" dedi Daniel, bilge tavırlarla kafasını sallayarak. "O konunun suyu çıktı. Daha çok risk almalıyız bence; Nazilerin ötesine geçmeli, daha büyük bir şey bulmalıyız."

"Peki" dedi Annie.

"Dinozorlar" dedi Daniel.

"Efendim?"

"Dinozorlarla savaşacaklar. Muhteşem olacak, güven bana."

"Nazi dinozorlar olsa?"

Daniel kaşlarını çatıp, "Annie, birinin ilham perisi olacaksan fikirleriyle alay etmemelisin" dedi.

Annie'nin aklı bir şeye takılmıştı; Buster'dan başka nereye gittiğini bilen yoktu. İlişkileri bir alevlenip bir sönen eski erkek arkadaşıyla birlikte Wyoming'de, ıssız bir kulübeye gidiyordu. Orada saatlerce Daniel'ı dinlemek zorunda kalacaktı –dinozorlar, roket ateşleyiciler...

Filmin sloganı da hazırdı: "Taş Devri'ne geri bombalanacaklar." Annie daha yeni fark ediyordu ama, bu çok ama çok kötü fikirdi.

Artık bir halkla ilişkilercisi olmayabilirdi, ama bir menajeri ve bir temsilcisi vardı; Annie'nin planlarından haberdar olmak isteyecek kişilerdi bunlar –en azından Annie öyle olmasını umuyordu. "Temsilcimi arasam iyi olur" dedi Daniel'a, "bir süre bana cepten ulaşamayacaklarını bildireyim."

"Çoktan biliyordur" dedi Daniel.

"Nereden bilecek?"

"Basındaki birkaç kontağıma haber uçurdum; iş ve keyif için yabana doğru yol aldığımızı..."

"Sen neden bahsediyorsun yaa?" diye sordu Annie.

"Birkaç önemli magazin gazetecisine haber yolladım. Bana yeni *Üstün Güçler* filminin senaryo işinin teklif edildiğini, senin benimle birlikte senaryo üzerinde çalışmak üzere Wyoming'e geldiğini falan. Bir de..."

"Evet?"

"Bir de tekrar birlikte olduğumuzu söyledim" dedi Daniel.

Daniel, bir saniye için, bütün yüz hatlarıyla bire bir Minda Laughton oldu.

"Ama biz tekrar bir araya gelmedik" diye hatırlattı Annie.

"Yaa, Annie, ne olacak orada sanıyorsun? Allah'ın unuttuğu bir yerde bir kulübe, içinde sadece sen ve ben?"

"Senaryo üzerinde çalışacağız. Senin şu Nazi dinozorlar falan."

"Annie. Ben olmazsam sen gerçekten bittin. Hâlbuki birlikte, biz bir Hollywood çiftiyiz, bu kenti parmağımızın ucunda döndürebiliriz."

"Daniel, filmlerdeki kötü kalpli bilim adamları gibi konuşuyorsun."

"Bana ihtiyacın var. Ve, biliyorum bunu anlaman zor ama, benim de sana ihtiyacım var."

"Senin pek çok şeye ihtiyacın var Daniel, çoğu da eczanede bulunuyor."

"Bu durumu çirkinleştirmekten nefret ediyorum, ama benimle Wyoming'e gelmezsen, kariyerini dönüşü olmayacak şekilde mahvetmek için elimden geleni yaparım."

Annie, kelimelerin kurşun gibi vücudunu delip geçtiğini hissetti; bedeni dalgalandı, eli kolu tutmaz oldu. "Bir saniye" dedi Daniel'a. Daniel başını salladı, tuvalete gideceğini söyledi. "Döndüğümde bunların hiçbiri konuşulmamış gibi yapalım. Wyoming'e gidelim ve en iyi yaptığımız şeyi yapalım." Annie, bunun ne olduğunu bilmiyordu; en iyi yaptıkları şeyin yani –ikisi birlikteyken her türlü kategorinin alt sıralarında gibiydiler.

"Acele etme" diye seslendi Annie, hızlı adımlarla biniş kapılarından uzaklaşan Daniel'ın ardından. Daniel gözden kaybolur kaybolmaz iki kadın havayolu görevlisinin durduğu kontuara koştu ve kendisini fark etmelerini bekledi. Kadınlar önlerindeki kâğıtları karıştırıyor, gözlerini kısarak bilgisayar ekranına bakıyorlardı. İkisi de aynı anda, "Yanlış olmuş bu" dediler. Annie omzunun üzerinden Daniel'ın gelip gelmediğine baktı. Tam gerilim filmi gibiydi; dünya salağı kadınla eski manyak sevgilisi... Hoparlörlerden gergin keman tınıları da gelseydi tam olacaktı.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedi Annie. Kadınların ikisi de başlarını ekrandan kaldırdı, yüzlerine öyle zoraki bir ifade oturdu ki, kıl oldukları belliydi, ama mahkemede bunun bir gülümseme olmadığını kanıtlayamazdınız. Birlikte, "Ne vardı?" diye sordular.

"Biletimi merak ettim de..." dedi Annie.

"Orada, elinizde işte" dedi sağ taraftaki kadın.

"Onu biliyorum," dedi Annie, acele etmeleri gerektiğini hissettirmeye çabalayarak, "değiştirilebilir türden bir bilet mi acaba?"

"Başka bir koltukta mı oturmak istiyorsunuz?" diye sordu soldaki kadın.

"Başka bir uçakta uçmak istiyorum" dedi Annie.

"Efendim?" dedi kadınlar.

"Başka bir uçağa binmek istiyorum."

"Neden?"

"Orası karışık."

"Eveeet," dedi sağdaki kadın, "biletinizi değiştirmek de bayağı karışık iş."

"Tamam, tamam" dedi Annie, Allah'tan Daniel hâlâ ortada yoktu. "Eski erkek arkadaşım onunla birlikte Wyoming'e gitmemi istedi. Tekrar beraber olmayı deneyelim istiyor. Ben de evet dedim, ama şimdi hayır demiş olmam gerektiğini düşünüyorum."

"Ooo, süper hikâyeymiş bu" dedi soldaki kadın.

"Şimdi tuvalette. Geri dönmeden hemen şimdi kalkan başka bir uçağa binmem lazım."

"Sahiden şahaneymiş" dedi sağdaki kadın.

Birkaç tuşa bastıktan sonra kadınlar –sırayla– Annie'ye gidebileceği yerleri okumaya başladılar. New York, Chicago, ya da Dallas olsun istemedi Annie. "Başka neresi var" diye sordu. "Çabuk karar verseniz iyi olacak" dedi sağdaki kadın. "Erkek arkadaşınız bayağıdır tuvalette."

"Aynada kendine bakıyordur" dedi Annie.

"O tipleri bilirim" dedi kadın. "Öyle adamlarla Wyoming'e gidilmez."

Annie kaçıyordu. Harika bir kaçış olacaktı bu. Her an çalmasından korktuğu cep telefonunu çıkarıp hemen yakındaki çöp kutusuna attı. Artık kimse ona şu anda yaptığından başka bir şey yapmasını söyleyemezdi. Kimse ona ulaşamazdı; iletişimi tümüyle koparmış olmanın heyecanını yaşıyordu. Akşama uzak bir yerde olacaktı. Gerçi orada ne yapacağını bilmiyordu, ama belli birtakım kimyasallar kullanarak görünmez olmayı deneyeceğinden emindi. Görevli kadın mucize gibi Annie'yi bir uçaktan diğerine aktarırken, her şeyi geride bırakmasına dakikalar kalmışken, Annie'nin aklına Buster geldi; yüzü darmadağın halde, çocukluk yatağı üzerinde oturan Buster... O evde tutsaktı kardeşi; anne babaları, sanki yapabilirlermiş gibi, onu düzeltmeye çalışıyordu. Annie dağılmak üzere olduğunu biliyordu, Buster'sa çoktan dağılmıştı. Acaba tüm Fangler aynı çatı altında birbirlerine iyi gelebilirler miydi, bu mümkün müydü? Olacak iş değildi ama Annie, hazır havaalanının ortasında dururken, bu riski göze almaya karar verdi. Daniel'la Wyoming'e gitmeyecekti. Sonuçta nereye giderse gitsin, oradan iyi olacağı kesindi.

"Nashville'e kalkan uçak var mı?" diye sordu.

"On dakika sonra Detroit'e kalkan bir uçak var, oradan Nashville'e aktarma yapabilirsiniz."

"Ama hemen karar vermeniz gerekiyor" dedi soldaki kadın. "Erkek arkadaşınızı görüyorum galiba, bu tarafa geliyor."

"Eski erkek arkadaşım" diye düzeltti Annie. "Ve tamam, alıyorum."

Annie, yeni biniş kartını alıp kadınlara teşekkür etti. Kadınlar olan biten her şeyi Daniel'a kendi tarzlarında anlatacaklarına söz verdiler. "Süper olacak, merak etme" dedi kadınlardan biri. "Onu mahvedeceğiz."

Annie, parmaklarını saran elektrik bantını soyup çöp kutusuna attı, sonra da parmaklarını esnetti; hiç acı kalmamıştı. Uçağa yetişmek üzere kollarını sallayarak koşmaya başladı; var olmayan bir filmin yıldızıydı o an. Kameramanın –oyuncu kareden çıkmasın diye– yanından koştuğunu hayal edebiliyordu. Annie, arkasına bakmadan koşuyordu. Bu işin sonu hayırlı olmasa da, her bir şeyi dört taraflı düşünmemişse de, karakterinin motivasyonu gayet basit ve anlaşılırdı. Kaçıyordu. Set boyunca koştu –görünen o ki dekora ciddi para harcanmıştı–, ona engel olmaya, yavaşlatmaya çalışan figüranların hepsini geçti. Yönetmenin bağrışları çok ama çok arkada kalmıştı; artık duymuyordu bile.

[isimsiz proje, 2007
sanatçılar: caleb ve camille fang]

Annie asansörden çıkıp bavulunu almaya yöneldiğinde, kardeşi Buster'ın, elinde FANG yazan bir kâğıtla onu beklediğini gördü. Yüzü anlattığı kadar vardı; Annie, doğal oyunculuk yeteneğine başvurup hiç şaşırmamış numarası yapmaya kalktı, ama yüz ifadesini bozmamak için o kadar kasılmıştı ki, bu sefer de midesine ağrı saplandı. Sonunda Buster'ın yanına gelmişti; elindeki kâğıdı aldı. İkisi de ne yapacaklarını, ne söyleyeceklerini bilemiyorlardı. Uzunca bir süre birbirlerine baktılar –A ile B. Sonunda Buster ablasına uzanıp onu kucakladı.

"Geldiğine inanamıyorum."

"Sen mi, ben mi?" dedi Annie. "Neyim var benim böyle?"

"Kafayı yemişiz işte" dedi Buster. Annie de aynı fikirdeydi.

"Annemle babam nerede?" diye sordu.

Buster başını çevirdi, derin bir nefes aldı ve, "Minibüsteler," dedi, "plan yapıyorlar. Akıllarına bir fikir geldi."

"Hayır" dedi Annie. Bildik bir sıcaklık hissi tüm bedenini sarmak

üzereydi. "Lütfen, hayır."

"Evine hoş geldin" dedi Buster ve Annie'nin bavulunu almak üzere konveyöre yollandı.

Otoparkta bekleyen Caleb'la Camille, minibüsün yanında durmuş –kolları alev almışcasına– deli gibi el sallıyorlardı. Annie'yle Buster ikiliye doğru tereddütle yaklaştı; Annie için anne babasını yıllar sonra ilk kez görmek, Buster'ın şişik suratını görmekten daha büyük bir şok olmuştu. Orijinallerinin minyatür, eğri büğrü versiyonları gibiydiler. İkisinin de saçları tamamen kırlaşmıştı. Evet, hâlâ zayıftılar, ve insanın üzerinde hipnotik etki yaratan o enerjileri hâlâ oradaydı, ama yine de –Annie'nin buna şaşmaması gerekirdi, ama şaşırmıştı işte– çok ama çok yaşlanmışlardı.

Babaları elinde, askısıyla, canlı mavi bir tişört tutuyordu. Tişörtün üzerinde, TAVUK KRALİÇE logosunun –elinde tavuk butu tutan şişmanca, görkemli bir kadın– hemen altında, "GIDAKLAMA TAKIMI" yazıyordu.

"Annie!" diye bağırdı Camille.

"O ne öyle?" diye sordu Annie, annesini yanağından öperken. Tişörtü işaret ediyordu.

"Hediye" dedi Caleb, tişörtü kızının bağrına bastırarak.

"Sağ olun, ama almayayım" dedi Annie.

"Bir dinle ama" dedi Caleb'la Camille aynı anda.

"Lütfen," dedi Annie, "daha şimdi geldim." Kardeşine baktı. Yeni fark etmişti; Buster uyuşturucu almış gibiydi.

Babası minibüsün kayar kapısını açıp, kızına içeri girmesini işaret etti.

"Alkol lazım bana" dedi Annie.

"Bu daha iyi" dedi Caleb, iki çocuğunun birden omzuna kol atarak. "Gelmiş geçmiş en iyi ilaçtan daha iyi."

Annie derin bir nefes aldı. Kaçabileceği başka bir yer yoktu. Minibüsün içine girdi, Buster da arkasından bindi. Caleb'la Camille birbirlerine bakıp gülümsediler, sonra da minibüsün kapısını çarparak kapadılar.

Plan, Caleb'la Camille'in açıkladığı üzere, gayet basitti. Havaalanı yakınlarındaki bir alışveriş merkezine gidiyorlardı. Önceden yapılması

gereken bütün işler Caleb ve Camille tarafından halledilmişti. Annie ile annesi üzerlerine Tavuk Kraliçe tişörtlerini giyecek ve ellerine bir tomar sahte kupon alacaklardı. Camille, Annie ile Buster'a incelemeleri için birer tane sahte kupon uzattı. Kuponlar gayet profesyonel gözüküyordu, bedava tavuklu sandviç içindi ve herhangi bir şarta da bağlanmamıştı. Müşterileri şüphelendirmeyecek kadar gerçektiler, ama Tavuk Kraliçe kasiyerleri görür görmez sahte olduğunu anlayacaklardı. "Bunlardan kaç tane yaptınız?" diye sordu Annie. "Yüz adet" dediler. Ne yapacaklarını açıklamaya devam ettiler; Annie ile Camille kupon dağıtacaklardı. Buster'sa restoranın hemen yanındaki masalardan birinde oturacak, müşteriler art arda ellerinde sahte kuponlarla gelince yaşanan ilk şaşkınlığı kameraya alacaktı. Ne zaman ki yeterli sayıda müşteri geri çevrilecek ve restoranın düşük maaşlı elemanları yaşanan durumun ciddiyetine varacak, işte o zaman Caleb tezgâha gelip ortalığı iyice karıştıracak, kızgın müşterileri örgütleyip Tavuk Kraliçe'yi ele geçirecekti.

"Çok güzel bir iş olacak" dedi Caleb çocuklarına.

"Ben bunu yapmak istemiyorum" dedi Annie.

"Hayır, istiyorsun" dedi Caleb.

"İyi değilim ben" dedi Annie. "Buster da değil."

"Bunu yapınca daha iyi olacaksınız" dedi Camille. "Bakın, yine bir aile olduk. Biz böyle bir aileyiz işte; Fanglerin olayı budur –garip, unutulmaz şeyler yaparız."

Annie, "Ben bunu yapamayacağım" dedi ve yardım için Buster'a baktı. Buster göz bandını yoklayıp, "Ben de yapmak istemiyorum" dedi.

"Sen hiç başlama" dedi Caleb oğluna.

"Hayır" dedi Annie. "Bu işi yapmıyoruz biz."

"Çocuklar" diye tam söze girmişti ki Camille, Caleb öfkeyle *bam* diye iki eliyle direksiyonun ortasındaki kornaya vurdu, sonra da kendini toparladı. "Tamam, öyle olsun" dedi. "Zaten ne zamandır yapmıyorsunuz, her şeyi unutmuşsunuzdur, elinize yüzünüze bulaştırırsınız. Annenizle ben yapacağız. Hepsini biz yapacağız. Yıllardır öyle yapmıyor muyuz? Biz sadece bu sürece katılın istemiştik. Tekrar bunların bir parçası olduğunuzu hissetmenizi istemiştik."

Annie kararından caymak üzereydi. "Baba, olay o..."

"Hayır hayır" dedi Caleb. "Hiç sormamamız gerekirdi. Biz yaparız. En azından kameraya çekme işini yapar mısınız? Bizim için bu kadarını yapmanız mümkün müdür?"

"Elbette" dedi Buster, destek için ablasına bakarak. "Onu yaparız."

"Unuttunuz tabii her şeyi, ne zamandır yapmadınız" diye homurdandı Caleb. Gözlerini ileriye doğru dikmişti. "Bunların hepsini niye yaptığımızı –kim olduğunuzu– yeniden öğrenmeniz gerekiyor sadece; hepsi bu."

Tembel çocuklarını yemek katında bir masaya yerleştiren Caleb ile Camille alışveriş merkezinin ters taraflarına doğru yollandılar. Caleb, elindeki kuponu yanından geçen bir kadının yüzüne yüzüne sallayarak, "Tavuk Kraliçe'de bedava tavuklu sandviç" diye bağırdı. Terbiye sınırlarını biraz aşmıştı. "Başka bir ürün almanız gerekmiyor" diye ekledi.

"İstemem, teşekkür ederim" dedi kadın.

"Nasıl yani?" diye sordu Caleb kadına; elindeki kâğıdı neredeyse yere düşürecekti.

"Eee, istemiyorum işte, teşekkür ederim" diye açıkladı kadın.

"Bedava ama" dedi Caleb. Kadının kuponu kabul etmeyişi onu şok etmişti.

"Aç değilim" dedi kadın.

"Kilonuza mı dikkat ediyorsunuz?" diye sordu Caleb. Samimi bir soruydu bu; gerçekten merak ediyordu. "Yemek katında bulabileceğiniz en sağlıklı yiyeceklerden biri."

"Hayır" dedi kadın, sesini yükselterek. Sunulan kuponu tokatladı, sonra da hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Anlamıyor musunuz?" diye bağırdı Caleb kadının arkasından. "Bedava diyorum."

Camille, kulağında kulaklıklarla geçen bir adama kupon uzattı. Adam kâğıdı alırken adımlarını bile yavaşlatmadı, biraz ilerledikten sonra da buruşturup çöpe attı. Camille koşup kuponu çöpten aldı, sonra da adama yetişip omzuna dokundu. Adam dönüp baktı; belli ki rahatsız edildiği için

sinir olmuştu. Camille gülümseyerek, "Bunu düşürdünüz" dedi.

"İstemiyorum" dedi adam, bağırarak; kulaklığından müzik sesi geliyordu.

"Bu kuponla Tavuk Kraliçe'den bedava sandviç alabilirsiniz" dedi Camille. "Başka bir şey satın almanız gerekmiyor."

"İstemem, sağ ol" dedi adam, sonra da başını –Camille'in duyamadığı bir– müziğin ritmine uydurarak sallaya sallaya uzaklaştı.

Bu sefer yanından geçen beş kişilik bir aileye avuç avuç kupon uzattı Camille. "Hepinize ücretsiz tavuklu sandviç" dedi, sürekli sırıtmaktan yanakları ağrımıştı.

"Et yemiyoruz biz" dedi, çocuklarını kuponlardan korumak için bedenini siper eden anne.

"Öffff, yok artık" diye bağırdı Camille. Yarım saattir aynı noktadaydı; topu topu on iki kupon dağıtabilmişti.

"Anlayamadım" dedi adam Caleb'a; bir yandan da ağır adımlarla kupondan uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Nedir anlayamadığın?" diye sordu Caleb. "Şu kuponu al, git, bedava sandviçi iste, sonra bana getir, ben de sana beş dolar vereceğim."

"Neden kendin almıyorsun?" diye sordu adam.

"Orada çalışıyorum ben" dedi Caleb; sabrı taşmaya başlamıştı. "Elemanlar bu kuponlardan faydalanamıyor."

"O zaman niye gidip kendine bir sandviç almıyorsun? Beş dolardan daha ucuz."

"Gökten bedava para yağıyor, istemiyor musun?" diye sordu Caleb.

"İstemiyorum demek ki" dedi adam ve aceleyle uzaklaştı.

"Allah kahretsin, bedava tavuklu sandviiiç" diye bağırdı Caleb.

Bu sırada iki kardeş yemek katında hasret gideriyor, hayatlarında neler olup bittiğini birbirlerine anlatıyorlardı; nasıl olup da böyle ipini koparmış atlara benzemişlerdi?

"Peki ya magazin basını ne olacak?" diye sordu Buster. "Yüzünü falan gizlemen gerekecek mi?"

"O oyunculardan değilim ben" dedi Annie. "O kadar tanınmıyorum. Ya da kimsenin umrunda değilim. Artı, magazinciler beni Daniel'la Wyoming'de sanıyor. Daniel'ın magazincileri arayıp onu havaalanında bıraktığımı söylediğini düşünemiyorum bile. Tebdil-i kıyafet durumundayım, bir nevi."

"İyice görünmez olmak istersen göz bantlarımdan birini ödünç verebilirim" dedi Buster. "Bu arada, hiç kuponla gelen yok" diye ekledi.

"Zavallı kasiyerler" dedi Annie. "Aldıkları para Caleb ve Camille'le uğraşmaya değmez."

Sonunda genç bir çocuk elinde kuponla çıkageldi. Buster, "Hadi bakalım, başlıyoruz" deyip, babasının ona teslim ettiği kameranın vizöründen olayların gelişimini izlemeye koyuldu.

Genç çocuk siparişini verdi, kasiyer kız ödeme beklerken o kuponu uzattı. Kasiyer hemen gencin elinden kuponu kaptı, sonra da kaşlarını çattı. Oğlan kuponun üzerindeki BEDAVA yazısına işaret etti. Kasiyer müdürünü çağırdı; müdür kasiyerin yaşlardaydı –müşteri de onlarla yaşıt gibiydi. Kasiyer kız müdüre kuponu gösterdi. Müdürün de kaşlar çatıldı; sahte mi değil mi anlamak istercesine kuponu ışığa tuttu. Sonra müşteriye baktı, iyice bir süzdü. Sonunda kuponu kasiyer kıza uzatıp, "tamam" gibisinden başını salladı. Kasiyer kuponu kasaya koydu, sonra da gence tavuklu sandviçini verdi.

"Eyvah" dedi Annie; olayın bambaşka bir yönde patlayacağını anlamıştı. "Sıçtık."

Birkaç dakika sonra yaşlıca bir çift geldi; kasiyer çiftin uzattığı kuponu sorgusuz sualsiz aldı. Üç kupon verilmiş, üç tavuklu sandviç alınmıştı. Ve toplam üç müşteri, Annie ile Buster'ın hemen yakınlarında oturmuş, anne babaları sayesinde bedava yemek yiyorlardı.

"Gidip bizimkilere söylesek mi?" diye sordu Buster.

"Hayır," dedi Annie, "biz bu işe hiç karışmayalım."

Annie, tavuklu sandviçlerini yiyen insanları izlerken, dünden beri hiçbir şey yemediğini fark etti. Babasının verdiği kupon hâlâ ondaydı; buruşturup çantasına atmıştı. Çıkartıp eliyle ütüledi, Tavuk Kraliçe'ye gitti, bedava sandviçiyle geri döndü. Annie yavaş yavaş sandviçini yer-

ken, Buster da giderek artan sayıda gelip, tam da kendilerine söz verilen şeyi alan insanları kamerayla çekmeyi sürdürdü.

Bir buçuk saat kadar sonra, yeterince kupon dağıttıklarını düşünen Caleb'la Camille alışveriş merkezinin ortasındaki çeşmenin yanında buluştular. "Hey Allah'ım ya" dedi Caleb karısına. "İnsanlar o kadar aptallaşmış ki, artık kontrol edemiyorsun." Camille, katılıyorum der gibi başını salladı. "En ufak garipliğe toleransları olmadığından etraflarındaki her şeyi görmezden geliyorlar. İnsanın resmen sinirleri bozuluyor."

"Neyse," dedi Caleb, üzerindeki Tavuk Kraliçe tişörtünü sıyırarak, "hadi gidip sanat yapalım."

Tavuk Kraliçe'ye geldiklerinde, önünde öfkeli bir kalabalık olmadığını gördüler. Asabiyet olsun, düşmanca tavır olsun; bunların hiçbiri yoktu. Ama şu vardı; yirmi beş kadar kişi etraftaki masalara oturmuş bedava tavuklu sandviçlerini yemekle meşguldüler. Camille Buster'la Annie'yi fark etti ve ne oluyor gibisinden kollarını açtı. Annie'yle Buster omuz silktiler sadece. Caleb, "Ne oluyor böyle?" diye fısıldadı. "Bilmiyorum" diye yanıtladı kocasını Camille, ortalığın birbirine girmemiş oluşu adeta onu korkutmuştu. "Bana o Allah'ın cezası kuponlardan birini versene sen" dedi Caleb, karısının elinden kuponu kaparak. "Artık doğru düzgün sanat yapmak için kimseye güvenilmiyor" diye homurdandı, sonra da kararlı, sert adımlarla Tavuk Kraliçe'ye doğru yürüdü.

"Siparişinizi alabilir miyim?" diye sordu kasiyer kız. Bir eliyle cep telefonunda mesaj yazıyordu. Caleb'ın yüzüne bile bakmamıştı.

"Bedava sandviç istiyorum" dedi Caleb. "Hemen, şimdi istiyorum."

"Tamam" dedi kız, hazır sandviçlerden birini almak üzere arkasındaki camlı raflara döndü.

"Dur" diye bağırdı arkasından Caleb. "Kuponum falan olması gerekmiyor mu?"

"Tamam" dedi kız, sonra da elini uzatıp bekledi.

Caleb kuponu kıza verdi. "Bunu alışveriş merkezinin kapısında dağıtıyorlardı" dedi. "Dağıtan tipler pek tekin kişilere benzemiyorlardı; bu işin içinde bir iş var gibi."

"Yoo, kupon gerçek" dedi kasiyer kız. "Buyrun sandviçinizi."

"Bence bu kupon sahte" dedi Caleb.

"Hayır değil efendim."

"Öyle ama, Allah aşkına, baksana şuna bir. İki saniye için bak. Gerçek değil."

"Sandviçi istiyor musunuz, yoksa istemiyor musunuz beyefendi?" diye sordu kız.

"Müdürünle konuşmak istiyorum."

Müdür geldi, "Siparişinizle ilgili bir sorun mu var efendim?" diye sordu.

"Bu kupon sahte."

"Hiç sanmıyorum beyefendi."

"Bir an olsun baktın mı sen şuna?" diye sordu Caleb. Artık bağırmaya başlamıştı.

"Baktım efendim. Şirketin bastırdığı resmi kuponlar bunlar."

"Allah'ım yaaa, siz... siz ne biçim insanlarsınız? Sahte bu kupon. Bu kadar insana sahte kupon karşılığında tavuklu sandviç dağıttınız."

"Beyefendi, lütfen sandviçinizi alın ve artık sırayı meşgul etmeyin."

"Üstüne para verseniz yemem bu sandviçi" dedi Caleb. Tezgâhı yumruklamaya başlamıştı artık. Etraftakiler de olayı izlemeye koyulmuştu.

* * *

Buster her şeyi filme aldı. "Off, sıçtık" dedi.

"Beyefendi, eğer gitmezseniz polisi arayacağım" dedi müdür.

"Sizlerin sorumluluğu şu kadarcık. Tek yapmanız gereken işinizi yapmanız, gerisini ben hallediyorum. Asıl ağır işi ben yapıyorum. Sizin tek yapacağınız, olayın gerçekleşmesi için ortam sağlamak."

"Beyefendi, hemen, şimdi, gidin buradan."

Camille Caleb'ın yanına gelip, "Hadi canım, gel gidelim" dedi.

"Allah'ın cezası bütün işi ben yapıyorum, sizse sadece olayın güzelliğine tanık oluyorsunuz. Tek yapmanız gereken bu."

Camille kocasını çekiştirerek Tavuk Kraliçe'den uzaklaştırdı. Yemek katındaki herkes onları seyrediyordu. Caleb geri kalan kuponları karısının elinden kapıp havaya fırlattı. Kimse yerden kupon almak üzere hareketlenmedi.

Buster kamerayı kapattı. Ablasına dönüp, "Felaket oldu" dedi.

Annie başıyla onayladı. "Çok kötüydü, çoook."

Dönmelerini beklerken minibüste anne babaları hakkında konuştular. Göz ardı edemeyecekleri bir gerçek vardı ortada; Caleb ve Camille'den geçmişti artık. Sırf sanatsal anlayış açısından değil, akıl itibarıyla da. Buster'la Annie olmayınca, tüm yapabildikleri bu muydu?

"Yani; neyin sanat olduğuna dair fikirleri hep radikal oldu," dedi Annie, "ama bu resmen salaklıktı. Babam gerçekten Tavuk Kraliçe'yi darbeyle ele geçireceğini mi sandı? İnsanlar bedava bir tavuklu sandviç için kafayı yiyecek diye mi düşündü?"

Buster başını salladı, ağrı kesicilerden kafası hâlâ biraz pusluydu. "Durumları iyi değil" dedi.

Caleb'la Camille ancak yarım saat sonra gelebildiler. İkisi de ağlamış gibiydi; yüzleri kızarmıştı, sıkıntılı görünüyorlardı.

"Üzgünüm baba" dedi Buster, ama Caleb tepki vermedi.

Eve giden yol boyunca kimse konuşmadı. Camdan dışarıya bakan Annie, hiç bilmediği yerlerin tanıdık manzaralara dönüşünü izledi. Buster, bunca gerginlikte kendini güvende hissetmek için ablasının elini tuttu. Sonunda, eve varmalarına bir iki dakika kala, Caleb kıkırdamaya başladı. "Allah'ın cezası Tavuk Kraliçe" dedi. Omuzları sarsılmaya başlamıştı. Sonra Camille de ona katıldı. "Ne felaketti..." dedi, başını sağa sola sallayarak.

"Üzgünüm baba" dedi Buster bir kez daha. "Üzgünüm anne." Annesiyle babası saçmalama dercesine ellerini salladılar.

"Büyük sanat eseri ortaya koymak zordur" dedi Caleb. Birkaç dakika sonra da ekledi; "ama bazen neden bu kadar zor olması gerektiğini anlayamıyorum." Gülümsemeye çalıştı, fakat çocukları babalarının artık saçmalık derecesinde yorgun gözüktüğünü düşünüyordu. Direk-

siyon tutan elleri titriyordu; Annie, eve kadar ben mi kullansam diye sormamak için kendini zor tuttu. Caleb eşinin elini tutup dudaklarına götürdü. Camille kocasının kulağını sıkıp gülümsedi. Eve geldiklerinde anne babaları çoktan, dünyaya hak ettiği koasu yaşatacak yeni fikirler bulmaya başlamışlardı bile.

Her bir Fang minibüsten inmeden evvel duraksadı. Sonra dördü, hep beraber evlerine doğru yürüdüler. Her biri, içinde inkâr edemediği şu hissi taşıyordu; madem artık yine beraberdiler, sırada onları her ne bekliyorsa önüne geçmeyi hayal bile edemezlerdi.

altıncı bölüm

Yüzündeki şişlik indi –vücudu her nasılsa kendini iyileştirme becerisine sahipti– ama Buster göz bandını takmaya devam etti. Bu yüzden derinlik algısında biraz kayıp söz konusuydu, ancak aldığı ağrı kesiciler sayesinde bu sorun neredeyse hiç yaşanmıyormuş gibiydi; Buster sanki bir tür duyu ötesi algı gücü geliştirmişti. Süper güçlere sahip filler hakkında, çocukluktan kalma bir çizgi romanı yarım yamalak okurken, yeni yeteneğini test etmeye karar verdi; saate bakmadan kaç olduğunu tahmin etti. Rakamlar beyninde, kapalı gözünün tam arkasında yandı söndü. Yükses sesle, "On beş kırk yedi" dedi. Sonra hemen başucundaki saate baktı; "9:04" diyordu. Demek ki duyu ötesi algısı arada gelip gidiyordu.

Yatak örtüsünü sıyırıp ayaklarını parke zemin üzerinde test etti, sonra da yataktan çıktı. Üzerinde uzun paçalı, uzun zamandır yıkanmamış bol bir don vardı; evde olduğu sürece bu donu çıkarmamaya yeminliydi. Odasından çıkıp hol boyunca yürümeye başladı, oturma odası iğnesi takılan pikaptan gelen sesle dolmuştu. Anne ve babası, yüzlerinde maskeyle kanepenin üzerinde uyuyakalmışlardı. Yere ateş oyunları ve havai fişek teknolojisi üzerine kitaplar saçılmıştı; orta sehpanın üzeri incecik bir siyah kül katmanıyla kaplıydı. Ablası mutfaktaydı –eve döneli iki hafta olmuştu.

Bir tavada salam kızartıyor, diğerinde ise bir karton dolusu yumurta pişiriyordu. Bir yandan yumurtayı karıştırırken, diğer yandan da büyük bir bardak votkalı domates suyundan koca yudumlar alıyordu. "Günaydın" dedi kardeşini görünce Annie. Buster'ın karşılığıysa, "Evet" oldu.

Buster tost makinesine iki dilim ekmek koydu. Ekmekler kızardığında onları bir tabağa yerleştirip masaya oturdu, yavaş yavaş çiğnemeye başladı; ıslak hamur parçalarının eskiden dişinin olduğu boşluğa gelmemesine çaba gösteriyordu. Ablası, masaya spatula üzerinde getirdiği salam üzeri yumurtayı Buster'ın tabağına bıraktı. Buster en son ne zaman yediğini hatırlamıyordu; önüne konan yiyeceği çatalıyla bebek mamasına benzeyene kadar iyice ezdi. Ablası tepeleme doldurduğu kendi tabağıyla masaya geldi; bateri zili büyüklüğündeki tabak, yanmış salamlı yumurtayla dolup taşıyordu –siyahlaşmış pembeler, hastalıklı gibi görünen beyazlar ve canlı sarılar...

"Bugün için planın var mı?" diye sordu Buster ablasına.

"Birkaç film seyredeceğim" dedi Annie, Bloody Mary'sinden dikkatlice yudumlar alarak. "Rahatıma bakacağım."

"Ben de" dedi Buster. "Ben de rahatıma bakacağım."

Abla kardeş eve döndüklerinden beri rahatlarına bakıyorlardı. Annie eski odasına yerleşmiş, yatağın altını her türlü içkinin bulunabileceği bir bara dönüştürmüştü. Evin içinde oradan oraya yürürken Buster'la holde karşılaşıp duruyorlardı. Anne babaları ise, çeşitli sanat projeleri üzerinde çalışırken, çocuklarının ne yaptıklarıyla hiç ilgilenmiyormuş gibi davranıyorlardı. Buster kafa yapıcı ağrı kesicilerinden Annie'ye de veriyor, birlikte ya sessiz film izliyor, ya da çizgi roman okuyorlardı –bu ev dışında kalan hayatları hakkında asla konuşmuyorlardı. Evet, Buster'la ablası eve kapanmış olabilirlerdi; ama Allah'tan ablası evdeydi de, bunu birlikte yapıyorlardı.

Caleb'la Camille mutfağa girip, içerinin leş gibi yağ koktuğundan şikayet ettiler. Bay Fang, "Kızarmış salamın kokusu bile midemi bozmaya yeter" dedi. Bay ve Bayan Fang kendi kahvaltılarını hazırlamaya girişti –bir takım gibi çalıştıklarından hareketleri adeta otomatikleşmişti: ıspanak, portakal suyu, sade yoğurt, muz, yabanmersini ve keten tohumu.

Tüm bu malzemeyi blendırın içine doldurdular, ve otuz saniyelik vızıldamadan sonra ellerinde morumsu yeşil sıvı dolu bardaklarıyla masaya geldiler. İkisi de önce içeceklerinden kocaman yudum aldı, sonra da derin bir nefes çektiler içlerine. Bayan Fang masanın üzerinden uzanıp çocuklarının ellerine hafifçe vurdu. "İyi ki buradasınız" dedi.

Telefon çaldı, ama kimse yanıt vermek için ayaklanmadı. Bir Fang'in konuşmak isteyeceği herkes o an o masada oturuyordu zaten. Telefonu yanıtlama görevini telesekreter üstlendi. Bayan Fang'in donuk sesi duyuldu; "Fangler öldü. Sinyal sesinden sonra mesaj bırakın, ruhlarımız size geri dönecektir." Bayan Fang –telefondaki değil de, masada elinde içeceğiyle oturanı– kıkırdamaya başladı. "Ay ben ne zaman böyle bir mesaj kaydetmişim?"

Sinyal sesinden sonra bir adam konuşmaya başladı –belli ki mesajın salaklığından afallamıştı– "Hımm... Aa, evet, ben Bay Buster Fang'i aramıştım." Buster hemen arayanın Nebraska'daki hastane olduğunu düşündü, paralarını istemek için peşine düşmüşlerdi. Onu ta Tennessee'de nasıl bulmuşlardı? Buster baygınken kafasına çip falan mı takmışlardı? Göz bandına dokundu; konsantre olup, vücudunda yabancı madde olup olmadığını tespit etmeye çalıştı.

"Adım Lucas Kizza. Burada, Hazzard Devlet Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı dersi veriyorum. Duyduğuma göre kasabamıza dönmüşsünüz; acaba bazı öğrencilerimle tanışmak ister misiniz diye sormak için aramıştım. Yaratım sürecinizi anlatır ve belki çalışmalarınızdan bölümler okursunuz? Yazdığınız iki romandan çok etkilendim; bence öğrencilerim sizinle görüşmekten büyük fayda sağlayacak. Size herhangi bir bütçe sunamıyorum, ama yine de teklifimi düşüneceğinizi umuyorum. Teşekkür ederim."

Buster hemen anne babasına baktı. "Bu sizin işiniz mi?" diye sordu. Bay ve Bayan Fang kendilerini fiziksel saldırıdan korumak istercesine ellerini havaya kaldırdılar. "Hayır değil" dedi Bay Fang. "Bu Kizza denilen adam kimdir, onu bile bilmiyoruz."

"Peki, o zaman benim burada olduğumu nereden öğrendi?" diye sordu Buster.

"Küçük bir kasaba burası Buster" dedi Bayan Fang. "Buraya geldiğinde yüzün feci şişikti. Dikkat çekti elbet."

Eve döndükleri ilk gün Buster minibüsün içinde giderlerken uyandı –vücudu halen yüksek dozda ağrı kesiciye adapte olmaya çalışıyordu– ve kızarmış tavuk yemeğe gidelim diye tutturdu. Annesi, "Oğlum, senin henüz katı yiyecekler yememen gerekiyor" dedi; ancak Buster direksiyona uzanıp hiç durmadan, aynı garip tonda, "gızar-mııış taauuuk" dedi durdu. Fangler on dakika sonra bir Kentucky Fried Chicken restoranının önünde durup içeriye girdiler. Buster sarhoşlar gibi dengede zor duruyordu, anne babası onu bir masaya yönlendirdi. "Ne istiyorsun?" diye sordular. "Gızar-mııış taa-uuuk" dedi Buster, "ne kadar yiyebilirsen menü." Caleb'la Camille sipariş vermeye gitti ve birkaç dakika sonra bir parça göğüs, kanat, but ve bol soslu patates salatası, artı ekmekle döndüler. Beş masalık menzilde oturan herkes Fanglere bakıyordu artık. Buster –hiçbir şeyin farkında değildi– ağzının içinden kanlı gazlı bez parçaları çıkardı, sonra tavuk butunu eline aldı ve aç kurtlar gibi kocaman bir ısırık aldı. Sanki Buster'ın ağzının içinde bir şeyler koptu; kasları uzun zamandır hareketsiz durduğundan bu derecede gerilince ağrıya neden oldu –Buster, cenazede ağıt yakar gibi inlemeye başladı, sonra da elindeki butu tepsiye düşürdü. Çok az çiğnenmiş et parçası, Buster'ın kanına bulanmış halde ağzından düştü. "Eh, oldu o zaman" dedi Bay Fang, tepsiyi çöpe boşaltırken. "Bu küçük deney de böyle bitti. Hadi eve gidelim." Buster gazlı bezleri ağzına geri tıkmak istedi, ama anne babası onu çoktan otoparka doğru taşımaya başlamıştı. "Ben bir canavarım" diye böğürdü Buster. Annesiyle babası öyle olmadığına dair onu yatıştırmaya çalışmadı bile.

* * *

"Yapmayacağım" dedi Buster.

"Bence yapmalısın" dedi Annie. Bay ve Bayan Fang de kızlarıyla aynı fikirdeydi.

Buster yazarlık hakkında konuşmak istemiyordu. Son romanı yayımlanalı yıllar olmuştu; o da zaten bir güzel sıçmıştı. Buster'ın edebi kariyeri adeta havada donup kalmıştı –bir buz kalıbının içinde saklıydı– gelecek nesiller onu göremeyecekti. Ve bu evde, ailesi etrafındayken yeni bir kitap yazmaya girişmek, herhalde gelmiş geçmiş en kötü fikirdi. Buster'ın yazıları –aşırı sapık pornografi gibi– diğer insanlardan saklanması gereken bir şeye dönüşmüştü. Yazmak onun için bir tutkuydu ve insanlar neler yazdığını görse nutukları tutulurdu.

Bay ve Bayan Fang kahvaltılarını bitirip son projeleri üzerinde çalışmak üzere oturma odasına geçti. Buster yiyormuş gibi yapmaktan vazgeçip tabağındaki yiyeceği çöpe döktü –eski iştahına bir türlü kavuşamamıştı. Annie'ye "Sonra görüşürüz" dedi. Annie nefessiz tükettiği tabağından başını kaldırıp kardeşine baktı, sonra da tamam der gibi başını salladı.

Buster, iki saatlik kestirmenin ardından ablası tarafından sarsılarak uyandırıldı. Kahvaltıdan sonra geri yatmasının özel bir nedeni yoktu; sıkılmıştı sadece. Kasları, bu kadar çok uyumak zorunda kaldıkları için ağrıyordu. "Garip bir şey buldum" dedi Annie. "Ne kadar garip?" diye sordu Buster; ablasının bulduğu şeyin yataktan çıkmasını gerektirecek kadar önemli olduğuna ikna olmamıştı. Annie, elinde tuttuğu bardak altlığı büyüklüğündeki minicik yağlıboya tabloyu havaya kaldırıp Buster'a gösterdi; resimde küçük bir çocuk vardı, kolunu dirseğine kadar bir kurtun ağzının içine sokmuştu. Etrafları ışıl ışıl ameliyat gereçleriyle doluydu, aletlerin üzeri kan lekesi olmuştu. Çocuğun ne yaptığı muallaktı; kurtun içine bir şey mi yerleştiriyordu, yoksa çekiyor muydu... "Dolabımın arkasında bunun gibi, ne bileyim, yüzlerce resim var" dedi Annie. Tek seferlik değil de, muazzam bir gariplik söz konusu olunca Buster'ın ilgisi arttı. "Tamam kalktım" dedi; birlikte ablasının odasına gittiler. Elleri ve dizleri üzerinde yüz kadar resmi dolabın cılız ışığından kurtarıp, odanın orta yerine fayans gibi yan yana dizdiler. Sonunda ortaya çıkan manzaraya bakakaldılar; gördükleri kargaşa karşısında diyecek bir şey bulamıyorlardı.

Çamura bulanmış bir adam. Gövdesi kamçı yaralarına benzer ince, kanlı kesiklerle dolu. Beyaz yeleli atlarla dolu bir arazide dolanıyor.

Canlı canlı gömülmüş küçük bir kız. Ailesi mezarı başında ağlarken o tabutun içinde, kibrit ışığında misket oynuyor.

Dünya kadar ölü, çürümüş kaz bedeni. Özel biyolojik kıyafetli adamlar tarafından şöminelik odun gibi üst üste diziliyorlar.

Saçı alev almış bir kadın. Elinde kemikten bir fırça, yüzünde Mona Lisa'nınkiyle aynı ifade; gülümsüyor.

Genç bir oğlan, ellerine dikenli teller dolanmış. Sınıf arkadaşlarından oluşan bir çemberin içinde, bir kaplanla dövüşüyor.

İki kadın, elleri birbirlerine kelepçelenmiş. Bir ayı tuzağının çelik ağzının üzerinde duruyorlar.

Bir aile. Kulübelerinde bağdaş kurmuş yere oturmuşlar. Etrafları tavşanlarla ve iç organları dışarı fırlamış canlı hayvanlarla dolu.

"Bunlar da ne böyle!!" dedi Buster. Gözleri, birbirleriyle bağlantılıymış gibi, bir resimden diğerine atlıyordu.

"Belki birileri yolladı bunları bizimkilere. Hatırlıyor musun, bir kadın vardı; anneme buzdolabı poşeti içinde diş yollayıp duruyordu?"

"Fena da değiller ama" dedi Buster, hayranlıkla. Teknik açıdan resimler neredeyse mükemmeldi; özellikle de tabloların ufaklığı göz önüne alındığında. Konuları ne kadar asap bozucu olursa olsun, boyağı usta bir ressamın elinden çıkmaydı hepsi. Bu resimlerden çizgi film yapıldığını hayal etti Buster; kafası dumanlı tipler izlese kesin manyağı olurlardı. Daha iyi bir yazar olsa, her bir resmin arkasındaki öyküyü kaleme alır, sonra da bunun üzerine koca bir kariyer inşa ederdi. Hâlbuki Buster resimlere boş boş bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Sanki ablasıyla pornografi bulmuş gibiydiler; ortalıkta bakılacak şeyler değildi bunlar.

İki kardeş oldukları yerde donup kalmış öylece resimlere bakarlarken –resimler sanki canlanmış ve daha tehlikeli bir hal almışlardı– kapı açıldı ve içeri anneleri girdi. Ne söylemeyi planlayarak geldiyse hepsini yuttu, çünkü resmen nefesi kesildi, odada ne kadar oksijen varsa içine

çekti. Sonra yüzü gölgelendi, gözleri kısıldı. "Sakın bakmayın bunlara" dedi; sesi neredeyse fısıldar gibi çıkmıştı. Çocuklarını ittirip yere çöktü, birkaç saniye durakladıktan sonra tek tek resimleri ters çevirmeye girişti. Annie ile Buster gözlerini tavana dikti; annelerinin panik halde bu ayıp görüntüleri göz önünden kaldırışını izleyemediler. Bayan Fang işi bitince yatağın üzerine oturdu. "Siktir, siktir, siktir!" Düzensiz nefes alıp veriyordu, her an gözyaşlarına boğulabilirdi. Annie'yle Buster –onu duygusal görmeye alışık olmadıklarından– annelerinden uzak durmayı tercih ettiler. Annie, "Neyin var anne?" diye sordu. "Bilmiyorum" diye yanıtladı Camille. "Bunlar nedir?" diye sordu Buster, bu sefer. Yine, "Bilmiyorum" dedi anneleri. "Nereden çıktılar?" diye sordu Annie. "Benden" dedi Bayan Fang, sonunda çocuklarının gözlerinin içine bakabilmişti; "Ben yaptım hepsini."

Resimleri hep birlikte toplayıp dolaba geri kaldırırlarken, Bayan Fang de nereden çıktıklarını anlattı.

"Eskiden ressamdım ben" diye söze girdi. "Sanat okulunda okuyabilmem için ihtiyacım olan bursu resim yaparak kazandım. Sonra babanızla tanıştım ve âşık oldum... Babanızın görsel sanatlar hakkında ne düşündüğünü siz de biliyorsunuz."

Babaları, çocuklukları boyunca resim, fotoğraf ve çizim gibi diğer sanat dalları için pek çok kez "sanatın ölü biçimleri" demişti; bu dalların gerçek yaşamın hantal doğasını doğru şekilde yansıtma kapasiteleri yoktu. "Sanat ancak amına koduğumun bir şeyleri hareket ettiği zaman olur" demişti çocuklarına Bay Fang, "onları bir buz kalıbının içinde dondurduğun zaman değil." Sonra eline gelen ilk şeyi –bardak, ya da kayıt cihazı– duvara fırlatmıştı. "İşte bu sanattı" demiş, dağılan objenin kırık parçalarını toplayıp incelesinler diye çocuklarına göstermişti. "Bu," –elindeki kırık parçaları kastediyordu– "ise değil."

"Olay şu çocuklar" diye sözüne devam etti anneleri –tüm resimler toplanmış, güvenlice ortadan kaldırılmıştı– "babanızla ben artık yaşlanıyoruz. Sanat kariyerimizin ne yazık ki alacakaranlık dönemi başlıyor.

Yine de ben ondan on yaş daha gencim. Allah korusun ama, benden önce ölürse ne yaparım? Caleb'la Camille Fang'iz biz, çiftiz, o yüzden başarılıyız. Başka bir şey yapmam gerekecek. Ben de son birkaç yıldır bu minik –ne denir ki bunlara?– sahneleri resmediyorum. Babanız öğrenirse, aman haa, ona büyük ihanet olur bu."

"Bu imgeleri nereden buluyorsun?" diye sordu Buster.

Anneleri hafifçe alnına vurdu ve omuz silkti; utanmıştı. "Buradan bir yerden çıkıyor işte" dedi gülümseyerek.

Tam o sırada Bay Fang elinde telefonla odaya daldı; kendisinin dahil edilmediği her türlü toplaşmadan kuşkulanırdı. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Konuşuyorduk sadece tatlım" dedi Bayan Fang.

Bay Fang'in gözler kısıldı. "Hangi konuda?" diye sordu.

"Duygularımızdan bahsediyorduk" dedi Annie. Bunu duyan Bay Fang'in tüm ilgisi anında söndü. Telefonu Buster'a doğru fırlattı, "Kizza denen herif arıyor, seninle konuşmak istiyor" deyip odadan çıktı.

Buster telefonu, pimi çekilmiş el bombası gibi tutuyordu; Annie ile annesi yavaş adımlarla yanından uzaklaştılar. Lucas Kizza'nın zayıf sesi duyuldu; "Aloo?" Hâlâ annesinin resimlerinin etkisinde olan Buster, ahizeyi ağzına dayayıp, "Evet?" dedi.

* * *

Lucas Kizza, hayır sözcüğünü kabul etmeyen, ısrarcı tiplerden çıktı; Buster'ın yarım ağız ilgisini kaybetmemek için tam gereken yerlerde, ustaca övgüler kullandı. "Bence *Yeraltı*, hakkı teslim edilmemiş dâhiyane eserlerin başında geliyor" dedi; Buster, buna karşı çıkamayacak kadar şaşkındı. "Bazen, Bay Fang, arabamla bu güzel kasabamızda turlarken düşünüyorum da, böylesi önemli bir kalem nasıl oldu da bu çevreden çıktı?"

"Buraların pek etkisi olmamıştır" itirafında bulundu Buster.

"Doğrudur, doğrudur" diye devam etti Kizza. Buster'ın araya sokuşturduğu laflar zayıf voleler gibiydi, Kizza hepsini hiç zorlanmadan

karşılamakla kalmıyor, kuvvetli bir vuruşla iade ediyordu; Buster'ın tek umudu eninde sonunda olacak olanı ertelemekti. "Sizinki gibi sanatçı bir ailede, çevresel faktörler ancak gelişiminizi yavaşlatmaya yaramıştır. Mamafih Bay Fang, gelecek vaat eden bir grup öğrenci ile çalışıyorum; okulumuzun yaratıcı yazarlık kulübü öğrencileri. Sizin varlığınızın bu çocuklara yaratıcılık yolculuklarında sağlayacağı desteği düşünmeden edemiyorum."

"Şu anda hayatım pek iyi gitmiyor. Garip bir yerdeyim diyelim" dedi Buster.

"Dürüst konuşmam gerekirse Buster, tahminim sen zamanın çoğunu zaten o garip dediğin yerde geçiriyorsundur" dedi Kizza; ki bunu Buster'ı üzmek için söylememişti.

"Ne yapmam gerekecek?" diye sordu Buster, pes ederek.

"Üniversitemize gel, öğrencilerimle konuş."

"Bunu ne zaman yapmam gerekiyor?" diye sordu Buster; hiç olmayacak iş, gerçeğe dönüşmek üzereydi.

"Salı olur mu mesela? Okul kütüphanesinde, öğleden sonra birde aylık toplantımız olacak."

"Olur sanırım" dedi Buster. "Gelirim o zaman."

"Harika" diye haykırdı Kizza.

"Harika" dedi Buster da; bu kelimeyi bir kez olsun kendi ağzından duymak istemişti.

Buster telefonu yere bıraktı. Bir bulantı gelmişti, tren gibi, bütün vücudunu dolaştı.

"Gidecek misin?" diye sordu Annie.

Buster başıyla onayladı.

"Göz bandını takacak mısın?" diye sordu Annie.

"Bunu düşünmeye vaktim olmadı" dedi Buster.

"Bence takma" dedi Annie.

"Bence tak" dedi annesi.

Bayan Fang ayağa kalkıp, dolaba girdi. İki minik tabloyla döndü; birini Annie'ye, diğerini Buster'a uzattı. "Bunları alınanızı istiyorum" dedi. "Karşılığında sizden istediğim ise şu: Eğer babanızdan önce ölür-

sem, diğerlerini yok edeceksiniz." Buster'la Annie, tamam der gibisinden başlarını salladılar, sonra da hediyelerine baktılar. Buster'ınki kaplanla dövüşen çocuktu; Annie'ye ise tabut içindeki kız düşmüştü. Bayan Fang, ellerini çocuklarının üzerine koydu –onları kutsar havalardaydı– ve "İyi ki konuştuk" dedi. Çocuklar başlarıyla annelerini onayladılar, sonra da odadan çıkmasını beklediler. Bayan Fang gider gitmez resimleri ters çevirdiler; lanet şeyler ellerinde rahat durmuyordu.

Buster, elinde sıkı sıkı tuttuğu ikinci romanıyla, kayıt ofisindeki kanepeye oturmuş, bekliyordu. Babasının antika tüvit takımlarından birini giymişti, kaşınıp duruyordu, bir türlü rahat edememişti. Sekreterler onu görmezden geliyorlardı; ağızda patlatılan sakızlar, saçma sapan konularda şikayet üzerine şikayet... Allah'tan bu kadınlar Buster'a ne istediğini sormuyorlardı; sorsalar, hayatta, "Bu kitabı ben yazdım" diyemezdi.

Onu buraya ablası bırakmıştı; Caleb'la Camille'in ikinci arabalarını almışlardı –zangır zangır titreyen bir steyşın. Arabayı sadece çalıştırması on dakikayı bulmuştu. Annie şimdi kasabanın dışında kalan ve neredeyse in cin top oynayan bir alışveriş merkezinin sinemasına, film izlemeye gitmişti. Okula bırakırken ona "İyi dersler" demiş, sonra da gaza basıp arkasında lastik izi bırakarak uzaklaşmıştı; Buster da kaldırımda öylece, tek başına kalakalmıştı. Keşke annemden not falan getirseydim, diye düşündü Buster; burada oluşunu açıklayan, zorbaları ve ders asan öğrencileri avlayan nöbetçi öğretmenleri ondan uzak tutacak bir belge, hiç fena olmazdı.

Lucas Kizza'yı beklerken, kafasını dağıtmak için takım elbisenin ceplerini karıştırmaya başladı. İç cepten ciklet büyüklüğünde bir ses kayıt cihazı çıktı; gizli ajanların kullandığı türden cihazlara benziyordu –ya çok çok pahalıydı, ya da çok ucuzdu. Buster play düğmesine bastı, babasının ciddi, yavaş sesiyle konuşmasını dinlemeye başladı: "Uçlarda yaşıyoruz biz, altın avcılarıyla dolu, yoksul bir kasabada. Kanun kaçaklarıyız biz, kanun bize aç, bir deri bir kemik." Buster, duyduğu şeyin tuhaflığı karşısında donakaldı, başa alıp sesini açtı; kibrit kutusu boyutundaki cihazı, uzun zaman önce ölmüş bir sevgilinin sesini duy-

mak istercesine kulağına yapıştırdı. "...Kanun kaçaklarıyız biz, kanun bize aç, bir deri bir kemik" dedi kayıt cihazı. Buster bir kalem çıkarıp kitabının ilk sayfasını açtı, babasının sözlerini not etmeye başladı; yazılı neye benzeyeceklerini merak ediyordu.

Gözünün önünde kocaman bir çiftlik evi canlandı. Terk edilmiş bir çiftlikti bu; kölelerin isyanı sonrası yakılıp yıkılmıştı. Bir grup insan gördü, yetişkin bile sayılmazlardı, zayıf, hırpani... Malikânenin ön cephesini kapatan tahta parçalarını söküyor, evi istila eden böcekler gibi içeri akıyorlardı. Kendilerine kemikten, ağaç dallarından, ucu sivri her türlü silahı yaptıklarını gördü. Tarlalara daha yeni marihuana ekmişlerdi, etrafı kolaçan ediyorlardı. Sınırlara kazdıkları derin yarıkların içinde yabani köpekler bir aşağı bir yukarı koşturuyordu. Buster play tuşuna yeniden bastı. "Uçlarda yaşıyoruz biz" dedi alet; ama tam o sırada Lucas Kizza'nın başında dikildiğini gördü. "İlham perisinin beklenmedik ziyareti mi?" dedi Lucas, gülümseyerek; Buster'ın ilk sayfası açık duran kitabını işaret ediyordu. "Tabii, her zaman hazırlıklı olmak gerekir." Hayatında hiçbir bok için hazırlıklı olmayan Buster, Lucas'ın bu sözlerine itirazsız katıldı.

Lucas Kizza sırık gibi bir adam çıktı. Soluk bir yüzü vardı, teni bebeklerinki gibi yumuşacık görünüyordu. Onu kolaylıkla öğrenci sanabilirdiniz. Henüz yılmamış idealist genç öğretmenleri anımsatıyordu: beyaz gömlek, pilisiz, düz kesim khaki pantolon, baklava desen süveter ve siyah deri spor ayakkabılar. Leş gibi naftalin kokan, yeni açtığı gözü halen ışığa adapte olmaya çalışan ve utanç kaynağı kitabını barış çubuğu gibi tutan Buster'ınsa tek bir dileği vardı: Gözyaşlarına boğulmadan bugünü atlatabilmek.

Yaratıcı yazarlık kulübünün üyeleri, kütüphanenin kullanılmayan bir odasında daire şeklinde oturmuşlardı. Hepsinin kaşları çatıktı. Odadaki enerji o kadar gergin, o kadar umutsuzdu ki, elinizi uzatsanız dokunabilirdiniz; Buster bir ara alkolikler toplantısına girdiğini sandı. On sekiz-yirmi yaş arası altı erkek, beş kız öğrenci vardı –bir de kırklarında bir adam. Hepsi elinde bir defter tutuyordu ve kimse kimseyle göz göze gelmiyordu. "Evet çocuklar, bu bey Buster Fang" diye giriş yaptı Lucas.

"Kendisi *Kuğular Evi* adlı romanın yazarıdır. Eleştirmenlerin tamamından övgü alan *Kuğular Evi*, son derece prestijli bir ödül olan Altın Kalem'in de sahibi. İkinci romanı *Yeraltı* ise, ilkinin gölgesinde kalmayan, görece tartışmalı bir konuyu inceleyen, daha komplike bir roman. Buster buraya yaratım sürecini anlatmak üzere geldi, umarım kendisini dikkatle dinlersiniz." Lucas Buster'a dönüp gülümsedi. Buster konuşma falan hazırlamamıştı. Lucas'la öğrencilerin ona sorular soracağını düşünmüştü; o da elinden geldiğince tüm soruları yanıtlamaya çalışacaktı. Söyleyecekleri, kimsenin onu dikkatle dinlemesine değecek şeyler de olmayacaktı.

"Evet, teşekkür ederim. Burada olmaktan çok mutluyum. Düşündüm de, sizi konuşmamla baymak yerine isterseniz soruları alayım ve elimden geldiğince yanıtlamaya çalışayım." Buster öğrencilerden gelecek soruları beklemeye başladı, ancak çok geçmeden –midesine vuran bulantı şeklinde– fark etti ki, kimsenin sorusu yoktu. Lucas, "İstersen sen sunumuna başla, daha sonra sorular çıkabilir" dedi. Buster, tamam manasında başını salladı. Sonra yine salladı. Sonra, önceki fazladan sallayışın etkisini silmek istercesine, bu sefer de başını sağa-sola sallamaya başladı. Öğrenciler şimdi ayakkabılarına daha bir ilgiyle bakıyorlardı. "Kanun kaçaklarıyız biz" diye düşündü Buster. "Kanun kaçaklarıyız biz, kanun bize aç, bir deri bir kemik." Bunu yükses sesle söylememek için kendini zor tuttu.

"En çok," diye başladı söze, devamını nasıl getireceğini bilemeden, "evet, en çok bilgisayarda yazmayı seviyorum." Öğrencilerden biri bunu defterine not aldı, sonra yazdığı cümleyi okuyup kaşlarını çattı. "Eskiden bir ciklet vardı," diye devam etti Buster, "içinde naneli jel olurdu." Hangi cikletten bahsettiğini anladılar mı diye öğrencilere baktı; yüzlerde anladıklarına dair bir belirti yoktu. "Neyse, yazarken o cikletten çiğnemeyi severdim. Gerçi artık pek bulunmuyorlar." Bir saniye gözlerini kapatıp, konsantre oldu. "Hay Allah'ım, adı bir türlü aklıma gelmiyor."

Sonunda Lucas Kizza araya girdi. "Buster, istersen yaratım sürecini daha genel açılardan anlat bize. Sonuçta bu öğrenciler kendi seslerini daha yeni keşfediyorlar, o yüzden mesela seni kalemi eline alıp yazmaya itenin ne olduğundan bahsedebilirsin."

"Hımm... Dediğim gibi, bilgisayarda yazıyorum ben" dedi Buster.

Lucas Kizza'nın yüzünden hiç eksilmeyen sabır dolu gülümseme, ilk kez yok olmaya yüz tuttu. Buster, tek müttefikini de kaybetmek üzere olduğunu hissetti; her şeyin içine sıçan geri zekâlının teki olmadığını düşünen bir Lucas Kizza vardı. Böyle olmayacaktı; Buster'ın iyice derinlere uzanması lazımdı. Eskiden göz bandının durduğu yere dokundu ve duyu ötesi algı yeteneğinin devreye girip mucizesini konuşturmasını bekledi.

"Tamam, bunu yapabilirim" dedi. Öğrencilere baktı; artık kasten Buster'ı görmezden geliyorlardı. Onları tekrar kazanmasını sağlayacak bir şeyler söylemeliydi Buster.

"Size de olur mu hiç; korkunç bir fikir aklınıza takılır ve ne kadar isterseniz isteyin ondan bir türlü kurtulamazsınız..." Öğrencilerden birkaçı yukarı baktı.

"Örneğin, çocukken anne babanız aniden ölse ne olur diye hiç aklınıza geldi mi?"

Artık öğrencilerin hepsinin kulağı Buster'daydı. Birkaçı başını salladı, kimi öne eğildi. Lucas endişeli görünüyordu, ama Buster bir şeylerin yerli yerine oturduğunu hissedebiliyordu.

"Düşünmek istemezsiniz ama kendinizi durduramazsınız... Eh, bütün paraları bana kalır, diye düşünürsünüz, ama on sekiz yaşımdan önce kullandırtmazlar dersiniz. Bir türlü çocukları olmayan teyzem ve eniştemle yaşamak zorunda kalırım herhalde, dersiniz; ama onlar da sanki sizden nefret ediyordur, sırf var olduğunuz için... Sonra aklınıza gelir; ülkenin öbür ucunda yaşıyorlardır –yani yeni bir okula gitmek zorunda kalacaksınızdır. Yaşadığınız yerde zar zor edindiğiniz arkadaşları geride bırakıp sil baştan yapmanız gerekecektir. Yeni odanız da dolap kadardır. Teyzenizle enişteniz et yemiyordur; bir keresinde sizi hamburger yerken yakalayıp, bir saat bağırmışlardır. İşte böyle sürer gider, ve sonunda on sekiz olursunuz, artık ne isterseniz yapabileceksinizdir. Siz de doğduğunuz kente dönersiniz, bir iş bulursunuz, ama kimse yanınızda nasıl davranacağını bilemiyordur. Eski arkadaşlarınızın çoğu başka şehirlerde üniversite okumaya gitmiştir. Siz de mecburen dairenizde otursunuz,

televizyon izlersiniz; sonra küçükken anne babanızla birlikte izlediğiniz bir film oynamaya başlar. Onları çok özlemişsinizdir ve ilk kez, gerçekten ilk kez, bir daha asla dönmeyeceklerini anlarsınız."

Öğrencilerden biri, "Ben bu tip konuları çok düşünürüm" dedi.

Buster gülümsedi. Keşke cebinde para olsaydı, çıkarıp bu herife verirdi. "İşte bu yüzden yazıyorum sanırım. Böyle garip fikirler geliyor aklıma, bunları gerçekten düşünmek istemiyorum; ama gidecekleri yere kadar gitmelerine izin vermezsem –bir tür sona erdirmezsem– onları düşünmeden edemiyorum, hayatıma devam edemiyorum. Yazmak benim için böyle bir şey işte."

"Eveeet," dedi Lucas; Buster'ın tamamen psikopat olmaması onu rahatlatmışa benziyordu, "biz de bu grupta tam olarak bunu, yani bir fikri alıp nasıl öyküye çevireceğimizi öğrenmeye çalışıyoruz. Teşekkür ederiz Buster, gerçekten çok güzel açıkladın."

"Rica ederim" dedi Buster.

Başka bir öğrenci –kızın üzerindeki kısa tişörtün üzerinde AYAĞIMA BASMA yazıyordu– yeni bir kitap üzerinde çalışıp çalışmadığını sordu. Buster utanç içinde kıvranmaya başladı; son birkaç yıldır tek kelime yazmamıştı. Yine de başını sallayıp evet dedi, gerçekten de büyük bir şey üzerinde çalışıyor, ama yavaş ilerliyordu. İyi olup olmadığını bilmiyordu. Bitirebileceğinden bile emin değildi. "...Uçlar... Altın avcılarıyla dolu, yoksul bir kasaba" diye geçti aklından, ama şimdilik hepsini geriye ittirdi.

Elinde *Yeraltı*'nın bir kopyasını tutan gür sakallı, kalın siyah gözlüklü genç bir çocuk, "Bunun birazını okudum," dedi, "ama sonra internete girip yorumlarına baktım ve çoğu kişinin bu kitapla ciddi sorunları olduğunu gördüm." Buster başıyla onayladı. Bu heriften hoşlanmamıştı; sakalı yüzünden pis pis sırıtıp sırıtmadığı anlaşılmıyordu. "Merak ettiğim şu," diye devam etti genç, "üzerinde o kadar çalışıp iyi olduğunu düşündüğünüz bir şey için bu kadar kötü eleştiri almak... Bununla nasıl başa çıkıyorsunuz?" Profesör Kizza araya girip öğrencilere *Yeraltı*'nın övgü dolu eleştiriler de aldığını söyledi ve pek çok edebiyat klasiğinin, zamanın eleştirmenleri tarafından hemen kabul görmediğini hatırlattı.

Buster, Kizza'yı eliyle susturdu. "Yo yo, sorun değil. Daha çok korkunç eleştiriler aldı, doğrudur. O sırada kendimi çok kötü hissettim; resmen mideme ağrılar girdi. Keşke ölseydim diye düşündüm. Ama belli bir süre sonra hepsi geçti. Ve daha sonra rahatladım. İnsanlar nefret etmiş de olsa, onu ben yaratmıştım. Neden bahsettiğimi bilmiyorum, gerçekten, ama galiba çocuğunuzun olması gibi bir şey bu –her ne kadar kendi çocuğum olmasa da... Sizin oluyor, siz yaptınız onu, ve ne olursa olsun o mülkiyet duygusu size gurur veriyor. Onu seviyorsunuz; bir şeye benzemese de."

Buster'a dürüstçe yanıtlamakta zorlandığı birkaç soru daha geldi, sonra da *Yeraltı*'ndan bir bölüm okudu; ana karakter olan çocuğun bomba sığınağından ilk çıktığı anda etrafında gördüğü yıkımı anlatan bölüm. Ölümüne depresifti –keşke burayı okumasaydım diye içinden geçirdi Buster– ancak öğrenciler metnin kasvetini sevmişe benziyorlardı. Lucas geldiği için teşekkür etti, öğrenciler çıktılar. Odada bir tek Lucas'la Buster kalmıştı.

"Umarım memnun kaldınız" dedi Buster.

"Harikaydı" dedi Lucas.

"İyi çocuklara benziyorlar."

"Harikadırlar."

Buster, Lucas'ın elinde tuttuğu bir tomar kâğıdı fark etti. "Bunlar yazdıkları kısa öykülerden bazıları Buster" dedi Lucas. "Göz atabilirsen, çok sevineceklerine eminim."

"Ooo" dedi Buster. "Ooo."

"Yapmak zorunda değilsin elbette" diye devam etti Lucas. "İlgini çekebilir diye düşündüm sadece."

Buster'ın ilgisini bundan daha az çekecek bir şey yoktu. Ama sonra öğrencilerin sabırla onu nasıl dinlediklerini düşündü; boş boş konuşmuş, abuk subuk cikletlerden falan söz etmişti. Daha fazla direnemeyeceğini hissetti.

"Elbette" dedi. "Ver hepsini."

Lucas gülümseyip öyküleri uzattı. Sonra çantasına uzanıp bir öykü daha çıkardı. "Bunu da ben yazdım" dedi, yüzü kızararak.

"Ooo" dedi Buster. "Ooo."

"Ne düşündüğünü duymak isterim."

"Tabii ki" dedi Buster. Öykünün başlığı, "Doktor Hauser'ın Canlı Metninin Bitmeyen Kelimelendirilmesi" idi. Lucas öyküsünün postmodern bir fantezi olduğunu anlattı; bir nevi punk rock peri masalıydı. Buster, zoraki sırıtışını o kadar abarttı ki, çenesindeki boşluk tabak gibi ortaya çıktı. "Tabii ki" dedi, bir kez daha.

Ve sonra Lucas Kizza Buster'a sarıldı. Buster da onu geri kucakladı; bunu yaparken içinden, "Uçlarda yaşıyoruz" diye geçti. Lucas kollarını gevşetip Buster'ı bıraktı, sonra da odadan çıkıp gitti.

Buster, üniversite binasının önündeki kaldırımın kenarına oturup ablasını beklemeye başladı. Vakit öldürmek için yaratıcı yazarlık öğrencilerinin yazdıklarına şöyle bir göz attı. Öykülerden biri çılgın bir parti üzerineydi, neredeyse tamamı bir içki oyununun kurallarının detaylı anlatımına ayrılmıştı. Buster'a göre kurallar o kadar karmaşıktı ki, oyunun asıl hedefi olan sarhoş olmak bu şartlarda zor görünüyordu. Başka bir öykü ise erkek arkadaşının ihanetini öğrenen ve mezuniyet balosunda öldürülmesi için kiralık katil tutan bir kız hakkındaydı. Bir de aralarında neden bahsettiği anlaşılmaz bir öykü vardı; Buster'ın çıkarabildiği kadarıyla, hamile kız arkadaşını kürtaj olmaya ikna etmeye çalışan bir gençle ilgiliydi. Öyküde bir şeyler garipti; bakış açısı acayipti, dili eski modaydı, vecize gibi cümlelerle doluydu... Ve sonra Buster bir anda uyandı; öykü Hemingway'in "Beyaz Filler Gibi Tepeler"inin kelime kelime kopyasıydı. Sadece başlığı, "Bir Konuşmaya Kulak Misafiri Olmak" diye değiştirilmişti. Buster Lucas'a öykünün çalıntı olduğunu söylemeyi düşündü, ama acaba bunun herhangi deneysel bir açıklaması olabilir miydi; metinsel bir protesto mu söz konusuydu? Ünlü bir öyküyü aşırmak gibi bir salaklığa açıklama bulayım derken başına ağrı saplandı. Kötü eleştirileri soran o herif olsaydı bunu yapan keşke... Öyle olduğunu hayal etti; kendini daha bir üstün hissetti. Bir çılgın parti öyküsü daha okudu –yine karmaşık içki oyunu kuralları anlatılmıştı. Buster artık sakinleştiğini hissetti.

Otuz dakika sonra, Annie onu unutup eve mi gitti diye düşünmeye başladı; votka tonikleri devirip devirip sarhoş olmuştu Allah bilir. "Gel beni al" diye fısıldadı Buster; ablasına telepatik mesaj göndermeye çalışıyordu.

Unutulmanın verdiği acıyı hafifletmek için elindeki kâğıtları karıştırmaya başladı; ta ki "Hasarlı Çocuk" adlı öyküye gelene dek –öykünün adı Buster'ın hoşuna gitmişti. Öykü, kısa paragraflar halinde yazılmıştı ve doktoru tarafından doğar doğmaz yere düşürülen bir oğlan çocuğu hakkındaydı. Henüz gelişimi tamamlanmamış olduğundan, düşmenin etkisiyle kafatası çukurlaşmıştı. Bunu kırık bir kol takip etti; oğlan beşiğinden dışarı tırmanmaya kalkmıştı. Bebe bisküvisiyle beslemeye çalıştığı bir köpek elini ısırıp bir parmağını kopardı. Üzerinden kızak geçti, bacağını yardı; yokuş boyunca akan sıcak kan, karı bile eritti. Yolda karşıdan karşıya geçerken araba çarptı; köprücük kemiği kırıldı. Öykü böyle devam etti, çocuk büyüyüp yetişkin olana kadar yaşadığı fiziksel acıların tümü anlatılmıştı. Buster ağlamak istiyordu. Öykünün sonunda çocuk –artık iki büklüm, aksak, yaşlı bir adamdı– elini yanan ocağın üzerinde tuttu ve gördü ki acı hissetmiyordu. Elini ateşten çekip baktı; herhangi bir yaralanma belirtisi yoktu. Bedeni içten dışa elmas gibi sertleşmişti; acıyı geçirmiyordu. Tuhaf bir öyküydü, feci depresifti, ve Buster öykünün yazarına hemen o saniye, sırılsıklam âşık oldu. Yazarın ismine baktı –Suzanne Crosby'di. Okula dönüp kızı bulmaya gitti.

Kayıt ofisindeki sekreterler–haliyle– Buster'a Suzanne Crosby'nin nerede olduğunu söylemek istemediler. Biri, "Pardon, kimdiniz?" diye sordu. "Buster Fang'im ben" dedi Buster. Kadın Buster'a boş boş baktı. "Üniversitenize konuk olarak geldim" dedi Buster, zayıf bir sesle. Kadın, "Üzgünüm ama yapabileceğim bir şey yok" dedi. "Peki ona mesajımı iletmeniz mümkün mü?" diye sordu Buster. "Bu işe karışmak istemiyorum ben" dedi kadın; Buster da kadına hak verip, uzatmadı. Durumun dışarıdan nasıl göründüğü belliydi; tuhaf bir adam, genç bir öğrencinin nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyor... Asıl; şimdiye kadar çoktan polisi aramamış oluşları hayret vericiydi.

Buster kadına teşekkür etti, sonra da ablasını beklemek üzere tekrar dışarı çıktı. Birkaç dakika geçmeden, genç bir kız arkadan omzuna dokundu. Kızın uzun sarı saçları vardı, teni de nefisti. En ufak duygu belirtisi göstermeyen cam gibi mavi gözlerini Buster'a dikmişti. "Suzanne?" diye sordu Buster. Kızın resmen benzi attı, "Hayır, Allah korusun" dedi. "Ofiste çalışıyorum ben. Bayan Palmer'la Suzanne hakkında konuştuğunu duydum. Ona mesajını ben iletebilirim." Buster teşekkür etti. Kız elini uzatıp, "Yirmi beş dolar" dedi. Buster o kadar parası olmadığını söyledi. "Çek yazabilirsin" dedi kız. Buster güldü. "Yanımda yok demedim, hiç param yok" dedi. "Siktir" dedi kız, arkasını dönüp binaya doğru yürümeye başladı. Tam o sırada Annie geldi, kaldırıma yanaşıyordu. "Bekle" diye bağırdı Buster kızın ardından, sonra da Annie'ye koştu.

"Nerede kaldın?" diye sordu Buster. "Araba çalışmadı" dedi Annie. "Biri arabasından ara kablo getirdi de öyle çalıştırdık." Buster ablasından yirmi beş dolar istedi. "Ne?" diye sordu Annie. "Şurada duran kıza yirmi beş dolar vermem lazım" dedi Buster; sabrı taşmaya başlamıştı artık. Annie kıza baktı; kız da şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. "Buster," dedi Annie, "salakça bir şey yapmıyorsun, değil mi?" Buster uzun hikâye olduğunu söyledi, sonra açıklamaya girişti; ama o sırada kız yanlarına gelmişti, parmağıyla Annie'yi göstererek, "Ben seni tanıyorum" dedi. Sırıtıyordu. "Ünlü birisin sen." Annie başıyla onayladı, başka biriymiş gibi yapamayacaktı. "Kardeşimden niye yirmi beş dolar istiyorsun?" diye sordu. Kız, "Eğer benimle bir resim çektirirsen hiçbir şey ödemek zorunda değil" dedi. Buster, "Süper anlaşma" dedi. Annie, tamam manasında başını salladı; geç geldiği için tam olarak ne olup bittiğini anlayamamıştı. Kız cep telefonunu Buster'a uzattı, Buster fotoğrafı çekti. Kız telefonunu geri alıp resme baktı; tatmin olmuşa benziyordu. Büyük ihtimalle bu resim internete düşecekti. "Ee, şimdi mesajımı Suzanne'e iletecek misin?" diye sordu Buster. "Daha iyisini yapacağım" dedi kız. "Onu buraya getireceğim."

Buster olan biten her şeyi tüm detayıyla ablasına anlattı; bir daha çalışmaz korkusuyla arabanın motorunu kapatmamışlardı. "Lütfen Buster," dedi Annie, kardeşinin kolunu gücü yettiğince sıkarak, "kafayı yeme şimdi. Bu yüzden birlikteyiz, hatırladın mı? Kafayı yemeyelim diye birbirimize yardım ediyoruz." Buster durum değerlendirmesi yaptı; bir üniversite binasının önündeydi, bu üniversiteye giden bir öğrenciye aşkını ilan etmek üzereydi. Öykü üzerine biraz daha düşündü. On dokuz yaşında biri için gerçekten başarılı sayılırdı, ama yazarına âşık olacak kadar da iyi değildi. Kendini buna inandırmaya çabaladı Buster. Belki de mutsuzluğunu azalttı diye her önüne gelene aşkını itiraf etmekten vazgeçmeliydi. Belki de şimdi arkasına bakmadan yürüyüp gitmeliydi; böylece yaşamını daha da karmaşıklaştırmaktan kendini kurtaracaktı. "İşte, geliyor" dedi Annie. Buster dönüp Suzanne'e baktı. Kız onlara doğru yürüyordu. Belli ki, kafası karışmıştı.

Suzanne tıknaz bir tipti, minicik gözleri tel çerçeveli gözlüklerinin ardına gizlenmişti. At kuyruğu yaptığı uzun, kızıl-sarı saçları vardı. Soluk teni çılgın desenli çillerle doluydu, kalın parmakları ise düzinelerce ucuz yüzükle kaplanmıştı. Ayak başparmaklarından biri, önü patlamış spor ayakkabısından dışarı fırlamıştı. Buster, kızı toplantıdan hatırlamadığına şaşmıştı; o minicik odada bile fark edilmez olmayı becermişti Suzanne. "Ne istemiştin?" diye sordu Buster'a, rahatsız edildiğine sinirlenmiş gibiydi. Buster kızın öyküsünü aramaya koyuldu, bulunca da pasaport gibi havaya kaldırıp gösterdi –bu kâğıtlar sayesinde seninle resmen konuşmaya hakkım var, der gibiydi. "Öykünü okudum" dedi. Kız bunu duyduğuna şaşırmıştı, anında yüzü kızardı. "Bunu sana Profesör Kizza mı verdi?" diye sordu. Buster başıyla onayladı. "Ondan böyle bir şey isteyen olmadı" dedi Suzanne. "Harika bir öykü" dedi Buster. Suzanne sonunda kaldırıma bakmayı bırakıp başını kaldırdı. "Teşekkür ederim" dedi. "Bunu söylemen büyük incelik." Buster, başka öyküleri varsa okumayı çok isteyeceğini söyledi; kız düşünürüm dedi. "Sana e-posta adresimi vereyim" dedi Buster ve Lucas Kizza'nın öyküsünün ilk

sayfasından bir parça koparıp adresini arkasına yazdı. Suzanne kâğıdı alıp başını salladı, sonra okula dönmek için arkasını döndü, ama bir baktılar ki, on-on beş öğrenci kapıda birikmiş, yolu kapamışlardı. "Orada işte" dedi ofis çalışanı kız. "O bir ünlü." Öğrenciler yavaş adımlarla onlara doğru gelmeye başladılar; sanki vahşi bir hayvanı köşeye sıkıştıracaklardı. "Arabaya gir Buster" dedi Annie. Buster, yolcu koltuğu tarafına koşup içeriye daldı, kapıyı çarparak kapadı. Annie gaza bastığı sırada öğrenciler Suzanne Crosby'nin etrafını çevirmişlerdi. Buster arkalarında kalan manzaraya baktı, Suzanne'e el salladı. Tam köşeyi dönerlerken, Suzanne'in de ona el salladığını gördü.

Dönüşte tam da çakıl yolun başına vardıklarında, araba son nefesini vermiş ve stop etmişti. Eve girdiklerinde içerisi boştu ve mutfak tezgâhı üzerine bir not bırakılmıştı onlar için, şöyle diyordu:

A ve B,
Kuzey Carolina'ya gidip sanat icra etmemiz gerekiyor. Birkaç gün sonra döneceğiz. Odamıza girmeyin.
Sevgiler,
Caleb ve Camille

Anne babalarının odasına girmenin düşüncesi bile Annie ile Buster'ın tüylerini diken diken etmeye yeterdi. O odadan ortalığa dökülen şeyler Annie ile Buster'ın hâlihazırda ihtiyatlı davranması için yeterliydi –sahte bıçaklar, torba torba tavuk ciğeri, sahte kan torbaları, gelecek projelere dair alınmış kargacık burgacık notlar ve elbette, işin olmazsa olmazı patlayıcılar... Ortalığa saçtıkları şeyler buysa, odalarında saklanması gerektiğini düşündükleri şey demek ki ne kadar tuhaftı.

Ev çocuklara kalmıştı; başlarında kimse yoktu. Mısır patlattılar, içki hazırladılar, ve Edward G. Robinson'dan uyduruk bir kara film izlemeye oturdular. Film başlayalı yarım saat olmamıştı, Annie Bus-

ter'a dönüp kaşlarını çattı, "Artık göz bandını hiç takmıyorsun" dedi. Buster gözüne dokundu; ışığa tümüyle alışmıştı, derinlik algısı da geri dönmüştü. Odasına gidip göz bandını almamak için kendini zor tuttu. "Artık ihtiyacım yok, demek ki" dedi. Annie, kardeşini yanağından öpüp gülümsedi, "Bakıyoruz işte birbirimize" dedi. Buster da yanıt olarak, "Evet ve her geçen gün daha da iyileşiyoruz" dedi. Sonra iki kardeş filme döndüler, farkında olmaksızın kendi feci akıbetine doğru yürüyen ekrandaki zavallı salağı mutluluk içinde izlediler.

[daha acıklı, 1995
sanatçılar: caleb ve camille fang]

Hazzard Devlet Lisesi öğrencilerinin sahneye koyduğu William Shakespeare'in *Romeo ve Juliet*'inin açılış gecesiydi. Buster, Romeo'yu oynayacaktı. Ablası Annie ise Juliet rolündeydi. Sahne arkasında bu durumu Buster'dan başka sorun eden yok gibiydi. "Sana şu soruyu yöneltmeme izin ver sevgili Buster," dedi tiyatro öğretmeni Bay Delano; "şu deyişi hiç duydun mu: *Şov devam etmeli!*" Buster biliyorum manasında başını salladı. "Eh, o zaman," diye sözüne devam etti Bay Delano, "o sözü bu gibi durumlar için söylediklerini de bilmen gerekir."

Asıl Romeo –Coby Reid– birkaç saat önce arabasıyla bir ağaca toslamıştı. Kaza mıydı, yoksa bilerek mi olmuştu, kimse emin değildi; ama tam olarak ne olduğunu umursayan da yoktu. Coby ölmediğinden –kendisi hastanedeydi; köprücük kemiği kırılmış, ciğerleri iflas etmiş, o muhteşem gülüşü mahvolmuştu– yapım ekibi ve oyuncular oyunu iptal etmek yerine Coby'nin rolünü üstlenecek yeni bir oyuncu bulmaya karar verdiler. Yanıt barizdi; sahne yönetmenliği görevi-

ni yürüten Buster, oyunun repliklerini ezbere biliyordu. Juliet rolünü kendisinden iki yaş büyük lise son sınıf öğrencisi ablasının oynuyor oluşu sadece "ufak bir sıkıntı" olarak addedilmişti.

Buster ablasının soyunma odasına gittiğinde Annie ona, "Ben bir oyuncuyum, Buster" dedi. Annie aynadaki yansımasına bakıyor, bu rol için doğal sarı renginden koyu kahveye boyanan saçını dikkatle fırçalıyordu. Uyuşturucu almış ya da hipnotize olmuş bakışlarla kardeşine baktı. "Seni öpüyor olmayacağım," diye devam etti, "Romeo'yu, biricik aşkımı öpüyor olacağım." Buster, karşısında çocuk varmış gibi, yavaş konuştu. "Öyle tabii, ancak sanırım söylemeye çalıştığım şu... Romeo'yu öperken, bir yandan da beni öpüyor olacaksın." Annie başını salladı, bu konuşmadan sıkılmıştı. "Ve," diye söze devam etti Buster –bu noktayı açmak zorunda olduğuna inanamıyordu– "bildiğin gibi, ben senin kardeşinim." Annie yine başını salladı; "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi, "ama oyuncuların yaptığı iş bu işte."

"Kalabalık önünde kardeşleriyle yiyişmek mi?" diye sordu Buster.

"Sanat uğruna zor şeyler yapmak" diye yanıtladı Annie.

Bay ve Bayan Fang bu fikre bayılmıştı. Romeo rolünü Buster Fang'in oynayacağı seyircilere duyurulunca, ellerinde video kamerayla sahne arkasına daldılar ve Buster'ı olduğu yerde daireler çizerek hiç söylemek istemediği replikleri çalışırken buldular. Tünik ve külotlu çorap içinde feci rahatsız görünüyordu Buster.

"Alttaki anlamı düşün" diye fısıldadı babası, kocaman sarıldığı oğlunun kulağına. "Yasak aşk üzerine bir oyun bu, şimdi üstüne bir de ensest faktörü ekleniyor."

Annesi de başıyla onayladı, "Gerçekten, çok zekice" dedi.

"Alttaki anlam kimsenin umrunda değil" dedi Buster. "Bay Delano'nun tek derdi Romeo'nun bütün repliklerini bilen birini bulmak."

Babası Buster'ın sözlerini birkaç saniyeliğine değerlendirdi. "Hah, işe bak," dedi, "*Ben* Romeo'nun bütün repliklerini biliyorum."

"Yuh artık baba" dedi Buster. "Kimse senden Romeo olmanı istemeyecek."

Bay Fang teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Tamam, onu demek istemedim" dedi. Karısına dönüp, "Düşünebiliyor musun ama? Manyak olmaz mıydı?"

Bayan Fang yine başını salladı. "Manyak olurdu" dedi.

"Gerçekten hazırlanmam gerekiyor" dedi Buster. Gözlerini kapadı; açtığında anne babasının gitmiş olmasını umdu.

"Eh, hadi bakalım, *diline* kuvvet" dedi Bay Fang.

"Caleb," dedi Bayan Fang, "çok kötüsün."

Buster gözlerini açmadı. Salondan uçarak uzaklaşmaya çalışıyormuşcasına, olduğu yerde hızlı hızlı, kontrollü şekilde dönmeye başladı. Sonunda gözlerini açtığında anne babasının gitmiş olduğunu gördü; Bay Delano, ablası, okul müdürü Bay Guess karşısına dikilmiş ona bakıyorlardı. "Bu, sorun olacak" dedi Bay Guess. "Ne sorun olacak?" diye sordu Buster. "Bu" dedi Bay Guess; bir eliyle Buster'ı, diğeriyle Annie'yi işaret etti, sonra da iki elini ortada birleştirip parmaklarını iç içe geçirdi.

"Buster Romeo'nun tüm repliklerini biliyor" dedi Bay Delano.

"Gün o kadar erken mi?"* dedi Buster, sırıtmaya çabalayarak. Müşterisine bozuk mal satarken yakalanan satıcılara benziyordu.

"Bay Delano," dedi okul müdürü, Buster'ı duymazdan gelerek, "Bu oyunun ne hakkında olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet Joe, biliyorum."

"O zaman Romeo'nun Juliet'e âşık olduğunu, öpüştüklerini, evlendiklerini, seviştiklerini, sonra da kendilerini öldürdüklerini biliyorsundur."

"Biraz fazla basit..."

"Romeo ile Juliet öpüşüyor; doğru mudur?" diye sordu Bay Guess.

Bay Delano, "Öpüşüyorlar, evet" demek zorunda kaldı.

"Bay Delano," diye sözüne devam etti Bay Guess, "Annie ile Buster'ın abla kardeş olduğunun farkında mısınız?"

"Buster bütün replikleri biliyor Joe. O olmazsa oyunu iptal etmek zorundayız."

* *Romeo ve Juliet*. 1. Perde, 1. Sahne. (Ç.N.)

"Ah, yazgının oyuncağıyım ben!"* dedi Buster. Deliler gibi susmak istiyor, ama bir türlü yapamıyordu.

"Olacak olan şu Bay Delano" dedi Müdür Guess. "Oyun sahnelenecek, ama Romeo ile Juliet'in romantikleştiği sahnelerde bu ikisi işi abartmayacak. Öpüşmek yerine, ne bileyim, el sıkışacak ya da sarılacaklar; öyle bir şeyler işte."

"Saçmalık bu" dedi Annie.

"Ancak böyle olursa olur küçük hanım" dedi Müdür Guess.

"Ama çok aptalca böyle" dedi Annie.

"Ben Romeo değilim bundan böyle"** dedi Buster; sinir krizi geçirmek üzere olan Annie kardeşinin omzuna bir tane patlattı.

"Halledeceğiz Joe" dedi Bay Delano.

"Trajedileri hiç sevmem" yorumunda bulundu Bay Guess, gitmeden hemen önce. "Komedi olsun, ya da tarihsel bir oyun, on kere tercih ederim."

Müdür bey uzaklaşırken, Annie arkasından başparmağını ısırdı.***

Buster sahne arkasında, ablasının hışmından uzak, güvenli bir mesafede durmuş, birbirinden saygın iki ailenin kapışmasını seyrediyordu. Kılıç oyunu beceriksizce kotarıldı; açılış gecesi heyecanını ekipteki kimse üzerinden atamamıştı. Annie ile Buster'ın arasındaki sahnelerin nasıl gelişeceği de belirsizdi. Buster, seyirciler arasından anne babasını seçebiliyordu; babası koridorda ayakta durmuş, kamerayı sahneye doğrultmuştu –kayıt altına alınmazsa hiçbir şeyin değeri yoktu. Aslına bakarsanız oyunun kendisi bir tür Fang gösterisine dönüşmüştü; her an isyan çıkacak gibiydi – Annie ile Buster, eli kulağındaki büyük karmaşanın müjdecileriydi. Buster yavaş yavaş o çok iyi bildiği duyguya kapıldı; aynı diğer gösterilerdeki gibiydi, birazdan her şey değişecek, çok daha kötüleşecekti.

Spot ışıkları altında olmamak için bilhassa sahne yönetmenliği gö-

* *Romeo ve Juliet*. 3. Perde, 1. Sahne. (Ç.N.)

** *Romeo ve Juliet*. 2. Perde, 2. Sahne. (Ç.N.)

*** Shakespeare döneminde başparmak ısırmak, günümüzde orta parmak göstermeye benzer, ağır hakaret manası taşır. *Romeo ve Juliet*'in 1. Perde, 1. Sahne'sinde Sampson, "Başparmağımı ısıracağım onlara; buna katlanırlarsa, rezil oldular demektir" der. (Ç.N.)

revine talip olmuştu Buster. Gereken koordinasyonu sağlayacak, denetimleri yapacak, gösterinin her noktasına eli değecek, ancak seyirciler orada olduğunu bilmeyecekti. Ama şimdi, Coby Reid'in yalandan intihar teşebbüsü sayesinde Romeo olmuştu; Verona'nın geri zekâlısı, abazanlığından ardında cesetler bırakan salak.

Buster ablasının elini tutmuştu. Yüzündeki kaplan maskesi suratını kaşındırıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Ablasına elini öpüp öpemeyeceğini sordu –normal şartlarda bu tip laflarla bir yere varabileceğini bile hayal edemezdi Buster. Allah'tan Annie onu tersledi. Buster bu kez –eyvah eyvah– onu dudaklarından öpüp öpemeyeceğini sordu. Ablasına baktı. Annie'nin pis pis sırıttığını gördü; bu karşılıklı atışma Annie'yi hayli eğlendiriyordu. Ablası resmen onunla flört ediyordu ve Allah'ın belası William Shakespeare öyle buyurduğu için, ablasına boyun eğmekten başka şansı yoktu. "Öyleyse kımıldama, yakarmamın sonucunu alırken" dedi Buster, sonra da ablasını öpmek üzere öne eğildi. Annie'nin dudaklarına birkaç santim kala ağzını gürültülü bir şekilde şapırdatarak havayı öptü ve sonra da bedenini geri çekti. Tehlike atlatılmıştı; seyirci kıkırdıyordu, ama rezalet çıkmamıştı. Annie kaşlarını çatarak Buster'a baktı, ama sonra gülümseyerek sözlerine devam etti –ne de olsa Shakespeare arkasındaydı– "Benim dudaklarımda kaldı günah öyleyse." Buster, başka şansı olmadığından repliğini söyledi –"Günahımı geri ver bana". Tam Annie Buster'ı öpmek üzere uzanmıştı ki, Buster sağ gösterip sol vurdu; başını hafifçe çevirip, yine şapır şupur sesler çıkartarak havayı öptü. Bu sefer seyirci kahkahalarını tutamaz oldu. Annie duygusuz bir ifadeyle kardeşine baktı –gerçi ellerini yumruk yapmıştı; Buster'a bir tane çakmamak için zor duruyor gibiydi– ve sonra monoton bir sesle, "Kitaba uydurarak öpüyorsunuz beni" dedi.

Sahne sonunda bitip birinci perde kapanınca, Buster en ön sırada oturan Bay Guess'e baktı. Müdür bey el işareti ile "her şey yolunda" yaptı –belli ki gidişattan memnundu. Trajedi, Buster'ın ellerinde komediye dönüşmüştü.

Perde kapanıp sahneyi gözlerden uzaklaştırınca Annie Buster'ın su-

ratına bir tane patlattı; yukarıdan daire çizerek inen yumruk Buster'ı yere serdi. "Her şeyi mahvediyorsun" dedi Annie. "Bu benim son okul piyesim ve senin yüzünden insanlar bize gülüyor."

"Bay Guess öpüşme olmayacak dedi" diye hatırlattı ablasına Buster. Sağ şakağı şimdiden şişmişti.

"Onu kim takar?" diye bağırdı Annie. "Bu, *Romeo ve Juliet*. Biz, Romeo ve Juliet'iz. Öpüşeceğiz."

"Hayır, öpüşmeyeceğiz" dedi Buster.

"Buster" dedi Annie. Sesi titremeye başlamıştı. "Lütfen. Benim için yap bunu."

"Yapamam" dedi Buster.

"Allah belasını versin ailenin"* dedi Annie ayağını yere vurarak, ve sonra da arkasını dönüp gitti.

"Benim ailem senin ailen" diye seslendi Buster ardından, ancak Annie çoktan Buster'ı duyamayacak kadar uzaklaşmıştı.

"Ah Romeo, Romeo! Neden Romeo'sun sen?" diye sordu Annie.

Balkonun altında gölgede saklanan Buster'ın verecek yanıtı yoktu.

İkinci perdenin sonunun hemen öncesiydi. Buster, Jimmy Patrick'in yanında durmuş Rahip Lawrence'ın öğütlerini dinliyordu (saçları daha on altısında seyrelmeye başlayan Jimmy, toparlak bedenini de ekleyince, Rahip Lawrence rolü için biçilmiş kaftandı); "şiddetli hazlar şiddetle son bulurlar"dı, "en tatlı bal bile tadıla tadıla bıkkınlık verir"di, ve son olarak, haliyle, Buster, "ölçülü sev"meliydi. Öğütlerin ardından kuş gibi hafif adımlarla Annie sahneye girdi ve Buster'ın ellerini tuttu. Onları öyle bir sıktı ki, Buster'ın ellerinde renk kalmadı, hissetmez oldu. Annie Jimmy'i selamladı; Jimmy de, "Romeo teşekkür edecektir sana kızım, ikimiz için de" dedi. Kalabalık gülmeye başladı. Buster ablasının hem utançtan hem de sinirden giderek kızaran yüzüne baktı; Annie, nemli gözlerini hiç kırpmıyordu. Buster o an her şeyi mahvettiğini anladı. Durumu nasıl düzelteceğini bilemediğinden en temel yeteneğini konuş-

* *Romeo ve Juliet*, 3. Perde, 1. Sahne'de Mercutio'nun, "Allah belasını versin iki ailenin de!" sözüne atıfta bulunuyor. (Ç.N.)

turdu; öne eğilip ablasını kendine doğru çekti ve dudaklarına öyle bir şiddetle yapıştı ki, Annie'nin bu iki talihsiz aşığın kaderine tepki vermesi yarım saniyeyi buldu. Öpücük yumuşak ve tatlıydı; kızın ablası olduğunu saymazsanız, tam da Buster'ın hayallerindeki ilk öpücüktü.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır" diye bağırdı Bay Guess; koltuğundan fırladığı gibi acayip hareketlerle sahneye tırmanmaya çalıştı. Seyircilerin yarısı yuhalıyor, yarısıysa alkış tutuyordu; gerçi Buster tepkinin öpüşmeye mi, yoksa müdüre mi yöneltildiğini anlayamamıştı –müdür o sırada yanlarına gelmeyi başarmış, iki kardeşi ters yönlere savurarak ayırmış, etrafa azar savurmakla meşguldü. Annie Buster'a bakıp gülümsedi. Buster sadece omuzlarını silkti; tam o sırada perde, o gece bir daha açılmamak üzere kapandı. Böylece Romeo'yla Juliet'in öyküsü, daha başından bitmek zorunda kaldı; ve elbette, daha acıklı öyküler kapıdaydı.*

Altı ay sonrasıydı. Annie ile Buster, Chicago Modern Sanat Müzesi'nde boş buldukları bir masaya oturmuş, bedava alkolle kafayı bulacak yaşa gelmiş insanların arkalarında yarım bıraktıkları şarap kadehlerini bitiriyorlardı. Anne babaları ise bir avuç çenebaz ziyaretçi ve müze küratörü ile sohbet ediyordu. "Keşke evde kalabilseydik" dedi Buster. Yedi kadeh şarap devirmesine rağmen hâlâ zımba gibi olan ablasıysa, "Sanki bizimle dalga geçiyorlar," dedi, "Bakın, diyorlar, utancınızın kaynağı burada, çerçeveye alıp astık." İki kardeşin girmeyi reddettiği ana sergi salonunda piyesin tamamı büyük ekranda oynatılıyordu. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, hoparlörlerden yayılan kendi seslerini duymazdan gelemiyorlardı. Shakespeare'in mısraları beyinlerinde yankılanıyordu. "Şişirilmiş melodram" diye homurdandı Annie. Buster da ablasına katıldı. Gençler intihar edip durmuyor muydu zaten? Ne vardı bunda? Uzaktan anne babalarını seyrettiler. Asıl mucize onların, yani A ile B'nin hâlâ yaşıyor olmasıydı.

Bir anda Bay Delano yanlarında belirdi –sarhoş ve mutlu görünüyor-

* Yazar, *Romeo ve Juliet*'in kapanış repliğine atıfta bulunuyor: "Daha acıklı öykü duyulmamıştır, bilin, bu öyküsünden Romeo'yla Juliet'in." (Ç.N.)

du– masada boş bulduğu bir yere yığılıverdi. "Çocuklar" diye bağırdı, sonra da kıkırdamaya başladı. Annie ile Buster Bay Delano'yu o geceden beri hiç görmemişlerdi; perde daha yere değer değmez hemen o an orada kovulmuş, evini boşaltmış, ertesi gün güneş batmadan kenti terk etmişti. "Çocuklar" dedi Bay Delano, bir kez daha, ama bu sefer kendini toparlamış gibiydi. Gerçi yüzü hâlâ feci kırmızıydı. "Sizi ne özledim."

"Sizin ne işiniz var burada Bay Delano?" diye sordu Buster.

"Açılışı dünyada kaçırmazdım" dedi Delano. "Eh, ne de olsa bensiz bunların hiçbiri olmazdı."

Annie, Bay Delano'nun elindeki şarap kadehini alıp yerine boş bir tanesini tutuşturdu. Sonra da bir tabak dolusu karidesli kanepeyi önüne ittirdi; ancak Bay Delano tabağı fark etmişe benzemiyordu.

"Bay Delano," diye sordu Buster, "burada ne işiniz var?"

"Sizinkiler davet etti beni, hiç olmazsa bunu yapmak istediklerini söylediler. Ne de olsa, bu zamanının ötesinde gösteriyi sahnelediğim için işimden kovuldum ben."

"İşinizi kaybettiğinize çok üzüldüm" dedi Annie. "Ayıp ettiler size."

"Neye bulaştığımı biliyordum ben tatlım" dedi Bay Delano. "Bütün bunlar için hazırlanırken sizinkilere defalarca söyledim; sadece zor olan sanat yapmaya değerdir. Ateşlendikten sonra sanat, ardında simsiyah delik bırakmalıdır."

Annie ile Buster'ın sanki altlarından yer çekilmişti. İkisinin de midesi bulanmaya başladı.

"Ne?" dedi Annie.

"Ne?" dedi Bay Delano; yüzündeki kızarıklık bir anda kaybolmuştu.

"Ne demek istediniz," dedi Annie, dişlerini sıkarak, "*tüm bunlar için hazırlanırken dediğinizde?*"

Bay Delano elinde tuttuğu boş kadehi dudaklarına götürdü; yüzü aniden kireç gibi olmuştu. Çocuklar sandalyelerini masaya doğru iyice çekti; dizleri Bay Delano'nunkilere batıyordu artık. Fang kardeşler kızgın olduklarında, bunu beden dilleriyle net bir şekilde gösterirlerdi.

"Anne babanız size anlatmadı mı?" diye sordu Bay Delano.

Buster'la Annie hayır manasında başlarını salladılar.

"Bunların hepsi," dedi Bay Delano, eliyle Fanglerin son gösterisiyle dolu odayı göstererek, "çok önceden planlanmıştı. Annie'nin Juliet'i oynayacağı belli olduğunda geldi sizinkiler bana. Fikirlerine bayıldım. İnanır mısınız bilmem ama ben gençliğimde New York tiyatrosunda avangard bir akımın öncülerindendim. *Tutku Diye Bir Tramvay* adlı bir Broadway-dışı oyunda kırık cam çiğneyip seyircinin üzerine kan tükürdüğüm için tutuklandım. Anneniz de, babanız da birer deha. Onlara yardımcı olmaktan mutluluk duydum."

"Peki ya Coby Reid?" diye sordu Buster. "Onun sahneye çıkamayacağını nereden bildiniz?"

"O işi sizinkiler halletti" dedi Bay Delano.

Aynı anda hem Annie'nin hem de Buster'ın yüzünde şok ifadesi belirince Bay Delano sözlerini düzeltti. "Hayır, hayır, öyle değil tabii. Yok artık. Coby'e sahneye çıkmaması için beş yüz dolar verdiler. Tek yapması gereken gösteriye gelmemekti. Araba kazası Coby'nin kendi bahtsızlığıydı."

"Bize bunu yaptılar, öyle mi?" dedi Annie, "Sanat için?"

"Sanat için!" diye haykırdı Bay Delano, boş kadehini başının üzerine kaldırdı.

"Bizi kullandılar" dedi Buster.

"Hayır Buster, haksızlık etme. Anne babanızın yaptığı, en iyi performansı sergileyebilmeniz için sizden birtakım bilgileri saklamaktı; o kadar. Onları yönetmen gibi düşünün; tüm şartları kontrol ediyor ve birbirinden bağımsız parçaları bir araya getiriyorlar; böylece başka türlü asla olmayacak güzel bir şey yaratmış oluyorlar. İkinizi o kadar ustaca yönettiler ki, bunu yaptıklarını fark etmediniz bile."

"Siktirin gidin Bay Delano" dedi Annie.

"Çocuklar" diye sitem etti Bay Delano.

"Siktirin gidin Bay Delano" dedi Buster.

Annie ile Buster, ellerinde hâlâ bir türlü bırakamadıkları şarap kadehleri ile, eski tiyatro öğretmenlerinin yanından ayrılıp anne babalarını çevreleyen kalabalığın arasına daldılar, insanları ittire ittire en ortaya kadar geldiler.

"A ile B" dedi Bay Fang, çocukları karşısında görünce. "Gecenin yıldızları" dedi Bayan Fang. Annie'yle Buster ellerindeki kadehleri anneleriyle babalarının kafalarına bir güzel geçirdiler. İçlerinden geçeni bildiklerinden aralarında konuşup anlaşmamışlardı bile. Parçalanan camlar yere döküldü, Bay ve Bayan Fang'in ağızları açık kalmıştı; şaşkınlığın mükemmel "O"ları...

"Bizden ne istediyseniz, her seferinde yaptık" dedi Annie. Sinirden titriyordu. "Ne söylediyseniz yaptık, asla neden diye sormadık. Sadece yaptık. Sizin için."

"Ne yapmak istediğinizi söyleseydiniz," diye devam etti Buster, "yine yapardık."

"Sizinle artık hiç işimiz olmaz" dedi Annie. Ve çocuklar arkalarını dönüp ana sergi salonuna yöneldiğinde adeta şoka girmiş olan çevredeki izleyiciler –bu da bir tür sanatsal gösteri miydi, yoksa sıradan saldırı mıydı, pek anlayamamışlardı– çabucak açılarak Fang kardeşlere yol verdiler.

Annie ile Buster ekrandaki görüntülerini izlediler. Ellerinden kan damlıyordu; hem kendi kanları, hem de anne babalarınınki. Onlar ailelerinin isteklerine boyun eğmeyi reddeden iki çocuktu, ve bunu, şartlar çerçevesinde, muhteşem ortaya koymuşlardı.

yedinci bölüm

Annie ertesi sabah çok mutlu kalktı –Buster halen odasında uyuyordu. Gerçi bu kadar mutlu olmayı hak edecek bir şey yapmış değildi; sinemada iki saatini harcamış, film boyunca minik şişelerden gizli gizli burbon içmişti. Ama Buster'ın yaptığı, ikisine de yeterdi. O yamuk yumuk suratına rağmen evden çıkmış, bir grup öğrenci ile bir araya gelmiş, ve onu özel kılan şey hakkında konuşmuştu. Sonuç olarak ikisinin de günü başlangıcına göre çok daha mutlu bitmişti; Annie bunun en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. Ufak bir şeydi bu elbette, ama, bir adımdı.

Yataktan çıktı. Baştan aşağı giyinikti; bir gün önceki kıyafetlerini hiç çıkarmamıştı. Buster'ın eve getirdiği öyküleri karıştırmaya başladı, Suzanne'inkine gelince durdu. Evin diğer ucuna, mutfağa gitti. Buster'dan olabildiğince uzakta olmak istiyordu çünkü, halletmesi gereken iş son derece sevimsizdi: Kardeşinin bu garip kıza âşık olmasını engellemeliydi. A ile B'nin başına gelebilecek her türlü belayı savmak bir zamanlar Annie'nin göreviydi. Paslanmıştı elbet, ama olsundu. O sabah alkolü pas geçti, yerine uzun bir bardaktan domates suyu yudumladı. Anne babası uzaklardayken de kendi başının çaresine bakabilirdi.

Öykü öyle şahane falan değildi. Hatta sonu biraz barizdi; ama Buster'ın

neden bu öyküyü sevdiğini anlayabiliyordu Annie; kardeşi, haksız yere acı çekme meselesine kafayı takmıştı. Eğer Buster iyice kendini kaptırırsa o zaman bu Suzanne denilen kızla konuşacak, ona Fang ailesinin geçmişini anlatacak, sonra da kızı postalayacaktı. Zaten bu Joseph meselesi yeterince endişelendiriyordu Annie'yi; Nebraska'daki gizemli adam Joseph. Buster ona karşı hâlâ birtakım duygular beslediğini itiraf etmişti. O Allah'ın belası Joseph Buster'ı suratının ortasından vurmuştu –kardeşine haksız yere acı çektirmişti yani– o yüzden fırsatını bulsa, Bay Patates Silahı'na söyleyecek bir çift sözü vardı Annie'nin.

Annie Suzanne'in öyküsünü çöpe attı, iyice dibe itti. Sonra o muhteşem domates suyuna geri döndü –gerçi şimdi keşke içinde biraz votka olsaydı diye düşünüyordu– ve aklını kemiren kuşkuyu duymazdan gelmeye çabaladı. Buster'ın ilgisini sadece ve sadece bu evde olmaktan, kendi mutsuzluklarına konsantre olmaktan alıkoyan bu alakasız tipleri kıskanıyor muydu yoksa? Hayır, öyle yapmıyordu Annie; kardeşine bakıyordu o. Bu ailede birinin düzgün kararlar alması gerekiyordu; herkesi hayrete düşürecek, patlamalı, çığlık attırıcı, ağlatıcı ya da psikolojik yaralar açan türden kararlar olmasa da! Sonra Annie'nin aklına Daniel geldi; onu Wyoming'de, saçı sakalı birbirine karışmış halde, bir insan evladının düşünebileceği en saçma sapan, en boktan şeyi yazarken hayal etti. Duygusal açıdan hangi tip erkeklerin ilgisini çektiğini gözden geçirmeliydi. Öyküyü çöpten çıkardı, sayfalarını eliyle düzeltip masanın üzerine bıraktı. Çok geçmeden –dudağının üstünde iyileşmekte olan yarayı dişleyerek– Buster geldi ve masanın üzerindeki öyküyü fark etti, Annie'ye baktı. "Okudun mu?" diye sordu. Annie, evet anlamında başını salladı. Buster'ın kaşları çatıldı, utanmıştı. "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu. Annie domates suyundan uzunca bir yudum aldı ve "Gayet iyi" dedi. Buster gülümsedi. Bir yandan başını sallayarak Annie'nin sözlerini tekrar etti: "Gayet iyi."

* * *

Kahvaltıdan sonra Annie konuşmaları gerektiğini düşündü. Madem hayatlarıyla ilgili geleceğe yönelik bazı adımlar atmışlardı, o zaman kısa

bir durum değerlendirmesi fena olmazdı. Bir gün önceki başarıyı nasıl geliştirebilirlerdi? Bunları Buster'a söylerken, kamu yararına çekilen bir reklamda oynuyormuş gibi hissetti kendini Annie. Ama Buster söylediklerine katılınca, bu sefer de kendini kadın programı sunucusu gibi hissetti. Önlerindeki tabakları ittirip, fikir alışverişine giriştiler. Eğer mutfakta beyaz tahta olsaydı, kesin kullanırlardı.

Buster'ın durumu: Florida'daki dairesinden şimdiye kadar kesin atılmıştı. Ayrıca hastaneye on iki bin dolar borcu vardı ki, o kadar parası yoktu. Yüzü de henüz tamamıyla iyileşmemişti. Annie, Buster'ın yüzünü inceledi; hafiflese de, sağ tarafında hâlâ boydan boya morluklar, kabuk tutmuş yaralar vardı. Dudağının üzerindeki iz duruyordu, gözüne oturan kan da tam olarak dağılmamıştı.

Annie, her şeyin altından kalkarım duygusu içinde, kendinden pek bir emindi, hemen yapılacak işleri planlamaya girişti. Sadece Buster'a değil, stüdyodaki seyircilere de hitaben konuşuyordu şimdi. "Hastaneyi ben ödeyebilirim" dedi; Buster buna itiraz bile etmedi. Annie –o an kafasına dank etmişcesine– parasının olduğunu fark etti. Hem de dünya kadar, saçmalık derecesinde çok parası vardı. Herkes bok atıp dursa da, paranın bazen sorun çözebildiğini görmek güzeldi. "Burada kendimize çeki düzen verdikten sonra benimle Los Angeles'a gelirsin. Senaryo yazabilir misin sence?" Buster hayır manasında başını salladı. Yazamazdı. "Dizi senaryosu yazabilir misin peki? Daha kısadır." Buster bir saniye düşündü, sonra yine başını salladı. Annie eliyle kardeşini savuşturdu. "Tamam, tamam, fark etmez zaten. Sıradan bir iş bulabilirsin; yazmaya zaman ayırırsın böylece. Hem sana borç da verebilirim, uzun süre iş konusunda endişelenmene gerek kalmaz." Buster omuz silkti; planda itiraz edebileceği bir nokta yoktu. Annie gülümsedi. Hiç de zor değilmiş, diye düşündü. Kendi televizyon programı olmalıydı; hayatına sıçan kim varsa konuk eder, sorunlarını aynen böyle çözebilirdi. "Yüzün de iyileşiyor" diye hatırlattı Buster'a. "Bir iki aya kalmaz tamamen normale dönersin." Buster ablasının iyiliği karşısında gülümsedi, eksik dişi ortaya çıktı. Annie aklına not etti; bir ara o dişi de yaptırmalıydı. Tamamdı işte. Buster hallolmuştu; şu an için hayatı kontrol altındaydı. Hayat bu kadar kolay olabilir miydi? Şimdi sıra kendisindeydi.

Annie, görebildiği kadarıyla, bir süre işsiz olacaktı. Sinema tarihinin en çok para kazandıran serisindeki rolünü kaybetmişti. Göğüsleri internete düşmüştü. Bir muhabirle yatmıştı. Eski erkek arkadaşı –ki kendisi Hollywood'un en güçlü adamlarından biri olma yolunda hızla ilerliyordu– muhtemelen onu artık pek sallamıyordu. Annie, kendi nahoş durumunun detaylarını sıralamayı bitirdiğinde, Buster'dan uzun bir ıslık geldi. "Fena değilmiş" dedi. "Teşekkür ederim" dedi Annie.

Gözü masaya takılı, bir saniye kadar düşündü Annie. Tamam; kaliteli senaryolar olmasına dikkat ederek, daha az bütçeli filmlerde yardımcı rollerde oynayabilirdi. Ya da daha iyisi –evet, kesin daha iyi– tiyatroya dönebilirdi. Bir iki ay Broadway dışında oynardı, Tennessee Williams piyesinde falan rol alırdı. Savaşma gücünü geri kazanırdı, sonra da ne olacağına bakardı. Memeleri! Ahh, o konuda yapacak bir şey yoktu. En fazla ileride biraz daha dikkatli olurdu, dersini almıştı. "Muhabiri dert etme" dedi Buster. "Serbest yazarları kimse siklemiyor." Annie başıyla onayladı. Birlikte olduğu soru işaretli tiplere gelince; o kadar da sıçmamıştı, dönüşü olmayan bir noktada değildi yani. Daniel meselesi de aynıydı; geride bırakılması gereken kötü bir karardı. Durum şuydu; evet, son derece ciddi hatalar yapmıştı, şu anda anne babası ile yaşıyor oluşu da bunu gösteriyordu, ama hepsiyle başa çıkabilirdi. Kırılan şeyleri tamir edemezdi belki, ama olabildiğince az sıkıntı ile hepsinden kurtulabilirdi.

Ufak bir mesele daha vardı: alkol ve uyuşturucu bağımlılıkları. Buster'ın önerisi, "Mutlaka alınam gerekmedikçe ağrı kesici almayacağım, sana da akşamüstü beşten önce alkol yok" oldu. Annie bir iki saniye düşündü; sonra "Tamam" dedi. Gayet mantıklıydı. Evet, sırada ne vardı? Konuşmanın ötesinde herhangi bir şey yapmamış olmalarına rağmen Annie şimdiden kendini daha iyi, daha güçlü, daha hızlı hissediyordu. Ve sarhoş değildi. "Bunu yapabiliriz" diye düşündü.

Bu sabahki toplantı için görüşülecek konular listesi hazırlanmış olsaydı, *Buster'ın sorunları* ve *Annie'nin sorunları* maddelerinin yanına birer çek işareti atmışlardı. Annie tam sözlerini hayata geçirmek üzere ayaklanıyordu ki, Buster geri oturmasını işaret etti.

"Annemle babamı düşünüyordum da" dedi Buster. Annie ise onları hiç düşünmüyordu, aklına bile gelmemişlerdi; ama Buster'ın sözünü kesmedi. "Tamam, evet, biliyorum, çocukken ikimizin de ağzına sıçtılar, ama şimdi burada kalmamıza izin veriyorlar. Bize ellerinden geldiğince bakmaya çalışıyorlar." Annie, buna karşı çıkacak değildi. Evet, anne babaları gerçekten de ağızlarına sıçmıştı. Ve evet, şimdi evlerinde kalmalarına izin veriyorlardı. "Kısacası," dedi Buster, "bir sonraki projeleri her ne ise, bence onlara katılmalıyız." Annie hayır manasında başını salladı. "Burada iyileşmeye uğraşıyoruz Buster" dedi. Buster'ın –o her zaman tatlı, her zaman iyi olmaya çalışan Buster'ın– kaşları çatıldı. "Caleb'la Camille'in oyunlarına katılmak bize yaramıyor" dedi Annie; elleri isteksizce kasılmaya başlamıştı. Giderek sinirleniyordu, öfkeye kapılıp gitmemek için kendini kontrol etmek zorunda kaldı. "Zehir gibiler. Tekrar çocuk oluyoruz yanlarında; bizi istedikleri gibi kullanıyorlar. Bütün sabah bunu nasıl aşacağımızı konuşmadık mı biz?"

"Tavuk Kraliçe fiyaskosunu gördün" dedi Buster. "Onlara yardım edebilirdik. Bir sonra yapacakları gösterinin başarılı olmasını sağlayabiliriz. Sadece bir kez yaparız, ayağa kalkmalarını sağlarız, sonra bir daha asla yapmayız." Annie böyle bir şeye tamam demeye hazır değildi; kendini bir kez daha anne babasının çılgınca isteklerine maruz bırakamazdı. Ama Caleb'la Camille'in alışveriş merkezindeki o zavallı hallerini de unutamamıştı. Bütün o boşa çırpınışlar; Annie'nin gözünün önünden gitmiyordu. Açık bir kapı bırakmak istedi, "Bakarız" dedi kardeşine. "Bu da yeterli" diye yanıtladı ablasını Buster.

* * *

Annie ile Buster, hayatlarının ayrıntılarını düzene sokma işi bitince etraflarına el attılar; evi temizlediler –ki bu öyle küçümsenecek iş değildi. Annie, içki şişelerinin şangır şungur ettiği torbalarca çöp çıkardı. Buster başucunda biriken düzinelerce kanlı, ilaçlı sargı beziyle yara bandını topladı; zahmet edip hiçbirini atmamış, her seferinde başucuna bırakıvermiş, iyileşme sürecini temsilen garipçe bir heykelcik yaratmıştı. Birbirlerine yardım ede-

rek yataklarını yaptılar, yerleri sildiler, birkaç parça eşyalarını düzenlediler. Paylaştıkları banyoyu pırıl pırıl temizlediler. Daha öğle bile olmamıştı, ama geçen bir yıl boyunca yaptıklarından daha çok iş çıkarmışlardı.

Fang hanesinin en büyük odası olan oturma odası ağzına kadar eski Fang projelerinin taslakları, notları ve planlarıyla doluydu; hepsi öyle üst üste yığılmıştı. Neyin nereye konacağı konusunda en ufak fikri yoktu Annie'nin. Her şeyi dosyalasam mı, diye düşündü, ama nereden başlayacağını bile bilmiyordu. O da dikkatini yerde dağınık duran plaklara çevirdi. Çok garip bir koleksiyondu bu; bugün bile Annie'yi hayretlere düşürürdü.

Caleb'la Camille iki tür müzikten hoşlanırlardı. John Cage, ya da Current 93'ün vahiysel folk müziği gibi ezoterik, anlaşılmaz şeyler, ya da en salak, en gürültülü punk rock müzikler. Annie'yle Buster küçükken, anne babaları yatmadan önce onlara ninniymiş gibi Black Flag'in "Altılı Bira"sını söylerlerdi. "Ağzımda şişeyle doğmuşum ben" diye girerdi şarkıya anneleri, sonra babaları, "Altılı Bira!" derdi. Şarkının sonunda, Annie ile Buster'ı alınların öpmeden önce, "Altılı Bira! Altılı Bira! Altılı Bira!" diye fısıldar, sonra da ışığı söndürürlerdi.

Annie albümleri müzik setinin altındaki dolaba düzenli bir şekilde yerleştirirken, James Chance and the Contortions'ın *Buy* (Satın Al) albümünü pikaba koydu ve beşinci şarkıyı çalmaya başladı. Annesiyle babası dış dünyada yeni bir kargaşa yaratmak üzere evden çıkmadan önce hep bu şarkıyı çalarlardı. Kötü bir anı değildi bu –ki, kötü olmayışı Annie'yi şaşırtmıştı– ne olacağını bilememenin getirdiği heyecan, anne babasını gösteri öncesinde iyice havaya girerken izlemek, o ve Buster olmadan bunların hiçbirinin olmayacağını bilmek... Bu son derece tuhaf müzik, çın çın ede ede hoparlörden evin içine yayıldı. Çok geçmeden Buster holde belirdi, ayağıyla tempo tutuyordu. Annie eliyle içeri gel yaptı, birlikte hoparlörün önünde durdular, başlarını salladılar. Şarkının sözlerini birlikte söylediler: "Çarpıt, çarpıt, kendini çarpıt." Madem Annie alkol içemeyecekti, madem Buster ağrı kesici alamayacaktı, o zaman bu kulak tırmalayıcı atonal caz punk eşliğinde dans edeceklerdi. Müzik cazırdadı, normal ritmin kenarlarından taştı; ama Buster'la Annie tek bir adımı bile atlamadılar, bildikleri tek şekilde –hayli

kötü, ama içten gelen kocaman bir hevesle– dans etmeyi sürdürdüler. Bu dansın bir ismi olsaydı, Fangler Dansı olurdu.

İkisi de telefonun çaldığını ancak üçüncü zilden sonra duyabilmişti; etraflarını kuşatan ses karmaşasından zil sesini ancak ayırt edebilmişlerdi. Tam telesekreter "Fangler öldü" derken, Annie mutfaktaki telefona uzandı ve nefes nefese, "Ölmedik ölmedik. Pardon, buradayız. Çok pardon" dedi. Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Annie arayanın tırsıp kapayacağını düşündü, ama sonunda ciddi, sabırlı bir erkek sesi duyuldu: "Bayan Fang?"

"Evet" dedi Annie.

Karşıdaki ses daha bir meraklanmış gibiydi. "Camille Fang?" diye sordu.

"Ah, hayır, çok pardon" dedi Annie. "Ben Annie'yim. Bayan Fang'in kızıyım. Camille'in kızıyım ben." Sarhoş muydu Annie? Bir saniye düşündü. Hayır, kesinlikle sarhoş değildi. Kendini toparlamaya çalıştı.

"Annem burada değil" diye söze devam etti.

"Siz kızısınız demek?" dedi adam.

"Evet."

"Anladım. Ben de Memur Dunham'ım" dedi adam. Annie şimdi duyacaklarını çok iyi biliyordu. Tutuklamalar olmuştu. Anne babasının başları dertteydi; öyle çok büyük bir dert değildi elbette, ama herkese iş çıkartıp gıcık etmeye yetecek büyüklükteydi. Kefaletlerini ayarlamak gerekecekti. Annie kısacık bir an için anne babasına hayranlık duymadan edemedi; alışveriş merkezinde kimseden duygusal tepki alamamalarına rağmen yine gitmiş, polis müdahelesi gerektirecek türden zor bir şey yaratmayı başarmışlardı.

"Ne yaptılar?"

"Efendim?" dedi polis memuru.

"Başları dertte mi?"

"Evet. Yani; bel... belki" diye kekelemeye başladı Memur Dunham, sonra da kendini toparlayıp konuşmanın kontrolünü eline aldı. "Annie, üzgünüm ama şu an itibarıyla annenizle babanızın kayıp olduğunu size bildirmek durumundayım."

"Ne?"

"Bu sabah minibüslerini Kuzey Carolina'ya gelmeden hemen önceki bir dinlenme tesisinde, park halinde bulduk. Bildiğimiz kadarıyla bir önceki geceden beri orada. Nerede... Nerede oldukları konusunda endişeliyiz."

Anne babası her ne tasarladıysa, oyunlarını bozacağı için hafif bir suçluluk hisseder gibi oldu Annie, ama polis meselelerine bulaşmak istemiyordu. İyileşme yolundaydı o. Her şeyi itiraf etti.

"Memur bey" diye söze girdi. "Hepsi oyun. Annemle babam bir tür sanatçılar, hatta tanınıyorlar da. Bunların tümü bir gösteri onlar için. Gerçekten kayıp falan değiller, sadece öyle düşünmenizi istiyorlar. Size zahmet verdiğimiz için kusura bakmayın."

"Aileniz hakkındaki her şeyi biliyoruz Annie. Biraz araştırma yaptım, bölgenizdeki yetkililerle de konuştum. Anne babanızın davranışları ardındaki, nasıl söylesem, sanatsal niyetlerin farkındayım. Ancak yine de söz konusu durumu kayıp vakası olarak ciddiyetle ele alıyoruz."

"Ama hepsi numara" dedi Annie. Bu sabırlı adamcağızı boşu boşuna uğraşmaktan kurtarmak için çırpınıyordu; çünkü anne babasının tam olarak istediği buydu. Fang gösterilerinden sonra hissettiği o tuhaf, rahatsız edici duyguyu hissetti yine; Caleb'la Camille söz konusu olduğunda, kendi düşüncelerinin bile kontrolünde olduğundan emin olamazdın.

"Bayan Fang, bence yüz yüze görüşmeliyiz. Ama önce olayın ciddiyetini anlamanızı istiyorum. Arabanın etrafında, geçiştirilemeyecek miktarda kan mevcut. Boğuşulduğuna dair göstergeler var. Ve son dokuz aydır bu civardaki dinlenme tesislerinde benzer olaylarla çok karşılaştık. Sizi paniğe sokmak istemiyorum, ama Tennessee'nin doğusunda dört dinlenme tesisinden kaçırılma olayı yaşandı ve hepsi de cinayetle sonuçlandı. Bunun anne babanızın bir oyunu olduğunu düşündüğünüzü biliyorum, ancak bu kez durum öyle değil. Bunun gerçek olabileceği ve kötü sonuçlanabileceği olasılığına hazırlıklı olmanız gerekiyor."

O sırada Buster mutfağa girdi. "Kim o?" diye sordu, ama Annie parmağıyla sus yaptı.

"En son ailenizle ne zaman görüştünüz" diye sordu polis memuru.

"Dün sabah, kahvaltıda."

"Nereye gideceklerinden bahsettiler mi?"

"Hayır, hiç seyahat sözü geçmedi, ama dün kardeşimle öğleden sonra eve döndüğümüzde Kuzey Carolina'ya gittiklerini söyleyen bir not bıraktıklarını gördük."

"Kuzey Carolina'da tanıdıkları var mı?"

"Hiç bilmiyorum" diye yanıtladı Annie.

"Jefferson'da hiç tanıdıkları var mı? Dinlenme tesisinde tanıştıkları biri belki?"

"Hiç haberim yok."

"Size numaramı bırakayım Bayan Fang. Oldu da anne babanızdan haber aldınız, lütfen arayın. Araştırmamıza yardımcı olacak başka bilgi de aklınıza gelirse, arayın. Bizim aklımıza gelmeyen bir şey olduğunu düşünürseniz de arayın. Biz, bu tarafta elimizden geleni yapacağız."

"Öldüklerini düşünüyorsunuz, değil mi?" diye sordu Annie.

"Bunu henüz bilmiyoruz" dedi polis memuru.

"Ama mümkün mü?" diye devam etti Annie.

"Olası senaryolardan biri de bu, evet."

"Keşke anlamanızı sağlayabilseydim" dedi Annie; iyice çileden çıkmıştı. "Bunların hiçbiri gerçek değil. Gerçek bir durumla karşı karşıya değilsiniz. Hepsi onların uydurması. Yaptıkları şey bu. Manyakça bir şey yapıyorlar, sonra da sizin bu durumla nasıl başa çıktığınızı izliyorlar."

"Haklı çıkmanızı umarım Bayan Fang; gerçekten" dedi Memur Dunham ve sonra da telefonu kapattı.

Annie telefonu yerine koyup, mutfak rafındaki yarı dolu votka şişesine uzandı. "Daha değil" diye uyardı Buster, mikrodalga fırının saatine işaret ederek. "Otur yerine Buster" dedi Annie. "Annemle babam ne yapmış?" diye sordu Buster. "Kötü bir şey" diye yanıtladı Annie; şişeden test için bir yudum aldı, yeterli görünce boşaltmaya devam etti.

Kardeşine her şeyi açıkladıktan sonra –kısa bir özet geçti, acaba öyle mi oldu, böyle mi olduları konuştular– Annie yatağa oturdu, Buster da dinlenme tesislerindeki cinayetlerle ilgili daha çok bilgi toplamak için

interneti taradı. Söylenenler doğruydu, bölgede çeşitli olaylar yaşanmıştı; birçok kadın veya erkek vurulmuş ya da bıçaklanmış, cesetleri benzincilerin ya da restoranların çöplüğünde bulunmuştu. Polisler Kuzey Carolina-Tennessee arası düzenli yol yapan bir kamyon şoföründen şüpheleniyordu. Bu şartlarda anne babalarının ölmüş olması gayet mantıklıydı, Annie de bu yüzden emindi: Hepsi planlanmıştı.

"Yaa, git Allah aşkına. Sence Caleb'la Camille bu cinayetleri bilmiyor muydu? Sence bu durumdan faydalanmadılar mı?" dedi Annie. Anne babasının numaraları o kadar barizdi ki onun için, polisin bu kadar salak olduğuna inanamıyordu.

Buster sessizleşmiş, içine kapanmıştı; sadece başını sallıyordu.

"Sana bunu yapmalarına izin verme Buster" dedi Annie, neredeyse bağırarak. Ailesine duyduğu öfke, Buster'ın zokayı yuttuğunu görmesiyle kat be kat artmıştı. "İstedikleri bu işte, Allah kahretsin! Öldüklerini düşünmemizi istiyorlar."

"Ölmüş olabilirler Annie" dedi Buster. Ağlamak üzere gibiydi; bu da Annie'yi daha çok öfkelendirdi. Aklına anne babasının yatak odası geldi; kapı kapalıydı, o oda, evin geri kalanından siperle ayrılmış gibiydi. Bir anda Annie'nin beyninde capcanlı bir görüntü belirdi; annesiyle babası odalarında saklanmış kıkır kıkır gülüyorlar, birinin gelip onları bulmasını bekliyorlardı. Yataklarının altında saklandıklarını hayal etti Annie, etrafları kutu kutu konserve yiyecek ve su şişeleriyle doluydu. Aynı bir bomba sığınağı gibiydi o yatağın altı; Caleb'la Camille orada, dünyanın geri kalanından saklanıyorlardı.

Annie Buster'ı çekiştirerek hole çıkardı. Caleb'la Camille'in yatak odasının önüne geldiler, kapıda bir süre durakladılar. Annie eğilip kulak kabarttı, kapının ardından herhangi bir ses duymaya çalıştı. "Annie?" dedi Buster, Annie'yse kardeşini susturdu. "İçerideler" dedi. "Bizden saklanıyorlar." Kapının tokmağını yavaşça çevirdi; tokmak hiç takılmadan rahatça dönmüştü. Annie ile Buster, kendilerini bildiklerinden beri neye benzediğini sadece hayal ettikleri –o da istemeden– o odanın içine adım attılar. "Tamam" diye bağırdı Annie, odanın içine doğru. "Burada olduğunuzu biliyoruz. Caleb? Camille?" Annie etrafına ba-

kındı; ortalıkta en ufak ıvır zıvır yoktu. Yatak vardı –yapılmamış–, bir de iki adet üzerinde vitamin hapları ve su bardakları bulunan başucu komodini... Odada başka hiç mobilya yoktu. Oturma odasındaki kargaşa ve düzensizlikten eser yoktu; yerli yerinde durmayan tek bir kâğıt parçası bile yoktu. "Burada değiller" dedi Buster Annie'ye, ama Annie koştuğu gibi gardrobu açtı. Kıyafetten başka bir şey yoktu; ayakkabılar, gömlekler, elbiselerle dolu gayet sıradan bir gardrop. Fangler yoktu. "Annie," dedi Buster, "bu biraz tuhaf değil mi?" Annie Buster'a döndü. Tam olarak neyi kastettiğini anlayamamıştı; Caleb'la Camille'i aramaları mı tuhaftı, yoksa odada en ufak garipliğin olmaması mı tuhaftı? "Burada saklanıyor olabileceklerini düşünmüştüm" dedi. "Ama belli ki başka bir yerde saklanıyorlar." Buster omuz silkti, korkusu yüzüne yansımıştı. "Belki de başları belaya girmiştir. Ya da daha kötüsü olmuştur. Annie, gerçekten ölmüş olabilirler."

Annie kardeşinin ellerini tuttu. Buster ona bakana dek gözlerinin içine bakmayı sürdürdü. "Ölmediler Buster" dedi. "Her zaman yaptıkları şeyi yapıyorlar; öyle bir durum yaratıyorlar ki, olaya en yakındakilerin uçlarda duygusal tepki vermesini sağlıyorlar. Eve dönmemizi, dördümüzün tekrar bir araya gelmesini beklediler, sonra da bu korkunç olayı tasarladılar. Amaçları neydi, bilmiyorum; kendi tasarılarında kullanmak için bize bir şeyler hissettirmek..."

"Belki de öyledir" dedi Buster; Annie'nin söyledikleri ona da mantıklı gelmişti.

"Kesin öyle" dedi Annie. "Bu bir Caleb-Camille Fang klasiği. Bizi alıp bir durumun içine yerleştirdiler, hiçbir şey bilmez halde kendi başımıza bıraktılar, ve şimdi ne olacağını görmek için bekliyorlar."

"Peki," dedi Buster, kendini biraz toparlamıştı, "*ne olacak*?"

"Sana ne olacağını söyleyeyim" dedi Annie; kafasında her şey yerli yerine oturmuştu. "Sana tam olarak ne olacağını söyleyeyim, Buster." Alnını kardeşinin alnına dayadı; onun sıcaklığını kendi teninde hissedebiliyordu. A ve B; Fang kardeşler.

"Onları bulacağız."

noel ilahisi, 1977
sanatçılar: caleb ve camille fang

Fangler evlenecekti; bu iki ruh ölene dek bir araya gelecek, kabul ediyor musun, ediyorum, o saçma sapan gösterinin hepsi işte...

Caleb yüzüğü Camille'in parmağına geçirdi, sonra da rahibin hayli baymış havada söylediği sözleri tekrarladı. Sol taraflarında rahibin karısı duruyordu; kadın kilise orguyla Mendelssohn'ın "Düğün Marşı"nı çalmak için uçuk bir ücret talep edince, Caleb'ın vınlayıp duran Super 8 kamerasıyla töreni kaydetme görevi ona verildi. Gerçi Caleb kadının olayın inceliklerini kaçırmasından korkuyordu; durağan, sıkıcı açılarla çekimi kesin mahvedecekti. Caleb bir dahaki sefere hem damat olacak, hem de töreni bizzat çekecekti; bunu yapmanın bir yolunu bulması gerektiğini aklına not etti. Bedeli ne olursa olsun, sanatsal kontrolü elinde tutmalıydı.

Karnı burnundaki Camille, mutluymuş gibi mi yapacaktı, yoksa üzgün mü; bir türlü hatırlayamıyordu. Heyecanlı davranmaya karar verdi o da; öylesi hem mutlu hem de üzgün yerine geçerdi. Tören bo-

yunca kocaman karnını okşadı durdu, uzun, derin nefesler aldı. Arada bir yüzünü ekşitti; doğum sancıları kapıdaymış, sanki o dakika kilisenin ortasında doğurabilirmiş gibi yapıyordu. Eli her karnına gidişinde, rahibin karısının tiksinir bir ifadeyle dudaklarını sıktığını fark etti –Caleb sayesinde kadının yüzünün üst kısmı vın vın vınlayan camdan bir göz olmuştu. Camille de karnını okşadıkça okşadı; rahibin karısının, Pavlov'un köpeği gibi, durumdan rahatsızlığını her belli edişinde o gülümsedi. Camille, insanları bu kadar kolay delirtebildiğine bir kez daha şaşmıştı. O sırada rahiple Caleb'ın gözlerini üzerine diktiklerini fark etti, çabucak, "Kabul ediyorum" dedi –hâlbuki o kısmı çoktan geçmişlerdi.

"Damat gelini öpmek istiyor da" dedi rahip, geçiştirir edayla Caleb'ı işaret ederek. "Sen damadı öpmek istiyor musun?"

"Olur" dedi Camille. "Neden olmasın?" Kocasına doğru uzandı, karnı Caleb'ın ucuz smokinine dayanmıştı.

Rahibin karısı bir avuç pirinci, gelinle damadı kör etmek istercesine hızla yüzlerine fırlattı. Caleb'la Camille sessizce kiliseden çıktılar. Kapıdan çıkar çıkmaz geri dönüp mihraba kadar yürüdüler. Caleb rahibin karısından kamerasını aldı, rahibe bahşişini verdi ve sonra Camille'le birlikte düğün fotoğrafı çektirdi –tek bir Polaroid, on dolar.

Rahip parayı sayarken, "Olayı resmiyete dökmemi istiyor musunuz?" diye sordu. Sayması bitince birer dolarlık banknotları ikiye katlayıp karısına uzattı.

Camille çantasından damgalı evlilik ruhsatını çıkardı. Belgeyi imzaladı, sonra da kalemi kocasına uzattı. Caleb da imzaladı, sonra da kalemi rahibin karısına uzattı, ama rahibin karısı "kalsın" gibisinden elini salladı, çantasından kendi kalemini çıkardı. Şahit olarak ismini yazdı, sonra da kalemi rahibe uzattı. Rahip de ismini yazdı, imzaladı, sanki ıslakmış da kuruması gerekiyormuş gibi belgeyi havada şöyle bir salladı, sonra da Caleb'a teslim etti.

"Artık evlisiniz" dedi rahip.

"Evet, öyleyiz" dedi Camille.

"Birbirinize iyi bakın" dedi rahip.

"Ve o bebeğe" diye ekledi rahibin karısı.

"Ama en çok birbirinize" dedi rahip, karısına sert bir bakış fırlatarak. Ancak karısı çoktan arkasını dönmüş, bir sonraki tören için etrafı temizlemeye girişmişti.

Arabalarına dönen Caleb'la Camille uzun uzun evlilik ruhsatına baktılar. *Bay George De Vries ve Bayan Josephine Boss*. Camille vücudunu acayip şekillere sokup ucuz gelinliğinin eteğini yukarı çekti, sahte hamile karnını çekip çıkardı; karın, patlamaya hazır barut çuvalı gibi arabanın zeminine düştü. Sahte nikâh yüzüklerini parmaklarından çıkartıp, bozuk para gibi şıngırdatarak arabanın küllüğüne attılar.

"Ben artık bunu yapamayacağım" dedi Camille. Sahte karnı takmaktan ağrıyan belini esnetmek için arkaya doğru eğildi.

"Büyük sanat yapmak zordur" dedi Caleb.

"Ciddiyim Caleb" dedi Camille. "Artık nikâh falan olmasın."

"Benimle evlenmek istemiyor musun yoksa?" diye sordu Caleb sırıtarak, arabayı zar zor birinci vitese taktı.

"Otuz altı kez evlendik" dedi Camille. "Yeter."

"Elli" dedi Caleb. "Elli diye anlaşmıştık. *Elli Nikâh: Aşk ve Kanun Üzerine Bir Araştırma* dedik. *Otuz Altı Nikâh* mı diyeceğiz?"

Camille'in aklına *36 Fuji Dağı Manzarası* geldi; ilk sanat dersinde okumuşlardı. Kanagawa'ya vuran dev dalgaları, felaketin karşısında sandalları içinde tamamen savunmasız o minicik insanları görebiliyordu.

"Hamileyim" dedi.

"İyi" dedi Caleb; Camille'in ne dediğini gerçekten duymamıştı. Arabanın vitesiyle kavga ede ede hiç bilmediği sokaklarda ilerlemeye çalışıyordu.

"Hamileyim" diye tekrarladı Camille.

Araba gıcırdayarak durdu. Yolun ortasında durmuştu; arkalarındaki araba korna çalarak, sert bir sollamayla yanlarından geçti.

"Hamileyim" dedi Camille, bir kez daha. Üç kere söyleyince Caleb belki sonunda anlar, diye umuyordu.

"Ee, ne yapacağız peki?" diye sordu Caleb.

"Bilmem" dedi Camille.

"Bir şey yapmamız lazım ama" dedi Caleb.

Arabada –motor çalışır halde– sessizce oturdular. Düşünüyor, tüm olasılıkları değerlendiriyorlardı.

"Paramız yok" dedi Caleb.

"Biliyorum" dedi Camille.

"Hobart hep, 'Çocuklar sanatı öldürür' derdi. Bana bunu milyon kez söylemiştir" dedi Caleb. Camı indirip biraz temiz hava almak istedi, ama pencerenin kolu kırıktı.

"Biliyorum" dedi Camille. "Ben de çok duydum."

"Bu kadar kötü zamanlama olamaz, çok talihsiz bir durum bu" dedi Caleb.

"Biliyorum" dedi Camille. "Ama onu doğuracağım."

Caleb ellerini direksiyona koyup önünde uzanan bomboş sokağa baktı. Biraz ilerilerindeki trafik ışığı yeşilden, sarıya, sonra da kırmızıya döndü, sonra tekrar yeşil yandı. Başarısızlık duygusu midesine vurdu; Camille'i, kendisinden on yaş küçük öğrencisini resmen mahvetmişti. Başarısız olduğuna emindi; attığı her sanatsal adımın bu kadar az getiri sağlaması en çok onu hayrete düşürüyordu. Belki de hayat böyleydi; dünyayı döndüren sistem, her fiyaskonun ardından gelen başarı beklentisiydi. Belki de geriye gitmek, kendi başına sanatsal bir çaba idi. Belki yeterince batarsa kendini bulabilir ve bir şekilde oradan yüzeye çıkabilirdi.

"Tamam" dedi sonunda Caleb.

"Tamam ne?" diye sordu Camille.

"Tamam. Yapalım."

Camille uzanıp Caleb'ı öptü. Bu yumuşacık duygu dolu öpüş, otuz altı nikâhtaki öpüşmelerinin hepsinden daha mükemmeldi.

"Evlenmemiz lazım o zaman" dedi Caleb.

Camille küllüğe uzanıp nikâh yüzüğünü çıkardı, parmağına geri taktı. "Tamam" dedi.

"Tamam ne?" diye sordu Caleb.

"Tamam," dedi Camille, "seninle evlenirim."

Üç ay sonra otuz yedinci kez evlendiler. Ondan dört ay sonraysa kızları Annie doğdu. Annie'nin doğumunun üzerinden bir ay geçmeden, *Otuz*

Yedi Nikâh adlı sergileri San Francisco'da, Anchor Galeri'de açıldı. Duvarlar Camille'in uzmanlığında düzenlenen sahne evlilik ruhsatlarıyla, ve mutlu çifti değişik mutluluk hallerinde gösteren amatörce çekilmiş nikâh sonrası fotoğraflarıyla kaplıydı. Galerinin bir duvarında nikâh törenlerinin görüntüleri dönüyordu; durmadan yüzükler takılıyor, gelin öpülüyordu. Serginin son parçası olan gerçek evlilik cüzdanı ise, gerçek nikâh töreninden çekilmiş bir fotoğrafla birlikte sergilenmişti. Fotoğrafta Caleb'la Camille'in etrafını arkadaş ve meslektaşları çevirmişti; Caleb'ın anne babası vefat edeli çok olmuştu, Camille'in ailesi ise daveti reddetmişti –Caleb'ın uzun zaman önce kızlarının beynini yıkadığına inanıyorlardı. Nikâhı Caleb'ın akıl hocası Hobart Waxman kıydı; özgeçmişindeki gizemli yönlerden biri de rahiplik sertifikasına sahip oluşuydu. "Çok kötü bir fikir bu" demişti törenden sonra Hobart, Fanglere sarılırken, "ancak büyük zerafetle kotardınız."

Klişe bir konsept alınıp öylesine tuhaf bir şekilde yorumlanmış ki, arkasında en ufak anlam kırıntısı bırakmamış. Otuz Yedi Nikâh için *San Francisco Chronicle*'da çıkan eleştiri yazısının son satırı işte böyle diyordu. Bu satır, yayımlanmasından dokuz ay sonra bile Caleb'ın aklını meşgul etti –tabii Annie'nin küçücük apartman dairelerinde ne olduğu belli olmayan bir haksızlığa isyan eder gibi çığlık çığlığa ağlamadığı ender anlarda... "Ne istiyor?" diye sordu karısına, "Bir şey istiyor ama..." diye yanıtladı Camille, bebeği kollarında sallayarak. Caleb'ın gözünden kaçmamıştı; Camille'in yüzü ışıl ışıldı. Ama bu ışıltı Caleb'ı hep şaşırtmıştı: Camille mutlu muydu, üzgün müydü? Caleb hangisi olduğunu söyleyemiyordu. Ancak diğer yandan o, eleştirinin çıktığı günden beri Camille'e de söylediği üzere, hiç mutlu değildi.

Caleb o eleştiriden beri yeni bir proje üzerinde çalışmamıştı. Postmodern sanat derslerini vermeye devam etti, Camille'in hiç zorlanmadan bebeklerine bakmasını izledi, bir sonraki eseri için ilham olur mu gibisinden gazetedeki korkunç iş ilanlarını taradı.

Kendisini umutsuzca ifade etmek isteyen Caleb'ın aklına bir fikir geldi: Dünyanın merkezine bir çukur açacaktı. Bir haftasonu, olmayan

paralarıyla bir kürek satın aldı, tam dokuz dolar verdi. Eve döndüğünde, bebeğe bezelye ezmesi yedirmekle meşgul karısına elindeki kürekle ne yapacağını açıkladı; "Kazacağım sadece" dedi.

Camille kocasının bu fikrini destekledi. Çukur mu? Evet, çukur. İlginç. Olabilir. Nereye? Önce dünyanın merkezine, oradan da öbür ucuna. Manto hiç yokmuş gibi. Nasıl olacak? Bu kürekle. İlkel bir alet, mükemmel. Bebek, hayretler içinde parlak köşelerini incelediği küreğe uzanmaya çalıştı. Bunu gören Caleb, elinde sıkı sıkı tuttuğu küreğiyle bebeğin yanından hemen uzaklaştı.

"Bir anlam ifade edene dek kazarım" dedi. Camille kocasına kendisini öpmesini işaret etti. Caleb Camille'i öptü, sonra da ağzı burnu yosun yeşili olmuş bebeğin yumuşacık başını okşadı. Elinde küreği, emin adımlarla apartmandan çıktı; iyice tozuttuğu düşüncesini aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Parka vardığında küreği toprağa sokup tüm ağırlığıyla yüklendi. Çabucak bir hareket ve sonrasında, birkaç saniye öncesinde hiçbir şey olmayan yerde beliriveren bir çukur. Hareketi tekrar etti Caleb, yerin onun için nasıl açıldığını gözlemledi. Eğer bu sanatsa, spektrumun en en dibindeydi; diğer uçtaysa bahçe işleri vardı. "Aksiyonun kendisi sanat değildir" dedi içinden. "Aldığı tepki sanattır."

Halka açık bir parkın ortasında, dizine varan derinlikte bir çukurun içinde duran Caleb, bütün bunları başına dikilen polis memuruna açıklamaya çalıştı –memurun eli çaktırmadan silahının üzerindeydi. "Bir çukur kazıyorum" dedi. "Bir tür çöküş bu. Bence bir anlamı var."

"Hemen geri doldur ve defol git buradan" dedi polis.

"Elbette memur bey" diye yanıtladı Caleb. Maden ocağından çıkıyor edalarında çukurdan çıktı, geri ayak bastığı dünya gözlerini kamaştırıyor gibisinden etrafına bakındı.

Ayağıyla itip üzerine bastığı her bir toprak yığınıyla birlikte Caleb, yaptığı şeyin yok oluşunu izledi.

"Sakın buraya dönme," dedi polis memuru, "yoksa tutuklarım seni."

Caleb defalarca tutuklanmış, ama polise asla kinlenmemişti. Aksi-

yonlarına verdikleri tepkiyi anlayabiliyordu. Yaptığı işin beklenen sonucuydu bu; Caleb düzensizlik yaratıyordu ve istediği etkiye eriştiğinde, düzenin yeniden kurulması gerekiyordu. Polis memuruna, "Size iyi günler" dedi, polis de uzatmadan başını salladı.

Eve döndüğünde –kürek bir dolabın dibine saklanmıştı– Camille'e deliriyor olabileceğini itiraf etti.

"Tahmin etmiştim" dedi Camille.

"Nikâhları elliye tamamlayabilseydik" dedi Caleb.

"Aman Caleb" dedi Camille, yüzünde, Caleb'ın tahminince, acıma denilebilecek bir ifade vardı. "Olmadı bu sefer, işe yaramadı. Bu kadar. Bir bomba yaptık, patlamadı. Bağlantılarını doğru yapmamışız. Başka bir tane yaparız."

"Ne zaman?"

"Yakında."

Bebek tıksırdı. Ağzından salyalar akmaya başladı. Zıbını olduğu gibi salyayla kaplandı, kumaşın rengi koyuya döndü. Camille'in kucağındaydı bebek, ama onu çok sıkı tutmuyordu; bebek Caleb'a doğru uzanıp, yumuşak elleriyle Caleb'ın gözlerine, ağzına, burnuna hafif hafif vurdu. "Boşver bunları, dert etme" ya da "benimsin sen benim" der gibiydi. Caleb gülümsedi.

"Onu biz yaptık" dedi Camille.

"Aceleye geldi" diye geçirdi içinden Caleb, ama, "En iyi sanatçıların elinden çıkma" dedi.

Caleb Annie'ye Camille'in projesi olarak baktı hep. Altını değiştirdi, banyosunu yaptırdı, bakımı için gereken basit işleri kotardı, ama bebeğin doğuştan gelen ihtiyaçlarını anlayan ve karşılayan kişi Camille'di –üstelik fazla çaba harcamasına bile gerek yoktu. Bebek ağlıyordu; sonra bir bakıyordunuz, susmuş. Bebek cam gibi gözlerle boş boş bakınıyordu; sonra bir bakıyordunuz, Camille bebeğin yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirmiş. "Bunu nasıl başardın?" diye sorardı Caleb, Camille de yanıt olarak kocasına göz kırpardı. "Büyü" derdi. Bebek sanki Caleb'ın avuçlarının içinde duran minicik bir sinek kuşuydu, ama gerçek olduğunu hissedecek kadar sıkı tutmuyordu onu Caleb.

Bu sanat formuna karşı doğuştan yeteneksizdi.

"Hadi buradan çıkalım" dedi Camille.

"Nereye?" diye sordu Caleb. Polis memuru aklına gelmişti.

"Alışveriş merkezine gidelim" dedi Camille.

"Neden?"

"Giriş bedava" dedi Camille.

Alışveriş merkezinde Fanglerin gözleri kamaştı. Noel sezonuydu; her yer ağzına kadar alışveriş yapan insanla doluydu. Cam tavandan süzülen güneş ışığı floresanla birleşince her şeyi tertemiz ve pahalı gösteriyordu. Belli noktalara süsler asılmıştı –taşlı pullu küreler, pamuktan kar topları, renkli ışıklı çam ağaçları– bunları görebilir, ancak dokunamazdınız. Standart Noel şarkıları tuvalette bile sizi rahat bırakmıyordu. Alışveriş merkezi, itinayla inşa edilmiş bir labirentti adeta –buradan çıkmak imkânsızdı.

Fangler yürüyen merdivenle bir üst kata çıkıp çıkıp indiler; yukarı çıkmak bebeğin hoşuna gitmişti, inerkense biraz tedirgindi. Tepeleme dolu bir çöp kutusunun en üstünde, katlı halde duran bir fiş buldular; açıldığında yarım metreyi buluyordu. Caleb'la Camille, satın alınanları dikkatle incemeye koyuldu; sanki kimsenin bilmediği şahane bir yere giden yolun tarifini okuyorlardı. Portakal suyu satın alan bir kadını izlediler; kadının eli kolu o kadar çok paketle doluydu ki, adeta ayaklı mağaza gibiydi. Kadın bardağı bir bankın üzerine bırakıp elindeki paketleri düzeltmeye girişti, sonra da portakal suyunu unutup yoluna devam etti. İçeceği Caleb aldı, bir-iki yudum alıp Camille'e uzattı. "Mmmm," dedi Camille, "portakal portakal." Ellerinde satın alınmış bir şey olunca, karı koca kendilerini alışverişe gelenlerden biri gibi hissetmeye başladı; artık sadece seyirci değillerdi, bizzat olan bitenin içinde yer alıyorlardı. Mağaza mağaza dolandılar, artık o ilk saf halleri de kalmamıştı. Portakal suyunu bitirmelerinden sonra bile bardağı atmayıp, meşale gibi elden ele geçirdiler.

Alışveriş merkezinin ortasına karla kaplı bir köy kurulmuştu, önünde uzun bir sıra vardı. Burası daha yüksek perdeden kendi Noel mü-

ziklerini çalıyordu. "Bu nedir?" diye sordu Camille, iki küçük çocukla sıranın en arkasında duran iri yarı suratsız adama. "Noel Baba sırası" dedi adam, sonra da arkasını döndü. Caleb, yılan gibi kıvrılan ve hiç kıpırdamayan sıraya bakıp ıslık çaldı. "Bunların hepsi Noel Baba'yı görmek için mi?" diye sordu. Adamın çocuklarından biri Caleb'a dönüp, "Sen ne istediğini söylüyorsun, o da sana veriyor" dedi. Caleb'la Camille başlarını salladılar. Bu tezgâhın nasıl döndüğünü biliyorlardı. "Sonra da beraber resim çektiriyorsun" diye ekledi diğer çocuk.

"Bedava mı?" diye sordu Camille.

"Sence?" diye homurdandı adam.

"Bedava değil anlaşılan" dedi Caleb.

"Noel Baba'yla tanışmaktan zarar gelmez" dedi Camille. Ailesinin evinde Thomas Nast'ın Noel Baba illüstrasyonunun bir reprodüksiyonu vardı; etli butlu kırmızı suratlı yaşlı bir adam ve elinde garip bir şekilde tuttuğu oyuncak bebek –üstelik küçük Camille bu oyuncağı gerçek çocuk sanırdı. Ailesinin tüm açıklamalarına rağmen, Noel Baba Camille için hep çocuk kaçıran bir sarhoş oldu. Sonradan Noel Baba'yı gerçek bir sanatçı olarak görmeye başladı; gözden ırak stüdyosunda son derece zarif oyuncaklar yapıyor, kâr amacı gütmüyor, sıkıldıkça geyikleri dövüyordu. "Annie ilk folklorik figürüyle tanışmış olur böylece. Güzel şeyler isteyebilir Noel Baba'dan."

"Konuşamıyor" dedi Caleb; geleneklere karşı hep ihtiyatlıydı.

"Ben ne istediğini biliyorum" dedi Camille. "Noel Baba'ya tercüme ederim."

Artık kuyruğa girmişlerdi, sabırla sıralarının gelmesini beklediler. Annie'nin keyfi yerindeydi, portakal suyunun pipetiyle oynuyordu. Noel Baba'nın köyüne yaklaştıkça ortaya başka şeyler çıktı; yerdeki karları yiyen geyikler, içinden oyuncak taşan çuvallar... Ve elbette Noel Baba'nın o meşhur sloganı "ho ho ho" duyuldu. Fangler oldukları yerden Noel Baba'yı henüz görebilmiş değillerdi; bu bedensiz "ho ho ho"lar her seferinde onları ürküttü. Caleb üçlü sesler çıkarmaya başladı; "hey hey hey", "hi hi hi", "hav hav hav", "hüp hüp hüp" –ta ki Camille ona susmasını söyleyene dek.

Sonunda sabırlarının ödülünü aldılar; seçilenleri seçilmeyenlerden ayıran kadife kuşağın ötesine geçip, sıkıntıdan patlamak üzere genç bir cinin peşinden Noel Baba'nın yanına çıktılar. "Ho, ho, ho" diye bağırdı Noel Baba. Kendinden memnun bir hali vardı, belli ki hayatta olduğu yerle ilgili gerçekten bir sıkıntısı yoktu. Camille Noel Baba'nın ayak ucuna ilişip Annie'yi dikkatle kucağına verdi, Caleb ise cinle birlikte geride durdu. "Şimdi bu küçük güzellik ne isti..." Noel Baba daha lafını bitiremeden Annie öyle bir çığlık bastı ki –camları kıracak türden–, sanki karanlık güçler sanat yapmak üzere sahneye çıkmıştı. O minicik bebekten çıkan ses, Caleb'a bir an için Noel Baba köyünü saran bu kaosun ardında kendi çocuğu olduğunu bile unutturdu.

"Aman Allah'ım" diye bağırdı Noel Baba. Bebeği kucağından atmak istercesine bacağı seğiriyordu. Camille, Annie'nin yüz ifadesindeki sismik değişim karşısında şok olmuştu; bebeğin ağzı o kadar kocaman açılmıştı ki, içinden kanat çırpa çırpa zebaniler çıksa şaşırmazdı. Bebeğini kucağına alıp yatıştırması gerektiğini biliyordu, ama yerinden kıpırdamadı; bir yanı sakın dokunma ona diyordu –Annie her an alev alıp patlayabilirdi.

Fotoğraf makinesinin ardında duran cin, sakin hareketlerle –beş dakikalık sigara molasından yeni gelmişti– vizörden baktı ve bu tarihi buluşmanın fotoğrafını çekmek üzere hazırlandı. Caleb önündeki manzarayı inceledi; Noel Baba'nın suratında yalandan bir sırıtma, öfkeden neredeyse morarmış bir bebek, bir başka cin, elleriyle kulaklarını kapatmış, ve ne yapacağını bilemez, şaşkın bir Camille (Camille, yabancı dilde konuşan bir grubun arasında kalmış tiplere benziyordu; herkesin suratına, "arada bildiğim bir kelime yakalar mıyım" gibisinden bakıyordu). Annie'nin tantanası orman yangını gibi sırada bekleyen diğer çocuklara da sıçradı, hepsi çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Anne babalardan birkaçı, ruhlarını şeytana kaptıran çocuklarını kurtarmak adına sıradan çıkmak zorunda kaldılar; yerlerini kaybettiklerini gören çocuklar daha da çok ağlamaya başladı. Sırada kalanlarsa, Caleb, Camille ve Annie'ye Noel'imizi mahvettiniz dercesine çok pis bakıyorlardı. Caleb olanlara inanamıyordu. "Hadi, acele et de çek şu fotoğrafı" dedi

sıkıntıdan patlayan cin çocuğa. Flaş patladı, klik sesi duyuldu, Caleb koşarak dehşet içindeki Noel Baba'nın kucağından bebeği kaptı. Kızına sarıldı; Annie'nin mutsuzluğunu mutlulukla üzerine aldı. Annie neredeyse hemen sakinleşti; kıpkırmızı gözleri, titreyen dudaklarıyla felaket sonrasını yaşıyordu. Sonunda Camille de onlara katıldı. Noel Baba köyü geçici bir süre için kapatılmıştı; yılan gibi kıvrılan sıra durmuş, öne adım atmaya kimse cesaret edememişti. "Tamam artık," diye fısıldadı Caleb kızının kulağına, "harikaydın."

"O fotoğrafı istiyorum" dedi Caleb, cin çocuğa dönüp.

"Beş dolar" dedi cin çocuk.

"Hiç paramız yok" dedi Caleb; bu gerçeği idrak etmek, onu şok etmişti.

"Takas yapamıyoruz."

"Hadi gidelim Caleb" dedi Camille.

"O resmi istiyorum" dedi Caleb. "Yarın gelip paranızı veririm."

"Yarın burada olmayacağım" dedi çocuk. "Allah'tan."

"Lütfen" dedi Camille. Herkes onlara bakıyordu. Noel Baba başını tutmuş, kontrolsüzce titriyordu.

Caleb, ilham kıvılcımının çaktığını hissetti. Bebeği hızla Camille'e uzatıp, "Beş dakika içinde paranızı getireceğim" dedi.

Karısı ile çocuğunu orada bırakıp ev dekorasyon mağazasına koştu; önceden buldukları çöpe atılmış fiş, rüzgârda çırpınan bayrak gibi elinde sallanıyordu. Mağazanın kapısına geldiğinde yavaşladı, duruşunu düzeltti ve kimse tarafından fark edilmeden içeriye süzüldü. İlk koridordan yürümeye başladı, gözleri camdan ıvır zıvırla dolu rafları tarıyordu. Sonunda bir dizi biblonun önüne geldi, aralarında buz gibi mavi denizin içinden fırlamış yeşil ve portakal renginde iki balık vardı. Fişteki ürünlerden biri buydu: *Yeşil ve Portakal Renkli Balık Biblo*: 14,99 dolar.

Bibloyu kaptığı gibi kasaya yürüyüp tezgâhın üzerine bıraktı. Tezgâhtar kadın, "Ay, harika bir seçim yapmışsınız" dedi. "Aslına bakarsanız," dedi Caleb, "bunu iade etmek istiyorum. Eşim daha önce başka bir şeylerle birlikte almış, ancak sonradan fark ettik ki, bu parça hediye

etmek istediğimiz kişinin evine hiç uymuyor. Paramızı geri istiyoruz." Fişi çıkardı, sonra da biblonun fiyatını işaret etti. "Yoksa çok güzel parça" dedi, avucunu açmış parasını beklerken.

Caleb, Noel Baba köyündeki cine parasını ödedikten sonra hatıra fotoğrafını çıkardı ve kızının dibi görünmeyen kuyulara benzeyen ağzına, sımsıkı kapalı gözlerine baktı. Bebeğin çığlıkları sanki bedeninin etrafını flulaştırmıştı. Muhteşemdi. Kaotikti, şok ediciydi, yankısı Fangler Noel Baba köyünü terk ettikten çok sonra bile sürmüştü. Caleb'ın fark ettiği üzere, bu –o kadar hızlı konuşuyordu ki, Camille neredeyse ne dediğini anlayamamıştı– sanattı.

"Mükemmel bir fikir" diye açıkladı Caleb. Camille başta ters tepki verir gibi oldu, ama biraz düşününce onun da ilgisi arttı. Yemek katında oturmuş, peçetelerin üzerine çizimler yapıyorlardı. Annie Camille'in dizinde mutlu mesut hopluyordu; belli ki olanları unutmuştu.

"Evlilik projesi başarısız oldu, çünkü evlilik müessesesiyle haşır neşir insanlarla muhatap olduk, üstüne bir de gidip evlendik."

"Belki son anda evlenmeyi reddetmeliydik" önerisinde bulundu Camille.

"Aynen. Onları şaşırtacak, salaklaştıracak bir şey yapmalıydık... Neler neler yapabilirdik, resmen hepsini çöpe attık."

"Ayrıca bizim bahsettiğimiz türden bir olayı yaratmaya yetecek kadar çok insan yoktu o küçük kiliselerde."

"Alışveriş merkezleri mükemmel. Üniversite kampüsleri ve stadyumlar dışında, bu kadar çok insanı bir arada başka nerede bulabilirsin? Ve içinde çok çeşitli şey var. Bir yığın insan var; tüm bu maddi tüketimle gözleri kör olmuş, labirent gibi koca bir binanın içinde kapatılmışlar, dengeleri kalmamış."

"Evet, iyi olabilir bu" dedi Camille.

"Super 8 kameraya ihtiyacımız olacak ama" dedi Caleb. Sonra da masanın üzerinde duran fotoğrafı gösterdi. "Sadece ilk anı değil, sonrasında olan her şeyi de kaydetmeliyiz, olayın etkilerini her açıdan göstermeliyiz."

"Ama aynısını bir daha yapacağını nereden biliyorsun?" diye sordu Camille. Birkaç dakika sustu, konuştukları şeyin sonuçlarını düşündü, ve sonra, "Aynısını bir daha yapmasına izin vermeli miyiz?" dedi.

"Ne?"

"Caleb, çocuğumuza öyle bir şey yaptık, onu öyle bir duruma soktuk ki, zelzeleye dönüştü."

Caleb Camille'e, "evet, argümanını bitir" der gibi bakıyordu. Camille buna inanamadı; kocasına ne demek istediğini açması gerekecekti. Elinden geldiğince sabırla konuşmasına devam etti: "Annie Noel Baba'dan çok korktu. Onu o şişko herifin kucağına biz oturttuk. Bu bana, uzun dönem psikolojik sorunların başlangıcı gibi geldi."

"Çocukların ne kadar dayanıklı olduğunu bilmiyor musun sen? Kuzenim Jeffrey üç yaşındayken vahşi köpek sürüsü tarafından kovalanmış, düştüğü kuyunun dibinde üç gün üç gece kalmıştı. Şimdi dış cephe kaplaması satıyor. Karısı var, çocukları var. Eminim ne olduğunu hatırlamıyordur bile."

"O henüz bebek" dedi Camille.

"O bir sanatçı bizim gibi. Sadece henüz bunu bilmiyor."

"O henüz bebek Caleb."

"O bir Fang" diye yanıtladı Caleb. "Ve bu, hepsinin üzerinde."

Karı koca kızlarına baktılar; Annie de gülümseyerek anne babasını izliyordu. Çok güzel, ışıl ışıl bir bebekti; bebeklerin süper starıydı. Fangler emin olamadılar, ama Annie, "Ben varım" der gibiydi.

"On beş kilometre ötede başka bir alışveriş merkezi var" dedi Caleb. Bozukluklarla birlikte cebinden dokuz dolar çıkarıp masanın üzerine koydu. "Oradan bir saatlik mesafede de başka bir yer var."

Camille duraksadı. Sanatı seviyordu –ne olduğundan her zaman emin olamasa da. Kocasını seviyordu. Bebeğini seviyordu. Bunların hepsini bir araya getirip ne olacağını görmeyi istemek... Çok mu acayipti? Hobart çocuklar sanatı öldürür demişti, ama o ne biliyordu ki? Yanıldığını ona kanıtlayacaklardı. Çocuklar da sanat yapabilirdi. Onların çocuğu en güzel sanatı yapacak yetenekteydi.

"Tamam" dedi.

"Çok güzel olacak" dedi Caleb. Bunu derken Camille'in elini öyle bir sıktı ki, bıraktığında Camille'in eli karıncalanmıştı.

Ailecek ayaklandılar, alışveriş merkezinden dışarıya çıkıp gün ışığına doğru yürüdüler. Etraflarına bakındılar. Bir şeyleri değiştirmek istiyorlardı. Bir şeyleri patlatıp, parçalarının kar gibi etrafa dökülmesini istiyorlardı.

sekizinci bölüm

berber koltuğunda oturan Buster, daha önce hayatında hiç duymadığı saç kesimlerinden oluşan bir listeye bakıyordu. Berber ise, makası elinde, sabırsızlıkla Buster'ın kararını bekliyordu. "Bunlar nedir, hiç bilmiyorum" dedi Buster, üzerinde *çimenlik, askeriye, aslan parçası, yüksek ve kısa, desenli, mantar, kase* yazan kâğıda bakarak. "O zaman ne istediğini söyle bana," dedi berber, "ben de başına gelmesini sağlayayım."

"Kısa sanırım" dedi Buster. "Çok kısa olmasın ama."

"Evlat," dedi berber, neredeyse yetmişindeydi, "hepsi kısa zaten, tek yaptığım kısa kesmek. Hangi model olsun?"

"Çok kısa olmasın" dedi Buster; kolonya kokusu başını döndürmüştü.

"Peki... Kime benzemek istersin, onu söyle" dedi berber.

"Zengin ve akıllı biri gibi görünmek istiyor" dedi bekleme koltuğunda oturan ablası.

Berber Buster'ın oturduğu sandalyeyi otuz derece kadar döndürüp çalışmaya başladı. "Sana *okullu çocuk* kesimi yapıyorum" dedi.

"Bak bu hoşuma gitti" dedi Buster.

"Amerikan futbolu sever misin?" diye sordu berber.

"Sevmem diyemem," dedi Buster, "ama takip de etmem."

"Anladım. Bu durumda, senin açından bir sakıncası yoksa tabii, hoş sohbeti geçip, sadece saçını kesmeye konsantre olmak isterim" dedi berber.

On beş dakika sonra Buster en iyi üniversitelerden mezun tiplere benzemişti. Eliyle başını yokladı; tepesi görece uzun saçı, ensede neredeyse tamamen yok oluyordu.

"İyi oldu" dedi Annie.

"Yakışıklı çocuk" dedi berber.

On beş dolar ücreti ödediler. Tam kapıya yönelmişlerdi ki, berber Annie'yi işaret ederek, "Senin saçını da kesiyor muyum?" diye sordu.

Annie omuzlarına gelen saçlarına dokundu, sonra da ne dersin gibisinden Buster'a baktı. Yeni görünümüne iyice ısınan ve havaya giren Buster omuz silkti. "Ne öneriyorsunuz?" diye sordu Annie.

"Güzel bir yüzün var, hatların yumuşak" dedi berber. "Kısa keseceğim; *Serseri Âşıklar*'daki Jean Seberg gibi."

"Hımm, hoşuma gitti bu fikir" dedi Annie, sonra da berber koltuğuna geçti.

Buster berberi izlemeye başladı. Adamın elleri ablasının başı üzerinde çok hızlı hareket ediyordu; parmaklar saçın içinde geziniyor, makas ritmik bir şekilde şıkır şıkır kesiyordu. Adam bir an için olsun durup durum değerlendirmesi yapmadı. Buster berberin becerisine hayran kalmıştı; insan bedeninin, hiç düşünmeden, tamamen otomatik yaptığı her türlü harekete bayılırdı –bunun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemezdi. Buster'ın beyni bedenin hareketlerine hep engel olurdu, sorular sorar, endişelerini dile getirirdi. Örneğin şimdi –ensesi kaşınırken, ablasının yerde biriken saçlarını izlerken– elinde olmadan şu soruyu soruyordu: "Annemle babamı nasıl bulacağız ve ne diye saç kestirerek zaman kaybediyoruz?"

Saç kestirme fikri Annie'den gelmişti; kendi ayakları üzerinde durabilen insanlar olduğunu gösteren bir başka gösterge... Eğer öyle görünürlerse, diye düşündü Annie, öyle davranırlardı. "Oyunculuk bu Buster" diye anlattı Annie, kardeşine. "Rolün kostümünü üzerine geçi-

riyorsun, ve çok geçmeden o insana dönüşüyorsun."

"Hangi insana?" diye sordu Buster.

"Gizemleri çözen ve her şeyin içine sıçmayan insan" diye yanıtladı ablası.

Annesiyle babası gerçekten ölseler daha iyi olmaz mıydı diye düşünmeye başlamıştı Buster bu son birkaç gündür. Matem, çok daha ayaklarını yere basan bir durumdu. Ablasının da gazıyla anne babasının –Buster'ın artık *sanat* diyemediği– birtakım işlere karıştığı şüphesinden çok daha iyiydi.

Polisin hiç faydası olmamıştı. Annie ile Buster, anne babalarının kayboluşunun ertesi günü arabayla Jefferson Bölgesi şerifini görmeye gittiler. Şerif elli yaşlarında, yıpranmış ama yakışıklı bir adamdı; aynı televizyondaki polislere benziyordu. Onları ofisine buyur edip gayet sakin, deneyimli bir sesle konuştu –acıdan kendini oradan oraya atmaya hazır insanlara kötü haber vere vere, şerifin ses tonunu zamanla mükemmelleştirdiğini tahmin etti Buster. "Buranın ufak bir operasyon gibi göründüğünün farkındayım, ama iyi iş çıkartıyoruz. İyi polisleriz biz ve bu işi çözeceğiz." Buster başını salladı; sorumlu birilerinin yanında olmaktan memnundu, ancak Annie tatmin olmamıştı. "Bunu kendi kendilerine onlar yaptı şerif" diye ısrar etti –o kadar çok öne eğilmişti ki, her an yere kapaklanabilirdi. "Diğer memur beye de anlatmaya çalıştım; bunların hepsi tezgâh." Şerifin ensesindeki kaslar önce bir gerildi, ardından kalan tüm sabrını kullanarak kendini rahatlattı. İki kardeşe hitap ederek konuşmasına devam etti, ancak gözleri Annie'nin üzerindeydi. "Anne babanızı biliyorum" dedi. "Biraz araştırma yaptık tahmin edersiniz. Bu küçük sanat olaylarını gazetelerden okuduk."

"O zaman bu sözde kayboluşun hayatları boyunca yaptıkları işlerle nasıl bağdaştığını görebiliyorsunuz" dedi Annie.

"Han'fendi, bence siz olayın ciddiyetini anlayamadınız. Her şey sanat değil. Olay yerini görmediniz. Minibüsün etrafında ne kadar çok kan olduğunu görmediniz."

"Sahte kan" diye araya girdi Annie. "En eski numaralarından biri."

"Gerçek kan" diye karşılık verdi şerif. Mutluluğu gözünden okunuyordu; en sonunda Annie'ye haksız olduğunu gösterecek gerçek kriminal bir kanıt sunabilmişti. "İnsan kanı. B pozitif. Babanızın kan grubu." Dirseklerini masaya dayayıp sözlerini toparlamaya çalıştı. "Bunun çok özel bir durum olduğunun farkındayım. Ancak korkarım ki, bu olayın anne babanız tarafından sahnelenmediği olasılığına kulaklarınızı tıkıyorsunuz. Bence siz, bunun kıytırık bir sanat etkinliğinden daha fazlası olabileceğini itiraf etmekten korkuyorsunuz."

Buster şerifin sabrının tükenmekte olduğunu hissetti; ona kendisinin her şeyi anladığını, gayet makul bir insan olduğunu göstermek istedi. "Bir yerde okumuştum; inkâr, yas tutmanın ilk basamağıymış" dedi.

"Yuh artık Buster" diye tısladı Annie hışımla kardeşine dönerek, ama o sırada şerif araya daldı ve, "Yas tutmanız için henüz erken bence. Benim söylediğim şu; ortada gerçek bir suç varmışcasına soruşturmayı sürdürmemize izin vermeniz, anne babanızın bir tür tehlike içinde olabileceğini kabul etmeniz gerekiyor" dedi.

"Bir yerde saklanmış, kendi cinayet soruşturmalarını gazetelerden okuyup kıs kıs gülüyor onlar. Siz onları ölü ilan edene dek bekleyecekler, sonra da dirilmiş gibi yapıp ortaya çıkacaklar."

"Peki, tamam, dediğiniz gibi olsun han'fendi. Teorinizi biraz daha düşünelim. Ortada ceset yoksa, bir kişinin yasal olarak ölü ilan edilmesi Tennessee eyaletinde olay gününden yedi yıl sonradır. Sizce de beklemek için hayli uzun bir süre değil mi bu?"

"Caleb ve Camille Fang'i tanımıyorsunuz" dedi Annie, ancak Buster, Annie'nin yüzünde ilk kez şüphe belirdiğini fark etmişti.

"İkincisi; nerede saklanıyor olabilirler? Kredi kartlarını takip ediyoruz. Bir otele giderlerse, benzin ya da yiyecek alırlarsa haberimiz olacak. Parasız yedi sene nasıl yaşayacak bunlar?"

"Bilmiyorum" dedi Annie. Kafası karışınca iyice salaklaşmıştı, hiç durmadan anne babasının nasıl kaybolmuş olabileceğini düşünüyordu. Onun bu halini gören Buster, şeriften yana tavır alarak ablasına ihanet ettiğini hissetti. "Nakit ödeyeceklerdir" önerisinde bulundu.

Şerif bu olasılığı elini sallayarak geçiştirdi. "Ve bir de şu var han'fen-

di: Eğer annenizle babanız iz bırakmadan ortadan kaybolmaya karar verdilerse, herhangi bir suça karışmadıkları sürece onları bulmam gerekmiyor. Söylediğiniz şu mu: Polisin değerli kaynaklarını boşuna mı harcıyorum? Onları bulmaya zaman, para harcamayayım mı, bunu mu tercih edersiniz?"

"Bunların hepsi külliyen salaklık."

Şerif duraksadı, içten görünen empatik bir bakışla iki kardeşe baktı, sonra da, "Size şunu sorayım o zaman. Anladığım kadarıyla anne babanızla birlikte yaşıyordunuz?" dedi.

"Evet" diye atıldı Buster, "geçici bir süreliğine onlarla birlikte yaşıyorduk."

"Ne zaman eve geri taşındınız?" diye sordu şerif.

"Üç-dört hafta oldu" dedi Annie.

"Öyleyse," dedi şerif, "siz ikiniz eve geri taşındınız, birkaç hafta sonra da size bir şey söylemeden ortadan yok oldular?"

"Eee?" dedi Buster.

"Belki," diye devam etti şerif, "ve bu birçok teoriden sadece bir tanesi, ama belki de sizi evlerinde istemediler, özel hayatlarının kalmadığını hissettiler, ve o yüzden size söylemeden kaçtılar. Belki kanunen ölü ilan edilmek için yedi sene beklemek istemiyorlar. Belki siz ikinizin geldiğiniz yere dönmenizi bekliyorlar, ondan sonra eve dönecekler. Belki de olan biten budur."

Buster Annie'ye baktı; ablasının kesin ağlayacağını düşünmüştü, ancak Annie'nin yüzünde en ufak duygu ibaresi yoktu. "Ağlama Annie" dedi içinden Buster. Anne babaları ölmemişti. Onlardan kaçmaya çalışmıyorlardı. Yok oluş üzerine son derece zeki, acayip güzel sanatsal bir olgu yaratmışlardı. Her zaman yaptıklarını yapmışlar, şaşırtıcılık ve tuhaflık kavramları üzerine sanat yapmışlardı. Buster sonradan fark etti; ağlayan kendisiydi. Yüzüne dokundu, gözlerinden dökülüveren yaşları hissetti. Allah kahretsin, resmen zırlıyordu; Annie de, şerif de dik dik ona bakıyorlardı.

"Buster?" dedi Annie. Kardeşinin omzuna dokundu, sonra da onu kendine doğru çekti.

"Aman evladım, lütfen, ben öyle demek istemedim. Bak çok özür dilerim. Söylediklerimin hiçbiri doğru değil. Anne babanız sizden kaçmadı. Allah bilir saldırıya uğradılar, sonra da... Bak, gerçekten, ben öyle demek istemedim, olasılıkları yükses sesle konuşuyorum sadece."

"Hadi Buster" dedi Annie. Kardeşinin ayağa kalkmasına yardım etti, şerife dönüp, "Teşekkür ederiz" dedi, sonra da Buster'ı ittirerek odadan çıkardı. Ağlamasını durduramayan Buster, diğer polis memurları ve karakol çalışanlarının önünden geçerken, yaşadığı duygu patlamasının çok garip olmadığını düşündü; polisler böyle bir tepkiyi bekliyor olmalıydılar –ne de olsa iki kardeş buraya anne babalarının vahşice kayboluşunu konuşmaya gelmişlerdi. Yas tutmak bu işte, diye düşündü Buster. Otoparka, arabaya, eve gidene kadar, arada hafif hafif inleyerek, hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti.

"Tamam" dedi Annie. Berberden dönmüşlerdi; onlara ait olanı geri almaya bir adım daha yakındılar. "Düşünelim birlikte." Eline bir kalemle not defteri alıp mutfak masasına geçti. Alışkanlıktan kalemini yeni kesilmiş kısacık saçlarına götürüyor, dolayacak saç olmadığını son anda fark edip hemen geri çekiyordu.

Buster deli gibi kestirmek istiyordu. Kendi ayakları üzerinde durmak onu yormuştu; aslında hepi topu saçlarını kestirmiş ve bir de internette anne babasının kayboluşuyla ilgili çıkan yazıları okumuştu, ama tüm bunlar onun kaldırabileceğinden fazlaydı. Hâlbuki Annie –görünüşe göre– enerji doluydu; Caleb'la Camille'e duyduğu öfke ona insanüstü ölçülerde berraklık kazandırmıştı.

"Şüphelilerin listesini oluşturmalıyız" dedi Annie. Buster ablasının neden bahsettiğini anlamamıştı. "Birileri bizimkilere yardım ediyor" diye açıkladı Annie. "Yedi yıl parasız ortadan kaybolmak demek, birileri onlara yardım ediyor demek. O kişinin kim olduğunu bulabilirsek, Caleb'la Camille'i buluruz." Buster, başıyla onaylayıp Caleb'la Camille'e kimlerin yardımcı olabileceğini düşündü; Annie ile Buster'ın bir zamanlar oynadığı rolü üstlenmiş birileri olsa gerekti. Ancak anne babası, gerek yaptıkları sanatın doğası, gerekse Tennessee'ye yerleş-

miş oluşlarından dolayı, kariyerlerinin en üst noktasında bile sanat dünyasının kenarında köşesinde kaldılar. Caleb on sekiz yaşındayken öksüz kalmıştı; anne babasının kullandığı araç bir çöp kamyonuyla kafa kafaya çarpışmıştı. Geriye kalan tek Fang Caleb'dı. Camille'in ailesi de, Caleb'la evlenince kızlarını reddetmişlerdi. Buster, çocukluğu boyunca eve tek bir kişinin bile geldiğini anımsamıyordu; ne yemeğe, ne kâğıt oynamaya, ne de yeni bir eser üzerinde çalışan anne babalarına yardımcı olmaya... Eve kimseler alınmazdı; anne babası, agorafobikler gibi, dış dünyayı uzak tutmak için sanki evin önüne bir duvar örmüşlerdi. Onların Annie ile Buster'ı vardı, bir başkasına ihtiyaçları olmadığını açıkça belli etmişlerdi. İşte bu yüzden iki kardeş şüpheli bulmak konusunda pek ilerleme kaydedemedi. Buster, keşke benim de elimde bir kalem olsaydı, diye düşündü –böylece kendini daha çok işin içinde hissedebilirdi. Tam o sırada kapı çaldı.

Buster kapıyı açtığında Suzanne Crosby'i karşısında buldu, bir tepsi lazanyayla salata getirmişti. "Kötü bir zaman mı?" diye sordu Suzanne. "Hayır" yanıtını verdi Buster, yiyecekleri kızın elinden alırken. Sonra kaşlarını çatıp önceki ifadesini düzeltmeye girişti; "Aslında kötü zaman da," dedi, "sen yine de gel içeri." Suzanne, "Zaten çok kalmayacağım" diyerek içeriye girdi.

Acaba Fang olmayan biri bu eve adım atalı ne kadar olmuştu? Aylar mı? Yıllar mı? Buster, anın önemini Suzanne'e anlatmak istedi önce, ama sonra bunun kulağa çok saçma geleceğini fark edip vazgeçti. Suzanne'i mutfağa yönlendirdi. Annie de hâlâ mutfaktaydı, gazeteyi incelemekle meşguldü. Elindeki kalemi her an birine saplayabilirmiş gibi tutuyordu.

Buster –Annie'nin göremeyeceği şekilde– Suzanne'in önüne geçip, ablasına yiyecekleri gösterdi. "Bu ne be? Manyak mısın sen? Biz burada kafa patlatmaya uğraşıyoruz, sen yemek mi ısmarladın?" diye çıkıştı Annie. "Hayır," dedi Buster, "Suzanne getirmiş yemekleri." Bir adım yana çekilince Suzanne ortaya çıktı; utanmış gibiydi, Annie'ye el salladı. "Anne babanıza olanları duyunca çok üzüldüm," dedi –tahminen internette patlayan haberleri kastediyordu– "ve size biraz yiyecek

getirmek istedim. Rahatsız etmedim inşallah." Buster, yalvarır gözlerle ablasına baktı. Bunun üzerine Annie ilk kez alıcı gözüyle Suzanne'e şöyle bir baktı; beden dilinden gerginliğinin geçtiği anlaşılıyordu. "Özür dilerim Suzanne" dedi. "Biz de hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Yiyecekler için teşekkür ederiz."

"Rica ederim" dedi Suzanne.

"Hadi yiyelim" dedi Buster, lazanyanın üzerini kaplayan alüminyum folyuyu açarken. Ancak Annie, elinde kalem ve defteriyle masadan kendini ittirerek kalkıp, "Ben şimdi aç değilim. Sizi yalnız bırakayım, odamda şunu çalışmaya devam edeyim. Tekrar teşekkürler Suzanne" dedi.

"Seni *Son Tarih*'te çok beğenmiştim" diye seslendi Suzanne, Annie'nin uzaklaşan siluetinin ardından. Annie de tam odasının kapısını kapatmadan önce, "Ne güzel" dedi.

Buster'la Suzanne kalmıştı şimdi. Yiyecekler masanın üzerinde duruyordu. "Ben gerçekten gitmeliyim" dedi Suzanne. Buster'ın gözleri kızın kalın, kısa parmaklarına takıldı; tırnakları koyu kırmızıydı, bileğine kadar da envai çeşit yüzük, incik boncuk falan takmıştı. Buster, Annie'nin onu odasında beklediğini biliyordu –Kayıp Fangler Dosyası henüz çözülmemişti– ama Suzanne'in burada oluşu, onu ağırlamak... Hoşuna gitmişti. "Benimle ye," dedi Suzanne'e, "tek başıma yemek istemiyorum." Suzanne tamam deyince, Buster hemen tabak çatal çıkardı, iki bardak da su koydu. Suzanne'in hazırladığı yemeklerle tabağını doldurup dikkatlice yemeğe başladı; birden, olmayan dişinden utanmaya başlamıştı. "Yemek süpermiş" dedi, Suzanne de iltifatı için Buster'a teşekkür etti.

"Kitabını okudum" dedi Suzanne.

"Ne zaman?" diye sordu Buster.

"Konuşma yapmaya gelişinin ertesi günü" diye yanıtladı Suzanne. "İnternetten seni araştırdım, sonra da Profesör Kizza'dan kitabını ödünç aldım. Dersi asıp parkta okudum. Çok iyiydi."

"Teşekkür ederim" dedi Buster.

"Çok acıklıydı ama" dedi Suzanne.

"Bilmem mi? Yazdıkça daha da acıklı oldu."

"Umutlu bitti gerçi... Gibi."

Birkaç dakika konuşmadan yemeklerini yediler.

"Buraya gelmekle doğru mu yaptım, bilmiyorum" dedi Suzanne.

"Niye ki?" diye sordu Buster. Bir fikri vardı ama, Suzanne'in ağzından duymayı tercih etti.

"Beni sınıftan dışarı çağırdığında, kesin yazıyorsun diye düşündüm."

"Hadi ya" dedi Buster. "Biraz saçma oldu tabii, kusura bakma."

"Önemli değil. Neyse, kitabını okudum. Sonra sen, ablan ve anne babanız hakkında internette yazanları okudum ve düşündüm ki, belki kendini yalnız hissediyorsundur. Ben de öyleyim. Gerçekten yazar olmak istiyorum, ve bence sen bana yardım edersen daha iyi olabilirim. Bu yüzden arkadaş olalım istiyorum."

"Peki" dedi Buster.

"Çaktırmıyorum ama, böyle şeyler hiç yapmam aslında" dedi Suzanne. "Biraz gerginim."

"Valla, ben geldiğine sevindim."

"Anne babana olanlara çok üzüldüm."

"Sağ ol."

"Gideyim ben artık."

"Peki. Tekrar teşekkür ederim."

Suzanne gitmeden önce çantasından bir tomar kâğıt çıkartıp masanın üzerine bıraktı. "Daha önce yazdıklarım bunlar" dedi. "Öykü kırıntıları, olmamış girişler falan. Pek iyi sayılmazlar, ama yazdığım başka şeyleri de görmek istediğini söylemiştin."

"İstiyorum" dedi Buster. Önünde duran kâğıt yığınından gözünü alamamıştı. Resmen ambale olmuştu. Hafiften de kıskanmıştı. Çok kötü bile olsalar –Allah kahretsin– o kadar fazlaydılar ki.

"Görüşürüz" dedi Suzanne, sonra da hızlı adımlarla mutfaktan çıktı. Buster Suzanne'i geçirmek üzere ayaklanmadı, sadece ardından el salladı. Tabağında kalan lokmaları buz gibi soğuk su yardımıyla yutarken, bu Suzanne inşallah delinin teki değildir, diye düşündü. Sürekli depresyondaki tiplerden olmasındı. Tersine –egzantrik de olsa– ha-

yatını güzelleştirecek iyi kalpli, umut verici biri olsundu. Buster artan yemeği buzdolabına kaldırdı, sonra da mutfak çekmecelerini karıştırıp kendine kalem bakındı. En sonunda ucu açık, iki numara bir kurşunkalem buldu. Geleceğine dair zayıf bir umut kırıntısı hissetti Buster; sanki ilerki günlerde onu çok güzel bir şey bekliyordu: Suzanne. Ablasının odasına doğru baktı, onu orada neyin beklediğini düşündü; belki de asla çözülemeyecek bir gizemdi bu. Yeniden bir amacı olduğunu hissetti; ablasıyla başlattıkları işi bitirmek istiyordu. Anne babasını bulacak, gizemi çözecekti. Sonra da hayatının bu sayfasını sonsuza dek kapatacak, özgür olacaktı. Ve her şey bittikten sonra, yepyeni, mükemmel bir yere giden yolun taşlarını döşemeye başlayacaktı.

ateş, 1975
sanatçılar: hobart waxman ve caleb fang

Hobart, "O Allah'ın belası sanatçı bozuntusu" dediği Chris Burden hakkında ileri geri konuşup duruyor, bir türlü susmak bilmiyordu. Caleb gerildikçe gerildi, çünkü kaçınılmazdı; akıl hocası çok geçmeden bu konuda bir şeyler yapmaya karar verecekti. Burden –ki bu adam daha birkaç yıl önce bir performansı sırasında resmen tüfekle kolundan vurulmuştu– en yeni yapıtı "Mahkûm"u yeni bitirmişti. Bu eser için eğimli bir cam levhanın altında hiç hareket etmeden yatmış, o orada yatarken galerinin duvarında asılı olan bir saat de zamanı saymıştı. Burden o pozisyonda neredeyse elli saat kalmıştı; ta ki bir müze çalışanı gelip, Burden'ın yakınına bir sürahi su bırakana kadar. Bunu gören Burden sonunda ayağa kalkmış ve eline bir çekiç alıp duvar saatini parçalamıştı. Hobart, "Orospu çocukları, geberene kadar bırakacaklardı o herifi orada" dedi, fakat Caleb başını sallayarak hocasına katılmadığını gösterdi. "Hayır Hobart, amacı buydu zaten. Müze çalışanları müdahale etmeden hareket etmeyecekti. Eserin gidişatı onların elindeydi,

ama bundan haberleri bile yoktu. Bayağı enteresan aslına bakarsan." Hobart Caleb'a, en sevdiği öğrencisine, öğrettiği her şey çöpe gitmiş gibi baktı. "Bildiğin bok, Caleb" dedi, ellerini abartılı bir şekilde havaya savurarak –hareketleriyle kafeteryadaki diğer müşterilerin dikkatini çekmişti. "Kontrol altındaki ortamlarda yapılan şeyler hakkında ne dedim ben sana? Sanat o değil. Ölü, hareketsiz. Sanat galerisinde kendini vurdurtmuşsun; kime ne bundan? Tehlike yok, sürpriz yok. Ne olacaksa dış dünyada olmalı, sanat olduğunu bilmeyen insanların etrafında olmalı. Böyle olması gerekiyor." Caleb başını salladı; idolünü bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığı için utanmıştı. Daha iyisini yapacağına söz verdi kendi kendine; önceden sanat diye beynine kazınmış ne varsa silip atacaktı. Sevdiği şeyi sevmemeyi, tam olarak anlamadıklarını onaylamayı kendisine öğretecekti; böylece diğer tarafa ilhamı andıran bir şeyle, ya da onu Chris Burden'dan, hatta Hobart Waxman'dan bile daha ünlü yapacak bir şeyle geçmeyi umut edebilirdi...

Caleb, Hobart'ın dikkatini on yıl önce, California Üniversitesi Davis'te mezuniyet projesini sunarken çekmişti. Sınavın yapıldığı salona motorlu bir aygıt getirmiş, sonra da, "bugüne dek kaybettiğiniz, ya da bozduğunuz her şeyi anında geri getiren" bir alet icat ettiğini ilan etmişti. Hobart, bundan birkaç yıl önce geçirdiği trafik kazasında sol serçe parmağını kaybetmişti; öğrencilerin dikkati anında Hobart'ın eli üzerinde yoğunlaştı. Caleb birtakım düğmelere basınca alet homurdanmaya başladı. Metal metale sürter gibi sesler geliyordu. Sonra da çok geçmeden motorun üzerindeki deliklerden dumanlar çıkmaya başladı. Caleb herkese sınıftan çıkmaları gerektiğini söyledi, ters giden bir şeyler vardı, ancak kimse hareket etmedi, Caleb'ın tasarladığı o basit mekanizmadan gözlerini alamıyorlardı. Birkaç saniye sonra alet patladı. Küçük bir vida Caleb'ın sağ yanağına saplandı, sıcak metale dokunduğu için elleri kıpkırmızı olmuştu, dudağı da ciddi şekilde kanıyordu. Başka yaralanan olmamıştı. Duman dağıldıktan sonra Hobart Caleb'a birkaç soru sordu. Burada sanat olan neydi? Makine miydi? Patlama mıydı? Öğrencilerin sınıfı terk etmeyi reddetmeleri miydi? Hobart'ın

olmayan serçe parmağının geri büyümemesi miydi? Caleb, hâlâ kaybetmediği ve diğer öğrencilerin anlamakta zorluk çektiği ağır Tennessee aksanıyla cevap verdi; "Hepsi. Ne gördüyseniz." Hobart gülümseyerek başıyla onayladı. Birkaç ay sonra Caleb Hobart'ın hem asistanı, hem de en yakın sırdaşıydı.

Sorun, Hobart'ın yıllardır üzerinde konuşmaya değer bir eser üretememiş oluşuydu. "Üniversite yüzünden böyle oldu" diye şikayet ediyordu Hobart. "Ne kadar yaratıcılığın varsa hepsini emip yok ediyor." Hobart'tan aldığı burs ve verdiği ilave derslerle ancak geçinebilen Caleb, Hobart'ın ne demek istediğini anlamıyordu; atılma korkusu yaşamadığı ve ona fazladan haklar sağlayan bir iş sanatına zarar vermez, tersine yardım ederdi. "İnan bana Caleb; umutsuzluktan doğan sanat en iyisidir. Burada kalmamın tek nedeni var, o da birinin çocuklarımıza sanatın ne olduğunu öğretmesi gerektiği gerçeği; yoksa hepimiz boktan zamane sanatına mahkûm kalırız." Bir gece Hobart koltuğunda uyuklarken, Caleb akıl hocasının masasındaki notları karıştırdı. Hobart'ın haftalardır üzerinde çalıştığı şey, kendi imzasının sayısız versiyonundan başka bir şey değildi. Caleb o an şunu iyice anladı; eğer anlamlı bir şey olacaksa, bunu harekete geçirecek olan kişi kendisiydi.

O gece bir plan yaptı. Camille de onunla birlikte, yatağındaydı. Camille teknik olarak hâlâ öğrencisiydi. Daha yirmi bir yaşında bile değildi, ama Caleb, öğrencisinin sanat konusunda muhteşem gözü olduğunu hemen anlamıştı; sanat nasıl yapılmalı, ne işe yarar, ne yaramaz –Camille bunları çok iyi görebiliyordu. Üç ay önce kimseden yardım almadan kendi başına bir performans gösterisi geliştirmişti; büyük alışveriş mağazaları ve eczanelerden pahalı ürünler çalmış, sonra bu ürünlerle çekilişler düzenlemişti. Daha sonra kazandığı paralarla mağazalara dönüp hırsızlık yaptığını itiraf etmiş, çaldığı ürünlerin parasını faiziyle geri ödemişti. Mağazalardan hiç biri suç duyurusunda bulunmadı; hatta biri bu uygulamayı tekrar yapıp yapamayacağını sordu. Caleb Camille'den on yaş büyüktü ve ilişkileri ortaya çıkarsa işini kesin kaybederdi; ancak yine de on-

dan uzak durmayı başaramıyordu. Camille, Caleb'ın olmadığı her şeydi; dengeli, kendine güvenen biriydi –zengin aile ortamının ürünüydü. İkisinin de tek isteği önemli bir şeyler yaratmaktı ve bunu başarabilmek için birbirlerine ihtiyaçları olabileceğini anlamaya başlamışlardı.

"Kötü bir fikir bu Caleb" dedi Camille; tüm dikkati elindeki ustaca sarılmış esrarlı sigaranın üzerindeydi. "Sıçacağı şimdiden belli."

"Ben öyle düşünmüyorum" dedi Caleb. Her şey yolunda gidebilirdi ve öyle olursa, Hobart ülkenin en ünlü sanatçısı olacaktı. Olmazsa –Caleb bu olasılığı da düşünmek durumundaydı– eh, o zaman muhtemelen uzun süre hapisten çıkamayacaktı. "Büyük sanat yapmak kolay değildir" dedi –yükses sesle söyleyince kendini buna inandırabilmeyi umuyordu.

Caleb planını Hobart'la paylaşırken, böyle iddialı bir projenin getirebileceği kötü sonuçları da açıklamaya çalıştı; ancak yaşlı adam gülümseyip, geç bunları dercesine elini salladı, sonra da, "Tamam" dedi.

Camille, Caleb'ın bunu tek başına yapmasına izin veremezdi. Olayın gerçekleşeceği gün Caleb'ı, eğer bu işin parçası olmayacaksa her şeyi mahvetmekle tehdit etti. Aslında Caleb bir işbirlikçisi olacağına menınundu –böylece polisler sadece onun ismi üzerinde durmayacaklardı. Ama asıl hoşuna giden Camille'le birlikte çalışma fikriydi; Caleb mizacının buna daha uygun olduğunu düşünüyordu. O sabah evden el ele çıktılar. Caleb'ın omzunda büyükçe bir spor çanta asılıydı.

Hobart'ın ofisine girdiler, malzemeleri bahçeye bakan pencerenin önüne konuşlandırıp beklemeye koyuldular. Camille Hobart'ın gelişini gözlerken, Caleb babasından kalma savaş tüfeği M1 Garand'ı kurmaya başladı. Babası zamanında ona tüfeğin nasıl çalıştığını göstermişti, ancak Caleb babasının talimatlarını hatırladığı kadarıyla uygularken hayli zorlandı. Tüfekten gelen her klik sesinde kararını sorguladı, başarısız olursa başına gelecekleri düşündü. Tüfeği kurması, mermiyi doldurması, tetiği test etmesi bittiğinde, bu işi hayatta yapamayacağını biliyordu. Tam o sırada Camille fısıldadı: "Geliyor." Caleb bir anda ilhamla dolup taştı, uyuşturucu almış gibiydi; önemli bir şey yapacaktı.

Pencereden sarktı, silahını akıl hocasının üzerine doğrulttu.

Caleb ayak parmakları üzerinde duruyordu, dokunsanız aşağı uçacakmış gibi bir hali vardı. Güzel Sanatlar Binası'na doğru yürüyen Hobart'ı izledi. Profesörün etrafı durmak bilmez bir hareketlilikle çevriliydi; tüm bu insanlar olaya yakınlıkları nedeniyle gösterinin bir parçası olmak zorundaydı artık. Derin bir nefes aldı Caleb, nefesini tuttu, aklı başında kararlar öncesinde bedenini sardığına inandığı sakinliğin geldiğini hissetti, sonra da tüfeği ateşledi. Sol omzunun üzerinden sahneyi izleyen Camille'den ufacık bir çığlık geldi; elleriyle ağzını kapamıştı. Caleb, Hobart'ın, bacaklarındaki kemikler aniden çekilmişcesine yere devrilişini seyretti. Olay yerindeki bir avuç kişi ne olduğunu anlayınca çil yavrusu gibi dağıldı. Karmaşa sesleri tüm bahçeye yayılıyordu, Caleb hızlıca gövdesini içeri çekti. Hobart'ı neresinden vurduğundan, ciddi zarar verip vermediğinden emin değildi, ama şimdi dikkatini bayağı zaman alan sinir bozucu başka bir işe vermeliydi; tüfeği geri parçalarına ayırmalıydı. Camille çıkan parçaları spor çantasına sokuşturdu, sonra da Caleb'ı orada beklemek üzere dairelerine yollandı. Gitmeden öpüştüler. "Çok güzeldi. Gerçekten öyleydi" dedi Camille, sonra da kendinden emin adımlarla ofisten çıktı. Caleb yere oturdu. Ayaklanması, olay yerinden mümkün olduğunca uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Ellerinin titremesi dursun diye kendini iyice sıktı. Sonucu ne olursa olsun olmasını sağlamıştı; bu düşünceyle kendini sakinleştirdi. Elleri yapması gerekeni yapmıştı.

Caleb ertesi gün hastaneye sızmayı başardı. Radyo ve televizyonlar Hobart Waxman'ın sanat adına sağ omzundan vurulduğu –ve kaslarında ciddi yırtılma meydana geldiği– haberi ile hâlâ hop oturup hop kalkıyordu. Polis Hobart'ın cebinde daktilo ile yazılmış şu notu bulmuştu: *22 Eylül 1975 tarihinde bir arkadaş tarafından vuruldum.* Söz konusu arkadaş bulunamamıştı, ancak yakın gelecekte çok ciddi suçlamalar yapılacaktı. Yerel basınla görüşen emniyet müdürü açıklamasında, "Sanatın modern toplumun vazgeçilmez bir öğesi olduğunu anlıyorum; ancak sanat yapacağım diye öyle kafanıza göre insanları vurmaya

başlayamazsınız. Bu, kabul edilemez" demişti.

Caleb Hobart'ı hastane odasında gördüğünde –tüpler, makineler, bu sefer atlatılan ölümün antiseptik kokusu– Hobart'ın yüzünde ufacık bir gülümseme bile beliremedi. "Üzgünüm" dedi Caleb. O an ne büyük aptallık ettiğini fark etti; şansı yaver gitmeseydi, her şey çok daha kötü sonuçlanabilirdi. Hobart, tıslayan radyatör gibi sesler çıkararak zor bela konuşabildi. "Çok güzeldi Caleb. Kurşunun vurduğu anı hissettim, sonra bir baktım yerdeyim. Etrafımdaki kargaşayı duyabiliyordum. Ayakları gördüm; dört bir yana koşuşturuyorlardı. Acıdan bayılacağım sandım, şoka girmiştim, ama uyanık kal dedim kendi kendime, hiçbir şeyi kaçırma, bir daha dünya gözüyle böyle bir şey görmeyebilirsin. Çok güzeldi, çok."

Caleb bundan sonra yaşanacaklara hazırdı. Polise gidip teslim olacak ve bu sefer yaptıkları gösteriyi açıklayan kendisindeki notu çıkartıp gösterecekti. Notu hem Hobart, hem de Caleb imzalamıştı. Mutlaka hapis yatacaktı, ama mantıklı bir insanın beklediğinden daha kısa sürerdi, çünkü işlediği tipik bir suç değildi. İllaki işini kaybedecekti; sonuçta kampüs içinde silah ateşlemişti. Ne kadar sürer orası belli değildi, ama bir süre her şey daha kötüye gidecekti. Bunları biliyordu Caleb. Hepsine hazırlıklıydı.

Hobart sonunda iyileşecekti. Dönemin en çok konuşulan sanatçılarından biri olacaktı. Bir sonraki yıl devletin verdiği Sanata Destek Fonu'na layık görülecekti. Üniversite, California Üniversitesi Los Angeles ile kıyasıya rekabet içinde olduğundan, onu önemli bir pozisyona getirecekti. Daha uzun yıllar bu gösterinin ünü sayesinde sanat dünyasındaki yerini koruyacaktı. Caleb, bu damdan düşer gibi gelen şan şöhret için asla ona haset etmedi. Sonuçta Hobart onu kanatları altına almış, ona dünyaya istediği şekli verebilmesini sağlayan mucizevi beceriler kazandırmıştı. Hobart Caleb'a, asıl önemli olanı öğretmişti. Sanat –eğer seversen– her türlü mutsuzluk ve acıya katlanmaya değerdi. Amacına ulaşmak için birinin canını acıtman gerekiyorsa da, öyle olsundu. Sonuç yeterince güzelse, yeterince garipse, yeterince akılda kalıyorsa, gerisi fark etmezdi. Hepsine değerdi.

dokuzuncu bölüm

Annie ile Buster sağ salim San Francisco'ya varmışlardı, uçaktan inip terminale yürüdüler. Seyahate çıkmadan önce ne giyecekleri konusunda uzun tartışmalar yaşanmıştı. Buster kırış kırış takım elbiseler giymek istemişti; fötr şapkalar, filtresiz sigaralar, kravat iğneleri falan... Annie ise birbiriyle uyumlu siyah takımlar düşünmüştü; suratlarında Lone Ranger maskeleri, manikürlü tırnaklar falan. Belli ki Buster dedektif olmak istiyordu, Annie'yse süper kahraman. Sonunda dikkat çekmeyecek bir şeyler giymeleri gerektiğine karar verdiler; bas bas bağırmayan, ancak yine de bir şekilde uyumlu. Buster, beyaz takım elbise gömleği giydi, kollarını dirsekten kıvırdı. Altınaysa, koyu renk kot pantolonla siyah deri spor ayakkabılar giydi. Annie, v-yaka beyaz bir tişörtle, koyu renk kot pantolon giydi. Ayakkabıları, siyah deri babetti. Bileklerine dalgıçların kullandığı türden koca saatler takmışlardı; ağır, su geçirmez, sağlam, senkronize, ve saniye şaşmaz. Ceplerinde bir tomar nakit para, çaktırmadan not almak için normal kalemlerin yarı boyu kalemler, orada burada mayışıp kalmamak için bir avuç –göz yaşartıcı türden– ekşi şekerleme ve bir de Hobart Waxman'ın adresi vardı; anne babalarını bulmaları için en iyi, hatta tek şansları...

Çantalarını aldılar, araba kiralayıp Hobart'ın Sebastapol'daki evine doğru yola çıktılar. Annie arabayı kullanıyordu, Buster yolu tarif etti. Hobart neredeyse doksanına gelmişti; sorularına yanıt verecek kadar aklı başında olsun diye dua ediyorlardı –ama bir yandan da yeterince salaklaşmış olsundu ki, onları yanıltıcı bilgilerle yollarından saptırmasındı. Yolda Hobart'a anne babalarının yerini nasıl söyletebileceklerini konuştular.

"Doğrudan saldıralım mı? Asabiyet yapıp tehditler savuralım, korkutup söyletelim?" Annie bu fikri hemen vetoladı.

"Adama bir de kalp krizi geçirtmeyelim. Bence sakin davranalım; anne babamız hakkında daha çok bilgi edinmek için geldik gibi yaparız –madem öldüler ya... Adamın çenesi açılır, sonra çaktırmadan sözü 'hayatta olsalar nerede olurlardı'ya getiririz."

Bu sefer Buster Annie'nin planına karşı çıktı: "Ama nerede olduklarını gerçekten biliyorsa böyle bir anda ortaya çıkışımızdan şüphelenecektir. Ben hiç tanışmadım bu adamla, sense yirmi senedir görmüyorsun. Onların peşinde olduğumuzu anlayacak zaten. O yüzden biraz hırpalamamız gerekecek."

"Hayır" dedi Annie, empatik bir tavırla. "Doksan yaşına gelmiş bir adamı dövemeyiz."

"İttirip kaktıracağız" diye düzeltti ablasını Buster. "Biraz sıkıştıracağız; buraya oyun oynamaya gelmediğimizi göstereceğiz."

"Tamam, tamam, anladım; şimdi başka bir şey düşünmeye çalış" dedi Annie. "Şöyle yapsak nasıl olur? Birimiz adamı lafa tutsun. Diğerimiz tuvalete gidiyor gibi yapsın, sonra evde ipucu arasın. Bir şey bulursak, o zaman elimizden kaçamaz zaten. İstediğimiz her şeyi yapmak zorunda."

"Fena fikir değil bu" dedi Buster. "Hoşuma gitti."

"Zavallı moruk, ne olduğunu anlayamayacak bile."

* * *

İki hafta kafa patlatmanın ardından Annie ile Buster'ın aklına tek bir isim gelmişti: Hobart Waxman. Aslında bir yandan telefon çalar, birileri

ufacık da olsa bir ipucu verir diye umuyorlardı, çünkü kaybolma haberi duyulduğundan beri Fanglere ilgi adeta patlamıştı. Büyük gazetelerin hepsi şüpheli kaçırma haberine yer vermişti. *New York Times*'ın sanat eki kapağında Caleb ve Camille üzerine bir makale yayımlanmıştı. Her ne kadar makalede Annie ile Buster'ın adı pek çok kez geçmişse de, abla kardeş akıllılık edip demeç vermemişlerdi. Birkaç gün telefon susmak bilmedi, sonra, hiç başlamamışcasına bir anda kesildi. Yeni gelişmeler olmuş, basının ilgisi geçmişti; geriye sadece anne babalarının bulunmayı beklediğine inanan iki kardeş kalmıştı.

Annie sık sık polisi arayıp kredi kartlarını takip ediyordu. Hiç kullanılmamışlardı. Banka hesaplarından da işlem yapılmamıştı. Evdeki takvimleri, ajandaları, kâğıt parçalarına not alınmış telefon numaralarını araştırdılar; ancak anne babalarının nerede olduğuna dair en ufak ipucu edinemediler. Bir zamanlar anne babalarını temsil eden galerinin sahibi ölmüştü. Aile namına başka kimse de yoktu. Geriye bir tek Hobart kalıyordu.

Caleb'la Camille'e göre, sanatsal başarılarıyla tarihe geçen ne kadar isim varsa, hepsi hikâyeydi; çocuklarının değerli bulduğu bütün sanatçıları geri püskürtmüşlerdi. Dada? Çok salakça. Mapplethorpe? Çok ciddi. Sally Mann? Duygu sömürücüsü. Hobart Waxman ise; sanatçı dediğin işte oydu. Aileyi Tennessee'deki evlerinde hiç ziyaret etmemiş, Buster'la hiç tanışmamış olsa da, Fanglerin bu şaşaalı kayboluşları hakkında bilgi paylaşacağı tek kişi oydu. Öyle büyük bir ipucu falan değildi bu, ama ellerinde başka ne vardı ki? Anne babaları takip edebilecekleri başka hangi ipucunu bırakmışlardı onlar için?

Annie, annesiyle babasının Hobart'ın bir eserinden nasıl hayranlıkla bahsettiklerini unutmamıştı. Hobart'a ilk ününü getiren bu yapıt halen en iyi eserlerinden biri sayılıyordu. Adı, *Davetsiz Misafir*'di. Bu yapıtta Hobart, batı kıyı şeridine inşa edilen ve sahil yolunu mahveden malikânelere gizlice, hırsız gibi giriyordu. Bir kez içeri girdi mi, bir ordu hizmetlinin çalıştığı bu devasa evlerin hiç kullanılmayan sayısız odalarında fark edilmeden, günler, haftalar, hatta aylarca yaşıyordu. Dolaplarda uyuyor, mutfaktan yiyecek aşırıyor, televizyon izliyor, ziyaretini belgelemek için resimler de çekiyordu. Birkaç kez yakalanıp tutuklanmış,

hapse bile atılmıştı; ancak genelde –artık yapacağı başka bir şey kalmadığından– söz konusu evlerden gecenin bir yarısı kendisi çıkıp gitmişti. Arkasında hiç iz bırakmadan kayboluyordu –ev sahiplerine bıraktığı ve misafirperverlikleri için teşekkür ettiği nottan başka.

"Tek kelimeyle mükemmeldi" diye anlatmıştı Caleb, o zamanlar daha küçük bir çocuk olan Annie'ye. "Sanatı almış, ne döndüğünün farkında bile olmayan insanların suratına dayamıştı resmen; hepsi, bilmeden gösterinin parçası olmuştu."

Annie'nin kafası karışmıştı. "Ne olup bittiğini bilmiyorlarsa, o zaman yapılan sanatı nasıl takdir edecekler?"

"Takdir etmeleri gerekmiyor" dedi Caleb, sabırsızca; Annie'nin onu hayal kırıklığına uğrattığı belliydi. "Deneyimlemeleri gerekiyor."

"Ben anlayamadım herhalde" dedi Annie.

"En basit şeyleri anlamak, en zorudur" dedi Caleb.

Hobart'ın evi uzun, kıvrımlı bir özel araba yolunun sonundaydı; kilometreler boyunca etrafta tarlalar dışında hiçbir şey yoktu. Evin önüne vardıklarında –Hobart'ın evi, arka bahçesinde ahırdan bozma stüdyosu bulunan küçük bir kulübeydi– park etmiş herhangi bir araba, ya da evde kimsenin olduğuna dair bir işaret görmediler. "Bu daha iyi oldu" dedi Buster, arabada oyalanırlarken. "Hazır yokken, biraz dedektiflik yaparız." Arabadan çıktılar, Buster evin çevresinden dolanıp stüdyoya yöneldi, Annie ise ön pencereden içeriyi görmeye çalıştı. Kapıyı çaldı, kimse açmaya gelmeyince tokmağı çevirmeyi denedi –kapı açıktı. Girse miydi? Bu da filmlerden bir sahne miydi? Annie emin değildi, ama ona göre hayat en çok filmlere benzediğinde güzeldi. Okumamış da olsanız, her şeyin nasıl biteceğini söyleyen bir senaryo olduğunu bilirdiniz.

Evin içi tertemizdi. Birkaç pahalı görünümlü mobilya vardı; Annie sandalyelerden birini, bir müzede gördüğünü hatırlar gibi olmuştu. Üzerinde bir not defteri ile telefonun durduğu yazı masasına yöneldi, masada henüz açılmamış birkaç mektup da vardı. Mektupları inceledi. İpucu yoktu. Sonra not defterini eğip, bir önceki sayfaya yazılanların izinin çıkıp çıkmadığını kontrol etti, ancak sayfa pürüzsüzdü. Ahizeyi

kaldırıp son arananı öğrenmek için *69'a bastı; ancak anlaşılan Hobart bu servisi kullanmıyordu. Çöp kutusu boştu. Bu kadardı. Annie, filmlerden öğrendiği dedektiflik becerilerini an itibarıyla tüketmişti.

Tam başka odalara açılan koridordan yürümeye başlamıştı ki, kardeşinin, "Annie, bir gelsene?" diye seslendiğini duydu. Annie mutfak tarafına döndü, kayar cam kapısı ağzına kadar açıktı. Sonra da kardeşini gördü; Buster, gözlerini kocaman açmış, bir tarafına kazık yemiş gibi dimdik duruyordu. Kardeşinin arkasından bir ses duyuldu: "Sakın yerinden kımıldama güzelim, yoksa erkek arkadaşının beynini patlatırım." Annie en sonunda Hobart Waxman'ı gördü; yaşlılıktan iyice kamburlaşmış, bir eliyle Buster'ı ensesinden yakalamıştı. "Silahı var Annie, ona göre" dedi Buster. İşte bu, diye düşündü Annie içinden, tam filmlerden çıkma bir sahneydi. Paniğe kapılmak üzereydi, çünkü bu tip filmleri çok görmüştü; genelde iyi bitmezlerdi –silaha atılınır, biraz boğuşulur, sonunda silah yanlışlıkla da olsa patlar, arkadan polis sirenleri duyulurdu. "Hobart?" dedi Annie. Yaşlı adam Buster'ın arkasından kafasını uzatıp gözlerini kısarak Annie'ye baktı. "Bir dakika," dedi sonra, Buster'ın ensesini tutan elini gevşeterek, "Annie Fang, sen misin o?"

"Evet benim Hobart" dedi Annie.

"Bu da Buster mı o zaman?" diye sordu Hobart. İki kardeş aynı anda başlarını salladılar.

"Hay Allah" dedi Hobart.

"Silahını kaldırabilir misin?" diye sordu Annie.

"Silahım yok ki" dedi Hobart. "Elimi silah gibi yapıp arkasına dayadım sadece." Elini havaya kaldırıp parmaklarını oynattı.

"Silah zannettim resmen" dedi Buster. "Beni bayağı bir hırpaladın."

"Hiç de öyle bir şey yapmadım" dedi Hobart.

"Kusura bakma Hobart" dedi Annie, hep birlikte oturma odasına doğru yürürlerken. Hobart saçmalama der gibi elini salladı, sonra da Annie'yi kucaklayıp yanaklarından öptü. "Seni en son gördüğümde ufacık bir bebektin" dedi. Sonra Buster'a dönüp, "Hayatımda gördüğüm en güzel bebekti ama" diye ekledi. Buster gülümseyerek başını salladı; "Ne güzel..." Sonra da geriye doğru adım atarak, "Siz konuşun,

ben o arada bir tuvalete gideyim" dedi. Hobart'ın bakışları üzerinden çekilince Annie'ye göz kırptı, sessiz ol der gibi parmağını dudaklarına götürdü. Tam yanından geçerken Annie koluna yapışıp onu geri mutfağa çekti. "Oldu" dedi Buster, hâlâ otuz iki diş sırıtıyordu. "Sonra giderim."

"Seni o filmde izledim," dedi Hobart, parmağıyla Annie'yi işaret ederek, "dazlak kafalara bulaşan bir kütüphaneciyi oynadığın var ya hani."

"*Son Tarih*" dedi Annie.

"Hah, o işte" dedi Hobart, el çırparak.

"Oscar'a aday gösterildi o rolüyle" dedi Buster.

"Kazanmalıydı da" diye ekledi Hobart.

"Teşekkür ederim" dedi Annie, yüzü kızararak.

"Ya buna ne demeli?" dedi Hobart, Buster'a dönerek. "Kitabını okudum, o vahşi çocukları evlat edinen çift hakkındakini; muhteşemdi. Başlıkları hep unuturum..."

"*Kuğular Evi*" dedi Buster.

"O kitapla Altın Kalem ödülünü aldı" dedi Annie.

"Sonra başka bir kitap daha yazdığını gördüm, ama iyi eleştiri almayınca, ben de bir türlü fırsatını bulup okuyamadım."

Buster'ın önce rengi attı, ama sonra kendine gelip gülümsedi, omuzlarını silkti. "Pek bir şey kaçırmadınız" dedi.

"Birincisinden de iyi o kitap" dedi Annie.

"Eh, madem seninle sonunda tanıştım, o zaman okuyacağım" dedi Hobart.

"Neden burada olduğumuzu merak ediyorsundur" dedi Annie, lafı asıl konuya getirerek.

"Annenizle babanıza olanları duydum elbette," dedi Hobart, "sanırım onlar hakkında konuşmak istiyorsunuz."

İki kardeş başlarıyla onayladılar.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu Hobart.

Annie lafı dolandırmadı. "Neredeler?"

"Ne?" Hobart şaşırmıştı, gülümsemesi kaybolmaya yüz tutmuştu.

"Annemizle babamız nerede?" diye sordu Fang kardeşler bir ağızdan. Farkında olmadan Hobart'ın üzerine doğru yürümüşlerdi.

Hobart derin bir iç çekti. Oturma odasını işaret ederek, "Gelin de konuşalım" dedi.

Hobart'ın, George Nelson tasarımı kanguru sandalyesinde rahat bir pozisyon bulması, neredeyse beş dakikasını aldı. İki kardeş onun karşısındaki siyah deri kanepeye geçtiler. Yan yana otururken, otobüs bekler gibi bir halleri vardı; çok, ama çok gecikmiş bir otobüs...

"Anne babanızın nerede olduğunu hiç bilmiyorum" dedi Hobart.

"Sana inanmıyoruz Hobart" dedi Annie.

"Ne yapacaklarını size söylememişler, bana söylediklerini nereden çıkardınız?"

"Çünkü seni seviyorlar" dedi Annie. Sesine tuhaf bir kıskançlık yansımıştı. "Sen akıl hocalarıydın. Sana söylemek istemişlerdir, çünkü sanatsal ilkelerine saygından olan biteni başkalarına anlatmayacak bir sen varsın."

"Siz ikiniz neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz" dedi Hobart, gözlerini kısarak –Annie ile Buster'ın üzerinden dalga dalga yayılan cinneti bizzat görüyormuş gibi bakıyordu şimdi iki kardeşe. "Sizinkiler benden nefret ederlerdi."

"Hayır, etmiyorlar" dedi Buster. Anne babasından bahsederken özellikle şimdiki zamanı kullanmıştı. "Senin tesirinde kalmak konusunda birtakım endişeleri vardı belki, ama onların saygı duydukları tek sanatçı sendin."

"Son on senedir onları ne gördüm, ne de konuştum" dedi Hobart. Sinirlendiği yüzünden okunuyordu, kel başı –güneş altında geçen ilk günün sonundaki gibi– kıpkırmızı olmuştu. "Allah aşkına Buster; seninle daha yeni tanışıyorum, ve sen onların tek oğlusun."

"Sana inanmıyoruz" dedi Annie yine. Buster kendini Annie'den çok az, ancak Annie'nin fark edeceği kadar, belki bir-iki santim çekip, "Ben inanıyorum biraz" dedi.

"Hayır" dedi Annie. Omuzları yeniden değecek şekilde bedenini

Buster'a doğru yapıştırdı. "Sana inanmıyoruz."

"Eh, o zaman döve döve ağzımdan alman gerekecek" dedi Hobart. Buster'ı işaret ederek sözüne devam etti, "Bunun nasıl dövüştüğünü gördüğümüze göre... Söylenecek başka bir söz kalmadı sanırım."

Annie içinden "sakinleş, sakinleş, sakinleş" demesine rağmen, avuçlarını yumruk yaptığını fark etti. Tam o sırada Buster ellerine uzandı, hepsi düzleşene dek tek tek parmaklarını açtı. "Özür dilerim" dedi Annie Hobart'a. "Ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz sadece, ve sanırım ikimiz de kendi başımıza kaldığımızda bu konuda sıçıyoruz."

"Özellikle ben felaketim" itirafında bulundu Buster.

"Ne yapacağımızı bilmiyoruz" dedi Annie.

Hobart sessiz kaldı. Sağ eliyle gömleğinin yakasını çekiştirip duruyordu. Annie, seyircilerin karşısında çuvallamışcasına, utanç içinde kıvranıyordu; anne babasını bulmaya bir adım bile yaklaşamadığı gibi, Hobart'ın hayatına paldır küldür dalmış, adamcağızın yaşamının son yıllarında itinayla inşa ettiği inzivanın içine etmişti. Caleb ile Camille'in ismini duymak bile Hobart'ın anılarına gömdüğü ve o ana kadar gayet güzel saklamayı başardığı birtakım duyguları hortlatmıştı. Annie koşarak arabaya atlayıp bu sahneden hızla uzaklaşmak istiyordu, ancak yerinden kıpırdayamadığını fark etti –başarısızlığının ağırlığı onu adeta kanepeye mıhlamıştı.

"Size ufak bir tavsiyede bulunabilir miyim?" diye sordu Hobart, sessizliği bozarak. Annie'yle Buster itiraz etmeyince sözüne devam etti, "Onları aramayı bırakın" dedi.

"Ne?" diye sordu Annie.

"Ortada iki seçenek var. Birincisi gerçekten ölmüş oldukları; başlarına kötü bir şey geldi. Durum buysa, boş yere uğraşıyorsunuz, ki bu da yas sürecini uzatmaktan başka bir şeye yaramıyor."

"Hobart" diye sözünü kesti Annie. "Caleb'la Camille sence gerçekten öldüler mi?"

Hobart duraksadı, sözlerini dikkatlice seçti. İki kardeş, anne babalarının kaderi buna bağlıymışcasına, Hobart'ın vereceği yanıtı bekliyorlardı. "Hayır" itirafında bulundu Hobart. "Oraya kadar size katılıyorum.

Sizinkilerin bu kadar sıradan, bu kadar klişe bir senaryo ile öldüklerine asla inanmam. Uçaklar havada akrobatik gösteri yaparken, ev yapımı ufo ile panayırın ortasına çakılsalar... Bak, bu olsa anlarım. Okul gezisi esnasında çocuklar hayvanat bahçesini gezerlerken, kaplanların kafesine dalsalar... Elbette, yaparlar. Amerika'nın en büyük alışveriş merkezinin ortasında kendilerini ateşe verseler... Tam onlarlık iş."

"O zaman bir yerlerde olduklarını düşünüyorsun" dedi Annie.

"Bu da beni ikinci seçeneğe getiriyor."

"O ne peki?" diye sordu Buster.

"Bırakın kayıp kalsınlar" dedi Hobart. "Ölmediler, saçma sapan bir oyun kurguladılar, ve bunu çocuklarına bile söylemediler. Öldüklerini düşünmenizi istiyorlar belli ki. Öyle yapın siz de."

Annie Buster'a baktı, ancak kardeşi gözlerini kaçırıyordu. Caleb'la Camille'i aramaktan vazgeçmek, en az onları bulmak kadar imkânsız geliyordu Annie'ye. Diğer yandan, anne babasının bu küçük oyununu mahvettiği anın hayalini aklından çıkaramıyor, inanamaz gözlerle ona bakakalacakları düşüncesi, kalbinin küt küt atmasına neden oluyordu.

"Sadece Camille'le Caleb'a değil, en ufak pırıltı gördüğüm her öğrencime hep şunu söyledim: Kendinizi işinize adamak, yaratım süreci önündeki tüm engelleri kaldırmak zorundasınız. Onlara, *çocuklar sanatı öldürür* dedim."

Bunu duyunca iki kardeş de ürperdi –Fang projelerini ne zaman zora soksalar, babalarından duydukları hep bu olmuştu.

"Ve bunu öylesine değil, inanarak söyledim" diye sözüne devam etti Hobart. "Bu yüzden hiç evlenmedim, asla biriyle ilişkiye girmedim. Annenizle babanız bir şekilde teorimi çürütmek zorundaydı, bunun farkındaydılar. Onlar da aile yaşamlarıyla sanatlarını öyle bir iç içe geçirdiler ki, birini diğerinden ayırt etmek imkânsız oldu. Siz ikinizi sanatlarının içine soktular. İnanılmazdı, gerçekten. Ve sonra, zaman geçtikçe, belki erken gelen başarımın üzerine gerçekten artı bir şey koyamadığımdan, belki onları kıskandığımdan, Fang gösterilerini dehşete düşmeden izleyemez oldum; siz iki çocuğa dönüşü olmayan zararlar verildiği kanısındaydım. Ve Caleb bunu anladı; çalışmalarına kuşkuyla baktığımı hisset-

ti. Çok geçmeden mektup yazmayı bıraktı, benimle olan tüm iletişimini kopardı. Kendi vizyonlarında yürümeye devam ettiler. Ve haklıydılar. Teorimi alaşağı ederek beni yendiler. Çocuklar sanatı öldürmüyor. Sanat çocukları öldürüyor."

Annie adeta elektrik çarpmışa dönmüştü. Hobart, başlarına ne geldiyse bizzat sorumlusuymuş gibi bakıyordu yüzlerine... Ve çok üzgün görünüyordu; Annie Hobart'ın neden böyle hissettiğini anlayamadı.

"Haksızlık ediyorsun bence" dedi. İçin için Hobart'a hak veriyor olsa da, anne babasından yana tavır almaktan kendini alıkoyamamıştı. Hobart'ın onlara acımasını falan istemiyordu.

"Ve bak, yaşıyoruz, hâlâ ölmedik" diye ekledi Buster. Hobart, teslim oluyorum der gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Evet evet, orası öyle" dedi. İki kardeşe kederle bakıyordu.

"Ne yani, bırakalım kaybolsunlar; öyle mi?" diye sordu Annie. "Yaptıkları da yanlarına kalsın?"

"Sizi işin içine katmadıkları için öfkelisiniz, gerçekten öldüklerini düşünmenize neden oldukları için onlara kızgınsınız. İşe hep bu yönden bakıyorsunuz."

"Başka hangi yönden bakabiliriz?" diye sordu Buster.

"Sonunda bir hata yaptıklarını düşünebilirsiniz" dedi Hobart. "Yanlışlıkla da olsa, aileleriyle sanatlarını birbirine dolayan düğümleri çözdüklerini düşünün. Siz ikiniz; artık özgürsünüz."

Ne Annie, ne Buster gitmek üzere ayaklandı. Hobart konuşmasına devam etsin diye bekledi Annie; bir yandan da ne mantıklı sözler ettiği gerçeğini sindirmeye uğraşıyordu.

"Onların peşinden ülkeyi dolaşmak, son oyunları ortaya dökülene dek hayatlarınıza ara vermek zorunda değilsiniz. Sizi kendilerine bağlı tutmayı ihmal ettiler; şimdi de siz onları takip etmek zorunda değilsiniz. Bu, sizce de, güzel bir şey değil mi?"

"Öyle düşünmesi zor" itirafında bulundu Annie.

"Eminim öyledir" dedi Hobart, "sonuçta hayatınız boyunca başka şekilde düşündünüz."

"Ben böyle düşünmek istediğimden emin değilim" dedi Buster.

"Oldu da anne babanızı buldunuz; ne istiyorsunuz gerçekten? Neyi başarmış olacaksınız?"

Hayatında hiç psikiyatriste gitmemiş olan Annie –şaşılacak bir durumdu ama öyleydi– giderek bir terapi seansında olduğu izlenimine kapılmaya başladı; ki bu da hiç, ama hiç hoşuna gitmedi. Uzun ince parmakları tekrar kıvrıldı, elleri yeniden minik birer çekice dönüştü. Hobart'ın sorusuna yanıt bulmaya çabaladı, ancak makul bir cevap bulamayınca, şaşkın bir halde geriye yaslandı. Buster söze girip, "Onları bulmak ve sırf güzel buldukları için kafalarına eseni yapamayacaklarını göstermek istiyoruz" dedi.

"Bu kadar uğraştığınıza değmez" dedi Hobart. "Üzgünüm Buster, Annie; ama gösterseniz bile bundan bir ders çıkaracaklarını zannetmiyorum. Diğer pek çok sanatçı gibi, anne babanız da bu gerçeği kabullenme becerisine sahip değil. Onlar hayatlarının çoğunu, kendilerini sadece ve sadece sanatın önemli olduğuna inandırmaya çalışarak geçirdiler."

"En azından bize yardımcı olabilecek başka birileri aklına geliyor mu?" diye sordu Annie. Annie hâlâ kendince becerikli insan portresi çizmeye uğraşıyordu; Buster'la yaptıkları planı uygulayacaklardı –artık bir anlam ifade etse de, etmese de.

"Hayır, tek bir kişi bile aklıma gelmiyor. Temsilcileri, bildiğiniz gibi, kısa süre önce vefat etti. Başka temsilci edinmeye uğraşmadılar bile. Sanat dünyasından çok az arkadaşları vardı, hatta yoktu; onların yaptığı türden işler yapan olmadığı kesin. Sizinkiler üzerine kitap yazan bir adam vardı; gerçi hiçbir şartta o adamla iletişimde olduklarını sanmam."

Hobart'ın bahsettiği yazar, sanat eleştirmeni Alexander Share idi. Share, Fangler üzerine, "*Bir Kez Isırıldınız mı: Caleb ve Camille Fang'in Şaşkınlık Yaratan Sanatları Üzerine Genel Bir Bakış*" adlı eleştirel bir kitap kaleme almıştı. Caleb ve Camille'i yüz yüze veya telefonda yapacağı uzun röportajlara ikna edebilmiş, ancak çocuklarla görüşme izni alamamıştı. Share'in Fang gösterilerine çekinceyle yaklaştığı açığa çıkınca, Caleb'la Camille tüm iletişimi kesmişler, yayımcısına kitabı basmaması için baskı yapmışlardı. Ama sonuç değişmedi; kitap basıldı ve pek ilgi görmedi. İnsanlar bu tür sanata değerini, Alexander Share'in Fanglerin

sanatına anlam vermeye çalışmasından çok çok önce zaten vermişlerdi. "Eleştiri, ölü kurbağayı kesip içine bakmak gibi bir şey" demişti Caleb, kitabın yayımlanmasından sonra. "Ne kadar organ, bok, püsür varsa inceliyorlar; hâlbuki önemli olan tek şey, o bedene can veren her ne idiyse, çoktan çekip gitmiş. Bunun sanata en ufak faydası yok." Annie ile Buster anne babalarına, madem öyle, o zaman Share'le konuşmayı baştan neden kabul ettiklerini sorduklarında, anneleri yanıt olarak, "Değerli bir şey bulacağım diye kendini kasmıyorsan, kısa süreliğine kana bulanıp organlara bakmak zevkli olabilir" demişti.

Hobart olası işbirlikçileri saymaya devam etti; gerçi aralarında üzerinde durulacak kimse yoktu. "İki sanatçı vardı; hepinize delicesine hayrandılar. Birincisi Donald bilmem ne... Vandalın tekiydi aslında, sanat eserlerine vahşice saldırıyordu. Cehaleti tavana vurmuş zavallının tekiydi, ama yine de sizinkilere hayrandı."

"Nerede şimdi?" diye sordu Annie.

"Öldü" dedi Hobart. "Parçalamaya çalıştığı bir heykelin tepesinden yere çakılıp kafasını patlattı."

"Diğeri kimdi?" diye sordu Annie. Bu bilgiler hiçbir işine yaramayacak olsa da, anne babası hakkında yeni şeyler öğrenmek hoşuna gitmişti.

"Bir kadın vardı, benim eski öğrencimdi aslında. Sizinkilerle yakınlaşmayı başarmıştı. Gençti, güzeldi; işleri karıştırma potansiyeline sahipti..." Hobart duraksayıp Annie'yle Buster'a baktı; ne demek istediğini anlamışlar mıydı? Annie yüz ifadesini hiç bozmadı. "Seksi kastediyorum" dedi Hobart. "Ancak bir süre sonra kız ortadan kayboldu, sizinkilerin sanat yapmaktan başka bir şeyle ilgilenmediğini anlayınca... Galiba mezunlar bülteninde görmüştüm; evlenmiş, çocukları olmuş, normal birine dönüşmüş sonunda. Genelde böyle olduğunda üzülürsünüz, ama onun için en iyisi buydu. Kötü sanatçıların sığınması için sıradan hayattan daha mükemmel yer yoktur."

Annie dün gibi hatırlıyordu; anne babasına eskiden gösterilerinde yardımcı olan genç bir kadın vardı. İsmi Bonnie, ya da Betty'di. Annie ile Buster yokmuş gibi davranırdı; gözü sadece iyi intiba bırakmaya çalıştığı Caleb'la Camille'i görürdü. Caleb'la Camille'e hayranlık duyan

kişiler genelde Annie ile Buster'ı görmezden gelmek zorunda kalırlardı, anne babalarının talep ettiği konsantrasyonu verebilmeleri için bu gerekliydi. Annie bunu anlayabiliyordu.

"Başka biri var mı?" diye sordu. Hobart hayır manasında başını salladı. Geç olmuştu, hava kararmaya başlamıştı. Yaşlı adam zar zor dik oturabiliyordu; omuzları düşmüş, elleri, avuçları içinde tedirgin bir hayvanı tutuyormuşcasına hafif hafif titriyordu. "Onlara yakın olmayı kimse başaramadı" dedi, son olarak. "Sadece siz dördünüz vardınız, kendi ufak dünyanızda... Hiç kimse bununla yarışamazdı." Hobart bu son söylediğini iyi bir şeymiş gibi mi söylemişti, yoksa kötü mü, Annie bunu anlayamamıştı. Annesiyle babasının onları sevdiğini mi düşünüyordu Hobart; yoksa işlerine geldiği gibi kullanmak üzere tutsak mı ettiklerini? Sormaya korkuyordu Annie.

"Seni yalnız bırakalım artık" dedi. "Yeterince rahatsız ettik."

"Gitmeyin" dedi Hobart, bir anda canlanarak. "Geç oldu. Gece burada kalabilirsiniz. Size yemek yaparım."

Annie, olmaz der gibi başını salladı. Buster ablasını hafifçe dürttü, fakat Annie Hobart'ın teklifini geri çevirmeyi sürdürdü. "Gitmemiz lazım" dedi.

"Daha benim neler yaptığımı konuşamadık" dedi Hobart. Yaşlı adam ümide kapılınca fiziksel olarak adeta büyüdü, kapladığı alan genişledi; Annie ile Buster köşeye sıkıştırıldıklarını hissettiler.

"Uçağa yetişmemiz lazım" dedi Annie. Gerçi ne dönüş biletleri, ne de kalacak bir yerleri vardı. "Yardımın için teşekkür ederiz."

"Bir bok yapmadım" dedi Hobart, omuz silkerek. "Birkaç tavsiyede bulundum sadece, ama beni zaten dinlemeyeceksiniz."

Hobart Annie'ye sarılıp öptü, sonra da Buster'ın elini sıktı.

"Siz ikiniz, harika sanatçılarsınız" dedi Hobart, kiralık arabalarına yürüyen iki kardeşin ardından. "Gerçek hayatla sanatı birbirinden ayırt edebiliyorsunuz. Çoğumuz bunu yapamıyoruz."

"Allah'a ısmarladık Hobart" dedi Annie arabayı çalıştırırken.

"Yine uğrayın" dedi Hobart.

Annie hafifçe gaza basıp arabayı yavaşça yola çıkardı. Dikiz ayna-

sından Hobart'ın eve girişini, kapıyı kapatışını izledi; sonra bütün ev karanlığa gömüldü.

San Francisco'ya dönerlerken Buster, ablasına bir sonraki adımlarının ne olacağını sordu. Fazla seçenekleri yoktu; bu da başarısız oldukları hissini görmezden gelmelerine pek yardımcı olmuyordu. Eve dönmekten başka ne yapabilirlerdi ki? Ellerinde hiçbir ipucu yoktu; tek tük olasılık da, Hobart'la yaptıkları görüşmenin ardından hikâye olmuştu. Annie, daha başka ne yapabileceklerini, aramayı nasıl sürdürebileceklerini bilemiyordu. Buster yolcu koltuğunda uyuyakalmış, hafif hafif horluyordu. Annie gaza bastı; farlar önündeki karanlığı delip etrafı aydınlatıyordu. Yapılacak başka bir şey kalmadığını biliyordu Annie. Bunun bir tür yarışma olduğu duygusunu bir türlü üzerinden atamıyordu; Caleb'la Camille, Buster'la kendisine karşı. Ve, bu çizgide düşünmeye devam ettiği sürece, annesiyle babasının onları yendiğini kabullenmesi gerekiyordu. Gitmişlerdi, ne zaman dönecekleri belli değildi, muhtemelen asla dönmeyeceklerdi, ve Annie'nin elinden gelen tek şey, evlerine geri dönmekti.

Bu saatte uçak bulamazlardı, o yüzden Annie arabayı havaalanı otoparkına park edip koltuğunu yatar pozisyona getirdi. Tam gözünü kapamıştı ki, yarı uyanmış Buster, "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Sabah Tennessee'ye geri dönüyoruz."

"Annemle babam ne olacak?"

"Belki de Hobart haklıdır" dedi Annie; son birkaç saattir kafasında döndürüp durduğu düşünceyi sonunda dile getirebilmişti. "Aramıza yanlışlıkla bu kadar mesafe koymuş olmaları mümkün, onları unutabileceğimizi hiç hesaba katmadılar. Belki de artık eli güçlü olan taraf bizizdir." Annie'nin –kafasında, Buster'la birlikte anne babasına karşı yarıştığı– bu oyunda kazanmasının tek yolu buydu; oyuna kendi şartlarında son vermek.

"Belki" dedi Buster. Pek inanarak söylememişti bunu, ama Annie'ye bir şeyler daha söylemesi için fırsat vermeden geri uykuya daldı. Annie de gözlerini kapadı. Bu araba, onları dış dünyadan koruyan incecik bir kabuktu. Kardeşiyle birlikte, hareket etmeyen bir aracın içinde kapalıydı

Annie; haftalardır hiç uyumadığı kadar derin bir uykuya daldı.

Annie ile Buster, hemen her gün polisle görüşüyor, anne babalarının nerede olduğuna dair herhangi bir gelişme olup olmadığını öğreniyorlardı. Ancak hâlâ ses yoktu; ne kredi kartları kullanılmıştı, ne de onlara benzer birilerinin tuhaf davranışları tespit edilmişti. "Bu iş ne kadar uzarsa, bulmamız da o kadar zor olur" demişti şerif. İki kardeş şerifin ne demek istediğini anlıyorlardı.

Annie evi temiz tuttu, yemek yaptı. Her gün koşuya çıktı, beş kilometre koştu, sonra en az bir tane eski film izledi. Buster'sa günün neredeyse tamamını odasında geçirdi; mutlaka yapması gerektiğini hissettiği –ama Annie'ye açıklayamadığı– bir şey üzerinde çalışıyordu. Bir keresinde kâğıdın üzerine bir şeyler karalarken Annie odasına girdi ve Buster'ın neler yazdığına baktı: *Kanun kaçaklarıyız biz. Kanun kaçaklarıyız biz. Uçlarda yaşıyoruz biz. Kanun bize aç. Kanun bize öylesine aç ki, bir deri bir kemik. Altın avcılarıyla dolu bir kasaba. Altın avcılarıyla dolu yoksul bir kasaba. Uçlarda yaşıyoruz biz, altın avcılarıyla dolu yoksul bir kasaba. Kanun kaçaklarıyız biz ve kanun bize aç, bir deri bir kemik. Biz = ? Uçlar = ?*

"Buster," diye sordu Annie, "bunlar ne?" Buster başını sağa sola salladı. "Emin değilim," dedi, "ama ne olduğunu çözeceğim." Annie kardeşini bilgisayarı ile baş başa bıraktı; Buster'ın elleri, bilgisayar klavyesi üzerinde tıkır tıkır sesler çıkartıyor, hiçlikten bir şey yaratıyordu. Annie kardeşini adeta kıskanıyordu –Buster ne güzel kolaylıkla, kendi kendine sanatını icra edebiliyordu. Hâlbuki Annie'ye –replikleri için– Daniel gibi senaryo yazarları, –repliklerini nasıl söylemesi gerektiğini söylesin diye– Freeman gibi yönetmenler, –karşılıklı oynayabilmesi için– Minda gibi oyuncular lazımdı. Annie, Buster'ın yalnızlığını –minicik bir odada tek başına yazıp durmanın– hep kötü bir şey olarak düşünmüştü, ancak şimdi, başkaları karışmadan yaratmanın gayet ilginç olacağı kanısındaydı. Yine de oyunculuktan başka bir şey yaparken hayal edemiyordu kendini; replikleri alıp inanılır kılıyor, yönetmenin söylediklerini sindirip hayata geçiriyor, karşısındaki oyuncuya bakıp onu sevdiğine kendini inandırabiliyordu. Odasında oturmuş film izliyordu şimdi; bir başka

güzel oyuncu, sokak lambasının altında, elinde, ağzına tuttuğu bir mendille duruyordu –biraz önce panterden geri insana dönüşmüştü. Annie o dönemde oyunculuk yapabilmiş olmayı diledi; her şeyin tuhaf olduğu, ama kimsenin bunu fark etmediği, ya da umursamadığı günlerde.

Los Angeles'tan kaçtığı günden beri e-postalarını sadece bir kez kontrol etmişti. Daniel'ın mesajını okumadan silmişti. Temsilcisinden, *İş ilişkimizi gözden geçirmenin vakti geldi* başlıklı bir mesaj gelmişti, onu da okumadan silmişti. Diğerleri zaten doğrudan çöpe atacağı e-postalardı.

İnternete bağlandı ve yeni bir e-postası olduğunu gördü; mesaj, *Son Tarih*'te yönetmenliğini yapan Lucy Wayne'den gelmişti. Annie, hem Freeman'ın filminden utandığından, hem de kendi özel hayatında sonradan yaşanan rezilliklerden dolayı Lucy ile görüşmekten çekinmiş, bayağıdır onunla konuşmamıştı; Lucy'nin ona tam bir hayal kırıklığı olduğunu söylemesinden korkuyordu. E-postanın konu satırında *Haberler* yazıyordu. Annie mesaja tıklayıp okumaya koyuldu:

Merhaba Annie,

Seni yüz kere falan aramaya çalıştım. Temsilcin ortadan kaybolduğunu söyledi, ama sana ulaşabilmem için e-posta adresini verdi. Hep aklımdaydın, sonra annenle babana olanları duydum ve senin için çok endişelendim. Umarım iyisindir; gerçi bunun zor olduğunu tahmin ediyorum. Caleb ve Camille'le olan ilişkinin ne çetrefilli olduğunu biliyorum. Konuşmayalı çok oldu, ama seni tekrar görmeyi çok isterim.

Bu e-postayı asıl yazma sebebim, bir sonraki filmimin senaryosunu bitirmiş olmam. Bu senaryoyu yazarken seni çok düşündüm. Ne zaman ana karakteri kafamda canlandırmak istesem, aklıma hep sen geldin. Sanırım pek çok açıdan onu seni düşünerek yazdım. Şu anda durumun nedir bilmiyorum, oyunculuğa dönmeye hevesli misin, değil misin, ama bence bu rol için mükemmel olacaksın. Şu anda para bulmaya çalışıyorum; gerçi Paramount son filmimi resmen katlettiği için, yine bağımsız film rotasına döneceğimi düşünüyorum. Yani

ücret fazla olmayacak, ama yine de ilgileneceğini umuyorum. Okumak istersen, senaryo ekte. Ne düşündüğünü duymaktan mutluluk duyarım. Ama asıl yeniden birlikte çalışabilirsek çok mutlu olacağım. *Son Tarih*'i çekerken hissettiğim heyecanı yeniden yakalamak istiyorum. Çoğu da senin sayendeydi.

Fırsat bulursan mutlaka yaz,

Lucy Wayne

Lucy, *Son Tarih*'i yazıp yönetmeden önce, Chicago sanat dünyasının az çok tanınan konsept sanatçılarından biriydi; onun da anne babası ünlü fotoğrafçılardı. Lucy, battaniyeler üzerine siyah iplikle, *Senin İçin En Çok Bunu Yaparım*, *Okyanusa Kadar Koş Gel*, *Çıplak Ayak*, ya da *Ellerini Çırp Yağmur Yağsın* gibi bazı sözler dikmiş, sonra da bu battaniyeleri kentin evsizlerine dağıtmıştı. Çok geçmeden Chicago'nun dört bir yanı battaniye boyutundaki bu billboardlarla dolmuştu. Daha sonra Lucy, elinde bir kamerayla kenti dolaşmış, el emeğinin peşine düşmüş, hepsini filme almıştı. Bu parçalar galerilerde gösterilmeye başlandı. Daha sonra Lucy filmin üzerine konuşma da ekledi, içinden kısa metrajlı filmler oluşturup çeşitli film festivallerine katıldı. Bu yol onu sonunda tamamen film çekmeye kadar götürdü. Annie, Lucy'e Çocuk A olduğunu söylediğinde, Lucy'nin ağzının açık kaldığını hatırlıyordu. "Annenle babana resmen âşıktım ben" demişti Lucy. "Onların çocukları olmak istiyordum." O sıralar hâlâ kendini Fang efsanesinden ayırmaya uğraşan Annie, buna cevaben sadece, "Seni çiğ çiğ yerlerdi" demişti.

Lucy'nin yeni senaryosu *İyilik Ateşi*, Kanada'nın batısında yaşayan bir ailenin çocuklarına bakıcılık yapan bir kadın hakkındaydı. Çocuklar, belli zamanlarda durup dururken alev alıyorlardı. Çocuklara bir şey olmuyordu, ancak ev yanmasın diye durumu kontrol altında tutmak kadının göreviydi. Anne ile baba son derece zengin, okumuş, acımasız kimselerdi; koca malikâneyi yönetiyor, dadının her yaptığında hata bulmaya çalışıyorlardı. Yaşları altı ile on beş arası değişen dört kardeş aslında gayet

şeker çocuklardı, ancak çok yalnız bırakılıyorlardı. Anne babalarının, durumları yüzünden onlardan tiksindiği aşikârdı; çocuklar da hep dadılarına sığınıyor, onunla eğleniyor, dünyada neler olup bittiğini ondan öğreniyorlardı. Bir zaman sonra işinde becerisi de artan dadı, kafayı ateşle, kibritle, kıvılcımlarla bozdu; çocukları alev almaları için tahrik etmemek için kendini zor tutuyordu. Filmin sonunda ev –eh, herhalde– cayır cayır yandı ve kadın çocukları kaptığı gibi arabaya atlayıp, anne babalarını geride bırakarak, kuzeydeki buz gibi Yukon topraklarına doğru yola çıktı.

Annie'nin senaryodan etkilenmemesi mümkün değildi; kadının kendini aileye ezdirişi gibi o nahoş anların uyandırdığı tuhaf duygulara kapılıp gitmişti. Filmin klostrofobik bir duygusu vardı; neredeyse tamamı tek bir mekânda –malikânede– çekilecekti. Çekimlerin zorlu olacağı da belliydi; sürekli yangın tehditleri, vesaire... Her şey yerli yerine otururşa heyecan verici bir sürecin yaşanacağını görebiliyordu Annie. *Son Tarih*'te olduğu gibi, bu film de, en kötü dürtülerine kapılan, ancak bir şekilde başına gelenleri atlatmayı başaran bir kadın hakkındaydı. Lucy Annie'yi böyle biri olarak mı görüyordu? Hep kötü seçimler yapmasına rağmen, asla zarar görmeyen biri olarak mı? Annie ekrandaki dosyayı kapadı, Lucy'e sadece, "Bayıldım, ben varım" diyen bir e-posta attı.

E-postayı gönderdikten sonra, anne babasını aramakla geçmeyen bir gelecek hayal etti Annie. Ve sonra, dilediği gibi hayal edebildiğini görünce, anne babasının uzun zaman önce bulundukları bir gelecek hayal etti. Ve sonra, bu her nereden çıktığı belli olmayan iyimserliğin önünü kesecek kimse olmadığına göre, anne babasının en baştan hiç var olmadıkları bir gelecek hayal etti. Bu mucize, aklına düşer düşmez kaybolup gitti; çünkü onlar olmadan Annie de olmazdı. Ne kadar denerse denesin, onları yenmenin, bir adım önlerine geçmenin yolu yoktu. Kontrol hep onlardaydı; hayatın henüz yüreklerine kabuk bağlatmadığı genç Caleb'la Camille daha hiçbir şeyin farkında bile değilken, Annie ile Buster, onların çocukları, yola çıkmış, isimlendirilmeyi bekleyerek anne babalarına doğru yüzüyorlardı.

[ışık, kamera, sahne, 1985
sanatçılar: caleb ve camille fang]

Bonnie, stüdyonun içinde volta atan Fangleri izliyordu. Birbirlerini görmezden geliyorlardı. Tek yaptıkları bir sonraki adımı beklemekti. Yüzlerinde en ufak duygu belirtisi yoktu; Bonnie insan olmadıklarını düşündü. Ne kadar korkunç sonuçlar doğurursa doğursun, görevlerini şaşmadan yerine getirmeye programlı robottu onlar. Sonunda her şey hazırdı; Caleb yönetmen koltuğundan kalkıp kameramanın arkasına geçti. "Sahne!" diye bağırdı. Hemşire kostümü içinde ter içinde kalmış olan Bonnie, bir yandan elleri titremesin diye kendini kasıyor, diğer yandan da düşünüyordu: Bu aileye nasıl ayak uyduracaktı? Güzel şeyler yaratmalarına nasıl yardımcı olabilirdi?

* * *

Bonnie Fanglerin adını ilk kez o yılın başında, Hobart Waxman'ın *Anlamlı Sanata Giriş* dersinde duymuştu. Derste Fanglerin eski çalışmala-

rından birini incelemişlerdi; el kamerasıyla çekilmiş bu video serisinde, sırtına alev silahına benzer bir aparat takmış olan Caleb Fang, kucağında dokuz aylık oğluyla birlikte alışveriş merkezinin ortasında alev alıyor, sonra da paltosunun altından alevler, pantolonunun paçalarından dumanlar çıkar vaziyette alışveriş merkezinde yürüyordu. Hepsi Camille Fang tarafından filme alınmıştı; alışverişe gelen insanlar, gözleri önünde olup bitene anlam vermeye çalışırken, Camille, alışveriş merkezinin ikinci katından aşağı sarkmış ve Caleb'la –asıl hayret verici olanı– bebeğin ifadesiz yüzlerine odaklanmıştı. "Bu," demişti Hobart sınıfına, "öylesine temel, öylesine geleneklerden bağımsız ki, neredeyse neyin sanat olduğu fikrini zorluyor. Fangler, en basitiyle, bedenlerini el bombası gibi ortaya fırlatıyor ve sonra kopacak tantanayı bekliyorlar. Kargaşa yaratmaktan başka beklentileri yok. Bu, birinci elden deneyimleme imkânı bulabilirseniz göreceksiniz, insanı derinden etkiliyor, çünkü Fangler, performanslarının getirdiği ruhsal, hatta fiziksel acıyı umursamaz gibiler." Bonnie Caleb Fang'i izliyordu; bedeninin bazı yerlerinin belli bir dereceye kadar yandığı aşikârdı, ama o, alışveriş merkezi koridorlarında gayet sakin yürüyordu. Bonnie, Caleb'ın hareketleriyle hipnotize olmuş gibiydi. Caleb Fang cayır cayır yanarak yürüyor ve kendi oğlunu alevlerden koruyordu. Son derece gereksiz bir iş yapıldığı hissi uyandırsa da, sahne o kadar göz alıcıydı ki, Bonnie anında âşık oldu: sanata değil, Fanglere.

Biraz flörtleştikten sonra Hobart Waxman'dan Fanglerin posta adreslerini koparmayı başardı. Nefes kesen güzelliğini kendi çıkarına kullanmayı yavaş yavaş öğreniyordu Bonnie. Fanglere yanıt alırım umuduyla mektup ardına mektup yazdı; gerçi ne demelerini istediğini o da bilmiyordu. Onlara sanatsal hayallerini anlattı –bu hayaller, Fang gösterilerinde yer almanın ötesine geçmiyordu.

Fanglerden yanıt gelmedi. Bonnie onları suçlayamazdı. Mükemmel işleyen bir sistem geliştirmişlerdi, şimdi başka birini işin içine sokarak – hem de kendine ait vizyonu olmayan birini– o güzelim çarkı neden bozsunlardı ki? Aylarca kafa patlatmış, kendi gösterisini düşünmüştü; yaşamın ne denli saçma olduğunu ortaya dökecek orijinal bir şey... Ancak

Bonnie'nin böyle bir kapasitesi yoktu. Var olan bir sanat eserine bakıp, neden başarılı olup olmadığını görebiliyordu. Ancak o bilgiyi tamamen orijinal başka bir şeye dönüştüremiyor, hatta eserin yeniden yorumlamasını bile beceremiyordu. Hobart'ın da onu üzmemek için hassasiyetle söylediği gibi, Bonnie sanatçı değil, sadece bir eleştirmendi.

Hobart'ın ödünç verdiği başka birkaç Fang videosu daha izledi; beceriksiz kamera açıları ve kumlu görüntü kalitesi yüzünden bazen ne olduğunu anlamak mümkün olmuyordu. Keşke Fangler gösterilerini gerçek ışık altında gerçekleştirebilselerdi, keşke ne yaptığını bilen bir kameramanları olsaydı, keşke olanı biteni farklı açılardan yakalayabilmek için birden çok kamera kayıtta olsaydı... Fangler sanatlarını film çeker gibi yapsalar harika olmaz mıydı? Ancak, Bonnie'nin de fark ettiği üzere bu imkânsızdı; çünkü belgelenmesi gereken bir şeyin olmak üzere olduğuna dikkat çekerlerse, gösterinin en önemli unsurunu kaybederlerdi.

Bonnie sonunda Fanglere ne önerebileceğini, onlara nasıl yardımcı olabileceğini fark etmişti. Gerçek bir film çekiminde kullanılan her türlü cihazı yine kullanabilir, filmi göze hoş kılan insanları çalıştırabilir, ama sanatları için son derece önemli olan spontanlığı hâlâ koruyabilirlerdi. O kadar mükemmel bir fikir gelmişti ki aklına, Bonnie ilk defa umutlandı; kim bilir, belki de gerçekten sanatçıydı.

Camille'le çocuklar oynayacakları rollere hazırlanırken Caleb Bonnie'yle birlikte çalışmak üzere Los Angeles'a uçmuştu. Bonnie, en kısa elbisesi içinde Caleb'ı havaalanında karşıladığında, Caleb Bonnie'nin yüzüne bile bakmadan elini sıkmış, hiç vakit kaybetmeden vizyonunu gerçekleştirmek için ihtiyacı olacak şeyleri saymaya girişmişti. Bonnie çantasından not defterini çıkarmaya uğraştı, sonra Caleb'ın peşinden koştura koştura, Caleb'ın makineli tüfek gibi saydığı –ve Bonnie'nin en ufak detayına kadar uymasını beklediği– talimatları kelimesi kelimesine not etti. "Becerikli biri olduğuna inanmam lazım" dedi Caleb arabada, şehre doğru giderlerken. "Beceri söz konusu olduğunda ailemin üstüne yoktur; o yüzden senden istediklerimi yapabileceğini var-

sayarak yoluma devam edeceğim." Bonnie başını salladı. "Benden ne istersen yapacağım Caleb" dedi. "Ne yapmamı istersen olacak, bundan emin olabilirsin." Caleb gülümsedi, bir yandan da parmaklarını bacakları üzerinde tıkırdatıyordu. "Çok özel bir şey olabilir bu Bonnie" dedi. "Fang ailesinin hikâyesinde yeni bir bölüm." Caleb açıkça dile getirmiş olmasa da, Bonnie kendini ailenin bir parçası gibi hissetmişti.

Hızlı çalıştılar; ufak bir stüdyoyu bir haftalığına kiraladılar, kameralar, ışıklar ayarladılar. Bir ekiple de anlaştılar; kısa film çekimi için hepsine önceden nakit ödeme sözü verdiler. Caleb filmin senaryosu üzerinde çalışırken Bonnie –iki haftadır derslerini kırıyordu– her sabah Caleb'ı otel odasında ziyaret ediyor ve onu tüm gelişmelerden haberdar ediyordu. "Filmde senin de yer almanı istiyorum" dedi Caleb Bonnie'ye. Bonnie, aralarında bir şeyler yaşanacağını hisseder gibi oldu, ancak Caleb, Bonnie'den fiziksel anlamda hoşlandığını bir kez bile göstermemişti. Tüm dikkati tek bir konu üzerine yoğunlaşmıştı; harika bir şey yaratmak –bu da Bonnie 'nin Caleb'ı daha çok istemesine neden oluyordu.

Sonunda Fang ailesinin diğer üyeleri de teşrif ettiler. Çocuklar o kadar duygusuz görünüyorlardı ki, Bonnie yanlarında kendini husursuz hissetti. Sekiz ve altı yaşlarındaydılar, ama ikisi de küçük birer yetişkin gibiydiler. Yetişkinlikle uzaktan yakından alakası olmayan Bonnie, onlardan uzak durmanın en iyisi olacağını düşündü. Annie ile Buster kendi aralarında –Bonnie'nin anlayamadığı– karmaşık oyunlar uydurup saatlerce oynar, etraflarında olup bitenle asla ilgilenmezlerdi; ta ki anneleri veya babaları onları çağırana kadar –o zaman hemen oyunu bırakıp çabuk çabuk Caleb'ın ya da Camille'in yanına giderlerdi. Ve bir de Camille vardı; eh, Camille Bonnie için işi iyice zorlaştırıyordu. Son derece sıcaktı, sürekli Bonnie'yi cesaretlendirici sözler sarf ediyordu. Bonnie sonunda, acaba Caleb yerine Camille'le yatabilir miyim, diye düşünmeye başladı. Artık hangi yollarla bu aileye gireceğini umursamıyordu. Sadece onlardan biri olmak istiyordu.

Sonunda kameralar kayda geçti, hemşire rolündeki Bonnie çocukları odaya aldı. Yatalak anneyi oynayan Camille, başını zar zor kaldırıp ço-

cuklara yanına gelmeleri için seslendi. "Ah bir göreyim güzel çocuklarımı" dedi, ve daha repliğini bitiremeden Caleb'ın sesi duyuldu: "Kes!" Ekip sahneyi yeniden çekmek için hazırlıklara girişti. Caleb da Camille'e dönüp, "Peki Jane, şimdi senden daha çok duygu istiyorum. Çocuklarını aylardır görmedin. Ve şimdi buradalar. Anlatabildim mi?" dedi.

Camille başıyla onayladı. "Tabii tabii, yaparım" dedi.

Işık, kamera, sahne.

Bonnie bir kez daha çocukları odaya aldı. Camille öne eğilip repliğini söyledi: "Ah bir göreyim güzel çocuklarımı!"

"Kes" diye bağırdı Caleb. "Bu sefer de fazla oldu sanırım. Kanserden ölüyorsun. İkisinin arasında bir yer, diyelim."

"Tamam anladım" dedi Camille, başparmağıyla tamam işareti yaptı.

Işık, kamera, sahne.

Bonnie çocukları odaya aldı ve Caleb, "Kes!" diye bağırdı. Asıl ekip baştan alınacak sahne için ayarlamalara girişirken, çekim arkasından sorumlu belgesel ekibi tüm dikkatini Caleb'a verdi: "Bonnie, bak şimdi; bu çocukları çok paldır küldür getiriyorsun. Anneleri ölüyor, kötü görünüyor. Çocuklara annelerini göstermeli misin, emin değilsin."

Bonnie başını salladı, cevap veremeyecek kadar tedirgindi.

Işıklar, kamera, sahne.

Bonnie çocukları odaya aldı, Camille öne eğilip, "Ah bir göreyim güzel çocuklarımı" dedi ve Caleb, "Kes!" diye bağırdı. Caleb işaret parmağını alnına dayayıp düşünmeye başladı ve sonra, "Jane, aynı repliği bir de *güzel* demeden deneyelim, tamam mı? Biraz abartılı oluyor bence" dedi. Camille yönetmenine bir kez daha tamam işareti yaptı.

Işıklar, kamera, sahne.

Bonnie çocukları odaya aldı, Camille öne eğilip, "Ah bir göreyim çocuk..." dedi ve Caleb, "Hayır, tamam, kes!" diye bağırdı. "Tamam, kusura bakma Jane, ama burada güzel *dememiz* gerekiyor. Pardon."

Işıklar, kamera, sahne.

Bonnie çocukları içeri aldı ve Caleb, "Kes!" diye bağırdı. "Siz çocuklar, biraz garip yürüyorsunuz. Kollarınızı oynatmıyorsunuz. Acayip görünüyor. Kollarınızı oynatabilir misiniz benim için?" Buster'la

Annie tamam der gibi baş salladılar.

Işıklar, kamera, sahne.

Bonnie çocukları içeri aldı, Camille öne eğilip, "Ah bir göreyim güzel çocuklarımı" dedi ve Caleb, "Kes! Hayır, bir dakika, pardon. Tekrar *güzel çocuklarım*a mı dönmüştük?" diye sordu. Camille, sabırlı bir ifadeyle gülümsedi ve "Evet, öyle yapmıştık," dedi, "*güzel çocuklarım* dememi istemiştin."

"Tamam" dedi Caleb, özür dilercesine ellerini havaya kaldırdı. "Bir sonraki çekimde hallederiz."

Işıklar, kamera, sahne.

Bonnie çocukları odaya aldı, Camille öne eğildi ve Caleb, "Kes!" diye bağırdı. "Tamam; Jane, biraz fazla öne eğiliyorsun. Umutsuz görünüyorsun. Yavaş yavaş, ağır hareketlerle eğil çocuklarına doğru. Güzel çocuklarına." Camille'in gülümsemesi biraz zorakileşmişti. "İstersen sen göster nasıl hareket etmem gerektiğini" dedi, ama Caleb onu eliyle geçiştirerek, "Gördüğümde söylerim" dedi.

Işıklar, kamera, sahne.

Bonnie çocukları odaya aldı, Camille öne eğildi, "Ah bir göreyim güzel çocuklarımı" dedi ve Caleb –elbette– "Kes!" diye bağırdı. "Peki, repliği söylerken *çocuklarımı*'nın *mı*'sını yeterince bastırarak söylemiyorsun. Ah bir göreyim güzel çocuklar*ımı*. Onları aylardır görmüyorsun." Camille şaşkındı, ama yine de tamam der gibi başını salladı. "Bir deneyeyim o zaman" dedi.

"Bu sefer olacak, hissediyorum" diye haykırdı Caleb.

Üç saat geçmiş, çekimlerin hiçbiri Caleb'ın onayını alamamıştı. Öfkesi daha çok aynı repliği söyleye söyleye sesi kırçıllaşan ölüm döşeğindeki yatalak kadın Camille üzerine yoğunlaşsa da, hiç replikleri olmayan ancak bariz hatalar yapan Annie ile Buster da nasiplerini aldılar. Çocuklar çekimler arasında ağlayınca Caleb, "İşte bunu istiyorum. Bir sonraki çekimde bu duyguyu kullanın" dedi. Camille yattığı yerden Caleb'a orta parmağını gösterdi ve sonra da "Siktir git" dedi. "Sahne!" diye bağırdı Caleb.

Çok geçmeden ışıklarda, kamera açılarında, mikrofonun duruşunda sorunlar olduğunu söylemeye başladı. Çekim ekibinden biri, "Bak abicim," dedi, "çekime başlamadan önce bizden tam olarak ne istediğini söyle, yapalım." Caleb, çekim arkası kamerasına, bu yaşananlara inanamıyormuş gibisinden başını sallayarak baktı. "Ne istediğimi görene kadar bilmiyorum" dedi. Eleman, "Öyle film çekilmiyor ama" dedi. Caleb homurdanarak, "Valla, ben böyle çalışıyorum," dedi, "çeşitli film festivallerinden aldığım prestijli ödüller de haklı olduğumu gösteriyor."

Işıklar, kamera, sahne.

Bonnie çocukları odaya aldı, Camille öne eğilip, "Ah bir göreyim güzel çocuklarımı" dedi. Caleb hiçbir şey söylemedi; kollarını önünde kavuşturmuş, sessizce duruyordu. Sahne kesilmeyince Bonnie çocukları yatağın ucuna kadar getirdi. Camille tam elini uzatıp Buster'ın yanağını okşamaya başladı, Caleb'ın sesi duyuldu: "Kes! Önce kızın yüzüne dokunmanı istiyorum." Camille yastığını yumruklamaya başladı. "Senin derdin ne be!" diye bağırdı.

"Mükemmel olsun istiyorum sadece" yanıtını verdi Caleb.

Buster'la Annie böğüre böğüre ağlamaya başladılar, Camille onları kendine çekip sarıldı. Bonnie bunun gerçek olup olmadığını kestiremiyordu. Yoksa performansın bir parçası mıydı? Bu sırada ekipten biri de Caleb'ı insafa getirmeye uğraşıyordu. Adam elini dostça Caleb'ın omzuna koydu ama Caleb sinirlendi, adamın eline vurup, "Çek ellerini üzerimden" diye bağırdı. Sonra da kamera arkasını çeken ekibe dönüp, "Siz çekime devam edin," dedi, "Bir deha böyle çalışır işte ve sizin her anı yakalamanız gerekiyor." Sonra da sandalyesinde duran senaryoyu alıp ufacık parçalara ayırana dek yırtmaya başladı. "Peki," dedi, "senaryo falan yok artık. Doğaçlama yapıyoruz bundan sonrasını." Film ekibi setin ortasında donakalmış, Caleb'a bakıyorlardı. "Işıklar, kamera, sahne" diye bağırdı Caleb, ama kimse yerinden kıpırdamadı. Kameramanı kamerasına doğru ittirince, set ekibinden başka biri arkadan koşup Caleb'ın başını kolları arasına sıkıştırdı. Başka biri de kimseyi tekmelemesin diye bacaklarına atıldı, sonra hep birlikte Caleb'ı sü-

rükleyerek setten çıkardılar. Beş dakika sonra Caleb bir hışım sete geri döndü ve yönetmen sandalyesini silah gibi sağa sola savurmaya başladı. Daha sonra kamera arkası çekimini yapan ekibin kamerasına saldırıp hepsini kovdu. "Paydos" diye bağırdı ve set ekibi hızlı adımlarla oradan uzaklaştı; yanından geçerken Caleb'a küfrediyorlardı. Fangler ve Bonnie dışında sette kimse kalmayınca, çocuklar ağlamayı kesip gülümsemeye başladılar. Camille kahkahalara boğuldu, sonra da eğilerek hepsini selamlayan Caleb'ı sessizce alkışladı. Caleb'ın burnu kanıyor, yırtılan gömleği vücudundan sarkıyordu, ama o omuz silkip ailesine, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. Camille başını sallayıp, "Tek kelime ile muhteşemdi" dedi. Bonnie hareketsiz kalmıştı, büyük bir şok atlatmış gibiydi. Ancak on dakika sonra Caleb Bonnie'nin ağladığını fark etti. "Bonnie," dedi Caleb, "Gayet iyi iş çıkardın. Hiç sorun yoktu." Ailenin geri kalanını işaret etti, onlar da yanına gelip Bonnie'nin sırtını sıvazladılar. "Çok korktum" dedi Bonnie. "İyi bir şey bu" dedi Camille. "Öyle hissetmen gerekiyor zaten."

Ekipmanı topladılar, daha sonra kurgulamak üzere yapılan bütün çekimlerin makaralarını yanlarına aldılar. Etraf temizlendikten sonra Caleb dışarı çıkıp kutlama yapmalarını önerdi, çocuklar el çırpmaya başladılar. "Ben eve gitsem daha iyi olacak sanırım" dedi Bonnie. "İşin zor kısmı bitti" dedi Caleb Bonnie'ye. "Şimdi rahatlayabilir ve nasıl geçtiğini konuşabiliriz." Bu, yani şu son birkaç saatin tuhaflığını yeniden yaşamak, Bonnie'nin yapmak isteyeceği son şeydi. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum" dedi. "Sizin yaptığınızı yapabileceğimi sanmıyorum. Ben gerçek bir sanatçı değilim."

Camille yavaşça Bonnie'nin koluna dokunup, "İlk seferi hep zordur," dedi, "birçok duyguyu aynı anda yaşıyorsundur ve hangisine güveneceğini bilemezsin. Gerçek olmadığını bilirsin, ama sana o kadar gerçek geliyordur ki, elinde olmadan huzursuz olursun. Geçecek, inan bana." Bonnie başını sallayarak, "Yapamam" dedi. "Sende gerçekten ışık var Bonnie" dedi Caleb. "Özel bir sanatçı olacaksın, bundan eminim. Öyle tuhaf bir şey yapacaksın ki, dördümüz de eserini görmekten mutluluk duyacağız." Fangler hep birlikte Bonnie'nin çevresini sardı-

lar ve ona neredeyse çığlık attırana dek kucakladılar. Sonra maaile zıplayarak uzaklaştılar; bedenleri, önemli bir şey yaratmış olmanın verdiği hazla elektrik yüklenmiş gibiydi. Bonnie onları sokağın sonunda kaybolana dek izledi; birbirlerine öylesine sıkı sıkıya bağlı bir aileydi ki bu, onları ayırmak imkânsızdı.

onuncu bölüm

evin içindelerken Buster sürekli izlendikleri duygusuna kapılıyordu. Kim tarafından; onu bilmiyordu. Daha doğrusu biliyordu: Caleb ve Camille. Bir gece bütün havalandırma kapaklarını açtı, lamba şapkalarının altına baktı, dinleme aleti yerleştirilmiş mi diye parmaklarıyla halıların kenarını yokladı. Tam bu sırada Buster yerdeyken Annie odasına daldı; Buster'ın parmakları kör alfabesiyle okuma yapıyormuşcasına halının üzerinde geziniyordu. "Ne yapıyorsun Buster?" diye sordu Annie. Buster aniden yukarı bakınca başı dönmeye başladı, yüzüne kan hücum etmişti. "Bir şey kaybettim de" dedi ablasına. "Ne kaybettin?" diye sordu Annie. Buster yeniden halıya bakarak, "Bilmiyorum" yanıtını verdi.

Buster giderek şuna daha çok inanmaya başlamıştı; o ve Annie, anne babalarının tasarladığı bu oyunun önemli birer parçasıydılar. Onlar ilk adımı atıp ortadan kaybolmuşlardı, şimdi eseri tamamlamak, onları bulup getirecek şifreleri çözmek ona ve ablasına düşüyordu. Anne babaları onları kaç kez bir alışveriş merkezinin, parkın, ya da bir partinin ortasında tek başlarına bırakıp gidivermişlerdi? Kaç kez onlara hazırlıklı olmalarını söylemiş, yaratacak-

ları –Tanrı'ydılar ya– her türlü olasılığa açık olmalarını istemişlerdi? Ve Annie ile Buster, kaç kez olaylar başlar başlamaz verilecek en doğru tepkiyi vermiş, işleri daha iyi, yani daha tuhaf noktalara taşımışlardı?

Ablasına kuşkularından söz eder, anne babalarını aramaya devam etmeleri gerektiğini düşündüğünü söylerse, Annie'nin bunu kabul etmemesinden korkuyordu Buster. Hassas bir yerdeydi şimdi; ablasının istediğinden farklı bir şey istiyordu... Bu konumda olmaya ise hiç alışık değildi. O yüzden anne babalarından bir ses duyar mı diye kulağını evin duvarlarına dayamaya devam etti.

"Onlara ruhsal anlamda ulaşmayı denediniz mi hiç?" diye sordu Suzanne. Buster'ın arabasındaydılar, motor çalışıyordu. Buster'ın elinde, Suzanne'in kısa öykülerinden biri vardı. Tennessee'ye döndüğünden beri iki-üç günde bir Suzanne'in geceleri çalıştığı, patenli garsonların arabalara servis yaptığı bir restoranın otoparkında görüşüyorlardı. Suzanne mola vakitlerinde uçar gibi kayarak geliyor, arabanın içine süzülüyor, patenlerinin tekerlekleri hâlâ dönerken, onlar Suzanne'in kısa öyküleri üzerine konuşuyorlar, hikâyeleri nasıl iyileştirebileceğini tartışıyorlardı. Buster Suzanne'in getirdiği yiyecekleri yiyor, arabanın içinde, omuzları neredeyse birbirine değecek şekilde yan yana oturuyorlardı.

"Ne dedin sen?" dedi Buster, elindeki öyküyü koltuğa bırakırken.

"Şöyle; eğer gerçekten ölmüşlerse, ruh çağırma seansıyla onlarla iletişime geçmeyi deneyebilirsin. Ya da ruh çağırma tahtaları var, bak onu da deneyebilirsin; büyük süpermarketlerde satılıyor."

"Bence süper bir fikir değil bu" dedi Buster. "Öyle şeylere inanmıyorum ben. O yüzden annemle babam gerçekten ölmüş olsalar ve benimle iletişime geçmeye çalışsalar bile, o tahtanın söyleyeceği hiçbir şeye inanmayacağım."

"Ben de inanmıyorum öyle şeylere," dedi Suzanne, "ama bir anlamı var, düşünsene? Elini küçük bir okun üzerine koyuyorsun ve tahta oynamaya başlıyor. Sana bir şeyler söylüyor; zaten bildiğin bir şeyler

olsa bile. Konuşan sensin aslında; başka türlü söyleyemediğin şeyleri söylüyor olabilirsin."

"Hiç sanmam" dedi Buster. Konuyu değiştirmek için sabırsızlanıyordu.

"Sanırım neler olup bittiğini anlamıyorum ben" dedi Suzanne sessizce; bir anda mahcuplaşarak. "Sizinkilerin öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Belki."

"Ama ölmediklerini de düşünüyorsun?"

"Evet, olabilir."

"Ve bunu bilerek yaptıklarını düşünüyorsun?"

"Evet."

"Ve eğer ölmedilerse, onları nasıl bulacağını bilmiyorsun?"

"Eh, denedik işte, ama becerebilmiş değiliz."

"Yani," dedi Suzanne, "anlaşılan onlara kesinkes ne olduğunu öğrenene dek tatmin olmayacaksın. Ve onları nasıl bulacağınıza dair elinizde iyi bir fikir de kalmadı. O zaman belki, onları bulabilmek için saçma salak işler yapmalısınız."

"Devam et..." dedi Buster. Suzanne'in yürüttüğü mantık aniden ilgisini çekmişti.

"Aptalca bir şey yapmanız lazım; beklenmedik bir şey. Böylece belki oldukları yerden çıkarlar, ya da siz onlara yaklaşırsınız."

"Ve sence bunu ruh çağırma tahtası ile mi yapmalıyım?"

"Daha da aptalca bir şey belki" dedi Suzanne. Gözlerini iyice kısmış, düşünüyordu; saçma sapan şeyler aklına kendiliğinden hiç gelmezmiş gibi, derin düşüncelere dalmış bir hali vardı.

"Evet, mantıklı bu" dedi Buster. "Hiç fena fikir değil."

"Sen bana yardım ediyorsun" dedi Suzanne, öyküsünü işaret ederek. Buster kırmızı bir kalemle metnin üzerini öyle bir çizmişti ki, neresinin Buster'a, neresinin Suzanne'e ait olduğu anlaşılmaz haldeydi. "Ben de sana yardımcı olabilirsem ne mutlu bana."

Suzanne bir anda Buster'ın dudaklarına yapıştı. Nefesi mayonezle ketçap kokuyordu. Sonra hemen arabadan çıkıp kayarak uzaklaştı, Buster'a tepki verme imkânı tanımadı. Buster onu giderken arkasın-

dan izledi; hassas bir makine gibi, bir aşağı bir yukarı hareket ettirdiği kollarıyla diğer arabaların arka farlarından yayılan ışıklara doğru kayıyordu.

* * *

Buster oturma odasına daldığında Annie, Caleb'la Camille'in pek zengin sayılmayacak kütüphanesinden seçtiği bir kitabı okumakla meşguldü: On Adımda Nasıl Hükümet Devrilir?

"Bir fikrim var galiba" dedi Buster ve bu kelimeler daha ağzından dökülür dökülmez nedenini bilemediği bir utanca boğuldu. Bir fikri olduğunu yüksek sesle söylediği için mi utanmıştı, yoksa hayatında ilk kez söylediği için mi?

"Nedir?" diye sordu Annie.

"Kendimizi öldüreceğiz."

"Çok kötü bir fikir" dedi Annie.

"Gerçekten öldürmeyeceğiz. Öldürmüş gibi yapacağız ki, bizimkiler saklandıkları yerden çıksınlar."

"Madem onlar ölmüş gibi yapıyorlar, biz de öyle yapalım diyorsun," dedi Annie ve sonra ekledi, "iyi bir fikir değil bu Buster."

"Neden değilmiş?"

"Eğer gerçekten ölmüşlerse..." diye söze başladı Annie.

Buster heyecanla Annie'nin sözünü kesti. "Ama öldüklerini düşünmüyorsun."

"Hayır, düşünmüyorum" diye itiraf etti Annie.

"Bence de ölmediler. O zaman neden denemeyelim şunu?"

"Çünkü kendimizi öldürmüş gibi yaparsak, sırf vahşice öldürüldüklerini düşünmemizi isteyen anne babamızı bulacağız diye kendi hayatımızın içine sıçmış olacağız. Sence sağlıklı mı bu?"

"*Bir şey* yapmamızı istiyorlar ama" dedi Buster. "Bunu hissedebiliyorum. Eminim. Bir yerde saklandılar, bizden bir sonraki adımı atmamızı, ne olacaksa olmasını sağlamamızı bekliyorlar."

"Bunu yapmıyoruz artık, unuttun mu? Artık hayatlarımızı kontrol

etmelerine izin vermiyoruz" dedi Annie; öfkeden tüm bedeni gerilmişti. "Bize zarar veriyorlar Buster. Ve eğer istediklerini yapmamız için bize bile bile zarar veriyorlarsa, o zaman sonsuza dek kayıp kalsınlar. Benden uzak olsunlar." Son sözünü bitirir bitirmez kanepeye geri çöktü Annie, öfkesinin yerini keder almıştı. Bunu gören Buster bir süre susmak zorunda kaldı.

Dönüp dolaşıp hep aynı çıkmaza geliyorlardı. Buster anne babalarının onları hâlâ sevdiğine inanmak istiyordu. Ona göre tüm bunları çocukları güçlü olsun, hayat karşısında yıkılmasın diye yapıyorlardı. Annie ise sadece kendileri için bir şey yarattıklarından emindi; fikirlerini hayata geçirirken de kimleri üzdüklerini umursamıyorlardı.

"Üzgünüm Buster" dedi Annie. "Bize bunu yapmalarına izin vermeyeceğim." Tekrar kitabına döndü.

"Bu, bir şey" dedi Buster; söz ağzından çıkmıştı çıkmasına ama ne demek istediğini bilmiyordu. Bir daha söyledi, daha yükses sesle söyledi; sonunda Annie kitabı bırakıp gözlerini kardeşine dikti. "Bu, bir şey" dedi Buster bir kez daha; bu sefer hiç zorlamadan söyleyivermişti. Gözünün önünde bir sahne canlandı; anne babalarını bir hücreye hapsolmuş halde hayal etti, alçı duvarlardan elleri bembeyaz olmuştu. Geceleri birbirlerine sokuluyor, çocuklarının, alelacele bıraktıkları ipuçlarını takip edip onları bulmalarını, kendi elleriyle yarattıkları bu korkunç durumdan onları kurtarmalarını bekliyorlardı. Annie ayağa kalkıp Buster'a sarıldı, ama tuhaf, eğreti bir sarılıştı bu. "Bu, bir şey işte, Allah kahretsin" diye bağırdı Buster. "Bunun içindeyiz zaten, hâlihazırda oluyor; hiçbir şey yapmasak bile yine içinde olacağız." Annie, kolları arasındaki kardeşini biraz daha sıkıca kucaklayıp, "Bizi mahvettiler Buster" dedi.

"İsteyerek yapmadılar" dedi Buster.

"Ama yaptılar."

Buster odasında takıldı. Annie yan odada uyuyordu. Havalandırma borularından gelen sesler aynı anne babalarının nefes alıp verişi gibiydi. Buster bir şey üzerinde çalışıyordu; bir kitap belki... O iki satırı tekrar etti –kendi kendine anlattığı öyküye ne zaman dalsa, dua eder

gibi o sözleri tekrarlayıp duruyordu; "Uçlarda yaşıyoruz biz, altın avcılarıyla dolu yoksul bir kasaba. Kanun kaçaklarıyız biz ve kanun bize aç, bir deri bir kemik." Şimdi kaçaklar derken kimden bahsedildiğini anlıyordu. Bir kız ve bir de erkek kardeş. İkiz kardeşler. Yetimler. Bu dünyada, yetimler, yaşamlarının bir sonraki durağına hazırlık amacıyla terör yetimhanelerine yollanıyordu: zengin ve güçlüleri eğlendirmek amacıyla bir çukurun içinde başka çocuklarla ölesiye dövüşüyorlardı. Bu iki kardeş yetimhaneden kaçmış, diğer kaçaklarla birlikte ülke sınırına yakın bir yere kamp kurmuşlardı. Büyüyene dek orada saklanmayı umuyorlardı; yetişkin olduktan sonra kimse onların peşine düşmezdi. Buster, babasının sesinden duyduğu bu kelimelerle yola çıkmıştı ve şimdi kendini doksan sayfalık öyle acayip bir şeyin içinde bulmuştu ki, yavaşlaması gerektiğini hatırlattı kendine. Kelimelerin sayfada yerlerini bulmasına izin vermeliydi, yoksa öyküyü elleriyle paramparça ederdi.

Ne olduğunun farkındaydı Buster, salak değildi. İkizler; o ve Annie'ydi. Onları yetim bırakan anne baba, Camille'le Caleb'tı. Çocukların dövüştüğü çukur, Buster'ın tüm bunların sonunda yaşanacağını hissettiği vahşeti yazmasının bir yoluydu. Bu iş kötü bitecekti, orası belliydi. Ama şu anda Buster'ın, öykünün sonunu getirmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Yorgunluktan yatağına gitmek zorunda kalana dek yazdı. Bir şey yaratmanın; henüz başarılı olmasa da, kendi elleriyle yaratmanın tatminini yaşıyordu.

Buster öyküsünde bir viraja gelip daha sonra olacakları göremediğinde, annesinin ona verdiği minik tabloyu çıkartıp bakıyordu. Sürekli bakarsa soluduğu havayı radyoaktife dönüştürür korkusuyla resmi yatağının altına saklamıştı. Resimdeki oğlan çocuğuyla dövüştüğü kaplanın bedenleri öyle bir iç içe girmişti ki, Buster bazen onların birbirlerine sarıldıklarını, kaçınılmaz ölüm karşısında birbirlerini teselli ettiklerini hayal ederdi. Oğlanın ellerine sarılı dikenli teller de oldukça detaylı çizilmişti –büyük ustalıkla resmedilen paslı dikenler, çocuğun eklem yerlerine batıyordu. Buster, uzun süre resme baktığında kendi ellerinin de acımaya başladığını hissederdi. Sorsanız, kendini bu resmin nere-

sinde gördüğünü söyleyemezdi. Oğlan çocuğu muydu? Kaplan mıydı? Yoksa dövüşü izleyen diğer çocuklardan biri miydi? Bazen dikenli tel olduğunu hayal ederdi; dokunuşuna karşı koyan her şeyi kesen... Bazen, çoktan kaplanın midesinde olduğunu hayal ederdi; diğer çocuk onu oradan kurtarmak için kaplanla dövüşüyordu. Annesi özellikle onun için seçmişti bu resmi. Buster'ın eline bizzat yerleştirmişti. İşte tam o anda, elinde resimle yerde otururken Buster'ın aklına anne babasını geri getirecek fikir geldi.

Annie'nin odasının kapısını açtı. Yerler gıcırdadığından kardeşinin geldiğini duyan Annie hemen doğruldu, gözlerini, içlerinden sanki yaylı bir şey fırlayacak gibi kocaman açtı. "Evet, bu sefer ne var Buster?" diye sordu; sesinde en ufak uyku belirtisi yoktu. Buster resmi ablasına gösterdi. Tabloyu, elinde hazine varmış edalarıyla tutuyordu. "Bu," dedi, "bunun sayesinde onları bulacağız."

Annie elinde bir kahve kupası votka ile mutfaktan döndüğünde, Buster Annie'nin dolabında saklı duran diğer resimleri sıraya koymakla meşguldü. "Gece rüyama girecek bunlar Buster" dedi Annie, ama Buster fayans büyüklüğündeki resimleri üst üste yerleştirmeyi sürdürdü; her bir resim bir öncekinden daha şok ediciydi. Annie içkisinden uzun bir yudum aldı, sonra da yatağın üzerine yerleşti. Buster'a, "Ne yaptığını söyleyecek misin?" diye sordu.

"Bu resimler..." dedi Buster, kutsar gibi ellerini üzerlerinde gezdirerek, "Madem annem bunların büyük sır olarak kalmasını istiyordu, o zaman ne diye bu dolabın içinde sakladı? Neden bizim rahatlıkla bulabileceğimiz bir yere koydu, işimizi kolaylaştırdı?"

"Bizden saklamıyordu ki" yanıtını verdi Annie, "Caleb'dan saklıyordu."

"Belki de öyle değildi" dedi Buster. Konuştukça heyecanı artıyordu. "Bu, bir şey işte" dedi. "Bu, bizim beklediğimiz bir şey."

"Ne dediğini anlamıyorum Buster" dedi Annie. "Seni anlamıyorum." Doğrudan bakmadan resimleri işaret ederek, "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

"Bu, Fang sanatı; dünyanın geri kalanının varlığından haberdar

olmadığı Fang sanatı üstelik. Bence annem bunları yok etmemizi istemedi. Bence bunun sayesinde dönecekler ve yüzlerini gösterecekler."

"Bu resimler sayesinde mi?" diye sordu Annie.

"Bir sergi" dedi Buster. "Büyük bir galeride sergi düzenleyeceğiz; Camille Fang'in gizli kalmış sanatı diyeceğiz. Elimizden geldiğince her yerde haber olmasını sağlayacağız. Halka açık bir ortam sağlayacağız onlar için, dayanamayıp gelecekler, her şeyi bozmak isteyecekler."

"Dört taraflı düşünmüyorsun Buster" dedi Annie.

"Onları bu yolla geri getireceğiz" dedi Buster. Annie'nin şüpheleri karşısında geri adım atmamıştı.

"Hayır" dedi Annie, başını sallayarak. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Buster resimlere baktı; annesinin bunları ipucu olarak bıraktığı çok açıktı. Onları prestijli bir galerinin duvarlarında asılı halde hayal etti; bir avuç insan, iyice görebilmek için tuvallerin dibine kadar giriyorlardı. Annie ile birlikte galerinin ortasında durduklarını hayal etti. Birden kalabalık açılacak, anne babaları yeniden doğmuş gibi kendilerini dünyaya göstereceklerdi. Kontrolleri olmaksızın, onların adıyla yapılacak bir sanat gösterisine izin vermeyeceklerdi.

"O zaman şöyle düşün" dedi Buster sonunda. "Belki bizim için planladıkları bir şey yok. Belki umurlarında değiliz. O zaman bu resimler bizim gizli silahımız. Onları tuzak gibi kullanabiliriz."

"Devam et" dedi Annie. *Silah* ve *tuzak* sözcüklerini duyar duymaz gözleri parlamaya başlamıştı.

"Bu resimlerin annemizin gerçek sanatı olduğunu, babamın baskısı yüzünden diğer işleri yaptığını söyleyeceğiz. Babamı sinirden duvarlara tırmandıracak her lafı edeceğiz. Ve böylece hayatlarında öyle bir kargaşa yaratacağız ki, tüm bu yanlış anlamaları düzeltmek için ortaya çıkıp yüzlerini göstermekten başka şansları kalmayacak."

"Camille resimlerle alakası olduğunu inkâr edecektir" dedi Annie; bunun gerçekten *kullanabilecekleri bir şey* olduğunu kabullenmişe benziyordu. "Caleb, her şeyi kendi gözleriyle görmek için bizzat galeriye gelmek zorunda kalacak. Camille de, 'yapma etme' gibisinden onun-

la gelecek. Ve biz de onları bekliyor olacağız." Annie içkisinden bir yudum daha aldı; alkolün vücuduna yayılışını hissedebiliyordu. Kötü fikirler bu sayede iyi fikirlere dönüşüyordu. "Evet evet" dedi, gülümseyerek. "Bu hoşuma gitti işte."

Anne babalarının gösterisinin bir parçası olmak yerine, kendi gösterilerini yarattıkları düşüncesindeydi Annie; Buster da ablasını hiç bozmadı, onun böyle düşünmesi işine geliyordu zaten. Hâlbuki Buster, sadece anne babalarının isteklerini yerine getirdiklerine inanıyordu. Caleb'la Camille Fang madem kendilerini öldürmek, madem ortadan kaybolmak için bu kadar zahmete girmişlerdi, onları yaşayanların arasına döndürmesi için birisine ihtiyaçları vardı. Bu da, Annie ile Buster'dan başkası olmazdı. A ile B. Buster, annesinin resimlerini yan yana koyarak yarattığı büyük resme baktı; bitmek bilmez bir kaos, asap bozucu tuhaflıklar... Yeterince uzaktan bakarsanız, anne babalarının portresine benzemişti.

Plan yapmaları zaman aldı. İki kardeş bu aşamaların, yani fikrin doğuşundan gerçekleştiği ana kadarki sürecin yabancısıydı; Caleb'la Camille hallederdi yapılması gereken şeyleri. Ancak şimdi onlar olmadığından, bütün işler kardeşlerin üzerine kalmıştı. Aslında Buster heyecanlıydı; annesine, babasına, ablasına ve bütün dünyaya, acayiplik yaratmak konusunda onlardan geri kalmadığını ispatlama şansını yakalamıştı. Mecburen en monoton işten başladılar, annelerinin resimlerini tek tek fotoğrafladılar.

Kasabadaki bir mağazadan aldıkları siyah kadife kumaşı kullandılar. Kare biçimindeki kumaşı oturma odasının yerine serdiler, sonra resimleri birer birer üzerine nazikçe yerleştirdiler. Tavandaki lambanın şapkasını söktüler ve Buster şapkayı yerdeki resimlerin üzerinde tutarken Annie fotoğraflarını çekti. On beş resimden sonra –ölü bir eşeğin patlayıp sönmüş cesedini yiyen çekirgeler; sahilde topal bir kuşu sopayla dürten çocuklar– Annie işi bırakmak istedi. "Bu resimlere daha fazla bakabileceğimi sanmıyorum Buster" dedi, fotoğraf makinesini kardeşine uzatırken. "Onlara baktıkça ya daha çok içesim geliyor, ya hiç; ki

her iki olasılığın da nasıl sonuçlanacağını düşünmek bile istemiyorum."

"Sürecin bir parçası bu" dedi Buster. Kameranın vizöründen yerde duran resme bakıyordu. Fotoğrafı çekti, dijital ekrandan düzgün çıkıp çıkmadığını kontrol etti, sonra yerdeki resmi kaldırıp yerine en az onun kadar acayip bir başkasını koydu. Buster ilk başta annesinin bu resimleri gizli saklı yaptığını hayal etmişti. Babası evden çıktığında ablasının yarı karanlık dolabına giriyor ve sürekli yakalanma korkusu içinde çiziyordu. Belki kocası uyurken gizlice gelip resimlere bakıyor ve neden böylesi bir obsesyonla onları yaratmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Ama Buster artık bu resimlerin daha büyük sanatsal bir eserin –Fanglerin yeniden ortaya çıkışının– hazırlık malzemeleri olduğuna inandığından, şimdiki hayalinde anne babası gülüyor, kim resimler için daha korkunç bir konuyla gelecek diye aralarında yarışıyorlardı. Annesi dikkatle fırçasını tuvalin üzerinde gezdirirken, babası elini annesinin omzuna koyuyor ve kulağına cesaretlendirici sözcükler mırıldanıyordu. Buster, anne babasını, Annie'nin dolabına saklamadan önce biten tuvale gururla bakarken hayal etti. Ne zaman bulunacaklarını Allah bilirdi, ama bulunduklarında, asıl görevlerini yerine getireceklerdi.

Tüm resimler kataloglandıktan sonra, iki kardeş bu sergiyi yapabilecekleri mekânları düşünmeye başladılar. Müzeler olmazdı. Hayata geçmesi çok zaman alırdı, ayrıca mekânların büyüklüğü işin esprisini bozardı. İçini doldurabilecekleri, tamamen annelerinin işine konsantre olacak ve bunu çok hızlı gerçekleştirecek bir kuruma ihtiyaçları vardı. Onlar da galerilere odaklandılar ve zaman kaybetmemek için daha önce Fang eserlerini sergileyen galerilere yöneldiler.

"New York'taki Agora Galerisi olabilir" önerisinde bulundu Annie. Chelsea'deki bu galeri, Fanglerin erken çalışmalarından birini sergilemişti. Bu video gösterisi, Fanglerin çaldığı güvenlik kamerası görüntüleriyle, Bay Fang'in kendi gizli kamera çekimlerinden oluşuyordu. Gösteride Buster, büyük bir mağazanın soyunma odasında terk ediliyor, güvenlik görevlisiyle birlikte anne babasını arıyor, herhangi bir çifti parmağıyla gösterip, çiftin bütün inkârını bastıracak yükseklikte bir sesle, anne babası olduklarını söylüyordu.

Galeriye, resimlerden birkaç örnek kare ekledikleri bir e-posta attılar ve bir-iki saat sonra galerinin sahibi Charles Buxton'dan bir telefon geldi. "A ile mi görüşüyorum, yoksa B ile mi?" diye sordu Buxton; telefonu Buster yanıtlamıştı. "B" diye ağzından çıktı önce, ama sonra hemen düzeltti. "Buster" dedi.

"Bu saçmalık da neyin nesi Buster?" diye sordu Charles Buxton.

"Efendim?"

"Ne oluyor burada? Sizinkiler mi yaptırıyor bunu size?"

"Anne babamız gittiler, Bay Buxton" diye yanıtladı Buster. Eli ayağı birbirine dolanmaya başlamıştı. Hissedebiliyordu; dikkatli olmazsa her şeyi mahvedecekti.

"Onu biliyorum" dedi Buxton. "Gazetelerden okudum hepsini. Bildiğim bir şey daha var; Fang ailesinin yaptığı her işe inanmamak lazım."

"Bu gerçek ama" dedi Buster. "Bu ablamla benim annemizin anısına yaptığımız bir şey."

"Bu resimleri annenizin yaptığını kanıtlayabilir misiniz?"

Buster duraksadı. Resimlerin altında imza yoktu; onları annelerinin yaptığını kanıtlayacak hiçbir işaret yoktu. Belki anne babaları bu resimleri bir yerde bulmuşlar, ya da kendi işlerinde kullanmak için başka bir sanatçıdan satın almışlardı. "Kaybolmalarından önce ablam ve ben annemle bu resimler hakkında konuştuk" dedi Buster en sonunda. "Annem onları kendisinin çizdiğini itiraf etti."

"Burada doğru olmayan bir şey var" dedi Bay Buxton. "Sizinkileri hatırlıyorum. Sergi başarılı olmuştu, ve anne babanızın kişilikleri bu başarıda büyük rol oynamıştı. Ama benim asıl ilgilendiğim sanat eserinin kendisiydi. O zaman da, şimdi de, eserin bir parçası olmakla ilgilenmiyorum. Tüm bunların Fanglerin bir oyunu olduğu ortaya çıkınca, alay konusu olmak istemiyorum. Hiç değmez."

"Gerçek" dedi Buster. "Hepsi gerçek."

"Bu tam babanın lafı, çok kötü bir şey olmadan hemen önce o da böyle derdi" dedi Buxton. Buster telefonun kapandığını duydu; konuşmaları tek taraflı monoton bir sese dönüşmüştü.

"Bu çok, ama çok garip Buster!" dedi Suzanne. Oğlanla kaplanın resmine bakıyordu. "Gerçekten harika."

Suzanne'e annesinin resimlerini gösterdiğini öğrense Annie'nin yapacaklarını düşününce Buster'ın midesine ağrılar saplanıyordu. Hele planlarını yabancı birine anlattığını duysa, onu kesin merdivenlerden aşağı falan iterdi. Annie hâlihazırda Buster'ın Suzanne'le bu kadar çok zaman geçirmesine kıldı –ablası, Fanglerin aile dışında kimseye güvenmeme huyundan henüz vazgeçmemişti. "İyi yazıyor mu peki?" diye sordu Buster'a, Suzanne'le buluşmasının ardından eve döndüğünde.

"Yazıyor bence" diye yanıtladı Buster. "Son derece istekli ve ben de ona öykülerini nasıl daha iyi yapabileceğini gösterebilirim. Sırf bu değil ama. Ondan hoşlanıyorum. O da benden hoşlanıyor. Benim için alışılmış bir durum değil bu."

"Tamam o zaman" dedi Annie. "Öyle bir durumda aranıza girmek istemem." Ve sonra, o anda aklına gelivermiş gibi, "Ama sakın ona resimlerden bahsetme, tamam mı? O mesele sadece senle beni ilgilendiriyor" dedi. Buster da başıyla onayladı.

Ama sonra, hem Suzanne'in hem Buster'ın yazdıkları üzerine uzun uzun konuştuktan, fikir ardına fikirler havada uçuştuktan, mükemmel olana dek cümleleri baştan kurduktan sonra, sessizlik olmuştu aralarında. O anda fark ettiler; otopark boşalmış, etraf kararmıştı. Arabanın zemini çöple dolmuştu; yiyecek içecek kutuları, başarısız öykü denemelerinin buruşturulup atılmış sayfaları... Aralarındaki sessizlik Buster'ın cesaretini kırıyordu; Suzanne'in bunu, gitme zamanı geldiğine dair bir işaret olarak algılamasından çekindiğinden, arabada biraz daha tutabilmek için ona annesinin yaptığı resmi göstermeye, anne babasını bulmak için yaptığı müthiş planı anlatmaya karar verdi. Umutsuzca bir hamle gibi görünse de, umrunda değildi. Annie sonradan bunları duyduğunda çıldırırsa çıldırsındı. Suzanne yanında bir on dakika daha fazla kalsın istiyordu Buster. Ve sonra, resme uzanmak için orta torpido gözünü açtığı sırada Suzanne vücudunu Buster'ınkine dayadı ve zorla dilini Buster'ın ağzının içine soktu.

"Bunu yapmak istiyorum," diye fısıldadı Suzanne, üzerindeki üni-

formayı çabucak sıyırarak –o daracık alanda bu kadar hızlı soyunabildiğine göre vücudu hayli esnekti– "tabii sen de istiyorsan." Fiziksel arzularının tatmin edilmesi Buster'ın alışık olduğu bir durum değildi. Hayatı boyunca beş kadını öpmüştü. Üstelik biri ablasıydı. Buster bu rakamın etkileyici olmadığının farkındaydı. Bir elinin parmaklarıyla kaç kere seks yaptığını sayabilir, geri kalan parmaklarla da karmaşık gölge oyunu yapabilirdi. Akıllılık edip sessiz kaldı; Suzanne'i uyandıracak, kendisiyle yatmasının büyük hata olacağını ona sezdirecek bir şey söylememek için kendini zor tuttu, sadece başıyla onayladı. Suzanne'in gözlüklerine uzanıp çıkardı, gözlükleri gösterge panelinin üzerine koydu ve sonra Suzanne'i arka koltuğa takip etti. Yolda pantolonunu çıkardı, ama nasıl becerdiyse ayakkabıları ayağında kaldı. "Evet" diye düşündü Buster –Suzanne bacaklarını Buster'ın gövdesine öyle sıkıca sarmıştı ki, Buster, alevler içindeki bir binadan fırlayarak çıkmışcasına kocaman bir nefes verdi– bunu istiyordu.

Peki Buster neden hâlâ –dili Suzanne'in bedeninin her yerinde dolaştıktan sonra– annesinin çizdiği resmi Suzanne'e gösteriyordu? Anne babasından bir başkasına söz etme ihtiyacının ötesinde bir şey miydi bu? Çok karmaşık bir durumu çözdüğünü, becerikli biri olduğunu mu göstermekti amacı? Hakikaten de; Suzanne'e daha çekici görünmek için mi kullanıyordu annesinin çizdiği o tuhaf vahşet tablosunu? Ve kendisinin bu çizimleri sergileme fikrini? İşe yarıyor muydu peki?

"Sence bu bir ipucu mu?" diye sordu Suzanne.

"Bence öyle" diye yanıtladı Buster.

"Bir ipucundan daha fazlası olmalı bu" dedi Suzanne. Arka koltukta yamuk vaziyette duran Buster Suzanne'in sağ kolunu okşadı; Suzanne'in kolundaki yumuşacık tüyler bu dokunuşa karşılık havalandı. Keşke resmi göstermek için acele etmeseydim, diye düşündü Buster. Suzanne'in ona dokunmaya devam etmesini istiyordu; milyonlarca yüzüğün dokunuşunu teninde yeniden hissetmek istiyordu.

Buster'ın gerçek anlamda tek bir kız arkadaşı olmuştu –*Kuğular Evi*'nin yayımlandığı günlerde kendi kısa öykü kitabı yayımlanan bir başka yazardı bu kız. Çıkmaya başlamalarından yaklaşık bir yıl sonra,

bir restoranda tatlı paylaşırlarken, duygu bağlantılarının yanlış yapıldığını söylemişti Buster'a. "Çok tatlı birisin," demişti, "ama ailen seni öyle yetiştirmiş ki, normal hayatta nasıl davranacağını bilemiyorsun, yaşanan her an onların sanat gösterisiymiş gibi tepki veriyorsun. Ne desem, bunu eli kulağında çok kötü bir şeyin habercisi olarak algılıyorsun." Buster kız arkadaşını dinledi, endişelerini dikkate aldı, tuvalete gitmesi gerektiği söyledi, ve sonra hesabı ödemeden restorandan kaçtı, ve bir daha kızı hiç görmedi. Tutkuları vardı Buster'ın; ancak ne olduklarını anlayamadığından işler karmaşıklaşıyordu; Buster da böylece ilişki defterini kapadı.

Ve şimdi, babasının arabasının arka koltuğunda yarı çıplak bir kadınla sarmaş dolaş haldeydi. Keşke seviştikten hemen sonra ona resmi göstermeseydi, keşke biraz daha bekleseydi. Bu yaptığı –Buster'ın duyduklarından çıkardığı üzere– tuhaftı işte, başkaları böyle davranmıyordu. Ama hakkını vermek gerekirse, tuhaflıkları Suzanne'in hiç umrunda değil gibiydi. Ya da daha doğrusu, onlarla bayağı ilgileniyordu; bu da Buster'ın onu daha da çok istemesine neden oluyordu.

"Bence, sadece ipucu olacak bir şey için fazlasıyla emek söz konusu burada. Bunu yaratmak için ciddi zaman harcamışa benziyor. Bence annen için anlamlı bir şey bu. İpucu olması konusunda haksızsın demiyorum, ama bence daha fazlası var. Zaten sanat da bu değil mi? Bir şey hakkında gibi görünürken, aslında çok daha fazla şey hakkında falan?"

"Tamam, evet" dedi Buster. "Ama her şeyden önce kesinlikle ipucu. Ve başka her neyse, annemle ilgili derin derin ne söylüyorsa, bilmek istediğimi hiç sanmıyorum."

"Bilemedim" dedi Suzanne, resimdeki dikenli tel örgüye dokunup acıtmışcasına parmağını çekerken, "bence annen bile sana bunun ne söylediğini söyleyemez."

Beş galeriden daha haber geldi; hiçbiri annelerinin tablolarıyla ilgilenmiyordu –ya da sergi alanlarında bir kargaşa yaşanmasını istemediklerinden uyanık davranıyorlardı. Buster anne babasının hata yaptığını düşünmeye başlamıştı; resimler hiçbir yerde sergilenmezse, nasıl döneceklerdi? Annie bir galeri bulması için Hobart'tan yardım isteyecek ka-

dar ileri gitmişti. Yaşlı adam önce direnmiş, ama birkaç e-postadan sonra Fang kardeşlerin baskısına dayanamamıştı. Buster inanıyordu; bir yer eninde sonunda bu resimleri sergileyecekti. Fangler sonuçta sanat dünyasının hâlâ önemli isimlerindendi; bilinen tarzlarından farklı bir üslupta yapılmış bu eserleri sergilemek isteyecek biri illa çıkacaktı. Ancak bunun gerçekleşmesi yılları bulabilirdi. Buster o kadar uzun bekleyebileceğini sanmıyordu; bu belirsizlikle yaşayamazdı. Ve bu mesele daha çok uzarsa, Annie'nin de sonunda patlayacağının farkındaydı.

Bir öğleden sonra posta kutularında bir paket belirdi; bunu gören Buster'ın bir an için eli ayağı kesildi. Kendini toparladı, paketin üzerindeki adrese baktı; Annie'nin ismi yazıyordu. Bunca zamandır onları bulmaya çalışan Buster'ın ismi değil, profesyonel katiller gibi sakin sakin hedefini vurmak için en doğru anı bekleyen ablasının, Annie'nin ismi yazıyordu. Paketi içeriye, Annie'nin odasına götürüp yatağın üzerine fırlattı. "Sana gelmiş bu" dedi. Annie gülümsedi. "Evdeki tüm filmleri bitirdik" dedi. "Ben de biraz daha sipariş ettim." Buster kaşlarını çattı. "Ben de annemlerden geldi sandım" diye itiraf etti. Şimdi kaşlarını çatma sırası Annie'deydi. "Onlar bizi aramıyor Buster," dedi, "biz onları arıyoruz."

Annie paketi açtı, içinden bir yığın DVD çıktı. Buster'ın gözüne *Five Easy Pieces*'le *Orpheus* çarptı; hatırladığı kadarıyla Annie'nin çok sevdiği, ancak kendisinin pek bayılmadığı –dürüst olmak gerekirse, anlamadığı– filmlerdi bunlar. *Üçüncü Adam*'a gitti eli; kapağında Orson Welles'in siyah beyaz bir resmi vardı. "Bak bunu hiç görmedim," dedi ablasına, "gerçi izlemem gereken filmlerden olduğunu biliyorum." Annie'nin gözleri ışıldadı adeta. DVD'yi Buster'ın elinden kapıverdi, senfoniyi başlatmak üzere orkestraya işaret eden şef gibi, kutuyu pat pat yatağına vurdu. "Bu film," dedi, "inanılmaz ötesidir. Ana karakter, bir yazar. Bir de bir aktris var. Sonra biri öldürülüyor, ama belki de tam olarak öldürülmüyor. Belki de bilerek ortadan kayboluyor." Buster, hayır hayır der gibi başını sallamaya başladı. "Filmin sonunu söyleyip içine mi ettin sen şu anda?"

"Eğer bir film gerçekten muhteşemse Buster, konusunu anlatarak fil-

mi mahvedemezsin. Diğer her şeyin yanında filmin konusu hafif kalır."

"Ne yani; bu film bizim hayat öykümüz mü?"

"Eğer hayatlarımız daha iyi, daha ilginç olsaydı, evet, bizim hayat öykümüz derdim" yanıtını verdi Annie. "Bu akşam birlikte seyredelim."

İki kardeş o akşam kanepeye yerleşip filmi izlemeye koyuldu. Film başladı, jenerik müziğini dinlediler; sadece kanunla çalınmış, felaket derecede kaotik ve atonal bir müzikti –Buster'ın içinden kalkıp filmi kapamak geçti. Joseph Cotten'ı Viyana sokaklarında koşuştururken izlediler, Harry Lime adlı ölüp ölmediği belli olmayan bir adamı arıyordu. Filmin her sahnesinde şüpheli, karanlık görünümlü tipler vardı ve Cotten'ı bir öncekinden de acayip yerlere sürüklüyorlardı. Buster, keşke benim hayatımda da şüpheli, karanlık tipler olsaydı, diye düşündü. Sonunda Harry Lime'ın gerçekten yaşıyor olduğu ortaya çıkınca Buster koca bir oh çekti içinden; hâlbuki ölseydi filmdeki herkes için çok daha iyi olacaktı.

Orson Welles, bir dönme dolabın tepesinde Joseph Cotten'a, İtalya'da yaşanan otuz yıllık savaşın, terörün ve dökülen kanın ardından nasıl Rönesans ve Michelangelo'nun geldiğini, İsviçre'nin beş yüz yıllık demokrasi ve barışının ise sikik guguklu saatten başka bir bok üretmediğini anlattı. Buster, babasını aynı bu sözleri söylerken gözünün önünde canlandırabiliyordu. Orson Welles'in bu repliği bizzat yazdığını söyledi Annie; senaryo bittikten sonra eklemişti. Buster düşündü de, tanışsalardı, Orson Wells'le babası acayip iyi arkadaş olurlardı.

Film bittikten –Cotten ile polis, Orson Welles'i şehrin kanalizasyonlarında takip ettikten, Cotten sonunda Welles'i vurup öldürdükten– sonra, Buster ablasına dönüp, "Neden bu filmi seçtiğini biliyorum" dedi. Annie gülümsedi, "Birkaç açıdan hayatımıza uyuyor sanırım" dedi. Buster, şimdi boş olan ekranı işaret etti. "Sana kayıp birini aramaktan vazgeçmemen gerektiğini söylüyor, herkes sana bunu yapmamanı söylediğinde bile, birini ölümden döndürmenin mümkün olduğunu söylüyor." Annie, hayır hayır der gibi başını salladı. "Bu filmi seçtim, çünkü birini ölümden geri getirsen bile sonra kendi ellerinle öldürdüğünü gösteriyor" dedi. Islıkla filmin jenerik müziğini çalmaya çalıştı, ama beceremedi;

DVD'yi çıkartıp kutusuna yerleştirdi, sonra da kapağını kapadı. Telefon çaldığında –bildiği kadarıyla– evde bir tek Buster vardı. Annie alışverişe markete gitmişti; eskiden hamaliye gelen bu iş şimdi evden çıkmak için Annie'ye bahane oluyordu. Ayrıca uzun zamandır kasabada olduğundan, insanlar artık Annie'yi tanımaya, yolda durdurup imzasını istemeye başlamışlardı –bu da, itiraf etmesi gerekirse, hoşuna gitmiyor değildi. İnsanlar hep terbiyeli ve nazikti, ve anlaşılan hiçbiri film diye çektiği o son rezilliği görmemişti. Onlar Annie'yi süper kahraman olarak tanıyorlardı ki, Annie'ye göre böylesi daha iyiydi. Marketteki kasiyer kız bazen bedava sakız falan veriyordu. Ancak şimdi telefon çalıyordu ve Buster evde yalnızdı. Telefonun yanına gitti, beş kez çaldırdıktan sonra, karşıdan tanıdık bir ses duyarım umuduyla ahizeyi kaldırdı.

"A ile mi görüşüyorum, yoksa B ile mi?" diye sordu hattın diğer ucundaki ses. Çok yaşlı bir sesti bu; Buster kadın sesi mi, yoksa erkek mi, çıkaramadı. Ama bir galeriden olduğuna emindi. Onların diliydi çünkü bu –Annie ile Buster'a, "A ve B Fang" derlerdi. Buster, anne babaları dışında birileri onlara sahne isimleriyle seslendiğinde hep yaptığını yaptı; Annie'nin ona yıllar önce öğrettiği şekilde, "Buyrun, ben Buster'ım" dedi.

"Resimleri gördüm" dedi telefondaki ses. "Sizi aramam gerektiğini düşündüm."

"Siz kimsiniz?" diye sordu Buster. Annie olabilir miydi acaba; belki kendince Buster'ın moralini düzeltmeye çabalıyordu... Buster sabahtan beri kendini kaptırmış çalışıyordu. Kitabına bir isim de bulmuştu: *Çocuk Çukuru*. İkizler yakalanmışlardı. Yeraltında, birbirine tünellerle bağlı çelik kapılı hücrelerde tutuluyorlardı. Hoparlörlerden yükses sesle ölüm marşları çalınıyordu. İkizler Micah ve Rachel, amansız savaşçı olduklarını kısa zamanda kanıtlamış, diğer bütün çocukların saygısını kazanmışlardı. Durmadan kaçma planı yapıp duruyorlardı, ancak pek umut yoktu. Buster, çocukların göğüslemesi gereken tehlikenin şiddetini sürekli artırmasına rağmen –pislik içinde yaşayan çocuklar iyice vahşileşmişti; öfkelerinin tümünü yetişkinlere saklamak için uğraşıyor,

arada birbirlerine düşmemek için çaba gösteriyorlardı– bu "çukur" fikrine sempatiyle bakmadan da edemiyordu; madem hayatlarının mahvolmasından kaçamayacaklardı, en azından birlikte ızdırap çeksinlerdi. Telefondaki kırçıllı sesin ısrarı karşısında daldığı düşüncelerden bir anda sıyrılıveren Buster, hızla su yüzeyine çıkmışcasına sersemlemişti; "Baba?" dedi. "Anne?"

"Efendim? Hayır, ben Betsy Pringle'ım. San Francisco'daki Anchor Galeri'den arıyorum. Daha çok deneysel eserlere yer veren bir galeriyiz biz, burayı yıllarca kocamla yönettim, şimdi de oğlumla devam ediyoruz."

Buster bu galeriyi anımsayamadı, onlara e-posta göndermemişlerdi. Böyle alakasız bir yerden telefon gelince sakinleşti, kendini toparlayıp konsantre oldu.

"Ne konuda aramıştınız acaba?" diye sordu; telefondaki kişiyi konuşturup duruma netlik kazandırmak istiyordu Buster.

"Annenizin resimleri için arıyorum elbette. İyi misiniz siz? Çocuk A orada mı? Belki onunla konuşabilirim?"

"Burada değil. *Ben* yardımcı olayım size" yanıtını verdi Buster.

"Haa, iyi o zaman. Şimdi, eminim biliyorsunuzdur; biz, bir Fang çalışmasını sergileyen ilk galeriyiz. Babanızın daha önce kendi başına yaptığı işler vardı, ancak annenizle birlikte yaptığı ilk eseri biz sergiledik. Bu sizin ve A'nın doğumundan önceydi elbette. Onları ilk keşfeden galeri olarak kendimize pay çıkarmışızdır hep. Kocam, anne babanızın çalışmalarının büyük destekçisiydi. Ve şimdi izin verirseniz, son Fang eserini de biz sergilemek isteriz; böylece döngüyü tamamlamış olacağız, bir nevi."

"Anchor Galeri mi dediniz?" diye sordu Buster. Hâlâ konuyu tam anlayamamıştı. "Sizinle iletişime geçtiğimizi sanmıyorum."

"Hobart konuştu benimle" dedi yaşlı kadın. "Eski arkadaşımdır kendisi; gerçek bir deha. Sanırım ablanız ona e-posta gönderip yardımını istemiş. O da benimle iletişime geçti; akıllı adam tabii. Sizinle konuşurken bir yandan da resimlere bakıyorum. Harika, harika işler bunlar. Annenizin sanatçılığa ressam olarak başladığını hatırlıyorum;

daha geleneksel çalışmalarıyla pek çok kuruluştan bursa layık görülmüştü. O yüzden sandığınız kadar şok edici değil aslında bu resimleri görmek. Ve durumunuzu tam olarak bilmiyorum ama, bu çalışmaları sergilemek için sabırsızlanıyor gibisiniz; eh, bizim de takvimimizde çok yakında bir boşluk açılacak. Bence, hepimiz için çok iyi olacak."

Keşke Annie burada olsaydı, diye düşündü Buster. Not alacak ne kalemi, ne de kâğıdı vardı. Kadının adını bile unutmuştu. İçinden *Anchor*, *Anchor* deyip duruyordu ki, bari onu unutmasındı. Saçmalamamak için kendine hatırlatmak zorunda kaldı; eğer kadının söyledikleri doğruysa, bu ilk adımdı, Buster'ın olmasını umduğu şeyin olmasını sağlayacak olaylar start alıyordu.

"Çok iyi bir fikir bu bence" dedi Buster. "Bizim tek dileğimiz, annemizin kendi başına, kendi tarzında da son derece yetenekli bir sanatçı olduğunu dünyaya göstermek."

"Bizim de dileğimiz bu" dedi Bayan Pringle. "Onun anısını onurlandırmak isteriz." Bunu duyunca Buster'ın içi ürperdi; anne babasının resmen ölmediklerini, sadece kaybolduklarını söyleyip Bayan Pringle'ı düzeltmek istedi, ama sonra çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

"Oğlum detaylar üzerine sizinle görüşecek" dedi Bayan Pringle. "Ben sadece teklifimi bizzat sunmak istedim. Buranın sahibi hâlâ benim. Son kararı verecek kişi de benim. Ve bence, her ne kadar iyice yaşlandıysam ve eskisi kadar sanat dünyasının içinde olmasam da, tuhaf olan, hep güzel olandan daha iyidir."

"Bazen ikisi de olabilir" dedi Buster.

"Bazen" dedi Bayan Pringle, ve sonra telefonu oğluna verdi.

Annie alışverişten döndüğünde Buster adeta tsunami dalgasına dönüştü; olan biteni öyle bir heyecanla anlattı ki, konuşması bittiğinde nefes nefese kalmıştı. "Budur işte Annie," dedi, "oluyor işte!" Annie gülümsedi; dişleri o kadar mükemmel, o kadar beyazdı ki, sanki medikal diş macunu reklamında falan oynuyordu. "İnşallah!" dedi Annie. "Allah'ım, inşallah o resimleri gördüğünde Caleb'ın yüzündeki ifadeyi görebilirim. O anı görebilmek için milyon dolar vermeye hazırım."

Babasının resimlerden muhtemelen haberdar olduğunu söylemek geçti Buster'ın içinden. Ama sonra vazgeçti, ablasıyla bu olaya bakış açıları çok farklıydı, Annie'nin o anki neşesini bozmak istemedi. Motivasyonlarının farklı olması zaten neyi değiştirirdi ki; yeter ki sonunda tüm Fangler, dördü birden, aynı yerde olsunlardı.

* * *

"Bırak da ben de seninle geleyim" dedi Suzanne. Suzanne'in toplu konutlardaki minicik apartman dairesindeydiler; Buster, birkaç hafta sonra San Francisco'da yapılacak galeri açılışından söz ediyordu. İçinde bulundukları bina, bir su borusu patlasa başlarına yıkılacak gibiydi. Buster koridorlarda koşturan çocuk seslerini her saat duyabiliyordu; duvarlar, ipe asılı çarşaftan farksızdı.

"Bence iyi bir fikir değil bu" dedi Buster. Gözünün önünde canlanan sahnede dört Fang bir aradaydı; öfkeliydiler ama sonunda rahatlamışlardı. Bir sonraki adımın ne olacağını kimse bilmiyordu. Sonra Suzanne belirdi hayalinde, etraflarında patenle dönüyordu. Suzanne'i mi Fanglere göstermek istemiyordu Buster, yoksa Fangleri mi Suzanne'e? Yoksa, sadece onun için bu kadar önemli bir anda yalnız olmaya mı ihtiyacı vardı? Bilemiyordu. Hayatındaki herkesi kimyasal madde olarak hayal etti; bir araya getirildiklerinde ne olacağı belli değildi –patlama, yaralanma tehlikesi vardı. Ama en muhtemel açıklama, tahminen Suzanne'i kendisine saklama isteğiydi; çıkabilecek her türlü kargaşadan onu uzak tutmayı tercih ediyordu. Sebep her ne olursa olsun, anne babası döndüğünde Suzanne'i yanında ne kadar çok isterse istesin, buna izin veremezdi.

"Sadece takılmam" dedi Suzanne. "İşinize yarayabilirim. Sizinkilerin açılışta bir anda ortaya çıkıp olay çıkartacağını düşünüyorsun, değil mi? Hâlbuki Annie kılık değiştirip geleceklerini, sonra da tekrar yok olacaklarını düşünüyor. Ne olursa olsun, kontrol sizinkilerde. Ama beni tanımıyorlar. Bir yere saklanıp –ne bileyim, karşı binaya falan– galeriyi takibe alabilirim. Telsizlerimiz olur, ben dürbünle izlerim, ve

geldiklerini size haber veririm, siz de böylece hazır olursunuz. Taktiksel açıdan avantajınız olabilirim." Kendini hayalindeki ajan oyunlarına kaptıran Suzanne'in heyecandan göz bebekleri büyümüştü. Buster o an fark etti ki, Suzanne tam da anne babasının bayılacağı tiplerdendi; etrafındaki saçmalıklara hemencecik adapte oluyordu.

"İyi bir fikir olmadığını düşünüyorum, yine de. Onlarla bu şekilde tanışmanı istemiyorum" dedi Buster; sanki Suzanne'i evlerine davet edebileceği, hep birlikte terasta çay içip at yarışlarından konuşacakları bir dünya varmış gibi. Hazır ailesinin geçmişinden tırsmayan birini bulmuşken, neden Suzanne'in daha geleneksel ve sıkıcı bir şeyi hak ettiğini düşündüğünü anlayamıyordu Buster.

Suzanne'in yatağındaydılar. Onlar sevişirken televizyonda oynayan kung-fu filmi hâlâ bitmemişti. Oda, savrulan tekme sesleriyle inliyordu. Hiç durmaksızın atılan boşluklu kahkahaların üzerine İngilizce seslendirme yapılmıştı, ama kelimeler Buster'ın kulağına hâlâ çok yabancı geliyordu. Suzanne'in gözlükleri gözünde değildi; gözleri kısık ve odaksız görünüyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi; acaba Buster'a bozulmuş muydu? "Benimle zor bir zamanımda tanıştın," dedi Buster, "iyi ki de tanıştın. Ama şu iş bittikten sonra her şeyin daha iyi olacağına inanıyorum; Annie için, benim için... Artık üzerimde bu –nasıl desem– belirsizlik bulutu dolanmayacak."

Suzanne Buster'a sokulup, işaret parmağının ucuyla alnına vurdu. Buster gayriihtiyari yüzünü geriye kaçırdı, ama sonra hemen durdu, çünkü Suzanne'in ona nasıl baktığını görmüştü; kız sanki Buster'ı inceliyor, gerçekte nasıl bir insan olduğunu anlamaya çalışıyordu. O yüzden Buster –Suzanne'in hoşuna gider umuduyla– nefes bile almadan, elinden geldiğince hareketsiz durup bekledi.

"Yaratıcı yazarlık toplantımıza geldiğin günü hatırlıyorum" diye söze girdi Suzanne. "Yüzündeki morluklara rağmen yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Sonra saçma sapan bir ciklet muhabbetine girdin; seviyor muymuşsun... Sonra bir dişinin olmadığını gördüm. O kadar gergindin ki, çok acayip biri olduğunu o an anladım. Ve bu gerçek, artık her nedense, senle daha çok ilgilenmeme yol açtı. Sonra o kız geldi,

beni dışarı çıkardı, ve sen orada duruyordun, bana öykümü beğendiğini söyledin, ve ben bunun o güne dek duyduğum en güzel söz olduğunu düşündüm. Bir anda ortaya çıkıp mutlu ettin beni."

"Sen de beni mutlu ediyorsun" dedi Buster. Keşke önce Buster söyleseydi bunu. Ama gerçekten öyle hissettiğini göstererek, böyle papağan gibi kızın laflarını tekrar ederek değil. Suzanne yine de gülümsedi; demek ki yeterince düzgün söylemişti.

"Öyle bir konuşuyorsun ki, sanki ileride her şey normalleşecek. Hayat hikâyeni baz alırsak, öyle bir şey olacağa benzemiyor. Ama sana asıl söylemeye çalıştığım şu sanırım: Benim için fark etmiyor. Hayatının bu kadar tuhaf olması, benim açımdan sorun değil. Hatta daha eğlenceli."

Buster ne tepki vereceğini bilemedi. Suzanne'in cömertçe sunduğu şefkati karşısında afallamıştı; asıl bomba, Buster'ın dengesizliklerini "eğlenceli" görmesiydi. Daha yeni fark ediyordu; Suzanne, en az Buster kadar tuhaf biriydi. Hatta belki de daha garipti. Suzanne Fang ailesine doğsaydı, bütün yapıtların yıldızı olur, Annie ile Buster'ı fersah fersah geçerdi. Anne babaları Annie ile Buster'ın yüzüne bile bakmazdı. Fanglerin tuhaflıklarını hafif gösterecek birinden arkasına bakmadan kaçması gerekirken, Buster, yine de Suzanne'i kendine doğru çekti. Etrafındaki seslerin –yatma saatini çoktan geçirmiş çocukların gürültüsü; kung-fu ustalarının havada uçuşan yumrukları; belli ki kütük gibi uyuyan Suzanne'in hafifleyen nefes sesi onu diğer insanların –herhalde– huzur dediği yere taşımasına izin verdi.

Annie ile Buster resimleri özenle tek tek paketliyorlardı; etraf kağıtlarla, kartonlarla, bantlarla dolmuştu –iki kardeş paket malzemelerinden oluşan bir denizde yüzüyor gibiydiler. Elindeki balonlu naylondan bir baloncuk patlatan Annie hafifçe seğirdi –baloncuktan bir şey keşfedince parmaklarını şaklatır gibi bir ses çıkmıştı. Annie, artık her neyin farkına vardıysa, önce kıpkırmızı oldu, sonra yüzüne karanlık bir ifade çöktü. Konuşmaya çalıştı, ancak sadece kekeleyebildi; bu da daha çok öfkelenmesine neden oldu. Sonunda, sıktığı yumruğunun içinde

sıkışan balonlu naylon havai fişek gibi patır patır patlarken, sesine geri kavuştu. "Eğer bunların hepsini Caleb'la Camille'in planladığını düşünüyorsan," dedi resimleri göstererek, "sence her şeyi belgelemek istemeyecekler mi?" Evi ima etmek için kollarını kocaman açtı; Buster hızlı hızlı başını salladı. "Ben de aynı şeyi defalarca düşündüm" dedi. Annie kaşlarını çatıp pencereden dışarı baktı, dışarıda hiçbir şey göremedi. "Hiç hoşuma gitmedi bu" dedi. Balonlu naylonu yere bırakıp ayağa kalktı, gözleriyle odayı taradı. "Eğer şu anda bizi kaydediyorlarsa," diye devam etti, "birini öldüreceğim."

Buster da ayağa kalktı; iki kardeş, oturma odasının ortasında sırt sırta verip yavaş hareketlerle birbirlerinden uzaklaştılar. Annie müzik setine dokundu, kayıt cihazlarının çıkardığı *hısss* sesi var mı diye dinledi, sonra da aletin fişini çekti. Sonra birden aklına daha iyi bir fikir geldi, müzik setini geri fişe taktı, Buster'la ne konuştukları duyulmasın diye eline gelen ilk plağı koyup –Bad Brains'in *Rock for Light*'ı–sesini iyice açtı. Öyle manyak ve aşırı bir ses çıktı ki, Annie'nin kalp atışları üç katına çıktı –eh, bu görev için de zaten böylesi gerekiyordu.

Buster, ışık değişirse daha iyi göreceği düşüncesiyle lambanın düğmesini açıp kapadı ve sonra dekora uyumsuz bulduğu demir tokmak şeklindeki kâğıt ağırlığını eline aldı. Ağırlığı avucunun içinde hafifçe hoplattı, salladı; bir ses geliyor mu diye dinledi. Sonra objeyi yazı masasının çekmecesine kaldırıp karanlığa hapsetti.

"Aynalar!" dedi Annie; ancak oturma odasında hiç ayna yoktu. Hızla girişe yöneldiler; orada, kapının hemen önünde uzun bir ayna vardı, Fangler dışarı çıkmadan önce hep bu aynada nasıl göründüklerine bakarlardı. Buster Annie'ye bakıp başını salladı, sonra da parmağını dudaklarına götürüp ses çıkarmamasını işaret etti. Nevresim takımlarının durduğu dolaba gidip, şal desenli bir çarşafla geri döndü. Çarşafı, vahşi hayvanları yakalamaya yarayan bir ağmış gibi tutuyordu Buster; ağır adımlarla aynaya doğru ilerledi. İyice yakınına geldiğinde Annie'ye baktı, o da başıyla onayladı. Usta hareketlerle aynanın üzerini boylu boyunca örttü. "Aferin" dedi Annie. Buster gülümsedi.

Sonraki yarım saati akıllılık edip evdeki bütün aynaların üzerlerini

örtmekle geçirdiler. O iş hallolunca, telsiz telefonu söküp içine baktılar –gerçi ne aradıklarını tam olarak bilmiyorlardı. Ama o güne dek izledikleri ajan filmleri sağolsun, bir dinleme cihazı görürlerse tanıyacaklarına emindiler. Şüphe uyandırıcı bir şey bulamamışlardı; daha doğrusu, bir telefonun içindeki her şeyin şüpheli göründüğünü kabul etmek zorunda kaldılar. Buster telefonun kapağını yerine geri takarken aklından telefonu bozmuş olabileceği ve telefonun bir daha asla çalmayabileceği geçiyordu, sanki bunun bir önemi varmış gibi.

"Buna izin verdiğime inanamıyorum!" diye bağırdı Annie aniden, dişlerini gıcırdatarak. Avuçlarını da öyle bir sıkıştı ki, eklem yerleri balık göbeği gibi bembeyaz olmuştu. "Böyle davranmamızı istiyorlar. Buna bayılıyorlar." Annie histeri krizinin eşiğinde, ağlamak üzereydi. Dengesini korumak için Buster'ın koluna tutundu.

"Bu yaptığımız işe yarayacak mı Buster?" diye sordu.

"Aklıma bir bu geliyor" yanıtını verdi Buster. "Başka bir şey düşünemiyorsan, işe yarasın yaramasın, fark etmiyor. Denemekten başka elden ne gelir?"

"İşe yarayacağını söylemeni istiyorum" dedi Annie. Buster, kesin bir şey söylemesi için insanların başvurduğu kişi olmaya alışık değildi; "İşe yarayacak, çünkü yaramak zorunda" dedi. Annie önce rahatlar gibi oldu, sonra bedeni tekrar kasılıp dikleşti. Buster ablasının yanına geldi; Annie transa girmiş gibiydi. Hoparlörlerden gelen müzik sesi o kadar yüksekti ki, halının ipleri basla birlikte titriyordu.

Buster, annesiyle babasının romanındaki yetimler olduğunu hayal etti; Allah'ın unuttuğu bir yerde gizlenmiş, eninde sonunda onları yakalayıp daha tuhaf bir dünyaya götürecek ayak seslerini duymayı bekliyorlardı. Sonra şunu hayal etti –ve gerçek olabileceğini fark ettiğinde resmen şok oldu: Annie ile o, anne babalarının izlerini falan sürmüyorlardı. Buster'a sorarsanız, güneşin doğuşuyla batışını bile kontrol eden anne babaları, çocuklarını kendilerine doğru çekiyorlardı.

[son akşam yemeği, 1985
sanatçılar: caleb ve camille fang]

Atlanta'nın en pahalı restoranında rezervasyonları vardı. Fangler o kadar şık giyinmişlerdi ki, Annie'yle Buster kendilerini moda çekiminde poz veren modeller gibi hissetmişlerdi. "Menü Fransızca ise o zaman ne yediğimizi nasıl anlayacağız?" diye sordu Annie. "İşin eğlenceli yanlarından biri de bu" yanıtını verdi annesi. Yeni kıyafetleri içinde kaşınıp duran iki kardeş, anne babalarının o gece için tam olarak ne planladığından habersizdi. Ve ikisi de, anne babalarının eğlenceden *neyi* kastettiklerini asla anlayamayacaklarını düşünüyorlardı.

"Fang, dört kişi" dedi hostes, deri kaplı defterden rezervasyonu kontrol ederken. Sonra da, "Buyrun" dedi. Çocuklar gülümseyerek, arkası yüksek sandalyelerine oturan anne babalarını izlediler. Bu yabancı ortamda gayet rahat davranıyorlardı. Etrafları sakin bir akşam geçirmekten başka bir şey istemeyen insanlarla doluydu. Annie ile Buster, taa midelerinin derinliklerinden gelen bulantıyı hissediyorlardı; her ne yaşanacaksa, sakin olmayacağından emindiler.

"Bize söylemeyecek misiniz?" diye sordu Buster; elleri nemli ve buz gibiydi, sinirleri bedeninin içinde zıplayıp duruyordu. "Hayır" yanıtını verdi Bay Fang. "Hazır olun siz sadece. Olduğunda anlayacaksınız. Ve olduğunda, içinizden nasıl geliyorsa öyle davranın."

"En azından yemekten önce mi olacak, yoksa sonra mı, onu söyleyin bari" dedi Annie; bir ipucu alabilmek için kıvranıyordu. "Söyleyemeyiz" dedi Bayan Fang, sırıtarak. Yudumladığı şarap o kadar pahalıydı ki, Annie bundan söz konusu "gösteri"nin, tatlıları biter bitmez dört yana koşuşturarak hesabı ödemeden sıvışmak olduğunu çıkardı. Derin, kontrollü nefesler alıp veren kardeşine baktı; Buster irade gücüyle kendini öldürüp geri getirme yolunu seçmişti. Annie ise tam tersini yapmaya karar verdi; mum ışığı ile aydınlatılmış oda yamulup dalgalanmaya başlayana dek nefesini tuttu, en sonunda nefesini bıraktığında elektrik çarpmış gibi olmuştu; tabaklara değen her bir çatal bıçağı duyabiliyordu.

Yemekler geldi. "Yemeğini ye" dedi Bayan Fang Buster'a. "Aç değilim" yanıtını verdi Buster; önündeki tabakta, kırmızı şarap sosuna yatırılmış ince bir dilim ciğer vardı. Milyonuncu kez etrafına bakındı Buster, ve bir kez daha teyit etti; restoranda ondan ve Annie'den başka çocuk yoktu. "Yemen gerekiyor" dedi Bay Fang. "Gösterinin bir parçası mı?" diye sordu Buster. Bay ve Bayan Fang birbirlerine bakıp gülümsediler, kadehlerini tokuşturdular ve bir ağızdan, "Yemeğini ye" dediler.

Buster bıçağını ciğere batırdı. Ucundan nazikçe bir lokma keserken etin üzerindeki sos titriyordu. Ciğeri ağzına götürdü, tadını almak için çiğnemeden bekledi. Av hayvanlarına özgü o yoğun tadı dilinde hissettikten sonra lokmayı yuttu. Anne babası onu izliyordu. Buster gülümsemeye çalışarak, "İyiymiş" dedi. Alnı boncuk boncuk ter olmuştu.

Yemek devam etti: Biraz daha şarap, sıfır muhabbet, klasik müzik... Buster artık nasıl becerdiyse –irade gücüyle– ciğerin tümünü bir kez olsun çiğnemeden bitirmeyi başardı. Sürekli öğürmek istiyor, ama bu dürtüsünü bastırıyordu. Gece mahvolmadan geceyi mahvetmek niyetinde değildi.

Annie önce restoranın hafif kısık ışıklandırmasındandır, diye düşündü, ama Buster'ın rengi bariz şekilde yosun tonlarında yeşile dönmüştü. Dili de şişmiş gibi ağzına sığmıyordu. Annie kaşığını alıp, parmağının ucunda bir ileri bir geri gezdirdi durdu; kaşığın kör kenarının parmak izi halkalarını nasıl yok ettiğine bakıyordu. Normalde pek içmeyen anne babası –alkolün tepkilerini yavaşlatmasından hoşlanmazlardı– şaraplarını içmeye devam ettiler. Çok mutlu görünüyorlardı; sanki dünyanın sonunun geldiğini bir o ikisi biliyordu. Sanki Annie ile Buster orada değillerdi de, anne babalarının oynadığı bir filmden bir sahne izliyorlardı. Bay ve Bayan Fang saatlerini kontrol ettiler, aralarında bakıştılar, sonra da şaraplarını yudumlamaya devam ettiler.

Buster gözlerini avizeye dikmiş, öyle bir bakıyordu ki, sanki bu cam ve ışık kütlesini beyin gücüyle tavandan kopartıp yere çarpmaya çalışır gibi bir hali vardı. Bir şeyler olmalıydı artık. Bir kargaşa çıkmalıydı. Bir şey olsundu ki, Buster ardına bakmadan şu binadan kaçabilsin, sonra da odasının güvenli kucağına sığınabilsindi. Vücudu elektriğe kapılmış gibiydi; aynı anda hem sıcak basıyor, hem de üşüyordu. Her yeri ağrıyordu. Bir anda kaslarının rahatladığını hissetti. Buster artık vücudunu kontrol edemez hale gelmişti.

Annie'nin tam kardeşine döndüğü sırada, Buster'ın ağzından masanın diğer ucuna doğru koyu kahve-kırmızı renkte kusmuk fışkırmaya başladı. Bay ve Bayan Fang'in nefesleri kesildi; Bay Fang, Buster'ın çenesinin altına sosluğu tutmaya çalıştı ama artık çok geçti. Buster'dan uzun süre nefessiz kalmış gibi bir ses çıktı. Restorandaki herkes Fangleri izliyordu. Garsonlardan biri masalarına doğru koşmaya başladı, fakat yarı yolda fikrini değiştirip geri mutfağa yollandı. Buster elleriyle yüzünü kapamış, "Çok üzgünüm, çok üzgünüm" deyip duruyordu. Annie anne babasına baktı; Bay ve Bayan Fang hiçbir şey yapmadan oldukları yerde duruyor, gelişen olayları hayret ve ilgiyle izliyorlardı. Annie bir hışım sandalyesini geriye itti –masadaki bütün bardakları şangırdatmıştı. Ayağa kalkıp Buster'ı kucakladı. Nasıl olduğunu o da anlayamamıştı, ama kardeşini hiç zorlamadan kaldırdı; Buster da kollarını ablasının boynuna doladı. Annie kardeşini kapıya kadar taşı-

dı –restoran artık bulanık bir görüntüye dönüşmüştü– dışarıya, açık havaya çıkardı. Buster'ı kaldırıma oturtup, saçını okşamaya başladı. "Üzgünüm" dedi Buster, Annie ise kardeşini alnından öptü ve "Hadi, gidelim buradan" dedi.

Minibüsün kapısı kilitliydi; Annie otoparkta camları kırabileceği, ya da kapıyı açabileceği bir şeyler bakındı. Anne babasını geride bırakmaya hazırdı; onlar olmasını istedikleri şey olsun diye beklemeye devam etsinlerdi. Buster –rengi biraz normalleşmişti– minibüsün lastiklerinden birine sırtını dayamış yerde oturuyordu; garipti ama yeniden acıkmıştı. Annie tam mantosunu koluna sarmış minibüsün camını indirmeye hazırlanırken, anne babaları çıkageldi.

"Üzgünüm" dedi Buster; Bay ve Bayan Fang oğullarının etrafını çevirip ona sıkıca sarıldılar. "Üzülmeni gerektirecek bir durum yok" dedi Bay Fang. "Gayet iyiydin." Buster'ı omzuna atıp minibüsün kapısını açtı, sonra oğlunu arka koltuğa yerleştirdi. "Gösterinizi yapabildiniz mi?" diye sordu Annie. "Biz bir gösteri yapmadık" dedi Bayan Fang. "Siz yaptınız. Siz çocuklar, bizim için yaptınız."

Otobana çıkmışlar, eve gidiyorlardı. Annie'yi sıcak basmıştı, yumruklarını gayriihtiyarı açıp kapıyordu. "Bu yaptığınız çok acımasızcaydı" diye seslendi arkadan anne babasına. Buster'ın başı ablasının kucağındaydı; Annie kardeşinin terden sırıksıklam olmuş saçlarını okşuyordu. "Hiç hoş değildi" dedi.

"Diğer zamanlardan ne farkı vardı Annie?" dedi Bay Fang. "Yaptığımız hep size bir şey olacağını söylemek. Tam olarak bilmeseniz de bir şekilde parçası oluyorsunuz. Şimdi anlıyorsun, değil mi? Sen ve Buster; siz birer Fangsiniz. Bizim bir parçamızsınız. Sizi bir durum içine yerleştiriyoruz ve biz daha kılımızı bile kıpırdatmadan siz olay yaratıyorsunuz. Harika bir şey yarattınız bu gece."

"Sizin içinizde var bu" dedi Bayan Fang. "Talimat yok, bir şey yok, ne olacağı konusunda en ufak bilginiz yok, ama sonra gidip böyle bir kargaşa yaratıyorsunuz... İçinizden bir yerlerden geliyor bu."

"Buster'ı o kadar gerdiniz ki, sonunda kendi kendini hasta etti" dedi Annie.

"Acımasız olduğumuzu düşünüyorsun, ama bizim yapmaya çalıştığımız sadece size işlerin nasıl yürüdüğünü göstermek" dedi Bay Fang. "Biz öldükten sonra, sadece sen ve Buster kaldığında da bunu yapmaya devam edeceksiniz. Siz gerçek sanatçılarsınız. Yapmak isteyin istemeyin; size sormuyor, içinizden fışkırıyor sanat zaten. Genlerinizde var bu, elinizde değil."

"Size kızgınız" dedi Annie. "Ve bunların hiçbiri umrumuzda değil."

"Zaman zaman bize kızacaksınız" dedi Bayan Fang çocuklarına. "Sizi mutsuz edeceğiz; ama bunun bir nedeni var. Sizi sevdiğimiz için böyle yapıyoruz."

"Size inanmıyoruz" dedi Annie. Buster artık uyumuştu. Arada acı acı inliyor, ani hareketlerle kasılıyordu.

Bayan Fang geriye dönüp elini Annie'nin elinin üzerine koydu, "Sizi ne kadar sevdiğimizi hiç bilmiyorsun Annie" dedi, sonra da geri önüne döndü. O ve Bay Fang el ele tutuştular. Minibüs gecenin karanlığını yararak ilerliyordu. "Hiç, ama hiç bilmiyorsun" dedi Bayan Fang.

on birinci bölüm

annie, galerinin ortasında duruyordu. Dört tarafı annesinin eserleriyle doluydu. Sahne korkusuna benzer bir duygu içindeydi; basit bir heyecandan fazlasıydı bu, insanı canlandırıyordu. Bitmek bilmeyen dik merdivenlerini tırmandığı bir tramplenin ucunda duruyordu sanki Annie şimdi, aşağı bakıyor ve biliyordu: Oraya inmenin tek yolu vardı. Ya da –Allah'ım sen koru ama– hakikaten kafayı yemişti, çünkü ölmüş annesiyle babasının yeniden canlanıp oraya, o galeriye gelmelerini ve duvarlardaki resimlere bakmalarını istiyordu.

Küçük siyah bir elbise giymişti. Elbisenin askıları ensesinde kurdele şeklinde bağlanıyordu. Jean Seberg'ün *Günaydın Hüzün*'de giydiği elbisenin aynısıydı; tek farkı Seberg'ün elbisesi Givenchy tasarımıydı, Annie ise kendininkini Nashville'deki Target'ta* bulmuştu. Yine de, Seberg gibi kısa kesim saçıyla, o elbisenin içinde kendini film yıldızı gibi hissediyordu. Gerçi kendince film yıldızıydı zaten, ama tam anlamıyla bir yıldız gibi davranmak, daha güzeldi. Buster, babasının tüvit takım elbiselerinden birini giymişti. Biraz büyük gelmişti üzerine, ama Buster babasının dikkatini böyle çekeceğini düşünüyordu. Annie, biri

* ABD'de indirimli fiyatlarıyla tanınan dev mağaza zinciri. (Ç.N.)

tarafından eline tutuşturulan şarabı yudumlamakla meşguldü; yanına yaklaşan olursa başını sallayıp gülümsüyor ve –hadi artık– bir şey olsun diye bekliyordu.

Etkinliğin başarılı olması için elinden geleni ardına koymamıştı Annie. Sergi haberini duyurmak için tanıdığı kim varsa aramıştı. Annesinin çalışmaları hakkında konuşmak üzere röportaj yapmayı kabul etmişti. Önüne gelenle görüşüyor, her makale yayımlanışında, bu seferkinin anne babasının dikkatini çekmesini umuyordu. Serginin açılmasından önceki haftalarda *New York Times*, *San Francisco Chronicle*, *San Francisco Examiner*, *Los Angeles Times*, *ArtForum*, *Art in America* ve *BOMB* dergisinde makaleler çıktı. Ayrıca *Juxtapoz* ve *Raw Vision*'da, Camille'in çalışmalarını pop sürrealizm ve lowbrow sanatının muhteşem örneği olarak sunan deneme yazıları çıktı. Annie'nin röportajlarda üzerinde ısrarla durduğu noktalardan biri, annesinin, Fang ailesinin bir zamanlar yaptığı sınırlayıcı, modası geçmiş sanatın ötesine geçmeye çabalayan bir sanatçı olduğuydu; annesinin yaptığı belki de çok daha önemli, çok daha zor, çok daha sanatsal bir çalışmaydı –ve ne yazık ki bu yapıtları dünyadan saklamak zorunda kalmıştı.

Annie, röportajları verirken Caleb'ın sinir krizleri geçirdiğini hayal etti. O kadar sinirlenecekti ki, bir araba çalacak, kısa devre yaptırıp çalıştıracak, galerinin önüne gelene dek ayağını gaz pedalının sonuna dek dayayacak, şarapla peynirlerin durduğu masayı devirecek ve var gücüyle –ki Caleb'dı bu; o gücün neler yapabileceğini biliyorlardı– resimleri parçalamaya girişecekti. Annie'nin olmasını istediği işte buydu; anne babasının duygularını öyle bir sarsacaktı ki, hata yapacaklar, kendilerini gösterecekler ve böylece Annie'ye herkesin içinde onları reddetme şansını vereceklerdi. O ve Buster, ilk ve son kez, batan güneşe doğru birlikte yürüyecek, perde yavaşça inecek ve film bitecekti.

Bayan Pringle'ın oğlu Chip'in de istediği buydu; yani Caleb ve Camille'in ortaya çıkmasıydı –Annie'ye defalarca, tüm bunların Caleb'la Camille'in yeniden insan içine çıkmalarını sağlamak için düzenlenen karmaşık bir oyun olduğunu itiraf ettirmeye çalıştı. Buster zaten öyle olduğuna inanıyordu, ve itiraf etmesi gerekirse, son zamanlarda Annie

de anne babasının aynen bunu planladığına inanmaya başlamıştı. Asla tam bir itirafta bulunmadı, ancak Chip'in böyle düşünmeye devam etmesine izin verdi. "Sanat..." diyordu Chip, nefes nefese, daha fazla bir şey demeden. Annie de yanıt olarak, "Sanat..." diyordu; sanki o ikisi gizli bir kulübün üyeleriymiş, bu da parolalarıymış gibi...

Buster hiç kimseyle konuşmadan galerinin içinde dolanıyor, bir resimlere, bir odanın içinde olup bitene bakarak göz ucuyla anne babasını arıyordu. Annie ise yerinden hiç kıpırdamadı; nöbet beklediği nokta galerinin tek kapısını doğrudan görüyordu.

Buster, elinde küp küp kesilmiş bir avuç peynirle Annie'nin yanına geldi, "Henüz gelen giden yok" dedi. Annie, Buster'ın açık tuttuğu avcundaki peynirlere baktı. "Niye tabak almadın?" diye sordu. Buster şaşkın bir edayla elini inceledi. "Bunları tuttuğumun farkında bile değildim" dedi. "Ver bir tane" dedi Annie, sonra da peynirlerden birini ağzına attı; peynir ısınmıştı, ekşiydi. Buster geri kalan küpleri ceketinin cebine boşaltıp ellerini silkeledi. Annie kardeşine şöyle bir baktı; Buster keşke galerinin diğer ucunda dursaydı.

"Sürekli nasıl olacağını hayal edip duruyorum" diye fısıldadı Buster ablasının kulağına. "Bir saat kadar sonra burası dolacağı kadar dolacak ve birinin, 'Bu resimler sahte!' diye bağırdığını duyacağız. Herkes o sese doğru dönecek ve annemle babam içeri girecek ve sonra büyük kargaşa çıkacak. Böyle olur herhalde."

"Bence tuvaletin camından gizlice girecekler," dedi Annie, "sonra galeri kapanana dek orada saklanacaklar. Herkes gittikten sonra resimlerin hepsini toplayıp geldikleri yere geri dönecekler." Annie bunları söylediğine pişman oldu, sanki kafasındaki senaryoyu dile getirince hepsi gerçek olacaktı. Anne babasının fark edilmeden gizlice içeriye sızmasını istemiyordu. Onun istediği, onları galerinin içinde, etraflarında tanıklarla, Buster ve kendisinin karşısında görmekti. Sonradan yaşanacakları tahmin edemiyordu, ama bu sorun değildi; Annie'nin tek istediği burada olmalarıydı. Gerisine bakarlardı.

"Ben dolanmaya devam edeceğim, kalabalığı bir tarayayım" dedi Buster. Galerinin ortasında biriken küçük kalabalığı yarıp kendisine yol

açtı, sonra da gözden yitti. Annie'nin sinirleri artık iyice gerilmişti, yerinde duramıyordu. Eski Fang tekniğine başvurdu; vücudunun her yanını yavaşça hissizleştirdi, zorla kendini öldürdü. Hissizlik ensesinden beynine ulaştığında, o anı mümkün olduğunca uzattı. Tüm düşüncelerinin silinmesine izin verdi; *Sunset Bulvarı*'nın son sahnesinde olduğu gibi, görüntü önce bulandı, sonra yavaşça kararda. Birkaç saniye sonra gözlerini açtı –ki bu birkaç saat de olabilirdi; Annie hiçbir şeyin farkında değildi. Bedeninin geri döndüğünü hissetti ve Buster'ın omuzlarını silkerek hızlı adımlarla kendisine doğru geldiğini gördü. Buster'ın yüzünde tuhaf, neredeyse şaşkın bir ifade vardı. Annie bir anda gerildi; neyi kaçırmıştı? Birazdan olacakları göğüslemesi için gereken tüm vücut parçalarını devreye soktu. Buster artık yanına kadar gelmişti, ancak Annie –kulakları henüz tam olarak devreye girmediğinden– kardeşinin ne dediğini duyamıyordu. "Ne?" diye sordu. Buster ablasını kolundan tutmuş, girişi işaret ederek, "Lucy" diyordu. Annie kapıya doğru baktı ve iki yıldır görmediği Lucy Wayne'i kendisine gülümserken gördü. Annie de geri gülümsedi; o an kendini ışıl ışıl, canlanmış, adeta yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

Lucy, hiç kıpırdamadan duran Annie ile Buster'a doğru yürümeye başladı. Kısacık boyluydu; bir buçuk metre anca vardı. Siyah saçlarını arkasında topuz yapmıştı. Gece karanlığında el yordamıyla yolunu bulmaya çalışır gibi eli havada geliyordu; Annie önce anlayamadı, ama sonra fark etti ki, Lucy aslında merhaba diye el sallıyordu ama gerginliğinden ne yaptığı anlaşılmıyordu. Önce Annie, sonra da Buster geri el salladılar. Lucy beyaz bir gömlek giymiş, ilk dört düğmesini açmış, kemik çerçeveli gözlüklerini v şeklindeki dekoltesine takmış, altına da siyah-beyaz pötikare bir etek geçirmişti. Annie'ye göre bu haliyle dünyanın en havalı kütüphanecisine benzemişti.

"N'aber?" dedi Lucy, Annie'nin omzuna dokunarak. "Senin bu sergide ne işin var?" diye sordu Annie. Lucy'i galeride görmenin şaşkınlığını henüz üzerinden atamamıştı. "Bunlar tam benlik işler" dedi Lucy, eliyle resimleri işaret ederek. Gülümsüyor, neredeyse siyaha çalan koyu renkli gözleri ilgiyle parlıyordu. "Acayip şeyler için yaşıyorum ben." An-

nie bu sözlere karşılık veremeyince Buster, "O zaman doğru yerdesin," dedi, "bu serginin bir duvarı bile, bir yıllık acayip şeyler kotanı doldurmaya yeter." Lucy gözlüğüne uzanıp gözüne taktı, sonra da resimlerden birine doğru yürüdü. "Oooo. İyiymiş bunlar." Annie annesinin resimlerine hâlâ doğrudan bakmıyordu; Lucy'nin ilgisini çeken hangi tuhaf görüntüydü acaba? Şarabını bitirdi. Elinde boş bardakla kalakalmanın verdiği rahatsızlığı tam yaşamaya başladığı sırada, tepsiyle gezen genç bir adam bardağı alıp yoluna devam etti. Yıllarını Hollywood'da geçiren Annie için bilindik durumlardı bunlar aslında; etrafının tuhaflıklarla çevrili olması, tanımadığın insanların her bir şeyine koşturması...

Açılış başlayalı iki saat olmuştu. Galerinin içi hâlâ çok sayıda insanla doluydu; normalde bir deneysel performans sanatçısının yaptığı resimleri bu kadar çok kişi görmeye gelmezdi. Ancak anne babalarından hiç ses yoktu. Bu durum Annie'yi endişelendirmiyordu. "Endişe yok" dedi kendi kendine ve sonra bunu yükses sesle söylediğini fark etti.

En az on-on beş kadar kişi –hepsi de yaşlılığa merdiven dayamış tiplerdi– Annie'nin yanına gelip, anne babalarının yaptığı sanattan ne kadar çok etkilendiklerini anlattı. Nasıl olduğunu tam olarak anlayamasalar da, dünyaya bakışları değişmişti. Annie bu sözleri hep gülümseyerek, başını sallayarak dinledi; ama içten içe bu insanlara hayret ediyordu –beyin hücreleri nasıl işliyordu da, bir Fang gösterisini hoş bir anı olarak anımsıyorlardı? Sonradan fark etti; bu insanlar muhtemelen bir müzede ya da galeride gördükleri sunumdan bahsediyorlardı –ki bu, Annie'ye göre, daha da hayret vericiydi. Travma böyle bir şey miydi? Olayın en yakınındakiler salağa dönerken, orada olmayanlar durumdan bir anlam mı çıkartıyorlardı? Duvarlar üzerine üzerine gelmeye başlamıştı; derin bir nefes aldı Annie, sonra da her şeyi kendinden uzaklaştırmaya konsantre oldu. Anne babası ortaya çıkarsa –daha doğrusu; anne babası ortaya *çıktığında*– onlar için hazır olacaktı. Diğerlerinin karşı koyamadığına, Annie kanmamalıydı.

Kaç bardak şarap içtiğinin hesabı çoktan kaçmıştı; iki de olabilirdi, on iki de. Boş bardaklarını bekletmeden alan garson, sarhoşluk derecesinin fiziksel bir tablosunu çıkarmasına engel oluyordu. Çişi gelmişti,

ama nöbet noktasını terk etmesi söz konusu değildi. Anne babasının dönüş anını kaçırması gibi bir düşünceyi aklına bile getiremezdi. Olaya bizzat tanıklık etmezse, gerçekten olmuş sayılır mıydı?

Lucy'i görebiliyordu olduğu yerden; Buster'la birlikte annesinin resimlerini inceliyorlardı. Annie onun yanında olması, onunla sohbet etmesi gerektiğinin farkındaydı; her şey planlandığı gibi giderse, yakında yine yönetmeni olacaktı bu kadın. Lucy ile son birkaç haftadır e-posta aracılığıyla iletişimdeydiler, ama onu şimdi burada, ete kemiğe bürünmüş halde görmek Annie'yi sarsmıştı. Annie Lucy'e sergiden özellikle bahsetmemişti, ama belli ki Lucy, Annie ile tanışmadan çok önce Fang hayranı olduğundan, gazetede çıkan haberleri okumuştu. Annie Lucy'nin onu Fang ailesinin bir parçası olarak görmesini istemiyordu. Ama şimdi, Lucy hemen yakınındayken, Annie bunların hiçbirini umursamadığını anladı; Lucy'nin geldiğine mutlu olmuştu. Ve sonra Lucy –aklından geçenleri okurmuşcasına– Annie'nin yanına geldi ve, "Buraya geldiğimden beri yerinden hiç oynamadın" dedi. "Bir yanım, bir tür performans gösterisi yapıyor diyor. Canlı heykel falan mı oldun?" Annie, hayır manasında başını salladı. "Hareketsiz duruyorum sadece," dedi, "düşünüyorum."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Lucy. Annie başıyla onayladı. "Buster, ikinizin anne babanızın gelmesini beklediğini söyledi; bu gece ortaya çıkacaklarını düşünüyormuşsunuz." Bu konuda ne düşündüğüne dair renk vermeden söylemişti bunları Lucy. Annie Buster'a bakındı; Buster banklardan birine oturmuş, yaşlı Fang hayranlarıyla sohbetteydi. Buster o koca çenesini kapalı tutamıyordu. "Evet, olabilir" itirafında bulundu Annie.

"Ama aslında bilmiyor musunuz?" diye sordu Lucy. "Yani, size söylemediler mi?"

Annie başını sağa sola salladı. Lucy'nin gözleri büyüdü; kaşları çatarcasına yukarıya doğru hareketlenir gibi oldu, ama sonra hemen düzeltti. Daha fazla bir şeyler söylemek ister gibiydi, ama kendini tutuyordu. Madem söylemeyecekti, Lucy'nin aklından geçeni Annie kendisi söylemeye karar verdi: "Kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım."

"Dürüst olmak gerekirse, Caleb ve Camille açısından çılgın bir durum yok ortada" yanıtını verdi Lucy. Etrafına bakındı, Fanglerin gerçekten de orada olup olmadığını kontrol eder gibiydi. Sonra Annie'ye dönüp, "Belli ki birtakım ağır ailevi meseleler dönüyor. İstersen ben gideyim? Sen ve Buster yalnız kalsanız daha iyi olacak" dedi.

"Kalabilirsin" dedi Annie. Yere baktı, elinde dolu bir şarap bardağı olduğunu gördü. Sanki elleri sihirbazlık gösterisi yapıyordu –üstelik ona haber veren, ya da izin alan olmamıştı. "Lütfen kal" dedi Lucy'e. Çaktırmamaya çalıştı, ama sesindeki umutsuzluğu kendisi de duymuştu. Lucy'nin kalmasını öyle çok istiyordu ki, hissettiği utancı bastırabiliyordu. Lucy başıyla tamam deyince, Annie hareket etmesini sağlayacak gücü hissetti içinde. Kadehini Lucy'e uzatıp, "Benim bir tuvalete gitmem lazım. Hemen döneceğim" dedi.

Tuvalete giderken kalabalığın azalmaya başladığını fark etti Annie. Artık bu saatten sonra gidenlerin yerine yenileri gelmezdi. Anne babası dışında tabii, diye hatırlattı kendine Annie. Tam tuvaletin kapısına varmıştı ki, Chip Pringle koluna yapışıp, "Sizinkiler görünmedi hâlâ" dedi. "İşin sürpriz tarafını bozmak istemem elbette, ama ne zaman burada olacaklarını biliyor musun? Bana söyleyebileceğin bir şey mi bu?"

"Yakında" yanıtını verdi Annie, ama sonra hemen bunu söylediğine pişman oldu. Sözlerini düzeltmeye niyetlendi önce, sonra vazgeçti. O an için söyleyebileceği en doğru ifade bu değil miydi; "bilmiyorum"dan, ya da, "muhtemelen gelmiyorlar"dan, ya da, "geldiler bile"den daha doğruydu. Annie kolunu çekip, verdiği yanıta Chip'in tepkisini beklemeden tuvalete daldı. Sonra, bir iki dakika boyunca, neden orada olduğunu, ne yaptığını hatırlayamadı.

Salona döndüğünde Lucy'nin hâlâ nöbet tuttuğu noktada beklediğini gördü; şarap bardağı da boşalmıştı. Tam yerine dönmek üzere hareketlendiği sırada Buster tarafından yolu kesildi.

"Endişelenmeye başladım" dedi Buster ablasına.

"Endişelenme" dedi Annie.

"*Endişelenmek* doğru kelime olmadı sanırım" diye devam etti Buster. "Korkuyorum."

"Korkma" dedi Annie bu kez. "Ne endişelen, ne de kork."

"Gelmeyecekler galiba" itirafında bulundu Buster. Takım elbisesinin içinde giderek küçülüyor gibiydi.

"Bütün numaraları sürpriz yapmak onların" dedi Annie. "Biz gelmeyeceklerini düşünmedikçe, gelmezler."

Buster başını salladı, Annie'nin sözleri mantıklıydı. Bunu gören Annie sinirinden çığlık atmak istedi; anne babaları büyürken onlara o kadar tuhaf şeyler yapmışlardı ki, şimdi Caleb'la Camille'in akıllarını okuduklarını düşünmek, gayet normal geliyordu iki kardeşe. En ufak kıvılcımla ateşleniveren öfkesinin kabardığını hissedebiliyordu Annie; asabiyeti kanına, kaslarına kadar işliyordu. Çaresi yoktu; öfkesine tutunacak, yanlış yerde patlamasına izin vermeyecekti. Ne zaman asıl hak edenler gelecekler –ve o Allah'ın belaları hâlâ ortada yoktular– işte o zaman öfkesi, olması gerektiği gibi, doğru yere akacaktı.

Annie Lucy'nin yanına geldi; Lucy de, Annie eski yerine geçebilsin diye bir iki adım yana kaydı. "En sevdiğin hangisi?" diye sordu Lucy resimleri göstererek. Sağ omzunun ardındakine bakabilmek için boynunu iyice uzatmıştı.

"Hiçbiri" yanıtını verdi Annie. Bir yandan da, keşke şarabım olsaydı, diye düşünüyordu. Elinde hiçbir şey olmadığını gördüğünde ciddi hayal kırıklığına uğramıştı; Annie'nin güvendiği dağlara kar yağmıştı.

"En iyisi ben gideyim" dedi Lucy. Geç oldu gibisinden saatine bakmadı, başka bir randevusu varmış gibi yapmaya çalışmadı; gitmesinin vakti geldiğini biliyordu sadece. "Sana söylemek istediğim bir şey var; gerçi şimdi söylemek doğru olur mu bilmiyorum. Ama buradayım, sen de buradasın, ve seni uzun zamandır görmedim; söyleyeyim gitsin istiyorum. Umarım seni de heyecanlandırır."

"Nedir, söyle" dedi Annie, güzel bir haber duymak istiyordu. Gerçekleşme olasılığı olan bir şeye ihtiyacı vardı. Bir anlığına kendini kasmayı bıraktı, dikkatini Lucy'e ve onun sunacağı güzel şeylere çevirdi.

"Filmi çekmek için okeyi aldım. Paramız tamam, mekân konusu karara bağlanmak üzere ve diğer rollerin denemeleri gelecek hafta başlıyor. Bu filmi yapacağım Annie. Sen ve ben, bu filmi yapacağız."

Annie gülümseyerek Lucy'e kollarını açtı, o da Annie'yi geri kucakladı. "Oluyor işte Annie" dedi Lucy. "Bu film, hayatında olup biten diğer her şeye rağmen tutunabileceğin bir dal olacak. Ve ihtiyaç duyduğun her an ben de yanında olacağım."

"Teşekkür ederim" dedi Annie. "Bunun iyi bir film olmasını istiyorum. İyi iş çıkarmak istiyorum."

"Olacak" dedi Lucy, Annie ile kucaklaşmalarını bitirirken. El sallayarak kapıya doğru yürümeye başladı. "İyi bir iş çıkaracaksın" dedi, Annie'nin son söylediğine cevaben.

Buster Annie'nin yanına gelip, eliyle neredeyse tamamen boşalmış salonu göstererek, "Gelmiyorlar işte" dedi. Eskiden dişinin olduğu boşluğu emmeye başladı, nefes alırsa canı yanacakmış gibi bir hali vardı.

Galeride on kişi falan kalmıştı, kapanışaysa on beş dakika vardı. Annie ile Buster gözlerini yere dikmiş, kırpmadan bakıyorlardı; sanki yer yarılacak, içinden bir şey yükselecekti. Bir iki kişi daha gitmek üzere ayaklandı –bir adamla bir kadın– ama duraksadılar; Annie ile Buster'dan kalmalarını isteyen bir işaret bekler gibiydiler. Annie onlara el salladı. "Sağ olun geldiğiniz için" diye seslendi, çift de başlarını sallayıp gitti. Hayal kırıklığına uğramışa benziyorlardı; Allah bilir onlar da Annie ile Buster'ın düşündüğü şeyin olmasını beklemişlerdi. O çiftten sonra diğerleri de döküldüler; böylece geriye Annie, Buster, Chip Pringle ve annesi kaldı. Catering şirketinden gelenler çoktan gitmişlerdi; ışıkları kapatıp kapıları kilitlemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Chip kafasını sallaya sallaya Annie'nin yanına geldi. "Gelmediler" dedi. Annie başıyla onayladı; konuşacak hali yoktu. "Bu olasılığı da düşünmek gerekirdi tabii" dedi Chip. Bayan Pringle az biraz çakırkeyifti; gözleri çakmak çakmaktı, hafif de sallanıyordu. "Bunun olmasını mı bekliyordunuz siz," diye sordu, "Caleb ve Camille Fang'in sizin olmasını beklediğiniz şeyle hiç ama hiç işi olmaz." O an o odada mutlu görünen tek kişi Bayan Pringle'dı; resimleri, başka anlamlar yüklemeksizin, oldukları gibi sevmişti ve kayıp Fanglerin yaratamadığı etkiyi resimlerin yaratmış olmasından memnun görünüyordu.

Annie ile Buster'ın bundan sonra yapabilecekleri ne kalmıştı? Sergi süresince her gün buraya gelip anne babalarını gözleyecek, bir şey olana, gizem ortaya çıkana dek bekleyeceklerdi.

Buster sarsılarak ağlamaya başladı; özür diler, ya da kendini toparlaması için bir dakika ister gibi elini havada tutuyordu. "Gelmeyecekler" dedi. Annie ellerini Buster'ın omuzlarına koydu, yüzünü kendisine doğru döndürdü; Buster'a nasıl nefes alındığını, nasıl hayatta kalındığını göstermek için derin nefesler alıp vermeye başladı. "Kapıyı kilitledik. Çıkarken bütün ışıkları kapatın yeter" diye fısıldadı Chip, sonra da annesiyle kendi galerilerinden kaçar gibi çıktılar.

Annie, Buster'ın neden bir anda çöktüğünü anlayabiliyordu; böyle bir şeyin olmasını beklemeliydi de zaten. Sergi Buster'ın fikriydi; bu son darbeye gelene dek ne yaptılarsa hepsi Buster'dan çıkmıştı. Ve şimdi, anne babalarını geri döndüreceğine inandıkları tüm silahlarını kullandıktan sonra bile, Caleb'la Camille ortaya çıkmayı reddetmişlerdi. Başarısız olmuşlardı. Bir başarısızlık dahaydı bu topu topu, ancak yenilgiye alışık Buster için bile bu kadarı fazlaydı.

"Öldüler onlar Annie" dedi Buster; sesi sonunda düzelmiş, sakinleşmişti –hiç yağmur yağmamış ve asla yağmayacak bir ülkenin hava durumu raporunu okur gibi konuşuyordu.

"Öyle deme Buster" dedi Annie. O an, orada, anne babalarına dair tek izin duvarlardaki fırça darbeleri olduğu o boş ve karanlık galerinin içinde Annie'nin kabullenebileceği, daha doğrusu kaldırabileceği tek bir gerçek vardı: Anne babaları yaşıyordu, korkunç insanlardı ve bu yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi.

"Belki baştan ölmüşlerdi zaten. Biz ipuçlarını kaçırdık" dedi Buster. "Hep bir oyun olması gerektiğini düşündük. Tipik Fang gösterilerine o kadar çok benziyordu ki, gerçek olamazdı."

"Aynen öyle" dedi Annie. "Her şey, planlanmamış olamayacak kadar tuhaftı."

"Peki, ya planladılarsa?"

"Ben de onu deyip duruyorum ya Buster."

"Hayır" dedi Buster, çıldırmış gibiydi, ablasının sözlerini eliyle ge-

çiştirdi. "Ya planladılarsa ve planları ölmek idiyse?"

Annie hiç tepki vermedi; Buster'a öylece bakakalmıştı. Kaçınılmaz olanı duymayı bekledi.

"Alışveriş merkezinde o tavuk olayının nasıl çuvalladığını gördün. Saçma sapan rezil oldular, üzüldüler... Ya artık sanat yapamadıklarını düşündülerse? Sanatları olmayınca başka ne için yaşayacaklardı ki bu insanlar? Ve uğruna yaşadıkları bir şey yoksa, neden her şeyi sonlandırmasınlardı? Ve madem sonlandıracaklardı, bunu neden gizemli bir şekilde, herkesi son bir kez onlar hakkında konuşturacak, en güzel sanatlarını anımsatacak şekilde yapmasınlardı?"

"Lütfen Buster" dedi Annie.

"Evet, bize bir Fang gösterisi gibi geldi her şey; çünkü öyleydi. Biz sadece gerçekte ne anlama geldiğini anlayamadık."

Annie'nin midesine aniden bir bulantı çöktü; o ana kadar muallak olan her şey artık kesinleşiyordu. Bu olasılığı uzun zamandır kendinden uzak tutmuştu, ama artık gerçeklerle yüzleşmesi an meselesi değil miydi? Deprem oluyormuşcasına içinde yer değiştiren plakaları tespit etmeye çalıştı; duyguları çakışıyor, üst üste biniyor, koca koca dağlar oluşturuyordu. Yas tutmanın evreleri vardı; bunu anlıyordu. İlk evre inkârdı, bir sonraki öfke idi. Bir sonra ne geldiğini bilmiyordu Annie, ama bildiği bir şey vardı, o da bir gün o evreye ulaşırım gibi hayallere asla kapılmayacağıydı.

Otele döndüler. Annie Buster'ı odasına götürdü. Buster, ablasının yardımıyla yatağa girer girmez uyuyakaldı. Annie sonra odasına gidip kendini yatağa bıraktı. Hâlâ şu gerçeği sindirmeye çalışıyordu: Annesiyle babası hep kayıp olacaklardı. Asla geri canlanmayacaklardı. Bir bakıma rahatlaması gerekirdi; sonuçta onları anne babalarına bağlayan hat kopmuştu. Yine de Annie, keşke, diye düşünmeden edemedi; keşke ölmeselerdi, canlı olmasalar bile. Keşke bir hareket olsaydı; hareketlere anlam kazandıran kıvılcım olmasa bile. Herhalde seslerini duymak istiyordu Annie; ama anlamadığı bir dilde konuşmalarını tercih ederdi. Yüz üstü dönüp başucundaki otel telefonuna uzandı ve anne babasının

ev numarasını çevirdi. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ve sonra, hışırtılar arasında annesinin sesi duyuldu.

"Fangler öldü. Sinyal sesinden sonra mesaj bırakın, ruhlarımız size geri dönecektir."

Annie sessizce bekledi; sessizliği telesekreter tarafından kaydedildi. Sonunda, hiçbir şey söylemeden ahizeyi geri yerine bıraktı. On dakika sonra bir daha aradı ve annesinin sesini bir kez daha dinledi; bedensiz bir ses, hayaletin hayaleti... "Fangler öldü. Sinyal sesinden sonra mesaj bırakın, ruhlarımız size geri dönecektir."

Bu sefer telefonu annesinin mesajı biterken kapadı Annie; telesekreterin –ne kadar hafif olursa olsun– kederinin sesini bir kez daha kaydetmesine izin vermeyecekti. Ve bir daha da aramayacaktı. Duyması gereken her şeyi duymuştu. Yatağın üzerinde öylece yattı, hiçbir şey düşünmeden, hareket etmeden, etrafındaki hiçbir şeyi algılamadan... Bir tek odanın köşesindeki klimadan gelen takır tukur sesleri duyuyordu; bu alet sabaha çıkmazdı. Ama, tabii ki, çıktı.

[cehennem, 1996
sanatçılar: caleb ve camille fang]

Fanglerin –ya da geriye kalan üç Fang'in– hayatları tekdüzeleşmeye başlamıştı. Annie'nin film yıldızı olmak için Los Angeles'a gitmesinden sonraki altı ay boyunca Caleb, Camille ve Buster, yollarına nasıl devam edeceklerini bilemez halde evin derinliklerine gömüldüler. Annie'nin evden gidişini hızlandıran *Romeo ve Juliet* olayından sonra Buster bir daha spot ışıklarının altında olmak istemedi. Sadece gözlem yapmak ona yetiyordu; ki onu bile, gözlerini kapatıp dinleyerek yapmayı tercih ederdi. Camille, Annie'den sonra hiçbir şeyin aynı olmayacağı konusunda ısrarlıydı; onlar bir aileydiler ve birbirlerine olan bağlılıkları sayesinde yaptıkları sanat bu kadar başarılı olmuştu. Caleb, Annie'ye ihtiyaçları olmadığı iddiasını sürdürdü; kariyerlerinde yeni bir sayfa açılıyor, daha verimli bir dönem başlıyordu. Tek ihtiyacı olan, ne yapacaklarını düşünmesi için zamandı. Onlar da beklediler. Buster her geçen gün evin içinde daha görünmez olduğunu hissediyordu; anne babası onu mutfakta görünce şok oluyor, sen Annie'yle gitmemiş miydin

gibisinden sorar gözlerle oğullarına bakıyorlardı. Buster'a sorarsanız Caleb'la Camille'in heyheyleri üzerindeydi; evde neye dokunsalar ellerinde patlayacak gibiydi. Kısacası Fangler, bir tür değişim süreci içindeydi –ama onlar bu durumda olmaya hiç alışık değildiler. Değişimi *onlar* yaratırdı, Allah kahretsin! Değişim, *onların* olayıydı!

Annesiyle babası bir sonraki yapıtları için kaygılanıp dururken, zamanını doldurmak adına kendini yazmaya verdi Buster –Caleb'la Camille'in aralarında birden çok kez fısıltıyla *Tatar yayı* dediklerini duymuştu. Kardeşini onsuz bir hayata hazırlamak isteyen Annie, gitmeden önce Buster'ı cesaretlendirmiş, Caleb ve Camille'den bağımsız sanatsal bir şeyler yapmasını söylemişti. "Kendine ait bir şey bulman lazım; gitar çalmak, kitap yazmak, ya da çiçek aranjmanı gibi," demişti kardeşine, "böylece yaratmanın, illa Caleb'la Camille'in iddia ettiği gibi boktan bir şey olmak zorunda olmadığını göreceksin." En makul öneri yazmaktı; çünkü saklaması en kolaydı. Bir avuç kalem aldı eline Buster; elinde bir buket çiçekle, onun yüzüne bakmayacak güzellikte bir kızla buluşmaya gider gibi bir hali vardı. Boş bir defterin sayfalarını çevirdi, sembollerin kâğıda dökülüverdiğini hayal etti. Ve sonra... Hiçbir şey olmadı.

Nasıl başlayacağını bilemiyordu. Ne hakkında yazacağı konusunda en ufak fikri yoktu. Ailesi dışında yazabileceği ne vardı? Ailesi hakkında yazabilir miydi? Kötü bir fikre benziyordu bu. Ama başka bir aile hakkında yazabilirdi. Dang ailesi. Anneyle baba cüce olurlardı. Erkek çocuk bu ailede abi olurdu, kızsa kardeş. Bu kadarı, Buster'ın henüz olgunlaşmamış hayal gücüne göre, gerçek kimliklerini saklamaya yeterdi. Sonra Dangleri çeşit çeşit belanın içine sokardı. Mesela, bir balinanın midesinde bulurlardı kendilerini. Ya da uçurumdan aşağı uçmak üzere olan bir arabanın bagajında... Hiçbirinin paraşütü açılmadığından son hız yere çakılırken... Başlarına gelen tüm bu kötü olaylar kötü anne babalığın sonucuydu; Bay ve Bayan Dang, çocuklarını tehlikeden tehlikeye sürükleyip duruyorlardı. Ve tam çocukların sakin yaklaşımı ve yaratıcı çözümleri sayesinde tüm aile kurtulacakken, ya anne, ya baba, kritik bir hata yapıp hepsini ölüme götürüyordu. Her

öykünün sonu aynıydı; aile muhteşem bir şekilde ölüyor, bir sonraki öyküde yeniden canlanıyordu. Buster öykülerinden birini Annie'ye ilk kez okuduğunda Annie sessiz kalmış ve sonra, "Bununla uğraşmak yerine gitar çalmayı istemez misin?" diye sormuştu. Hayır, Buster bunu istemezdi. Yapabildiği bir şey bulmuştu sonunda; çatışma yaratabilir ve ne olacağını görmek için sonuna dek götürebilirdi. Ve bittiğinde zarar görmeyen bir o kalırdı. Kararını vermişti Buster, başkasının ona bunu söylemesine gerek yoktu: Bir yazardı o.

Buster, Caleb'la Camille'in dikkatini çekmemek için Annie'yi gece geç saatlerde aradı. Gerçi Caleb'la Camille'in umrunda değildi Buster'ın ablasını araması; Annie'yi evden kovmamışlardı sonuçta. Camille'in ailesinin tersine, onları hayal kırıklığına uğrattı diye kızlarını evlatlıktan reddetmiş değillerdi. Annie'ye destek olmayı sürdüreceklerdi elbet, ancak madem Annie gösterilerinin bir parçası olmayacaktı, o zaman ardından ah vahla zaman kaybetmeyeceklerdi. Hatta, California'da yaşamını kurması için kızlarına yüklü miktarda para da vermişlerdi. "Çok para verdiler Buster" diye anlattı telefonda Annie, "*zengin insanların* vereceği kadar çok." Demek ki bizimkiler teknik olarak zengin, diye düşündü Buster. Her sene istisnasız kazandıkları burs ve ödül paraları vardı. Ama asıl –Buster on yaşındayken– MacArthur Deha ödülüne layık görülmüşlerdi; havadan gelen bu parayla büyük ikramiyeyi kazanmış gibi olmuşlardı. Gerçi hiçbir şey değişmemiş gibi hayatlarına devam etmiş, en fazla gösterileri için daha pahalı malzemeler satın almışlardı. Caleb'la Camille'in bu paranın bir kısmını Annie'ye vermesi Buster'ı mutlu etti; çünkü ailesinin bir gün iyileşme şansı olduğunun göstergesiydi bu. Ve tabii bir de, kartlarını doğru oynarsa, hayatının bir sonraki adımında onu bol miktarda paranın beklediğini gösteriyordu.

Telefonu Annie'nin lezbiyen ev arkadaşı Beatrice açtı. Beatrice'in posta ile pornografik ürünler satan illegal bir şirketi vardı. "Annie orada mı?" diye sordu Buster. "Burada" dedi Beatrice. "Ne iş; sana söylediğim otuz doları hâlâ göndermedin?"

"O kadar çok param yok benim" diye yanıt verdi Buster. Paranın

yatağının altında, bir zarfın içinde hazır olduğunu, ama bir türlü cesaret edip gönderemediğini söyleyemedi tabii.

"Eğer bana o parayı yollarsan," dedi Beatrice, her seferinde söylediği gibi, "sana harika bir şey gönderebilirim."

"Annie orada mı?" diye tekrar sordu Buster.

"Tamam be" dedi Beatrice. "Bekle."

Ablası telefona gelince, hep konuştukları konulardan konuştular: Annie'nin katıldığı denemeler ("Bir TV filminden geri aradılar. Film boka saran bir banka soygunu hakkında. Ben soyguncular dan salak olanına yapma etme diye akıl verirken zeki olanı bizi duyup, beni evire çevire dövüyor"); Buster'ın öyküleri ("Bunlar bir fark ediyor ki, bombalardan birinin pimi eksik. Eh, sonra ne olduğunu tahmin edersin"); Annie'nin film yıldızı olma hayalleri ("Böyle mega yıldız falan olmak istemiyorum. İnsanların beni bir filmde gördüklerini hatırlamalarını ve iyi olduğumu düşünmelerini istiyorum"); Buster'ın bir anda ortaya çıkan yazarlık hayalleri ("Annemle babamın hiçbirini okuyacağını sanmıyorum").

"İnanılmaz işlere imza atacağız Buster" derdi Annie kardeşine. "İnsanlar Caleb'la Camille'i sadece Annie ve Buster Fang'in anne babası olarak hatırlayacak."

"Sen gittiğinden beri gösteri yapmadılar" dedi Buster. Endişesi sesine yansıyordu.

"Ee, bu iyi bir şey" dedi Annie.

"Sana söylemesi kolay elbet" dedi Buster. "Sen California'dasın. Bense buradayım."

"Sen de yakında gidebilirsin" dedi Annie. "Benimle Los Angeles'a gelirsin ve bir daha asla oraya dönmeyiz."

"Asla mı?" diye sordu Buster.

"Asla."

* * *

Süpermarketteydiler. Buster'ın babası, lafının tam ortasında, önce dans eder gibi acayip hareketler yaptı, sonra, üst üste yerleştirilen

spagetti sosu kavanozlarından oluşan dağın içine yuvarlanıp yere kapaklandı. Cinayet kurbanları gibi boylu boyunca yerde yatarken gayet şaşkın görünüyordu. Buster dondu kaldı. Annesi süpermarketin başka bir yerindeydi. Şimdi ne yapması gerektiğinden emin değildi. Bunu daha önceden konuşmamışlardı. Babasının sağ eli bayağı kanıyordu; herhalde dikiş atılması gerekecekti. İnsanlar Caleb'ın yardımına koşmaya başlamıştı, koridorlar boyunca bağrışlar duyuluyordu. Buster yere çöküverdi –kot pantolonunun dizleri kocaman leke olmuştu. Sonra da yerdeki sosu avuçlayıp avuçlayıp ağzına götürmeye başladı.

"Hayır, hayır, hayır" diye fısıldadı babası; çektiği acı yüzüne yansımıştı. Buster utançtan kızardığını hissetti; durumu yeniden değerlendirmeye karar verdi. Etraflarında bayağı bir kalabalık oluşmuştu. "Her şeyi gördüm ben" diye bağırdı Buster. "Dava açacağız. Donunuza kadar alacağız." Caleb, Buster'ın tişörtünü çekiştire çekiştire yerden doğruldu. "Düştüm sadece Buster" dedi. "Hepsi bu. Düştüm." Buster başını yere eğdi, kimsenin yüzüne bakmak istemiyordu. Birinin çıkıp düzeni sağlamasını, *dağılın* demesini bekledi. Kırılan kavanozlardan seken minicik bir cam parçası Buster'ın ağzındaydı; birkaç saniye dilinin üzerinde tuttu o parçacığı, sonra da yuttu.

Daha sonra arabada, Buster'la babası koltuklar leke olmasın diye alışveriş torbalarının üzerinde otururlarken, Caleb başını sağa sola sallamaya başladı. Eli peçetelere sarılıydı; kesiğin domates sosuna bulandığından kötü göründüğü, aslında o kadar ciddi olmadığı anlaşılmıştı. "Kıç üstü yere oturma" diye seslendi Caleb karısına. "B, kıç üstü yere oturmalara kadar düştüğümüzü düşünüyor."

Süpermarketteki olaydan birkaç hafta sonra, Buster okuldan eve geldiğinde anne babasını sesi sonuna dek açılmış trash metal eşliğinde deliler gibi dans ederken buldu. Hakikaten utanç verici bir görüntüydü bu; Buster onları yatakta basmış gibi hissetmişti. Oğullarını kapı eşiğinde dururken görünce, Caleb'la Camille, "Buster!" diye bağırdılar, seslerini ancak böyle duyurabilirlerdi. Annesi oğluna doğru

geldi ve Buster'ı elinden tutup oturma odasının ortasına getirdi. Orta sehpanın üzeri paket paket çikolata ve gofretle doluydu. Caleb'la Camille bir şey kutlayacakları zaman böyle kutlarlardı; müziğin sesini sonuna dek açar ve bol bol şeker tüketirlerdi. Buster bir şeyler olacağını tahmin etmişti; şimdi ona, sonunda tasarlayabildikleri bu tehlikeli yeni oyunun neresinde, ne şekilde rol alacağını anlatmalarını bekliyordu.

"Şuna bak" dedi babası, hep birlikte sakinleştiklerinde. Buster annesiyle babasının ortasına oturmuş, iki farklı kıvamda karamelle dolu üçüncü paket çikolatasını yemekle meşguldü. *New York Times*'dan kestikleri bir makaleyi gösterdiler Buster'a. Başlığı, "Evi Yakmak"tı. Makalede kullanılan fotoğrafta, bir evin kapısının önünde elinde yanan bir kibrit çöpüyle duran bir adam vardı. Daniel Harn adındaki bu performans sanatçısı, evini ve içindeki her şeyi yakmaya niyetlenmişti –amacı, maddiyat ve doğanın acımasızlığı üzerine bir şeyler söylemekti. Evi, içindeki tüm anılarıyla birlikte küle dönecekti. Ve bunların hepsi sanat içindi.

"Evimizi mi yakacağız?" diye sordu Buster.

"Hayır!" diye bağırdı babası. "Yuh, tabii ki hayır. Başka bir sanatçının fikrini asla çalmam. Hele bu kadar kötü olanını, mümkün değil."

"Buster" diye söze girdi annesi. "Belli ki Harn denilen bu herif bu saçmalığı yapmayı deneyecek; bütün tipik sanat eserleri gibi donuk, cansız bir iş... Üstelik seyirci de çağırıyor; insanlar bu adamın evini yakışını izleyeceklerini düşünerek gelecekler. Daha olay olmadan onlara ne düşüneceklerini söylüyor."

"Sanat bu değil" diye devam etti babası. "Şov olur ancak. İşin kendisi çoktan olup bitmiş."

"Ee, yangını mı söndüreceğiz?" diye sordu Buster.

"Hiç fena fikir değil bu" dedi annesi. "Ama bizim daha iyi bir fikrimiz var."

"Çok, çok daha iyi" dedi babası gülerek; aşırı şekerden yerinde duramıyordu. Annesi de gülmeye başladı. O kadar içten, o kadar

enerjiyle gülüyorlardı ki, Buster da onlara katılmak, böyle katıla katıla gülmenin nasıl bir şey olduğunu görmek istedi. Güldü, güldü, güldü; gerçi neyin bu kadar komik olduğunu bilmiyordu. Ve içinden, inşallah bu kadar güldüğüme değecek bir şeydir, diye geçiriyordu.

* * *

Bir sonraki telefon görüşmelerinde Buster ablasına anne babasının planladığı yeni Fang gösterisinden bahsetti.

"Sana söylediklerini yapmak zorunda değilsin" hatırlatmasında bulundu Annie.

"*Sen* sana söylediklerini yapmak zorunda değilsin" dedi Buster. "Ben hâlâ onlarla yaşıyorum. Ve ayrıca yapmak da istiyorum. En azından bu şekilde hayatlarında oluyorum. Beni seviyorlar. Diğer türlü, evlerinde yaşayan herhangi bir herif olur çıkarım."

"İnsanlar çocukları için böyle hissetmemeli."

"Ben sadece fotoğraf çekeceğim zaten" diye devam etti Buster. "Tutuklanma riskim olmayacak."

"Dikkatli ol" uyarısında bulundu ablası.

"Sensiz aynısı olmayacak" dedi Buster.

"Olur olur" dedi Annie. "Her zamanki gibi korkunç olacaktır, merak etme." İkisi de sessiz kaldı, sonra Annie, "Bir anda kendimi keşke orada olsaydım derken buldum" dedi. Telefonu kapadı; bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu. Buster'sa hattın diğer ucunda telefon elinde kalakaldı. Sessiz olup iyice kulak kabartırsa, Los Angeles'ta her bir hecenin üzerine basa basa repliklerini çalışan ablasını duyabileceğini düşünüyordu.

Üç hafta sonra Buster New York, Woodstock'taydı. Elinde nasıl çalıştığından tam olarak emin olamadığı Leica R4 kamera ile, herifin tekinin evini yakmasını bekliyor, keşke daha kalın bir palto getirseydim, diye düşünüyordu. Yüz kadar kişiyle birlikte oturuyordu –evden güvenli bir mesafeye açılır kapanır sandalyeler yerleştirilmişti. Seyirciler ara-

sında Buster'dan genci yoktu. New York'tan gelen "sanatçı" tiplerle, bir gösteri olacağını duyup gelmiş insanlar vardı. İtfaiyeden de gelmişlerdi; anlaşılan bu tip işler izin gerektiriyordu ve sanatçı gerekli izinleri almıştı. Vizyonunu hayata geçirmek için form dolduran bir sanatçı için anne babası ne derdi, Buster hayal bile edemiyordu. Caleb'la Camille etrafta görünmüyorlardı; yaklaşık yirmi dakika önce planlandığı gibi ortadan yok olmuşlardı. Buster'ın yapması gereken iş basitti; yangını bekleyecek ve mümkün olduğunca çok fotoğraf çekecekti.

Üçüncü sıranın başındaki sandalyeye oturup elindeki kamerayı evirip çevirmeye başlamıştı ki, arkasından bir ses geldi: "Sanat için mi geldin?" Dönüp baktı; papyonlu, sıkı giyinmiş yaşlı bir adam kendisine gülümsüyordu. "Yoksa kocaman yangını görmeye mi?"

"Her ikisi de" yanıtını verdi Buster.

"Ben daha çok evin yanışını izlemeye geldim" dedi adam. Sanki biraz sarhoştu; bütün hayatı öyle geçmiş gibi bir hali vardı. "Kız kardeşim büyük sanatçıdır. Protesto pankartları yapıyor galiba –ya da onun gibi saçma sapan bir şeyler işte. Ne yazık ki, çağdaş sanatı anlamıyorum ben" dedi. Buster'ın kamerasına işaret ederek, "Bak bunu anlıyorum" dedi. "Fotoğraf. Tablo. Heykel. İyi olmasalar bile, anlıyorum. Ama evini yakmak? Kendi bokunu yemek? Üç gün ayakta durmak? Normalde bunları yaptığında adamı bir yere kaparlar."

Buster, sohbeti bitirmek için gözlerini adamdan ayırmadan gövdesini olabildiğince öne çevirdi. Kafası kopacak gibi olmuştu.

"Ne yani, haklı değil miyim sence? Şimdi suratına bir tane çaksam, sanat diyebilir miyim buna?"

Buster kamerayı havaya kaldırıp adamın bir fotoğrafını çekti.

"Sanat mı bu şimdi?" diye sordu adam. Yüzü giderek kızarıyordu. Öfkesi resmen yanaklarından tütüyordu.

"Kanıt bu" dedi Buster. "Oldu da suratıma çakarsan."

"Sanat..." dedi adam, sonra da eliyle otuz bir çekme hareketi yaptı. Buster adamdan uzaklaşmak için kalkıp bir ön sıraya geçti. Üşümüştü. Allah'ın belası yangın ne zaman başlayacaktı?

Yirmi dakika sonra elinde bir bidon benzinle evden bir adam dışarı

çıktı. Cebinden bir kutu kibrit çıkarıp birini yaktı ve sonra yanan kibriti evin açık duran kapısından içeri fırlattı. Evin girişi hemen yanmaya başladı aslında, ama alevlerin odadan odaya ilerlemesi bayağı zaman aldı. Buster, oluşan ısıyla her şeyin çatır çutur ederek şekil değiştirdiğini duyabiliyordu, ama hayalindeki kadar etkileyici bir sahne olmamıştı. O böyle sıradan bir yangın değil de, patlama olmasını hayal etmişti. Beklentilerini yeniden gözden geçirdi Buster. Bir ev vardı ve yanıyordu. Ee, daha neydi, başka ne istiyordu? Ortaya konan çabayı nezaketen alkışlamayı düşündü, ama kimsenin alkışladığı yoktu; o da mecburen oturduğu yerde annesiyle babasının gelmesini bekledi.

Bir cam kırıldı, evin içinden dışarıya dumanlar çıkmaya başladı. Tam o sırada Caleb'la Camille göründü; gayet sakin, el ele tutuşmuş evden çıkıyorlardı. Buster annesiyle babasını izledi; uzaktan bulanık görünen şekillerinin etrafında alevler dans ediyordu. Kameranın vizöründen onları buldu, çerçeveye alıp fotoğraflarını çekti. Babasının bir kolu alev almıştı. Sonra Caleb kolunu öyle bir sallamaya başladı ki, Buster donakalan seyircileri mi selamlıyor, yoksa kolundaki alevleri söndürmeye mi çalışıyor, anlayamadı. Seyirciler, Caleb'la Camille yaklaşınca fark ettiler; annesinin sırtı da olduğu gibi alevler içindeydi. Dumandan etkilenmişler, iki büklüm olmuşlardı; ama yürümeye devam ettiler, kalabalığın yanından geçtiler –sanki eve kadar böyle yürümeye niyetliydiler. Sonunda itfaiyecilerden biri koşup üzerlerine köpük sıktı. Her yerleri köpük oldu; iyi becerilememiş kardan adamlara benzemişlerdi. İkisi de yere kapaklandı, kuru öksürüklerle ciğerlerini dolduran dumanı atmaya çalıştılar. Tekrar kendilerine geldiklerinde, Buster ve seyirciler etraflarında daire olmuş onları izliyordu. Hâlâ fotoğraf çekmeyi sürdüren Buster dışında kimseden çıt çıkmıyordu. Herkes bu garip iki yaratığa bakarken, iskelete dönmüş ev arkada yanmaya devam ediyor, alevlerin oluşturduğu tuhaf gölgeler kalabalığın üzerine düşüyordu. Buster anne babasının birbirlerine sarılıp öpüştüğünü gördü, sonra da itfaiyecinin elinden kurtulup kalabalığı yardılar, ormana, minibüslerine doğru koşmaya başladılar. Buster arkalarından bakarken şunu fark etti: Eğer acele edip peşlerinden koşmazsa, onu orada bırakıp giderlerdi.

Kalabalığa neden orada olduklarını hatırlatırcasına, evin arka cephesi çökmeye başladı; Buster da bunu fırsat bilip anne babasının peşinden fırladı. Nereye koştuğunu görmesi zordu, kameraya zarar vermek istemediğinden dikkatli olmaya çabalıyordu –alet o kadar pahalıydı ki, babası ona isim de takmıştı: *Carl*. Yanlış yöne koşuyorum hissine kapıldı Buster. Anne babası da galiba yanlış yöne koşuyorlardı; ne de olsa dumandan kafaları bin dünyaydı. Fang işlerinin bu kısmını –yani gösterinin bitişinden anne babalarıyla buluşmalarına kadar geçen zamanı– iyi bilirdi Buster. Ancak bu kez yanında Annie yoktu. Tek başınaydı. Anne babası beraberdi, ama o yalnızdı. Buster aniden durdu, karanlığın fotoğrafını çekti, sonra da içgüdülerine kulak vererek minibüse doğru ilerledi.

Sonunda minibüsün yanına vardığında, annesiyle babasını onu beklerken buldu. Kapısını açık bıraktıkları minibüsün arka koltuğuna geçmiş, bedenlerini kaplayan iyice kabarmış kızıl yaraları inceliyorlardı. Buster'ı görünce, içeri gel diye el salladılar, Buster da fotoğraflarını çekti. "Olay şudur Buster," diyerek söze girdi babası, "biri sana 'yanmaz malzeme' derse, bil ki kastettiği çok az bir korumadan ibaret. Hâlâ cayır cayır yanıyorsun."

"Gayet iyi görünüyordunuz ama" diyerek anne babasının içini rahatlatmaya çalıştı Buster. Babası başını sallayarak onayladı, annesi ise zayıf bir gülümsemeyle yetindi. "Şimdi, ağaçların arasından çıktığını görünce," dedi Camille, "bir an Annie'nin hemen arkandan geldiğini düşündüm."

Buster tüm dikkatini annesine yöneltti; Camille oturuşunu düzeltirken acı içinde yüzünü buruşturdu. Havada yanık saç kokusu vardı. "Ben de onu özlüyorum" dedi Buster, annesine.

Camille oğluna yaklaşmasını işaret etti, sonra da ona sıkıca sarıldı. Annesiyle yaşadığı bu ender ana iyice odaklandı Buster, çünkü üzüntü bile olsa, onunla aynı duyguyu paylaşıyor olmaları muhteşem bir histi. Ve sonra Camille gözyaşlarına boğuldu. "Eskisi gibi değil, öyle değil mi?" diye sordu.

"Camille" dedi babası önce, ama annesinin yüzündeki o korkunç

ifadeyi görünce hemen sustu. Camille adeta uçurumun kenarına tutunmuş, her an elini bırakmaya hazır biri gibi bakıyordu.

"Bunları yapmamızın tek bir sebebi vardı, o da hâlâ bir aile olabilmemizdi. Birbirinden güzel, saçma sapan şeyler yaratacak ve hepsini birlikte yapacaktık. Babanla seni ve ablanı yaptık ve sonra dördümüz birden bir şeyler yaptık. O burada olmayınca... Bilemiyorum; bundan sonra yapacağımız her şey eksik olacakmış gibi geliyor. Çok önemli bir unsuru olmayacak."

Babası, Buster ve annesine doğru eğilip, "Bunun bir noktada yaşanacağını biliyorduk" dedi. "Ya biz ölecektik, ya çocuklar gidecekti; ama asla hep aynı dörtlü kalamazdık. Adapte olmak zorundayız. Sanatımız evrilecek. Başka bir şey olacak, daha iyi olacak."

"Öyle deme" dedi annesi.

"Tamam, *daha iyi* değil, yanlış ifade ettim. Ama yine de yapmaya değer olacak."

"Siz ikiniz olmadan bunu yapmayı sürdürebilir miyim, bilmiyorum" dedi annesi Buster'a. "İstediğimden de emin değilim."

Buster annesine bir kez daha sarılıp, "Geçecek hepsi" dedi.

"Öyle mi diyorsun?" diye sordu annesi.

"Gideceğiz, sonra geri döneceğiz, ve daha iyi olacak çünkü Annie de ben de neler yapabileceğimizi, size nasıl yardımcı olabileceğimizi öğrenmiş olacağız."

"Geri döneceksiniz" dedi annesi.

"Ve size her şeyi baştan öğretmemiz gerekecek" dedi babası.

"Sonra da muhteşem bir şey yapacağız" dedi Buster.

Annesi ağlamayı bıraktı, Buster'ın yanağını okşadı. "Böyle olmayacağını biliyorum," dedi, "ama şimdilik öyleymiş gibi yapalım."

on ikinci bölüm

En sonunda anne babalarının vefat ettiğini kabullenen Annie ile Buster, matem sürecinin bu kadar sıradan, bu kadar sıkıcı olmasına şaşırmıştı. Cenaze olmayınca –ikisi de bunun korkunç olacağında hemfikirdi– somut bir şekilde yas tutmak mümkün olmuyordu. Anne babalarının anısına tuhaf, uçlarda bir şey yaratmak akıllarından geçer gibi oldu, ama üzerinde pek durmadılar. Artık önlerinde tek bir seçenek kalmıştı; geriye bakmayacak, hayatlarına devam edeceklerdi. Bakalım onları nasıl bir dünya bekliyordu?

Annie yakında Los Angeles'a dönecekti. Lucy'nin filminin çekimleri başlamadan önce, mümkün olabildiğince eski hayatına dönmeye çalışacaktı. Buster'ı onunla birlikte yaşaması için Los Angeles'a davet etmişti –evi ikisi için bile çok büyüktü– ancak kardeşi Tennessee'de kalma planlarını çoktan uygulamaya koymuştu bile –inşallah büyük bir hata yapmıyordu. Biraz yalvararak, biraz da Lucas Kizza'nın o karman çorman öyküsünü yalandan överek, kendisine devlet üniversitesinde geçici bir öğretmenlik pozisyonu ayarlamıştı Buster; teknik yazım ve kompozisyon dersleri verecekti. İnsanlar ona Profesör Fang diye sesleneceklerdi; Buster bir ara bu yüzden o kadar gerildi ki, her şeyden

vazgeçecek gibi oldu. Ayrıca Suzanne'in yanına taşınacaktı. Birkaç haftadır aralarında bu meseleyi konuşuyorlardı; bu adımı atmaması için bir neden bulamadı Buster. Fanglerin eviyse boş kalacaktı –hukuksal saçmalıklara takılıyordu; biri ne yapılacağına dair bir karar alana dek boş kalmak durumundaydı. İki kardeş önce evi yakmak ya da havaya uçurmak istedi, ama artık bu tip yapış yapış kederle işleri kalmamıştı; tüm o tepkiler yas maskesi altında öfkeden başka bir şey değildi. Annie ile Buster, her şeyi arkalarında bırakacak ve asla geri dönmeyeceklerdi. Ve biraz şansları varsa, beyinleri gerekli düzeltmeleri yapacak ve hayatlarının bu dönemini tamamen unutmalarını sağlayacaktı.

İki kardeş geçici bir süre için belli bir rutin oturttular. Buster yazıyor, Annie ise repliklerini çalışıyordu. Buster bazen eskiden telefonda yaptıkları gibi Annie'nin repliklerini ezberlemesine yardımcı oluyordu. Elinden geldiğince ablasına ayak uydurmaya çabalıyordu, ama bu neredeyse imkânsızdı. Anne babalarını aramak adına yaptıkları her şey, gösterdikleri tüm o çaba, tüm o utanç verici çırpınmalar; hepsi bitivermişti. Ve şimdi, Bay ve Bayan Fang'i aramak gibi bir dertleri kalmayınca, ne kadar boş zamanları olduğuna şaşıp kalıyorlardı.

Evde geçirdikleri son gecelerden biriydi. Annie odasına kapanmış, ikinci el ürünler satan bir dükkânda bulduğu caz-egzersiz videosu eşliğinde dans ediyordu. Buster Suzanne'in arabasını park ettiğini duydu, ama bilgisayarının başından kalkmadı; kafasındaki öykü uçup gitmeden mümkün olduğunca çok kelimeyi sayfaya dökmek istiyordu. Yazdığı roman, mağaralarla dolu zorlu bir arazi gibiydi; öykü kıvrılıyor, labirentimsi pasajlara dalıp takılıyordu. Ancak Buster bir çıkış bulmaya iyice konsantre olmuştu; çocukları kaçış umudu olan bir yola sokana dek, ittire kaktıra, el yordamıyla karanlıkta yolunu bulmaya çabalıyordu. Micah ile Rachel'ın sonunda çukurdan çıkacaklarını biliyordu, ama onu o resme ulaştıracak doğru olaylar zincirini bulmalıydı. Suzanne'in holden kendisine seslendiğini duydu ve en sonunda parmakları durdu, ellerini klavyenin üzerinden çekti. Suzanne, dipleri yağ ve buhardan sırılsıklam iki kese kâğıdı dolusu yemek ve iki adet –artık büyük boy denmezdi onlara– fıçı boyutlarında kola getirmişti. "Akşam yemeği"

dedi Buster'a. Buster hemen oturma odasındaki orta sehpanın üzerini temizlemeye girişti, yere oturup burgerlerine daldılar. Sabahtan beri hiçbir şey yemeyen Buster, kendini tatmin edecek kadar çok yazmanın ödülü olarak kabul etti bu yiyecekleri. "İyi bir gün müydü?" diye sordu Suzanne'e.

Suzanne burgerini bitirmiş, sosislisinin üzerine sürmek için dikkatlice hardal paketlerini açmakla meşguldü. "Fena değildi" diye yanıtladı Buster'ın sorusunu. "Bahşiş idare ederdi; müşteriler arasında öküz yoktu; gün çabuk geçti. Bir de üzerinde çalıştığım öyküyle ilgili aklıma bir fikir geldi. Ara verdiğimde peçetenin üzerine yazdım." Buster gülümsedi. "Benimki de fena geçmedi" dedi. "İyi olduğunu tahmin etmiştim" dedi Suzanne, gülümseyip Buster'ı yanağından öptü. "İşteyken seni deliler gibi romanını yazarken hayal etmek beni de mutlu etti." Yemeklerini yediler, şeker gibi tatlı kolalarını yudumladılar. Ve Buster, bunun sonsuza dek böyle sürebileceğini düşünüp heyecanlandı –içine sıçmazsa tabii.

"Yanımda müzik getirdim" dedi Suzanne, çantasına uzanarak. "Senin için yeni müzikler ısmarladım internetten. Pikapta dinlediğin o manyak müziklere benziyor, ama yeni bir grup bu." Suzanne, çantasından Kinci Bakirler adlı bir grubun CD'sini çıkardı. CD'nin kapağında garip şekillere sokulmuş yüzlerce gitar teli vardı. "İkiz erkek kardeş bunlar, savant falanlar galiba. On dört yaşındalar, ya da o civarda... Yaptıkları müzik gerçekten çok garip. Sadece bateri ve gitar, ama hayvan öğürtüleri gibi geliyor kulağa." Buster omuzlarını silkti. Bu konuyu şimdi uzun uzadıya tartışmak istemiyordu, ama anne babasının sevdiği müzikleri dinlemesinin tek nedeni, kendi zevklerini geliştirmemiş olmasıydı. Başka müzikleri araştırmak ona zor gelmişti; sürekli bir şeyleri dinleyip, "Acaba bu iyi mi?" diye düşünmek falan... Caleb'la Camille'in tercihleri güzeldi, o yüzden Buster da aynı müzikleri dinlemişti, ama şimdi Suzanne'e bunları anlatmadı. "Koy bakalım" dedi ve sonra Suzanne'in talimatlarıyla iyice kıtır kıtır olsunlar diye yeniden yağa attığı kızarmış patateslerin başına gitti.

İlk şarkı bas bateri ile açıldı; ritim hafiften kaçıyordu, spastikçeydi.

Bir dakika kadar böyle sürdü, sonra şarkıcının sesi duyuldu; sanki aniden ergenliğe girmiş gibi bir sesti. "Son geldiğinde ve hep gelecektir, kendi küllerimiz içinde boğulacağız. Ama ölmeyeceğiz. Ölmeyeceğiz." Suzanne müzik setini işaret edip, Buster'ı dirseğiyle dürttü; "Haksız mıymışım? Garip, değil mi?" Buster başıyla onayladı. Gitar, ya da gitara benzer bir şey cikledi ve sonra aniden bateri hızlandı, kalp atışı gibi bir ritme oturdu, sonra da şarkı eğilip bükülmeye başladı –Buster, ortada güzel bir şeyler olduğu hissine kapıldı ama sanki her şey birazdan bom diye patlayacaktı. İkinci şarkının sonunda, "İyiymiş ya" dedi, sonra da hoparlörün sesini evi titretecek kadar açtı. Suzanne Buster'ı bir kez daha öptü. "Seveceğini biliyordum" dedi.

"Acımasız bir dünya bu" diye ses tellerini adeta parçalayarak çığlık attı CD'deki ses. Yeni şarkı bir anda başlayıvermişti. "Hata yapmaya gelmez." Buster ayağa kalktı; şarkı, beyninin anılar bölgesinde hafif adımlarla koşturuyordu. Ellerini orta sehpaya dayamıştı. O kadar sıkı bastırıyordu ki, masa titremeye başladı. "Yaşamaya devam mı, tüm anne babaları öldürmek gerek" diye söyledi şarkının sözlerini Buster, CD'deki sese birebir eşlik ederek. "Yaşamaya devam mı," diye tekrarladı, bu sefer sesi çatlayarak, "tüm anne babaları öldürmek gerek." Suzanne omzuna dokundu. "Bu şarkıyı biliyor musun?" diye sordu. Buster yanıt olarak sadece başını sallayabildi.

Annie odasından elinde ağırlıklarla fırladı. O kadar şaşkındı ki, yüzü kübist tablolara dönmüştü. "Bu ne böyle?" diye sordu; ağırlıklardan biriyle müzik setini işaret ediyordu. Buster cevaben CD kabını havaya kaldırarak gösterdi. Annie ağırlığı düşürdü –yer sarsıldı– sonra da Buster'ın elinden CD'yi kaptı. "Üç numara" dedi Buster, arka kapaktaki şarkı listesini göstererek. "Üçüncü şarkı, TABÖG." "Sorun ne?" diye sordu Suzanne. Fang kardeşlerin gerginliğinden içgüdüsel olarak bir adım geri atmıştı.

"Bu bir Fang şarkısı" dedi Buster, o ve Annie paldır küldür odadan çıkıp, aniden çok ilgilerini çeken Kinci Bakirler'i araştırmak üzere Buster'ın bilgisayarına, internete doğru koşarlarken. "Ne?" dedi Suzanne arkalarından. "Annemizle babamız" diye bağırdı Annie, her nasılsa öl-

meden büyümeyi başardıkları evin içinde sesi yankılanarak. "Allah'ın belası annemizle babamız."

Fang kardeşlerin internete daldığını gören Suzanne evine gitti, iki kardeş manyak meseleleriyle kendi başlarına ilgilensinlerdi. Buster Google sonuçlarını o kadar hızlı tarıyordu ki, Annie yavaşlaması için defalarca eline patlatmak zorunda kaldı. Kinci Bakirler, Hafif Gürültü adlı bağımsız, küçük bir plak şirketine bağlıydı. Deri Kanalı'nı keşfeden şirket de bunlardı –Annie ile Buster'ın hiç duymadığı bir başka grup–; ki Deri Kanalı sonradan Interscope Plakçılık'la milyon dolarlık anlaşma imzalamıştı. Kinci Bakirler, Lucas ve Linus Baltz kardeşlerden oluşuyordu; on üç yaşındaydılar. Müziklerinden birkaç örneğin dönüp durduğu ve bir iki resimlerinin –dağınık saçlar, neredeyse siyaha çalan koyu renkli gözler, uzun ince bedenler, çarpık dişlerini ortaya çıkartan kocaman sırıtışlar– yer aldığı MySpace sayfalarını saymazsak, gerçek bir internet siteleri yoktu. Buster'ın duyduğu kafa sikici müziklerin bu ikisinden çıkması imkânsız görünüyordu. Her ne kadar albümü övüp duran ve oğlanların şaşırtıcı çocukluğundan bahseden blogculara rastlasalar da, bu ikili hakkında gerçek kişisel bilgi içiren tek tük makale bulabildiler. Wayland, Kuzey Dakota'da yaşadıklarını öğrendiler; çocuklar kendi kendilerini eğitmişler ve kıyamet günüyle kafayı bozmuşlardı. Plak şirketinin internet sitesinde belirtildiği üzere, şu anda turnedeydiler.

Buster Kinci Bakirler'in turne tarihlerini inceledi. Bu gece Missouri, Kansas City'de çalacaklardı. Yarınsa St. Louis'de olacaklardı.

Buster yaptıklarına inanamıyordu; o ve ablası, anne babalarını kovalamaktan ne zor vazgeçmiş, öldüklerini ne zor kabullenmişlerdi – hâlbuki şimdi anında kendilerini yeniden Caleb'la Camille'i aramanın çılgınlığına ve belirsizliğine kaptırıvermişlerdi. Buster'ın planı şuydu: O ve Annie St. Louis'e gidecek, Kinci Bakirler'i sahnede izleyeceklerdi. Bir şekilde sahne arkasına sızacak, bu şarkıyı nereden bildikleri konusunda oğlanlarla yüzleşecek, anne babalarının nerede olduğunu onlara söyletmeye çalışacaklardı. Hepsi buydu. Bazı pürüzler vardı elbet, Buster bunu saklamıyordu. Eğer annesiyle babası ortadan kaybolma-

ları konusunda bu oğlanlara bilgi verdilerse, o zaman oğlanların ağızlarının sıkı olduğunu düşünmüş olmalıydılar. Bu durumda öğrenmek istedikleri şeyi onlara nasıl söyleteceklerdi? Peki ya ikizler Buster'la Annie'nin neden söz ettiğini anlamazlarsa ne olacaktı? Ya Caleb'la Camille gerçekten öldülerse – zaten en sonunda bunu kabullenmemişler miydi?– ve tüm bunlar acayip bir tesadüften başka bir şey değilse? Buster işin o tarafını düşünmemeye çalıştı; içini kavuran o acı duyguya, bilmek zorunda olduğu şeye yaklaştığı hissine yoğunlaşmayı tercih etti.

Buster kendine ufak bir çanta hazırlarken Annie kardeşinin yatağına oturup, "Peki, sana şunu sorayım o zaman" dedi. "Sence bu sikik çocuklar Caleb'la Camille'i tanıyorlardı. Ve bizimkiler bu şarkıyı onlara verdiler. Bu mudur senin söylediğin?" Buster Annie'nin söylediklerini bir-iki saniye düşündü, sonra da başıyla onayladı. "O zaman," diye sözüne devam etti Annie, "Kinci Bakirler Fanglerden ve yaptıkları sanattan haberdardı." Buster yine başını salladı. "O zaman, muhtemelen bizim kim olduğumuzu da biliyorlar. Anne babamızın saklandığını biliyorlarsa, bunu illa biliyorlardır. Ee, sence bizi gördüklerinde tanımayacaklar mı?" Buster bunu hiç düşünmemişti. "Olabilir" itirafında bulundu. "Kesin tanıyacaklar" diye düzeltti Annie. "Bu iş böyle olmaz. Onlardan daha akıllıca davranmalıyız. Savunmalarını delmeliyiz." Buster yaptığı çantayı boşaltmaya başladı, kaşlarını çatarak, "O zaman St. Louis'e gitmiyoruz" dedi.

Daha tek bir parça kıyafetini bile dolabına geri koyamadan Annie'nin gülmeye başladığını duydu. Arkasına dönüp baktığında ablasını pis pis sırıtırker buldu; Annie, sanki dünyanın sırrını çözmüş de, bunu açıklayarak her şeyi mahvedeceğini bilse de umrunda değilmiş gibi davranıyordu. Buster'a yaklaşmasını işaret etti. "Caleb'la Camille'in önem verdiği tek şey, sanat" dedi. "Başka hiçbir şey umurlarında değil." Buster başını sallayarak onayladı; ablasının lafı tam olarak nereye bağlayacağını anlayamadığından tedirgindi. "Bu çocuklar... Hâlâ çok gençler. Eminim hayır diyemeyecekleri şeyler vardır."

"Para mı?" diye sordu Buster; ablasının çoktan çözdüğü meseleyi, bir türlü anlayamamıştı.

"Şöhret" yanıtını verdi Annie.

Ablasının planının ana hatlarını dinlerken, Buster'ın bir kulağı hâlâ içeride, müzik setini bangır bangır inleten Kinci Bakirler'deydi. O an Buster'ın içinden adını bir yerlere kazımak geçti; o kadar büyük olacaktı ki harfler, uzaydan bile görünecekti, böylece hakkı olan her şey ona teslim edilecekti.

Planlarını ertesi sabahtan önce uygulama şansları olmadığından, Buster o geceyi Kinci Bakirler'i bir kez daha dinleyerek geçirdi. Oturma odasındaki kanepeye uzanıp gözlerini kapadı; tüm o ciyaklamaların, gıcırtıların, güm güm seslerin bedenine yayılmasına izin verdi. Annesiyle babasının Kuzey Dakota'daki bir evin bodrumunda saklandığını ve bu şarkıları oradan –Annie ile Buster varlıklarını fark etsin diye– dış dünyaya ipucu olarak saldıklarını hayal etti. Belki de bu şarkılar Annie ile Buster için bile değildi. Belki Caleb'la Camille'in tek yaptığı, herkesle dalga geçmekti; isimlerini afişe etmeden sanat yapmaya devam etmenin yolunu bulmuşlardı. Ya da –ki bu en kötüsüydü; Buster şarkıyı duyar duymaz aklına gelen bu düşünceyi bastırmak için bayağı uğraşmıştı– o iki oğlan Annie ile Buster'ın yerini almıştı. Caleb ile Camille Fang'in isimlerini eski şaşasına kavuşturacak yeni çocuklardı onlar. Bay ve Bayan Fang, Annie ile Buster'dan sıkılmışlar, başarısızlıklarından bıkmışlardı. Ve hepsinin ötesinde, Annie ile Buster artık çocuk da değildi, bu yüzden Lucas'la Linus gelmişti. Bu yeni ortaklığın şerefine bir zamanlar Fanglere ait olan şarkıyı o iki oğlana vermişlerdi. Üstelik Lucas'la Linus şarkıyı tüm dünyaya duyurabilirdi –hâlbuki Annie ile Buster'ın böyle bir şeyi becermesi rüyalarında bile söz konusu değildi.

Buster müziği kapadı. Karanlık sessizliğin içinde öylece oturdu. Ağzına attığı bir buz parçasını emiyor, dişlerinin arkasında diliyle döndürüyordu. Tüm bedeni ağzındaki buz kadar soğuyana dek konsantre oldu. Kolları ve bacakları uyuşmuştu; sadece kalbi çalışıyor, Buster'ın kullanmayı reddettiği uzantılara kan pompalıyordu. Yarım saat böyle geçti, sonra Buster bir anda hayata geri döndü. Kanepeden kalktı; ayakları onu bilgisayarının başına getirdi. Yazdığı son birkaç sayfayı

silip baştan başladı –hayal gücü hata yapmıştı. Romanında yarattığı dünya Buster'ın kontrol edebildiği tek şeydi; o dünyaya istediği şekli veriyor, üstelik hiç kimse ona, "öyle olmaz böyle olur" diyemiyordu.

Bir kurtuluş olacaktı. İkizler çukurdan kaçmayı başaracak, onlar için yazılmış kaderi reddedecek ve *bizim* diyebilecekleri bir dünyayı aramaya koyulacaklardı. Ancak ne yazık ki o ikisinin ötesinde hiçbir şey değişmeyecekti; başka çocuklar esir alınıp çukurda dövüştürüleceklerdi. Bu kez onların minicik elleri parçalanana dek vuracaktı. Bu iki çocuk ne yapsındı ki? Bozuk olan bir şeyi tamir etmeye çalışmaktansa, arkalarında bırakmaları daha akıllıcaydı. Annie haftalardır Buster'a bunu söylemeye çalışmıyor muydu? Buster, romanı uğruna mı onun haklı olduğu kanısına varmıştı? Yoksa ondan başka herkes bunu biliyor muydu? Sahneyi yazdı, baştan alıp okudu; evet, mantıklı tek seçenek buydu. Sonunda bilgisayarının başından kalktığında saat gecenin birini gösteriyordu, ama Buster hiç yorgun değildi. Annie'nin kapısını çaldı; o da cin gibi uyanıktı, hiçbir şey yapmıyor, gözlerini duvara dikmiş öylece bakıyordu. "Vücudum onları düşünmekten başka hiçbir şey yapmama izin vermiyor" dedi Annie. "O kadar saçma ki!"

Buster, eline gelen ilk kaseti videoya taktı. Eski bir Buster Keaton filmi seçmişti. İki kardeş birlikte oturup filmi izlemeye koyuldular – ikisinin de sinirleri bozulduğundan elleri titriyordu. Keaton'ın duvardan duvara savruluşunu, pataklanışını, havada taklalar atıp duruşunu şaşkınlık içinde izlediler; çünkü Keaton, filmde ne zaman felaketimsi bir şey olsa, yüzünde hiçbir şey olmamış gibi donuk bir ifadeyle ayağa kalkıyor, üzerini şöyle bir düzeltip yoluna devam ediyordu.

* * *

Annie ile Buster ertesi gün öğleden sonra Nashville'deydi –ikisi de hâlâ hiç uyumamıştı. Bir benzin istasyonundaki telefon kulübesinin önüne park ettikleri arabanın içinde, camları sonuna kadar açmış bekliyorlardı. Birkaç saat önce Buster Kinci Bakirler'in St. Louis'de sahne alacağı kulübü aramış ve sahibi ile görüşmüştü; adama *Spin* dergisin-

den Will Powell olduğunu söylemiş, Lucas ve Linus ile röportaj yapmak istediğini belirtmiş, özel röportaj vermeleri durumunda kapak olma ihtimallerinin de yüksek olduğunu ima etmişti. Kulübün sahibi bu bilgiyi oğlanlara ileteceğini söyledi; Annie ile Buster da arabada oturup beklemeye başladılar. Araba leş gibi fıstık ezmesiyle hindistan cevizi kokuyordu; yerler çerçöple doluydu. Fang kardeşler Lucas'la Linus niyetlerini anlamasın diye Nashville'e gelmişlerdi; madem ikizlerin bu işin içinde olduklarını düşünüyorlardı, geri arasınlar diye anne babalarının ev numarasını bırakacak değillerdi. Kasabalarının bölge kodunun bile telefonda çıkmasından kaçındı Buster, en ufak şüphe uyandırmak istemiyordu. Nashville Amerika'nın müzik başkentiydi; bağımsız çalışan bir müzik muhabiri olsa olsa Nashville'de yaşardı. Bu karmaşık oyuna kendilerini bayağı kaptırdıktan sonra fark ettiler ki, tüm bunları bir hazır kart satın alıp evden de yapabilirlerdi. Ama bu saatten sonra planlarını değiştirmek, kurdukları tuzağın parçalarıyla oynamak, arabanın içinde ankesörlü telefonun çalmasını beklemekten daha kötü bir fikir gibi geldi onlara; ne de olsa başaramayabilirlerdi. Buster, her şeyin istedikleri gibi yürümesi için şansa ihtiyaçları olduğunun farkındaydı. Her geçen dakika ona ne kadar şanssız bir herif olduğunu hatırlattı; hiç olmadık talihsizlikler hep onu bulurdu.

"TELEFON BOZUKTUR" yazıp telefon kulübesinin kapısına asmak istedi, fakat Annie bu fikri vetoladı. "Artık kimse ankesörlü telefon kullanmıyor" dedi. "Hâlâ olduklarına bile inanamıyorum. Yalan yanlış uyarı yazıp işleri karıştırmanın alemi yok." Nashville'e gelirlerken yolda, ikizlere sormak üzere ucu açık sorular hazırlamıştı Annie; oğlanların kendilerini göstermek için atlayacağı türden sorular seçmeye çalıştı. Asıl önemli olan soru, on soruluk listenin ta dibinde, dokuzuncu sıradaydı: "*TABÖG adlı şarkıyı nasıl yazdınız?*" Onuncu soru ise –oldu da sormaları gerekti– "*Bir ağaç olsaydınız, hangi ağaç olurdunuz?*" idi.

Telefon çalmaya başlamıştı; Buster arabadan fırlayıp yetişene kadar bir-iki kez çaldı. "Alo" dedi Buster. Karşıdaki ses, "Siz *Spin* dergisinden arayan kişi misiniz?" diye sordu. "Evet benim" dedi Buster, o sırada birinin omzuna dokunduğunu hissetti. Dönüp baktı; gelen Annie'ydi, rö-

portaj sorularını getirmişti. Buster ablasından defteri alıp konuşmasına döndü. Annie de her şeyi rahatça duyabilmek için kardeşine iyice sokuldu.

"Kiminle görüşüyorum; Lucas'la mı, yoksa Linus'la mı?" diye sordu Buster.

"Lucas. Linus baterist olanımız. O konuşmayı sevmez, sadece ses çıkarmaktan hoşlanır. Grubun sözcüsü benim. Linus ben ne dersem katılır. Anlaştık mı?"

"Tamam. Süper. Peki, ilk soru. Müziğiniz son derece ilginç, tamamen orijinal gibi. Ancak yine de merak ediyorum, etkilendiğiniz sanatçılar var mı?"

"Pek sayılmaz. Speed metal hoşumuza gidiyor, ama onlar gibi çalamayız, o kadar iyi değiliz. Arada rap dinliyoruz sanırım, ama o tip müziklerin bizimle pek alakası yok. Daha çok filmlerden ve kitaplardan ilham alıyoruz. *Çılgın Max*, *Dr. Garipaşk*, *Ruhlar Karnavalı* ve Vincent Price filmlerini severiz. *Ejderha Mızrağı Destanı* serisini okuruz. Sonra, zombiler hakkındaki çizgi romanları severiz. Dünyanın sonunu anlatan ne varsa severiz. *Yeraltı* diye ufacık bir kitap var, mesela onu acayip severiz. O kitabı okudunuz mu hiç?"

Buster bayılacak gibi oldu. Keşke St. Louis'de olsaydı da, bu soruyu sorarken Lucas'ın yüz ifadesini görebilseydi. Oyunun daha bu kadar başında yakalanmış olabilir miydi? "Evet, okudum o kitabı" yanıtını verdi.

"Acayip iyi bir kitap. Albümdeki ilk şarkıyı *Yeraltı*'nı okuduktan sonra yazmıştım. Pek bileni yoktur ama."

"Ne tür gitar çalıyorsunuz?" diye hızlıca sorarak konuyu değiştirmeye çalıştı Buster. Lucas'a asıl sormak istediği soru romanını neden bu kadar muhteşem bulduğuydu, ama kendini tuttu –şimdi bunu sorarsa, röportajın asıl öğrenmek istediği konudan uzaklaşacağını biliyordu.

"Bilmem. Katalogdan almıştım. Enstrümanlar pek umrumuzda değil. Pahalı olanlarına kötü şeyler yaptığınız için kendinizi kötü hissediyorsunuz. Onların çıkardığı sesler ucuzlarınki gibi de olmuyor. Ucuz şeylerin çıkardığı sesleri seviyoruz biz."

Buster geri kalan soruları bir bir sordu, Lucas da her seferinde daha

kısa yanıtlar verdi. *Spin* dergisine kapak olma heyecanı, dikkat dağınıklığına yenik düşüyordu. Lucas'ın arka planda gitarıyla oynadığını duyabiliyordu Buster; kümes hayvanları gibi sesler geliyordu çünkü. Annie, dikkatini toplayıp asıl soruya gelsin diye kardeşinin böğrünü dirsekledi. Artık daha fazla geciktiremezdi Buster; bütün cesaretini topladı ve yaşadığı bunca hayal kırıklığına rağmen bir kez daha annesiyle babasını bulmayı denedi.

"TABÖG'yu nasıl yazdınız?" diye sordu.

Hattın diğer ucu sessiz kaldı. Lucas'ın derin nefesler alıp verdiğini duyabiliyordu Buster. Telefonu kapatır sandı, ama Lucas yavaş, kontrollü bir sesle, "Bana öylece geliverdi" dedi.

"Bu şarkıyı yazmanıza neden olan bir olay yaşanmadı yani?" diye sordu Buster.

"Demek ki yaşanmadı. Bence insanlar hayatlarında iyi bir şey yapmak istiyorlarsa anne babalarını öldürmek zorundalar. Salakça bir soru oldu bu, kusura bakmayın da..."

"Bu şarkıyı sen yazmadın Lucas" dedi Buster.

"Evet, ben yazdım."

"Senin yazmadığını biliyorum" dedi Buster. "Bana her şeyi anlatmazsan, bu şarkıyı çaldığını söyleyen uzun bir makale kaleme alacağım."

"Kapatıyorum telefonu!"

"Kim yazdı o şarkıyı Lucas? Albümün en iyi şarkısı falan da değil. Ondan daha iyi en az sekiz şarkı var o albümde. Dikkatsizce yazılmış. Biraz klişeye kaçıyor. Diğer şarkılarınızdaki derinlik yok bu şarkıda. Oradan biliyorum senin yazmadığını."

"Hit şarkımız olacak ama" diye itiraz etti Lucas.

"Evet ama bu çok daha iyi başka şarkılarınız olmadığı anlamına gelmez" dedi Buster.

"Ben... Ben yazmadım o şarkıyı."

"Onu biliyorum" dedi Buster. "Senin yazdığın şarkılara benzemiyor zaten."

"Ama herkes o şarkıya bayılıyor" dedi Lucas. "Ve benim değil!" Son cümlesini söylerken sesi çatlamıştı.

"Kim yazdı peki?" diye sordu Buster.

"Başka biri" dedi Lucas. Buster ahizeyi duvara vura vura parçalamamak için kendini zor tuttu.

"Kim yazdı o şarkıyı?" diye sordu bir kez daha.

"Babam" dedi Lucas en sonunda.

"Ne?" Bir yandan da bacaklarının ne kadar çabuk tutmaz olduğuna şaşmıştı Buster.

"Babam yazdı. Kullanabileceğimizi söyledi. Çocukken söylediğimiz ilk şarkı buydu. Çok iyi bildiğimizden albüme koymak istedik."

"Baban?"

Bunu duyan Annie'nin kaşları çatıldı, Buster'ı yine dürttü, ama Buster başını sağa sola sallayıp ablasına hafifçe arkasını döndü.

"Yani, üvey babam aslında" dedi Lucas. "Ama baba diyorum ona. O kadar uzun zamandır babalık yaptı ki bize, onu gerçek babamız gibi görüyorum."

Arkadan başka bir ses duyuldu. Bir kadın sesiydi bu.

"Annem geldi şimdi" dedi Lucas. "Sizinle konuşmak istiyor."

Buster'sa kesinlikle bu kadınla konuşmak istemiyordu. "Bekle," dedi Lucas'a, "Bir sorum daha var."

"Tamam, ama sizinle konuşmak için ısrar ediyor."

"Hımm... Bir ağaç olsaydın hangi ağaç olurdun?"

Lucas bir an bile duraksamadan yanıt verdi; "Üzerine yıldırım düşen ağaç" dedi, sonra da telefonu annesine verdi.

"Kiminle görüşüyorum?" diye sordu kadın.

"Ben kiminle görüşüyorum?" dedi Buster.

"Ne işler karıştırıyorsunuz beyefendi?" diye sordu kadın.

"Caleb Fang'i tanıyor musunuz?" diye sordu Buster.

"Onu rahat bırakın" dedi kadın. "Duydunuz mu beni, kocamı rahat bırakın."

Buster'ın kafası karıştı. Kolu da ahizeyi tutmaktan ağrımıştı. "Anne?" dedi.

"Aman Allah'ım, Buster sen misin?" diye sordu kadın. "Hayır Buster, ben annen değilim."

"Neler dönüyor burada?" diye patladı Buster. Alakasız bir kadını annesi sanmasının utancı öfkeye dönüşmüştü haliyle.

"Onları rahat bırakın Buster" dedi kadın. "Bırakın da hayatlarını yaşasınlar."

"Allah kahretsin ya, siz kimsiniz han'fendi, neden söz ediyorsunuz?" diye bas bas bağırdı Buster. Kadın telefonu yüzüne kapattı.

Buster hatta kalakaldı, ahizeyi elinden bırakmak istemiyordu. Birkaç saniye sonra ablasına dönecek, olanı biteni ona en iyi şekilde anlatmaya çalışacak ve sonra Annie'nin bir sonraki adımlarına karar vermesini bekleyecekti. Ancak o an sadece, kulağında hiç durmaksızın yankılanan ve onu adeta telefon tellerinin içine çeken çevir sesini dinledi. Çocukluktan kalma vampir dişlerim nerede acaba, diye düşündü. Keşke şimdi ağzında olsalardı; o sivri dişleri yumuşacık, canlı, kalbi çarpan bir şeye sapladığını hayal etti. Öyle bir iz bırakacaktı ki, asla silinmeyecekti.

on üçüncü bölüm

Annie etrafına şöyle bir baktı da, dünyanın sonu gelse Kuzey Dakota tam yaşamak isteyeceğiniz yerdi. Havası o kadar saf, o kadar temizdi ki, insanın içini yakıyordu. Hiç renk yoktu. Buzul Çağı'ndan hiç çıkmamış gibiydi –o yüzden kıyamet günü geldiğinde dünyanın geri kalanı önemli bulduğu pek çok şeyden mahrum kalacakken, buralarda pek bir şey değişmeyecekti. Bildiğiniz yabandı işte; en büyük kenti bile aynıydı. Havaalanından çıkarlarken başlarına kötü bir şey geleceği hissine kapılmıştı Annie; sanki annesiyle babası bu araziyi çok iyi bilirken, Buster'la o, vahşi hayvanlara yem olacaklardı.

Gerçi Annie, tek şeritli otoyolda giderlerken bile annesiyle babasının burada olmama ihtimaline karşı kendini hazırlamıştı. Eğer o kadın –Caleb'ın diğer karısı!!– çocuklarının izlerini bulduğunu söyleyip Fangleri uyardıysa, kaçmaya devam etmeleri muhtemeldi; bir sonraki saklanma noktasına geçmiş olabilirlerdi. Sadece ortadan kaybolmalarının bile önemli bir nedeni olmalıydı. Annie şimdi kendisi ve Buster'ın acaba bu oyunda hiç mi rolleri yok diye düşünüyordu. Annesiyle babasının hiç kimsenin, çocuklarının bile bozmasına izin vermeyecekleri büyüklükte bir şey yarattığına inanmaya başlamıştı Annie. Anlaşılan

özellikle çocuklarının bozmasına izin vermeyeceklerdi.

İkizlerin evini bulmak kolay olmuştu. İnternete girip üstünkörü yaptıkları araştırma onları çabucak Wayland, Kuzey Dakota'daki tek Baltz ailesinin –Jim ve Bonnie– adresine ulaştırdı. "Eğer gerçekten onlar çıkarsa ne yapacağız peki?" diye sordu Buster ablasına. Annie bu soruya cevap vermekte zorlandı. Seçenekleri şiddet veya affetmekti; bu da aslında tek seçenekleri var demekti. Tek istisna, anne babalarının ortada üçüncü bir seçenek olduğunu gösteren net bir açıklama ile gelmesiydi; o zaman istemeden de olsa haklarını teslim eder, durumu kabullenirlerdi. "Hiçbir şey yapmayacağız" dedi Annie. "Ne yapacağımız böyle havadan inene dek bekleyeceğiz, sonra aynen uygulayacağız."

Ev Fanglerin Tennessee'deki evlerinin neredeyse tıpatıp aynısıydı; zamanla yıpranmasına karşın kendi haline bırakılmış, süssüz, sade, tek katlı bir çiftlik eviydi. Evin kapısına kadar uzanan giriş yoluna bir tır park etmişti; tırın kapısında DEĞİŞİM NAKLİYAT yazıyordu. SİZ YERİNİ GÖSTERİN, BİZ TAŞIRIZ. "Evet, geldik bakalım" dedi Annie, arabanın motorunu kapatırken. Herhangi bir hareket olup olmadığını görmek için evin pencerelerine baktı, ancak bir şey göremedi. "Bizi gördüklerine hiç sevinmeyecekler" dedi Buster; hayal kırıklığına uğrayacağını beklediği için yüz ifadesi iyice gerilmişti. "Asıl biz onları gördüğümüze sevinmeyeceğiz" dedi Annie. Arabadan çıkıp verandaya yürüdü, kapıya kadar geldi, –üzerinde *hoşgeldiniz* falan yazmayan– paspasın önünde durdu; Buster da ablasının yanındaki yerini aldı. Zili çalmadılar, Annie doğrudan kapıyı tıklattı. Evin içi sessizdi; otuz saniye beklediler, bir dakika beklediler... Sonra iki kardeş aynı anda birlikte kapıya vurmaya başladılar. Sonunda içeriden ayak sesleri duyuldu, kapının tokmağı döndü ve kapı açıldı. Karşılarında –yanılıyor olamazlardı– babaları, Caleb Fang duruyordu.

"A ve B" dedi Caleb. Sesinde en ufak duygu belirtisi yoktu; sanki araştırma sahasında tanıdık bir hayvan cinsine rastlamış bir bilimadamı gibiydi. "Sizi bulduk" dedi Annie; öfkeden titremeye başlamıştı. Caleb başıyla onayladı. "Evet, buldunuz" dedi. "Sizi bekliyordum. Buster'la konuştuktan sonra Bonnie aradı ve gelebileceğinize dair beni uyardı.

Ben de sizi beklemeye başladım. Açıkçası gelmeseydiniz biraz hayal kırıklığına uğrardım."

"Annem nerede?" diye sordu Buster; aklına o kadın gelmişti hemen –Bonnie– ama şimdi bir de o konuyu uzun uzadıya açmak istemedi. Caleb omuzlarını silkti. "Burada değil" dedi.

"Nasıl yani" dedi Annie.

"Burada yaşamıyor" dedi Caleb.

Annie, babasını ittirip evin içine daldı, Buster da onu izledi. "Eli güçlü olan taraf biziz, anlıyor musun bunu Caleb?" dedi Annie. Caleb başını salladı. "Her ne yapıyorsanız mahvedebiliriz. Bunu yapmamızı istediğini sanmıyorum; bu kadar uğraştığınıza göre. Ama Buster'la ben her şeyi mahvetmek için ölüp bitiyoruz, anladın mı? Suratınızda patlasın istiyoruz. O yüzden bilmek istediğimiz her şeyi bize anlatacaksın."

"Sorun değil Annie" dedi Caleb. "Size temel noktaları açıklarım. Anlattıklarımdan tatmin olacağınızı düşünüyorum. Zaten yaptığımız şeyi anlayabilecek bir sen varsın, bir de Buster."

"Bize her şeyi anlatacaksın" dedi Annie. "Sen ve Camille, her şeyi, en ufak detayına kadar anlatacaksınız. Tatmin olup olmadığımıza da biz karar vereceğiz."

"İncik cıncık anlatmak uzun zaman alacak" dedi Caleb.

"Sorun değil" dedi Annie.

"Annie?" Seslenen Buster'dı. Oturma odasından geliyordu sesi; elinde bir fotoğraf çerçevesi vardı. Annie kardeşinin yanına gidip fotoğrafa baktı: babaları (daha gençken), Fanglerin bir gösterisinde asistanlık yapan o kadın ve ikizler (yedi-sekiz yaşlarındayken) –resmen bir aile portresi.

"Bu nedir?" diye sordu Annie.

"Ailem" dedi Caleb.

"Ne zaman çekildi bu resim?" diye sordu Buster.

"Altı yıl falan önce" diye yanıtladı Caleb.

"Bu kim?" diye sordu Annie, fotoğraftaki kadını işaret ederek.

"Karım" dedi Caleb.

"Baba?" dedi Buster.

"Karmaşık bir mesele" dedi Caleb.

"Sus artık" dedi Annie, fotoğrafı yere savurarak. "Camille buraya gelene kadar da tek kelime etme. Dördümüz bir araya geleceğiz ve ondan sonra konuşacağız."

"Elimden geleni yaparım" dedi Caleb.

Babaları telefonu alıp bir numara çevirdi, sonra da fısıltıyla, "Benim" dedi.

"Annem mi o?" diye sordu Buster, ama Caleb oğluna sus der gibi elini havaya kaldırdı.

"Bir sorun var. Konuşmamız lazım." Uzun bir sessizlik oldu, Caleb gözlerini Annie ile Buster'dan ayırmadan dikkatle karşı tarafı dinliyordu. Sonunda, "A ve B" dedi ve telefonu kapadı.

"Annem miydi o?" diye sordu Buster. Caleb başıyla onayladı.

"Buluşma noktasına gitmemiz lazım" dedi Caleb. "Siz ikiniz beni takip edin, kırk beş dakikalık bir yol gideceğiz."

"Birlikte gideriz" dedi Annie.

"İyi, fark etmez" dedi Caleb. Askılıkta duran beyzbol şapkasını başına geçirip dışarı çıktı, gitmeleri gereken yere götürmek üzere çocuklarının gelmesini bekledi.

Arabayı Annie kullandı. Babası yolcu koltuğunda, Buster ise arkadaydı; Buster tüm bedeniyle Annie ile babası arasında kalan boşluğa uzanmıştı. "Gerçekten ölmüş olabileceğinizi düşünmeye başlamıştık" dedi Buster babasına. Caleb hafifçe güldü, "Bizim de istediğimiz oydu" dedi. Annie Kinci Bakirler'in CD'sini çalmaya başlayınca babası adeta ürktü. "Bunu dinlemesek olmaz mı?" diye sordu. "Biz seviyoruz ama" dedi Annie, müziğin sesini iyice açarken.

Babaları onları üç kasaba ilerideki bir alışveriş merkezine götürdü. Tek katlı bir alışveriş merkeziydi bu, büyük mağazalar çoktan batmıştı. "Burası," dedi Caleb, "ama konuşurken bana Jim demeniz gerekiyor. Sakın Caleb falan demeyin."

"Unutmamaya çalışırız" dedi Annie.

"Annemin adı ne?" diye sordu Buster.

"Patricia" dedi Caleb.

"Jim ve Patricia Fang" dedi Buster.

Annelerini restoran katında buldular; sosisli sandviçle limonata satan bir restoranın yakınındaki bir masada tek başına oturuyordu. Buster'la Annie'yi görünce kaşları çatıldı, ama sonra hemencecik yüzünün şeklini ekşime ifadesiyle değiştirdi. Hepsine el salladı. "Merhaba Buster" dedi. "Merhaba Patricia" dedi Buster. Camille hızla Caleb'a dönüp baktı, "Ne kadarını biliyorlar?" diye sordu. "Bir bok bilmiyoruz" diye araya girdi Annie. "Siz şimdi bize ne olduğunu anlatacaksınız." Camille, ne yapalım der gibi avuçlarını yukarı kaldırıp başını salladı. "Tamam, tamam" dedi. "Oturun şöyle."

Camille masada oturan herkese tek tek baktı. "Nasıl yapalım istersiniz?" diye sordu. "Doğrudan biz mi anlatmaya başlayalım, yoksa siz bize sorular mı sormayı tercih edersiniz?" Caleb söz aldı; önce kendisinin konuşmak istediğini, sözünü bitirdikten sonra soru varsa alabileceğini belirtti. Annie, hayır manasında başını salladı, "Soruları şimdi soracağız" dedi. "İyi, peki" dedi Caleb; çocuklarının elinin daha kuvvetli olduğunu sonunda anlayabilmişti.

"Neden ortadan kayboldunuz?" diye sordu Annie.

Caleb'la Camille birbirlerine bakıp gülümsediler, sonra da aynı anda, "Sanat" dediler. "Caleb ve Camille Fang; en büyük eserlerimizdi. Bunun farkındasınız, öyle değil mi? Yoksa ne diye ortadan yok olalım? Bunların hepsi, kendimizi yapmak mecburiyetinde hissettiğimiz çok daha büyük çapta bir gösterinin ufacık bir parçası."

"Ne zamandır bunu yapmayı planlıyordunuz?" diye sordu Buster.

"Yıllardır" cevabını verdi Camille. "Bayağı oldu."

"Bu işe siz artık bizimle çalışmak istemediğinizi açık seçik ortaya koyduktan sonra giriştik" diye devam etti sözüne Caleb. "Annie, önce sen gittin. Ardından birkaç sene sonra da Buster gitti. Sizi gösterilerimizin ayrılmaz bir parçası yapmak için çok çalıştık. Ama sonra bizi terk ettiniz. Eh, biz de bu durumda her şeyi silip, baştan başlamak zorunda kaldık."

"Bunun suçunu bizim üzerimize mi atıyorsun?" diye sordu Annie.

"Sizi suçlamıyoruz Annie" dedi Camille, empatik tavırlarla, ancak Caleb'ın yüz ifadesi –kocaman açılmış gözler, havaya kalkmış kaşlar– tam tersini söylüyordu. "Eğer siz, nasıl sanat yaptığımızı yeniden düşünmeye bizi zorlamış olmasaydınız, bu eseri asla yaratamazdık."

"Temel adımlarla başladık işe" dedi Caleb. "Yeni kimlikler edindik, sosyal güvenlik numaraları aldık, pasaportlar, vergi belgeleri –ne varsa işte. Jim Baltz ve Patricia Howlett olduk."

"Ne zamandı bu?" diye sordu Buster.

"Sen üniversiteye gitmek için evden ayrıldıktan hemen sonra" diye yanıtladı Camille. "On, on bir sene önce."

"On bir senedir sizde vardı bu kimlikler ve siz daha geçen sene mi ortadan kayboldunuz?" diye sordu Annie.

"Sürecin bir parçasıydı bu" diye açıkladı Caleb. "Caleb'la Camille ölünce kolaylıkla bürünebileceğimiz yeni karakterler yaratmalıydık."

"Bonnie diye bir kadın vardı, hatırlarsınız aslında, sanatımızın hep yürekten destekçisi olmuştu. Ondan yardım istedik. Ona nasıl ortadan kaybolmak istediğimizi anlattık, o da bize yardım etti. Sanattan hiç anlamayan kocası onu daha yeni terk etmiş, henüz iki yaşında bile olmayan ikiz bebekleriyle arkasına bakmadan bırakıp gitmişti. Babanız da onunla evlendi. Jim evlendi yani; tamamen yasal."

"Bir tır satın aldım; etrafa karşı hikâyemiz buydu –uzun yol şoförüydüm. Zamanımın çoğunu Tennessee'de annenizle geçiriyordum, ama birkaç ayda bir buraya gelip Bonnie, Lucas ve Linus'la bir iki hafta birlikte yaşayıp sonra yeniden yola çıkıyordum. Plan gayet güzel işledi."

"Peki, sen?" diye sordu annesine Annie.

"Bonnie'nin ailesine ait ufak bir kulübe varmış. Yazları orada kaldım, kasabadaki insanlarla yakınlaştım. Onlara geçmişimi anlattım; böylece buraya temelli geldiğimde kim bu yabancı demeyeceklerdi."

"On yıl boyunca bunu yaptın, öyle mi?" diye sordu Buster.

"O kadar kötü değildi. Burayı seviyorum. Sessiz bir yer, insanları iyi kalpli... Zamanla alıştım."

"Tennessee'deki bankamızdan Kuzey Dakota'daki hesaplarımıza ufak ufak paralar aktardık, yaşamımızı idare edecek kadarını toparla-

dık. Plan aşağı yukarı tamamdı; her bir şey kati olmasa da, sonunda ortadan kaybolduğumuzda ne olacağını biliyorduk."

"Ama sonra siz ikiniz ortaya çıkıp hayatımıza geri döndünüz" dedi Camille, gülümseyerek.

"O an harekete geçmemiz gerektiğini biliyorduk" diye söze devam etti Caleb. Sesi giderek heyecanlanıyordu. "Siz ikinizin geri dönme ihtimalini hiç düşünmemiştik. Fakat bunun planı hayata geçirmemiz için bir işaret olduğunu fark ettik. Siz evde olduğunuzdan kaybolduğumuzu hemen anlayacaktınız. Böylece kayboluşumuz daha anlamlı olacaktı. Eğer her şeyi doğru yaparsak bizi arayacağınızı düşündük, bu da esere derinlik katacaktı; ölümlerimizin yankısı düşündüğümüzün de ötesine geçecekti."

"Peki ya bütün o kanlar neydi?" diye sordu Buster. "Polis gerçekten ölmüş olduğunuzu düşündü."

Camille gözlerini devirdi. "O babanızın son dakika fikriydi."

"Bonnie Kuzey Dakota'dan bizi almaya gelmişti. Tam gidiyorduk, şiddet olsun diye düşündüm, boğuşma falan... Bir bıçak alıp kendimi doğradım. O kadar kan çıkacağını düşünmemiştim."

"Hay Allah'ım" dedi Camille, gülümseyerek, olanlar aklına gelince. "Korkunçtu. Babanız kan kaybından ölecek gibiydi. Bonnie bir eczanede durup ilk yardım çantası satın almak zorunda kaldı. Arka koltuğa kan olmasın diye boydan boya gazete serdik. O kadar kötüydü."

"İşe yaradı ama, değil mi?" dedi Caleb karısına.

Camille güldü. "Son bir artistik hareket patlatmasan olmaz zaten."

Annie ile Buster, birbirlerine karşılıklı övgüler yağdıran anne babalarını seyrediyordu. Âşık oldukları o kadar belliydi ki. İki kardeş ellerindeki son kozu da kaybetmeye başladıklarını hissettiler.

"Ya annemin tabloları?" diye sordu Annie. "Onlar neydi?"

Caleb'ın yüzü karardı, Camille gözlerini uzaklara çevirdi. "Evet, o mesele... O işi iyi kotardınız. Bunca yıl rahatsızlık veren taraf olunca, kaosun ortasında kalmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Son derece sevimsiz bir deneyimdi. Siz ikiniz neredeyse bizi mahvediyordunuz."

"İyi olmuş" dedi Annie.

"Anneniz önce hepsinin bir oyun olduğuna inandırmaya çalıştı beni; güya siz ikinizin kurguladığı bir şeymiş... O açılışa gelmeyi, her şeyi kendi gözlerimle görmeyi o kadar çok istedim ki. Ama hata yapmamam gerektiğini biliyordum. Ben de açılışa gelmek yerine annenizin kaldığı kulübeye gittim gizlice ve o, o şeylerden..." Caleb'ın yüzü bembeyaz olmuştu, tırnaklarının altına iğneler batırılıyormuş gibi seğirip duruyordu. "O tablolardan daha fazlasını buldum."

"Bu bizim aramızda bir sırdı" dedi Camille, çocuklara gülümsemeye çalışarak. "Sadece sizinle paylaşmıştım bunu."

"Ama bu meseleyi aştık" diye sözüne devam etti Caleb; gerçi hâlâ kuşkuları olduğu yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. "Annenizden asla şüphe etmem, hayatı boyunca kendini işimize nasıl adadığını ben biliyorum. Onu seviyorum, o da beni seviyor, ama hepsinden önemlisi gerçek sanat yapmayı seviyoruz. Biz bu yaptığımız şeyi yapmayı çok seviyoruz."

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Buster. Annie'yle birlikte annesiyle babasının en sevdiği şeyler listesine girememesine hiç şaşırmadığını fark etti; sadece en büyük korkusu gerçek olmuştu.

"Eh, yasal olarak ölü ilan edildiğimiz gün yaşama geri döneceğiz" yanıtını verdi Camille.

"Ya bunların hepsi ne olacak?" diye sordu Annie, havayı işaret ederek; Kuzey Dakota'daki hayatlarını kastediyordu.

"Geride bırakacağız" dedi Caleb.

"Bonnie? Lucas'la Linus?"

"Hepsini geride bırakacağız" dedi Caleb.

"Onlarla telefonda konuştum" dedi Buster. "Sana baba diyorlar."

"Babalarıyım zaten" dedi Caleb. "Ama bir şeylerin değişmesi gerekecek."

"Onların tüm bunlardan haberi var mı?" diye sordu Annie.

"Yok artık, ne alaka" dedi Caleb, sesini yükselterek. "Böyle bir şey olabilir mi? Onlar sizin gibi gerçek sanatçı değiller. Bu durumla nasıl başa çıkacaklarını bilemezler. Kesin bir yolunu bulup mahvederler. Ki, mahvettiler zaten. Siktiğimin o şarkısıyla..."

"Sana salakça olduğunu söyledim" dedi Camille, üzerine basa basa.

"Ne oldu?" diye sordu Annie.

"İkizler sürekli enstrümanlarla oynayıp ortalığı velveleye veriyorlardı. Ben de onlara o şarkıyı öğrettim. Aklıma bile gelmezdi bir şekilde ustalaşacakları, albüm yapacakları, plak şirketi bulacakları, bir de turneye çıkacakları... Böyle bir şeyin olabileceğini nereden bilebilirdim? Yani; siz de dinlediniz onları... Suç bende ama. Tembelleştim ve bedelini ödedim."

"Bunların hepsi deli saçması" dedi Annie.

"Üzgünsün" dedi Camille. "Size baştan her şeyi anlatmamamız hoşuna gitmedi. Ama itiraf etmelisin; harika bir iş bu."

Annie gözlerini annesiyle babasının üzerine dikti. Caleb'la Camille'in hal ve tavırları ilk buluştukları andan bu yana bayağı değişmişti. Sözde büyük tasarımlarını açıklamaktan büyük keyif alıyorlardı. Kendi vizyonları hayata geçsin diye etraflarındakilerin hayatlarını nasıl deforme ettiklerinden saygı duyulası bir olaymış gibi bahsediyorlardı.

"Biz asla umrunuzda olmadık. Kendinizden başka hiç kimse umrunuzda olmadı" diye söze girdi Annie. "Hayatımızı mahvetmek için elinizden ne geliyorsa yaptınız. Ne istediyseniz bize yaptırdınız; ama ne zaman bunu daha fazla yapamayacağımızı söyledik, bizi terk ettiniz."

"Siz bizi terk ettiniz" dedi Caleb; sesi öfkeliydi. "Siz ikiniz daha aşağılık sanat türlerini yapmak için bizi terk ettiniz. Bizi hayal kırıklığına uğratan sizsiniz. Yaptığımız her şeyi neredeyse mahvettiniz. Biz de siz olmadan yolumuza devam ettik. Ve şimdi daha önce yaptıklarımızdan çok daha iyi bir şey yaptık, ve siz de bunun bir parçası değilsiniz."

"Parçasıyız" dedi Buster. "Ben oğlunuzum, bu da kızınız."

"Bunun hiçbir anlamı yok" dedi Caleb.

"Tatlım" dedi Camille. "Bu doğru değil."

"Peki, tamam" dedi Caleb, kendini toparlayarak. "Bir anlamı var, ama sanat kadar anlamı yok."

"Kaybolmanızla ilgili o kadar gürültü patırtı çıkarmasaydık kimse sizin ne gittiğinizi fark ederdi, ne de umursardı. Biz olmaksızın ölümünüzün ne manası var ki?" diye sordu Annie.

"Biz de bunu takdir ediyoruz zaten. Dediğimiz gibi, sizin bu esere bir katkıda bulunacağınızı umduk, ama bizi gerçekten bulacağınızı hiç düşünmedik. O açıdan gereğinden biraz fazlasını yaptınız aslında. Ne muhteşem olurdu biliyor musunuz; hayatınıza geri dönmeniz, bu görüşmeyi unutmanız, ve bizi aramaya devam etmeniz. İşte o şekilde bu eserin gerçek bir parçası olursunuz."

Annie, dur bakalım der gibi elini havaya kaldırıp başını sağa sola sallamaya başladı. "Biz bunun bir parçası falan olmak istemiyoruz. Hatta, bitsin istiyoruz. İçine sıçmak için ölüp bitiyoruz."

"Ama neden?" diye sordu Camille. "Neden böyle bir şey yapmak isteyesiniz?"

"Çünkü siz bizim kalbimizi kırdınız" dedi Annie.

"On yılı aşkın çok zorlu sanatsal bir çalışmayı, sırf duyguların incindi diye mahvedebilir misin?" diye sordu Caleb.

"Anlayamıyorum" dedi Camille. "Artık bizimle olmak istemeyen sizdiniz. Hayatımızdan siz kendiniz çıktınız."

"Artık sanat yapmak istemiyorduk" dedi Buster. "Sizin anladığınız şekilde... Sizinle olmayı tabii ki istiyorduk."

"Onları birbirinden ayıramayız ki" yanıtını verdi Caleb. "Biz yaptığımız şeyleriz. Bunu kabul etmeniz gerekiyor."

"Kabul ettik zaten" dedi Annie. "O yüzden gittik."

"O zaman niye geri döndünüz?" diye sordu Camille. Aldırmaz tavrını muhafaza edemiyordu artık; gözleri dolmaya başlamıştı.

"Yardıma ihtiyacımız vardı" dedi Buster.

"Biz de size yardım ettik zaten, Allah kahretsin" dedi Caleb.

"Hayır, etmediniz" dedi Annie. "Bizi bırakıp gittiniz."

"Gitmemiz gerektiği için gittik" dedi Camille.

"Çok saçma bunların hepsi" dedi Caleb. "Altmış beş yaşındayım ben. Benim için son bu. Hayatım boyunca yapacağım son büyük şey. Size yalvarıyorum, bunu benden almayın."

"Devlet sizi resmen ölü ilan edene kadar, altı yıl daha böyle yaşamayı göze alıyorsun, sırf sanat olsun diye?"

"Evet" dedi Caleb. Annie annesine baktı, o da başıyla onaylıyordu.

Annie masayı ittirerek ayağa kalktı, Buster da aynısını yaptı. Onlardan bir yanıt bekleyen anne babalarının tepesine dikildiler.

"Kimseye bir şey söylemeyeceğiz" dedi Annie.

"Teşekkür ederiz" dedi Camille.

"Ama hayatımız boyunca sizi bir daha görmeyeceğiz" dedi Annie.

"Tamam" dedi Caleb. "Anlıyoruz. Bunu kabul edebiliriz." Camille birkaç saniye duraksar gibi oldu, ama sonra o da başını sallayarak onayladı. "Madem öyle olması gerekiyor" dedi.

"Bu sizi son görüşümüz" dedi Buster, kelimelerin üzerine basa basa. Annesiyle babası ne söylediğini anlıyor muydu? Yüzlerine baktı; bu anın son olduğunu idrak etmelerini bekledi, ama gördüğü tek şey rahatlamaydı –yaşamlarına devam etmeleri için gereken şeyi kurtarmışlardı. Az kalsın bir kez daha söyleyecekti Buster bunun son görüşmeleri olduğunu; ama hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordu, o yüzden anın geçip gitmesine izin verdi.

Fangler etraflarına bakındılar; alışveriş merkezi hayli sakindi.

"Buraları hep kapanıyor" dedi Camille. "Yazık."

"Yapmak istediğimiz işler için mükemmeldi buraları" dedi Caleb. "Sanki özellikle bizim yaptığımız sanat türü için inşa edilmişlerdi."

"Ne eğlendik ama..." diye devam etti Camille. "Küçük bir alışveriş merkezine girer, etrafa dağılırdık, hiç kimse ne yapacağımızı bilmezdi. Daha önce böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım. İkinizi de uzaktan gözlerdim, Annie, Buster, ama oyundu bizimkisi. Sizi tanıdığımı belli edemezdim, çünkü öyle yapsam her şey mahvolurdu. Ben de her ne olacaksa olsun, o şahane olay yaşansın diye beklerdim; etrafımızdan insanlar gelip geçer, dört yanımız hareketle dolu olurdu."

"Çok güzel günlerdi" diyerek karısına katıldı Caleb.

"Sonra da gerçekleşirdi; yarattığımız her ne idiyse... Ve olayın kendisinden çok asıl sonrasında yaşadıklarımızı sevdiğimi hatırlıyorum; bizden başka herkesin yüzündeki o şaşkın ifadeleri görmek... Ne olduğunu bir tek biz bilirdik. Yeniden bir araya geleceğimiz anı bekleyemezdim; en sonunda kendimizi bırakır, güzel bir şey yaratmış olmanın getirdiği tatmini hep birlikte yaşardık."

"İnanılmaz bir duyguydu" diye ekledi Caleb.

Caleb'la Camille –numara yaptıklarını unuttular belki– el ele tutuşup birbirlerini öptüler. Bunu gören iki kardeş, Bay ve Bayan Fang'i orada bırakıp çıkışa doğru yürümeye başladı. Annie hâlâ her şeyi mahvetme isteği ile yanıp tutuşuyordu; çığlık atmak, olay çıkarmak, polisi işin içine katmak, anne babasının hayatta önem verdiği ne varsa paramparça etmek istiyordu. Kabaran öfkesini hisseden Buster ablasının omzunu hafifçe sıktı, sonra da onu yanağından öptü. "Hadi gidelim buradan" dedi. "Çok çok uzaklara gidelim."

Öfkesi bir türlü dinmeyen Annie, böyle bir durumda anne babasının yapacağı şeyi yapmamak için kendini zor tuttu; yani, kimin canının yanacağına bakmaksızın kargaşa çıkarmadı. Ama en sonunda anlamıştı; Buster da, o da, artık bunun bir parçası olmak zorunda değildiler. Anne babalarının onlar için kurguladığı hayattan sadece birkaç adım öteye geçmişlerdi, şimdi yapmaları gereken şey yola devam etmekti. Başını sallayarak kardeşini onayladı. Kendini sıkmayı bıraktı; bütün kasları, duruşu rahatladı. Uzaklaşırlarken anne babasına bir kez daha dönüp bakmak geçti içinden; aklına kazınan o gayet mutlu, sarmaş dolaş, sanattan başka hiçbir şeyi umursamaz son görüntülerini bozmak istiyordu.

Alışveriş merkezinden çıktılar. Kiralık arabalarına binip yola koyuldular. Aralarında hiç konuşmadılar; ne diyeceklerdi ki? Anne babalarını ölümden döndürmüşlerdi. Annie elini kardeşine uzattı, Buster da ablasının elini tuttu; elleri öyle bir kavuştu ki, isteseler o an dünyayı durdurabilirlerdi. Asfalt yolda lastiklerin çıkardığı sese kulak verdiler. Bundan sonra kendilerini nerede bulursa bulsunlar, iyi bir yer olacağını, kendi tercihleri olacağını umdular. Ve hayatlarında ilk kez öyle olacağına inandılar.

[iyilik ateşi, 2009
sanatçı: annie fang]

Annie, duvarın dibinde minik yatakların sıralandığı mağara gibi kocaman bir odanın ortasında yere oturmuş, etrafını saran –ikisi kız, ikisi erkek– dört çocuğa bakıyordu. "Saçın oğlan çocukları gibi kısacık" dedi en küçükleri, Jake; bebek gibi güzel bir çocuktu ve yedi yaşındaydı. "Evet, gerçekten kısa" diyerek onayladı onu Annie. "Ama sana yakışmış" diye ekledi Isabel, en büyükleri. Isabel on beş yaşındaydı, kocaman mavi gözlü, çarpık dişli bir kızdı. Diğer oğlan, on iki yaşındaki Thomas atıldı bu sefer: "Ayrıca güzel kokuyor." Thomas biraz tuhaftı; ergenliğe giren bedeninde kendini henüz rahat hissetmediği belliydi. Annie çocuklara gülümseyerek başını salladı; etrafındaki daire sanki giderek daralıyordu. "Seni öpebilir miyim?" diye sordu son çocuk, on yaşındaki Caitlin. Caitlin'in burnuna çilden toz serpilmiş gibiydi. Annie duraksadı, önce yere baktı, sonra bakışlarını yatak odasının kapalı duran kapısına çevirdi. "Olur" dedi. "Eğer Caitlin seni öpecekse," dedi Thomas, "o zaman hepimiz öp-

meliyiz." Çocuklar el ele tutuşup Annie'nin etrafında dans ederek dönmeye başladılar. "Öp, öp, öp" diye çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Annie bir kez daha kapıya bakıp, "Tamam, tamam" dedi. "Ama tek tek öpeceksiniz." Çocuklar başlarını sağa sola salladılar, "Hayır, hep birlikte öpeceğiz" diye bağırdılar. Annie eliyle tamam yaptı, sonra da gözlerini kapadı. Hafif ıslak küçücük dudakların yanaklarına, alnına, ağzına dokunduğunu hissetti. Çocuklar bir ağızdan sanki boğazlarından gelen mırıl mırıl bir ses çıkartıyorlardı. Ancak çok geçmeden Annie'nin burnuna yanık kokusu geldi; etrafında koşturan çocuklardan dumanlar çıkmaya başlamıştı. Annie çocukları hafifçe itti. "Hayır, hayır, hayır" diye fısıldadı. Çocuklarsa gülerek odanın muhtelif noktalarına kaçıştılar. Vücutlarından yayılan duman da onları takip etti, minicik ayaklara doğru havada asılı yollar oluşturdu.

"Kes" diye bağırdı Lucy. O ana kadar etrafta görünmemeyi başarmış bir grup insan odanın içine doluştu; ışıklar kontrol edildi, sis aletinden çıkan duman benzeri bulut odadan temizlendi. Çekim ekibinden biri Annie'ye eline uzattı, o da uzanan ele tutunup kendini yerden kaldırdı. "Güzel sahne oldu" dedi adam, Annie de adama gülümsedi. Çekimlerin ilk günüydü bu, ama çekim öncesi Lucy ile uzun zaman geçiren Annie'ye aylar olmuş gibi geliyordu. O sırada Lucy yanına geldi ve Annie'ye sarılıp, "Yuh sana ya, bu işi o kadar iyi beceriyorsun ki" dedi. Son sahnenin tuhaf havasını henüz üzerinden atamayan Annie bu güzel sözler karşısında ancak başını sallayabildi; çünkü itiraz edemeyecek kadar ambale olmuştu.

Bu ilk sahnenin çekiminden önce Annie'ye çocuklarla mümkün olduğu kadar çok zaman geçirmesini tavsiye etmişti Lucy. "Seni sevmeleri gerekiyor. Bunu sağlayabilirsen süper olur." Annie başını sallayarak, "Bu dediğin pek olası değil bence ama" dedi. Provalar sırasında çocuklara diğer aktörlere davrandığı gibi davrandı; nezaket çerçevesinde ölçülüydü, onların özel alanlarına saygı gösterdi. Yine de çekimlerden önceki son gece cesaretini toplayıp çocukların kapısını çaldı, onları PlayStation oynarken buldu. "Hangi oyun bu?" diye sordu; çocuklar gözlerini ekrandan ayırmadan, "*Fatal Flying*

Guillotine III" dediler. Annie gülümsedi. "Bu oyunda yarı adam, yarı ayı bir tip var mı?" diye sordu, yanıtını bilerek. "Binbaşı Ursa" dedi Thomas. "Yana kay" dedi Annie, ve sonraki bir saat boyunca çocukların hepsini evire çevire dövdü. "Bayağı iyiymişsin sen" dedi Isabel Annie'ye daha sonra. Annie de başıyla onaylayıp, "Öyleyimdir" dedi. "Bu konuda üstüme yoktur."

İlk sahnenin çekildiği akşam Lucy Annie'yi otel odasından aradı, "Buraya gelmek ister misin?" diye sordu. Annie de pijamalarıyla Lucy'nin koridorun sonundaki odasına gitti. Odada bir yığın ekran kuruluydu; her bir ekranda aynı sahnenin farklı açılardan çekimleri oynuyordu. Sahnede Annie'nin vücudu, boyunlarından yerlere kadar uzanan bembeyaz gecelikleri içindeki çocuklardan neredeyse hiç görünmüyordu. Annie Lucy'nin yanına oturup kulaklıkları taktı; kameranın yüzüne odaklanmasını izlediler. Annie'nin gözleri kapalıydı, çocuklar yavaşça ona yaklaşıp öpüyorlardı. Annie'nin tahmin ettiğinden daha duyusal bir sahne olmuştu bu. Biraz da korkutucuydu –bir yandan dumanlar yükseliyor, hepsini yutacakmış gibi görünüyor, diğer yandan da Annie, üzerine eğilen çocukların altında giderek küçülüyordu. "Çok iyi olmuş gerçekten" dedi Annie ve gözünü kırpmadan ekrana bakan Lucy'nin göz bebeğinden son karenin yansımasını gördü. Kulaklıklardan çocukların gülüşme sesleri yankılanıyordu.

Annie geceleri Buster'ın yeni romanının son taslağını okuyordu. Bir öğleden sonra çekimlere ara verdikleri sırada Isabel romanı Annie'nin çantasında görüp, "Bu ne?" diye sordu; Annie de bir öykü olduğunu söyledi. "Konusu ne?" diye sordu Isabel. "Bir grup çocuk hakkında. Evlerinden kaçırılıyorlar, sonra da yaşamak için birbirleriyle dövüşüyorlar." Çocuklar bir anda Annie'nin önünde tek sıra oluverdi. "Biraz daha anlatır mısın?" diye rica etti Thomas. "Çocuklar için uygun olduğunu sanmıyorum" dedi Annie. "Büyükler böyle dediğinde nefret ediyorum" diye bağırdı Caitlin. "Madem çocukların

okumasını istemiyorsunuz, ne diye çocuklar hakkında öykü yazıyorsunuz?" Birazını okuması için çok yalvardılar, Annie de dayanamayıp romanın ortasından birkaç sayfa okumaya başladı: "Çocuklar çukurda olmadıkları zaman huzursuz oluyorlardı. Öfkelerini kendi bedenlerinden çıkartıyor, kor halindeki kibrit uçlarını tenlerine bastırıyor, kalemin sivri ucunu kendi etlerine batırıp duruyorlardı –hayatta kalmaları için öfkeye ihtiyaçları vardı ve böyle yaparak öfkelerini asla yitirmiyorlardı." Thomas alkışlamaya başladı, sonra da, "Bu kitabı bize öyle bir okuyacaksın ki..." dedi. Ve böylece çocuklar boş kaldıkları her anı Buster'ın öyküsünü dinleyerek geçirdiler.

Bir keresinde Annie yine okurken Lucy içeri girdi. Çocuk avcılarının geceleri evden kaçan "cesur ya da salak" çocukları nasıl yakaladıklarını anlatan bölümü okuyordu Annie. Küçük bir kızı ağla yakalamışlar, sivri kayalık bir arazide sürükleye sürükleye götürüyorlardı. Küçük kız ağı tekmelemeye çalışıyor, birileri duysun diye çığlık atıyordu. Çocuklar bayağı ürkmüş görünüyorlardı, ancak Annie ne zaman dursa, *hadi hadi devam,* der gibi başlarını sallıyor, bir sonraki korkunç sahneyi iple çekiyorlardı. Annie Buster'la konuşmak için ölüp bitiyordu; ona ne kadar muhteşem, ne kadar sıra dışı bir şey yarattığını hemen söylemeliydi. "Ne yapıyorsun sen onlara böyle?" diye sordu Lucy, Annie'ye. "Hoşlarına gidiyor" diye yanıtladı Annie. "Gerçekten bayılıyorlar."

Annie ufacık odasında yatağın üzerinde oturuyordu. Odada rahatsız bir yatak, ufak bir başucu komidini ve lambası ile ayağı oynayan ucuz bir sandalyeden başka bir şey yoktu. Tek bir pencere vardı, ancak o da Annie 'nin uzanamayacağı yükseklikteydi. Komidinin çekmecesini açtı ve içinden küçük bir kibrit kutusu çıkardı. Tek bir kibrit çöpü alıp yaktı; kıvılcımın çakışını, ufak bir alevin meydana gelişini izledi. Başka hiçbir şey göremez olana dek, odanın boğuk havasında her an sönme tehdidiyle dans eden aleve baktı. Alev kibrit çöpünün sapından aşağı doğru ilerlerken kibriti dibinden tuttu, eski şeklini korumaya çalışan kara bir küle dönüşene dek de bırakmadı. Alev parmaklarının

yumuşak dokusuna bir hayli yaklaşmıştı; tam alevin öpüşünü teninde hissedecekti ki, kibriti üfleyerek söndürdü.

"Harika oldu Annie" dedi Lucy. "Bence bu sahne tamamdır."

"Bir kez daha deneyelim" dedi Annie. Lucy düşündü, sonra da başını sallayarak onayladı. Ekip sahneyi baştan kurdu ve sonra Annie bir kez daha aynı hareketleri yaptı; aynı bir önceki çekimdeki gibi, bir başka kibrit daha dibine dek yandı. Annie hiç kıpırdamadı, parmak ucunda tuttuğu alevi rahatsız edecek en ufak bir hareket yapmadı. Alevin sıcaklığı etini ısırdı, teni hafifçe pembeleşti ve sonra, artık dayanamayacağı bir noktaya gelince kibriti söndürdü.

"Bu daha iyi oldu" dedi Lucy. "Bunu kullanırız."

"Bir kez daha" dedi Annie. Bunu sonsuza dek yapabilirmiş gibi geliyordu ona; alevi davet edip parmak ucuna oturtuyor, tüm bedenini dolaşıp onu içinden yakmasına izin veriyordu.

Isabel tırnaklarına oje sürerken –hâlbuki bir sonraki sahnenin çekimi için silmek zorunda kalacaktı– Jake'le birlikte çikolatalı kurabiye yiyip çizgi film izleyen Annie'ye, "Lucy sana âşık" dedi. "Nereden çıkardın bunu?" diye sordu Annie. "Ben anlarım" dedi Isabel. "Sana çok iyi davranıyor." "Ama Lucy herkese çok iyi davranır" dedi Annie. "Hep öyledir." Isabel bilmiş bilmiş gülümsedi; önemli konuları anlamasın diye büyüklerin geliştirdiği şifreli konuşmaları çoktan çözmüştü. "Ama sana karşı pek bir iyi" dedi.

"Eğer siz ikiniz evlenirseniz," dedi Jake, ağzında vıcık vıcık macuna dönmüş kurabiyelerden zor konuşuyordu, "dört çocuk yapmalı ve onlara bizim isimlerimizi vermelisiniz."

Annie, talihsiz çocukların babası Bay Marbury'nin yazı masasının önünde durmuş, fizik kurallarından bihaber görünen birtakım mimari çizimlere bakıyordu. Bay Marbury bir zamanlar ünlü bir mimarken –hatta içinde yaşadıkları bu evi de o tasarlamıştı– şimdi çalışma odasından çıkmıyor, ancak başka boyutlarda var olması mümkün tasarımlara saatlerini harcıyordu. Odaya giren Marbury ve karısı kapıyı

çarparak kapatınca Annie gerildi, çizimlerden hemen uzaklaştı.

"Lütfen oturun Bayan Wells" dedi Bay Marbury, Annie de kendine söyleneni yaptı. Bu odada ikinci bulunuşuydu bu; ilk seferinde iş görüşmesi için gelmişti. Bay Marbury ilk görüşmelerindeki kendini beğenmiş tavrını takınmıştı yine; o zaman da hal ve tavırlarıyla böyle uygunsuz meselelerle uğraşmanın ona yakışmadığını ve Annie'nin basit de olsa bu göreve asla layık olmadığını ifade etmişti. Bayan Marbury ise –hep olduğu üzere– sessizce bekliyor, kocasının yanında durmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Artık size ihtiyacımız olmayacak" dedi Bay Marbury.

"Neden?" diye sordu Annie.

"Tahmin edeceğinizi düşünüyorum. Bu son birkaç ayda pek çok olay yaşandı. Çocukların dürtülerini kontrol altına *alamadığınız* ortada."

"Haksızlık bence bu" dedi Annie.

"Bu görüşünüzün kararıma etki edeceğini sanmıyorum" dedi Bay Marbury.

"Peki ya çocuklar?"

"Onları Alaska'da bir hastaneye yatıracağız; benzer hastalar üzerinde uzmanlaşmış bir yer. Çocuklar histeriye kapılmamaları için birbirlerinden ayrılacaklar ve sizin becerilerinizin çok ötesinde bilimsel bir tedavi görecekler."

"Ama onlar daha çocuk" dedi Annie; Bay Marbury bu gerçeği unutmuşa benziyordu. "Sizin çocuklarınız."

"Çocuklar ailenin sağladığı lüks içinde büyüyecek diye bir şey yok Bayan Wells" dedi Bay Marbury. "Eğer kişiler onlar için hazırlanan parametreler içinde var olamıyorlarsa, o durumda evin oğlu ya da kızı gibi unvanları kaybederler."

Annie patlayacak gibi oldu; vücudundan sıcak dalgalar yayılıyor, kalbi güçlü bir motor gibi atıyordu –sanki bir anda ortadan yarılacak, öfkesi tüm evi kaplayacaktı. Annie rol yapmasına yardımcı olsun diye kendi geçmiş deneyimlerini kullanmaktan genelde çekinirdi; senaryonun ona sunduğu malzemeden yola çıkarak hareket etmeyi

tercih ederdi. Bu örnekte de, her şeyi bildiğini sanan bir anne baba vardı. Çocuklarının yapabileceklerinden çok korkuyorlardı, o yüzden uyumsuz gördükleri ne varsa hayatlarından silip atma niyetindeydiler. Bu kişiler Annie'nin anne babası değildi; sanatını icra edebilmek için o kadar entipüften bir hikâye üretecek değildi Annie. Her kimlerse onlardı. Şimdi Annie'nin karşısında duruyorlardı ve cezalandırılmayı hak etmişlerdi.

Annie'nin elleri yumruk şeklini aldı. Tırnakları avucunun içine batıyordu. Bay Marbury'nin üzerine saldırdı; adam Annie'nin yumruklarının şiddetinden adeta yere uçtu. Bayıltana kadar vurmaya devam etti Annie. Ancak Bay Marbury'nin bacakları istemsizce kasılmaya başlayınca durdu ve sonra da odadan kaçtı; ardında, korkusundan olduğu yere çakılıp kalmış, yere devrilmiş kocasına doğru bir adım bile atamayan bir Bayan Marbury bırakarak...

Lucy salıneyi keser kesmez Annie Bay Marbury'i oynayan Stephen'ın yanına koştu. Stephen hafif sallanarak ayağa kalkarken, "Canını yaktım mı?" diye sordu Annie. "Tam tadında bıraktın" yanıtını verdi Stephen, "ama doğrusu bu salıneyi defalarca çekmek istemem."

Lucy, gözlerinin içi gülerek Annie'ye baktı. "Mükemmeldi" dedi. "Senden tam istediğimi yaptın."

Annie, Lucy'nin hayranlık dolu bakışlarından kaçabilmek için soyunma odasına yöneldi ve ekibin yanından geçerken –bu arada yumruklarını sıkıp açmaya da devam ediyordu– canlandırdığı karakteri düşünmeye başladı. Onu takdir ediyordu Annie; bunca felaketi hayatına nasıl böyle kolaylıkla sokabiliyordu?

* * *

Kardeşini aradı. "Film endüstrisi nasıl gidiyor?" diye sordu Buster. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi Annie. Tamamen içgüdülerine bırakacak kadar kendini filme kaptırmıştı; bu da işlerin yolunda olduğuna işaretti. "Romandan ne haber?" diye sordu. Buster romanı menajerine gönderdiğini anlattı; adam Buster'ın hayatta olduğunu,

üstüne bir de yazdığını duyunca şok olmuştu. "Kitabın iyi satış yakalayabileceğini düşünüyor" dedi Buster. Annie kardeşinin sesindeki heyecanı duyabiliyordu. Buster ablasına artık iyi olduğunu göstermeye çalışıyordu; ikisi de mutsuzluğun öte kıyısına yüzmeyi başarmıştı.

"Bence haklı" dedi Annie.

"Suzanne de bir öyküsünü daha yeni *Missouri Review*'a sattı. Kabul mektubunu çerçeveletmeyi düşünüyor."

Kardeşinin ciddi ciddi ayaklarının yere bastığını fark etti Annie. Hep en hassas Fang o olmasına rağmen, şimdi ablasından daha iyi bir yerdeydi. Annie hayatı boyunca Buster'ı gözetmiş, en kötü kaoslardan onu korumuştu ve şimdi kardeşi mutluydu, âşıktı... Annie ise bir yerlerde sıkışıp kalmıştı; hâlâ bedeninin nasıl işlediğini çözmeye çalışıyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Buster ablasından gelecek her türlü soruya açıktı. "Suzanne konusunda doğru kararı verdiğini düşünüyor musun?" diye sordu Annie.

"Garip bir soru olmadı mı bu sence?"

"Hayır, demek istediğim şu... Başta çılgınca değil miydi hepsi? Kızı tanımıyordun... Ve senin kim olduğun meselesi var... Bundan önce yaşadıklarımız, onlar yüzünden..."

"Aslında iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum ama çok korkuyordum. Genelde hep aklıma gelen en kötü fikirleri hayata geçirmişimdir; onlar da tıpkı beklediğin gibi sonuçlanıyor. Annemle babam yüzünden böyle oldu galiba. Sanatlarını icra ederken, bizi kötü fikir olduğunu bildiğimiz durumların içine sokup durdular. Amaçları buydu zaten. İstesek de, istemesek de, kötü bir fikre bodoslama dalmamızı öğrettiler bize."

"O zaman şöyle mi diyorsun; iyi bir fikir olsun, olmasın, her şekilde ödün patlayacak. Tek farkı, sonrasında neler yaşanacağı."

"Galiba öyle işte" dedi Buster. "Bakma, ben de ne konuştuğumu biliyor muyum? Bir düşünsene; kırık tırmık ucuyla birbirini dövüp komaya sokan çocuklar hakkında roman yazdım. İçgüdülerim bayağı zayıf yani."

"Galiba Lucy bana âşık" dedi Annie.

"Hadi ya?" dedi Buster, sonra da birkaç saniye sessiz kaldı. "Bu yüzden bana Suzanne'i sordun. Muhtemel bir gönül işi diyorsun."

"Sanırım."

"Lezbiyen misin?"

"Belki... Bilmiyorum." Minda Laughton'la olanları düşündü Annie; başka bir kadınla beraber olma kararı dahil, tüm yaşadıklarını sonradan felaket olarak adlandırmıştı. Gerçi Minda iyi bir örnek değildi, lezbiyenlik deneyimini gerçek anlamıyla temsil etmiyordu. Psikozu nedeniyle doğrudan eleniyordu.

"Bence yönetmeninle yatmadan önce bu meseleyi kafanda çözmelisin."

"Sanırım. Bilemedim."

"Çok havalı biri ama" dedi Buster. "Güzel de."

"Sence ne yapacağım?" diye sordu Annie.

"Ne yaparsan yap," dedi Buster, "gerçekleştiğinde ödün kopacak. Sakın bunun seni durdurmasına izin verme."

Hava buz gibiydi, gökyüzünde kar taneleri uçuşuyordu. Annie'yle çocuklar karavandaki ısıtıcının önünde toplaşmış, bir yandan birbirlerine sarılarak ısınmaya çalışıyor, bir yandan da son sahnelerine hazırlanıyorlardı. "Seni gerçekten çok sevdim Annie" dedi Jake. "Keşke çekimler hiç bitmeseydi. Okula dönmek zorunda kalacağım ve oradaki öğretmenler senin kadar eğlenceli olmayacak." Isabel ağlamak üzereydi, Annie genç kızın saçlarını okşadı. "Daha işimiz bitmedi" dedi çocuklara. "Hâlâ çekmemiz gereken son bir sahne var ve acayip mükemmel olacak." Isabel gözlerini ovuşturup Annie'nin söylediklerini düşündü. "Evet, evet," dedi, "süper olacak."

Zavallı bütçeleriyle evi gerçekten ateşe veremeyeceklerinden, Lucy, set tasarımcısı ve bazı özel efektçiler kafa kafaya verip basit bir çözüm buldular; devasa bir şenlik ateşi yakmaya karar verdiler. Evi çevreleyen sık ormanlık alan ardında olup biteni gizleyecek ve Annie'nin çocuklarla birlikte yola koyulduğu son sahneye uygun bir

arka plan oluşturacaktı. Tüm karakterlerin geride bıraktıklarına dair hislerini en güzel şekilde yansıtacak bir sahne olacaktı bu.

Ekipten biri karavanın kapısını tıklattı, Annie ile çocuklar dışarı çıktılar –daha dışarı adımlarını atar atmaz inanılmaz bir soğuk yüzlerine çarptı. Çocuklar üşümemek için yanlarına düzinelerce sıcak su torbası aldılar, çıplak ayaklarına da kürklü botlar geçirdiler. Lucy, çocukların göz hizasına çöküp onlara sahnenin nasıl gelişeceğini anlattı. "Annie'ye mümkün olduğunca yakın durmayı unutmayın" dedi. "Sizi gerçekten bir tek o seviyor; eğer onu kaybederseniz başka hiç kimse sizi kurtaramaz." Sonra da Annie'ye dönüp, "Sen sadece yürü, arkana bakmadan alevlerden uzaklaş" dedi.

Oldukları yerden ateşi görmeleri çok zordu, ama Annie de, çocuklar da ayak uçlarına yükselmiş, ormanın hemen kenarına kurulan odun yığınının ateş topuna dönüşünü izlemek üzere boyunlarını iyice uzatmış bekliyorlardı. Sonunda ateş yandı ve alevlerin ısısı ağaçların arasından üzerlerine kadar geldi. "Ahhh," dedi Caitlin, "içim ısındı." Biri Annie'ye işaret etti, Annie de palto ve botlarını çıkarmaları için çocuklara yardımcı oldu. Ve sonra, Lucy "Sahne" diye bağırdığında, Annie kollarında Caitlin'la ormanın içinden çıktı ve asfalt yola doğru yürüdü –diğer çocuklar da elbisesine tutunmuş, arkasından geliyorlardı. Annie ardında kocaman bir yangın olduğunu biliyordu; tüm o çatır çutur sesleri, odunların cayır cayır yanarak beyaz-gri küle dönüştüğünü duyabiliyordu. Caitlin'ın kolları boynuna ağırlık yapsa da dik durdu, çocukların önüne düştü, sonu gözükmeyen yolda hep birlikte, sürekli önlerine bakarak yürüdüler. Rüzgâr kar tanelerini yüzlerine çarpsa da hızlanmadılar, adımlarını aceleye getirmediler, etraflarındaki her şeyi yutup yok edecek olan yangından adım adım uzaklaştılar.

Lucy megafonundan "Kes" diye bağırdı. Çocuklar anında sıcak karavanlarına geri koştular. Annie ise yolun ortasında hiç kıpırdamadan duruyordu, Lucy'nin hızlı adımlarla ona doğru gelişini izledi. Alevlerin ışığı Lucy'nin yüzünü aydınlatıyordu. Lucy önce Annie'ye sarıldı, sonra da vücudunu yangının olduğu yöne doğru çevirdi.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu; başını Annie'nin omzuna koymuştu. Annie gözlerini dans eden alevlere dikti. Etrafını kuşatan kaosu hayretler içinde izledi. Tuhaftı; bir saniye için bile olsa o kaosun içinde yanıp yutulmaktan korkmamıştı Annie. Güzeldi gerçekten; bunu itiraf ediyordu. Önündeki sahneyi bu kez bütünüyle görebilmiş ve belki de ilk kez anne babasını anlayabilmişti. Uzaklara bakıp gülümsedi. Sonra Lucy'e tutundu ve ne yapılırsa yapılsın hiç sönmeyecekmiş gibi duran yangını seyretmeye devam etti.

teşekkür

Aşağıda ismi geçen herkese teşekkür ederim:

Leigh Anne Couch ve Griff Fodder-wing Wilson'a; ailem oldukları için.

Julie Barer ve Lee Boudreaux'ya; bu kitabın yaratımı sırasında verdikleri her türlü destek için. Onların yardımı ve önerileri olmaksızın bu kitabı yazamazdım.

Ann Patchett'a; sonsuz arkadaşlığı, kitabın ilk taslaklarını okuduğu ve onu gitmesi gereken yollara soktuğu için.

Annem ve babam Kristen ve Wes ile Wilson, Couch, Fuselier, Baltz, Huffman ve James ailelerine; sevgileri ve anlayışları için.

Bu kitabın bazı bölümlerini yazdığım Kimmel-Harding Nelson Center ve Yaddo'ya.

University of the South ile Sewanee Yazarlar Konferansı'na; bu kitabın yazım aşamasında sundukları finansal yardım ile okulun sunduğu canlı ortam için.

Ecco'ya, özellikle Abby Holstein'a; bu kitabı dünyaya sunmak için gösterdikleri tüm çaba için.

Ve tüm arkadaşlarıma; özellikle Padgett Powell, Leah Stewart, Cecily Parks, Sam Esquith, Bryan Smith ve Caki Wilkinson'a.

KEVIN WILSON, Shirley Jackson ve Alex ödüllerini kazanan *Dünyanın Merkeşine Tünel Kaşmak* (Domingo, 2016) isimli öykü kitabının yazarıdır. Öyküleri *Ploughshares*, *Tin House*, *One Story*, *Cincinnati Review* da dahil pek çok yerde yayımlandı ve *New Stories from the South: The Year's Best* antolojisinin 4 cildinde yer aldı. MacDowell Colony, Yaddo ve KHN Center for the Arts burslarına layık görülen Wilson, University of the South'ta yazarlık dersleri veriyor ve Tennessee, Sewanee'de, şair olan eşi Leigh Anne Couch ve oğlu Griff ile yaşıyor.